

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROTA

14 Günde Aşk

EDA YILDIRIM

Hayatta her şey planlanabilir... Peki ya aşk?

Nil, on iki yıl süren ilişkisini geride bırakmış, aşka sırtını dönmüştür. Yeni hayatında kendine bir söz verir: Artık önceliği sadece kendisidir... Ya da öyle olduğunu sanmaktadır. Ancak arkadaşlarıyla çıktığı on dört gün sürecek *cruise* tatili, bu dengeleri altüst edecektir.

Sinan, geçmişte yaşadığı derin bir kalp kırıklığının izlerini taşıyan, düzenli ve yalnız bir hayat sürmektedir. Sessiz suların dinginliğini ararken Nil'le yollarının kesişmesi, içindeki dalgaları harekete geçirir. Ancak bu ikilinin yolculuğu, sıradan olmayacaktır.

Nil'in arkadaşları, planlarıyla devreye girer. Eğlence dolu bu plan, Sinan ve Nil'i aşkla sinayacak, onları iç dünyalarına doğru bir keşfe çıkaracaktır.

Nil ve Sinan, iki yaralı kalp, önce geçmişlerinden kurtulup kendileriyle yüzleşmek, sonra birbirlerine şans vermek için cesaret bulabilecek mi? Peki, bu romantik macerada galip gelen arkadaşlarının çabaları mı yoksa mavi suların özgürleştirici büyüsü mü olacak?

Aşkın kurallara ihtiyacı yok, ama bazen arkadaşlarınızın planlarına ihtiyacı olabilir!

nemesiskitap.com

nemesiskitap | nora | masalperest

nora

9 786259 603100

KDV'den muaf

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 852

Rota 14 Günde Aşk Eda Yıldırım

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Burcu Gürhan

Editör: Gözde Sayınsoy

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2025 © Eda Yıldırım, 2025

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-96031-0-0

Baskı: Mayıs 2025

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:47939

ROTA

14 Günde *Aşk*

EDA YILDIRIM

NEMESIS
KİTAP

Eda Yıldırım

Edebiyat dünyasına duygusal derinliği ve güçlü anlatımıyla damga vuran Eda YILDIRIM, yazarlık kariyerine *Sadece Seni Sevdigimi Söylemek İçin Aramıştım*, *Kadınımın Şarkısı* ve *Karanlık Saklasın Bizi* gibi eserlerle adım atmış, özellikle 2023 yılında yayımlanan ve büyük ilgi gören *Gecenin Rengi* romanıyla geniş bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Yıldırım'ın karakterleri, kendi karanlıklarında yolunu arayan, çoğu zaman susarak direnen ama her zaman yazarın kaleminde yeniden doğan insanlardır. Onun hikâyeleri, okuyucunun iç sesini yakalayan, geçmişle bugünü duygusal bir tül gibi birbirine bağlayan anlatılardır.

Yeni projeleriyle edebiyat yolculuğunu sürdüren Yıldırım, okuyucularına hem duygusal derinliği yüksek hikâyeler hem de düşünsel bir okuma deneyimi sunmaya devam etmektedir.

*Kalbimin en sakin limanı, en güvenli rotam:
Sevgili eşime.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Kırk Kalpler

Bazı aşklar, gerçeğe dokunmasa da insanın ruhunda derin izler bırakır; kimseler bilmez, anlamaz ama onlar, bir şekilde var olur. Her anı kurgulanmış, kendi içinde yaşanmış bu hayaller bir gün gerçekle yüzleştğinde, sessizce ve ince bir sızıyla dağılır. Yitip gidenin hiçbir zaman gerçekten var olmadığını bilmek ise kalpteki boşluğu azaltmaz.

Nil, gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle silerken gürültüyle burnunu çekti. Yirmi dakikadır aralıksız ağlıyordu; güçlüğüle nefes alıyor, ama kendini durduramıyordu. Her ağlama seansı içinden adeta bir nehir gibi çağlıyor, kalbindeki boşluğu daha da derinleştiriyordu. Hayallerinin yıkılışı, boğazında koca bir düğüm olup kalbini sıkıyordu. Öfkeyle bilgisayarın ekranını kapattı, hızını alamayıp sehpadaki diğer eşyaları da devirdi. Laptop, sehpanın üzerinden düşüp yere çakıldığında, odadaki gürültüye son noktayı koydu.

Tam o anda eve giren Cansu, bu sesle irkilip durakladı. Sonra toparlanıp gürültünün kaynağına yöneldi. Nil'i gözleri kıpkırmızı

olmuş, omuzları sarsılarak ağlarken görünce içi burkuldu. Şaşkınlık ve acı karışımı bir hisle duraksadı, sonra kısık bir sesle, “Nil?” diye seslendi. Nil, ona hiçbir tepki vermeyip ağlamaya devam etti.

Uzun yıllara dayanan arkadaşlıkları boyunca Cansu, onu pek çok kez bu pozisyonda bulmuştu. Nil, özgür bir kadındı; hayatını istediği gibi yaşayan, kendi kararlarını kendi başına veren bir kadın... Ama söz konusu ilişkiler olduğunda karnesi başarısızlıklarla doluydu. İlk aşkı Sarp, onu her zaman gölge gibi takip etmişti. Üniversiteden beri süregelen ilişkilerinde Sarp sürekli gitmiş, Nil de hep dönüşünü beklemişti. Her yıkımın ardından kendini toplamasına ramak kala ise Sarp, yeniden hayatına girmişti. Böylece Nil her seferinde Sarp'ın gelişiyse yeniden doğmayı umarken, terk edişiyse hayattan kopuyordu.

Cansu ne olduğunu sormadı. Usulca odadan çıkıp ondan uzaklaştı ve telefonunu çıkardı. Birkaç saniyelik bekleyişin ardından Melis'in sesi yankılandı.

“E-fen-dimmm?”

Cansu, sesindeki titremeyi kontrol etmeye çalışarak “Melis, Nil... Nil çok kötü durumda,” dedi. “Hemen gel. Bunun altından tek başıma kalkamayacağımı biliyorsun. Lütfen, çabuk gel.”

Melis “Sakin ol, hemen geliyorum,” diye yanıtlasa da Cansu, sesindeki endişeyi fark etti.

Telefonu kapattıktan sonra Nil'in yanına döndü. Diz çöküp sırtını sıvazlamaya başladı. Ne yapacağını bilemese de en azından bu şekilde ona destek olabilirdi. Cansu, arkadaşını bu acıdan kurtarmak için bir çözüm ararken sıkışıp kalmıştı. Bir şey yapmalıydı, ama ne? Sanki zihni, nehrin akışını tersine çevirmeye çalışıyordu.

Melis'in çalıştığı şirket Nil'in evine oldukça yakındı, çok geçmeden geleceğini biliyordu Cansu. Nitekim beklediği gibi, birkaç dakika sonra arabasının sesi duyuldu.

Dar sokağı inleyen bir fren sesinin ardından genç kadın arabayı yarı park ederek hızla indi. Önündeki beş basamağı ikişer ikişer tırmanmıştı. Zili çalacakken biri otomata basarak kapıyı açtı. Beş katlı binanın mermer merdivenlerine vuran ayakkabısının çıkardığı sese aldırmadan hızla basamakları tırmanmaya başladı. Son kata yaklaştığında, artık patlama noktasına gelmiş ciğerlerinin biraz daha dayanmasını umdu. O henüz son basamağa ulaşmamışken kapı açıldı ve Cansu hafifçe “Salonda,” diye mırıldandı.

Melis’in aklı aşağıda yarım yamalak park ettiği arabadaydı.

“Umarım ceza yemem, çünkü bu durumda Nil’in zaten ödeyecek hali yok!”

Cansu arkadaşının böyle bir durumda bile yiyeceği park cezasını düşünmesini komik bulsa da içeri girmeden evvel yüzündeki gülümsemeyi silmeyi ihmal etmedi.

Salona adeta dalan arkadaşını takip etti. Melis hâlâ ağlamakta olan Nil’i kendine çektiğinde genç kadın onu saran kollara karşılık verdi. Hıçkırıkların arasından belli belirsiz heceler duyuldu.

“Ev-len-miş-ler!”

Melis, onun titreyen vücudunu sararken, içinden hüznle karışık bir öfke yükseldi. Sadece birkaç kelimeydi ama o kadar derindi ki. Anlamı, her iki kadının da içinde yankılandı. ‘Evlenmişler...’ Tek kelimededen ibaret bu cümle, Sarp’ın gerçek yüzünü bir kez daha gözler önüne seriyordu. Nil’in tüm sabrına ve adanmışlığına rağmen, Sarp her zaman kaçan taraf olmuştu. İnşa etmeye çalıştığı dünyanın merkezinde olan adam, ona hiçbir zaman kendi dünyasında yer vermemişti aslında.

Cansu “Nasıl yani ya? Neyle evlenmiş?” dedi.

Melis kaşlarını çatarak onu uyarırken arkadaşını daha sıkı sardı. Gözlerinde biriken öfke ve hüznün, Nile değildi. Bu öfke, Sarp'a karşı büyüyordu. İçsel isyanı sürerken, Melis sessizce Nil'in yanında durmaya devam etti.

Nil, onun kollarında bir an sükûnet bulsa da düşünceleri, duygusal karmaşasını daha da büyüüttü. “Evlenmişler...” demek, sadece bir gerçeği değil, yıllardır beklediği adamın kalbinin başkasıyla doldurulduğunu ve tüm umutların sonsuza dek bittiğini kabul etmektir. Sarp'a ait hayallerin sonu, tıpkı bir boşluğa düşüş gibiydi.

Cansu, ona doğru eğilerek “Nil,” dedi, kararlı ama yumuşak bir sesle. “Artık bunu atlatmak zorundasın. Bunu tek başına yapman gerektiğini düşünebilirsin ama biz senin yanındayız. Birlikte... Buradayız.”

Nil başını kaldırdı, yorgun bakan gözleri kızarmıştı.

“Nasıl yapabilirim? Nasıl devam ederim? Ne yapmalıyım?”

“Bence yıllardır ona bir şans daha vererek kendini paraladın. Artık başkalarına şans ver.”

Melis, arkadaşının tepeden inme önerisi karşısında gözlerini devirdi. Pot kırmakta ve gaf yapmakta gerçekten de üzerine yoktu.

Nil ise onun söylediklerini duymamış gibi düşünceliydi. Bunca yıldır hayatında bir şekilde var olan ve geleceğe dair umutlarını bir çırpıda yok edip giden adama karşı duygularını bir anda nasıl unutabilirdi? Eğer bu kadar iradeli olabilseydi, çoktan Sarp'ı beklemeyi bırakıp hayatına bakabilirdi ama şimdiye kadar bunu bir türlü başaramamıştı.

Melis, “Bir şeyler yapmalısın. Kendini salmak çok kolay, ama yapma. Yaşamanın başka yolları var, Nil. Hem de çok daha güzel yollar. Sana kendini yeniden hatırlatacak bir şeyler yapmalısın,” dedi. Mühendis kafasında arkadaşını yeniden hayata tutunduracak bir çıkış yolu arıyordu.

Nil, onları duysa da yeniden toparlanmasını sağlayacak, onu bu makûs kaderden uzaklaştıracak bir şeyin eksikliğini hissediyordu. Bir şeylerin tamamlanması gerekiyordu, ama bu neydi?

Sonunda “Bunu kabul etmek zor,” dedi. “Ama belki de gerçekten bitmiştir, değil mi? Gerçekten bitmiştir... Ve belki de bu bir fırsattır, bir değişim zamanıdır.”

Cansu ortamı neşelendirmek ve kasvetli havayı dağıtmak için “O değil de, önceden haberimiz olsaydı düğüne biz de giderdik,” dedi.

Melis saçmalama gibisinden iç çekerek ona bakınca hemen savunmaya geçti.

“Neee! Orada olup Sarp’ı huzursuz etmek ve dedikodu yapmak komik olmaz mıydı?”

Nil arkadaşının çabasını boşa çıkarmamak için burukça gülümsedi.

Ertesi sabah, günün ilk ışıklarının yatak odasına süzülmesiyle uyanan Nil, koyu renk perdeleri kapatmadığına hayıflanarak güne mecburi bir başlangıç yaptı. Telefonu alıp saate baktı. Ardından ekran kilidini açıp e-postalarını kontrol etti. Güne başlamak için tuhaf bir yoldu, ama normalde herkes sosyal medya hesaplarını kontrol ederken o saplantılı bir şekilde ve defalarca e-postalarını kontrol ederdi. Uzun yıllardır işini e-postayla halleden birinin rutin alışkanlığı mı yoksa kendi takıntısı mı, bunu hiç öğrenememişti.

Önemli olduğunu düşündüğü birkaç postaya bayrak ekledikten sonra telefonu bezgince yatağa bıraktı. Cumartesi günleri erken kalkma gibi bir alışkanlığı olmasa da geri uyuyamayacağını biliyordu. Yataktan kalkıp iki odadan ibaret evinin yatak odasındaki banyoya yürüdü.

Aynadaki aksini gördüğünde şaşırmadı. Birçok kez güne bu şekilde başlamıştı. Gözleri ağlamaktan şişmiş olsa da hafif bir pırıltıya sahipti. Uyurken dağılarak tokadan kurtulan saçlarını toplarken kendini izledi. Kahvenin parlak bir tonuna sahip katlı kesim saçları, ela gözleri ve keskin yüz hatları vardı. Ülke ortalamasının üzerinde boyunu, uzun bacaklarına borçluydu. Hiçbir zaman zayıf bir kadın olmamıştı. Tutarsız ilişkisindeki geliş gidişler yüzünden sürekli bir kilo alıp verme sürecine giriyordu.

Yeme dengesi Melis'in deyimiyle SÖ ve SS olarak ikiye ayırıyordu. Sarp gittiğinde yemeden içmeden kesilen ve geri döndüğünde normal yeme dengesine kavuşan Nil'in bedeninde, yeme bozukluğu nedeniyle hızla alıp verdiği kilolardan kaynaklı çatlaklar oluşmuştu. Sarp'tan önce ve Sarp'tan sonra... Artık SS tarihe karıştığına göre belki de bu konuyu bir profesyonelle görüşmesinin zamanı gelmişti.

Aynadaki aksini izlerken bir taraftan soyunmaya başladı. Sıcak bir duş, akşam içtiği şarapların etkisini temizler ve tazeledebilirdi. Ne demişti yazar: *Elinizde bir şişe şarap ve kırılmış bir kalple edilen yeminlerin bir geçerliliği yoktur.* Hayatına yön verecek kararları almayı sıcak bir duş sonrasına öteleyebilirdi.

Armatürü açıp ısınmasını beklemeden suya girdi. Soğuk, tenine çarptığında, mahmurluğunu tamamen alıp götürmüştü. Su ısındığında hızlıca saçlarını yıkayıp bedenini ovdu. İş bittiğinde kendini çok daha iyi hissediyordu. Geriye dönüp bakmadan yaşamına devam etmeye hazırды.

Gece boyunca yanında kalan arkadaşları Cansu ve Melis diğer odada uyuduğundan giyinip sessizce mutfığa geçti. Kahve makinesinin başına geldiğinde değişimin bir yerlerden başlaması gerektiğini kendine hatırlattı ve çay demlemeye karar verdi. Eskiden olsa geçirdiği ayrılığı atlatmak için günlerce aç kalırdı. Bu kez bu işkenceyi yapmayacaktı kendine. Onun bir kabahati yoktu ki. Tek suçu Sarp'ı sevmek olmuştu yıllar boyunca.

* Ece Nihan Tuzcalı, "Güneşin Dokunuşu".

Olabildiğince sessiz hareketlerle dolap kapaklarını açıp kapatarak çay için gerekli olan malzemeleri çıkardı. Suyu kaynaması için bıraktıktan sonra buzdolabının başına geçti. Dolap bomboştı.

Evi iki oda, Amerikan mutfak, sade tonlarda döşenmiş ve açık renklerin hâkim olduğu minimalist bir salon ile iki banyodan ibaretti. Online sipariş vermek için telefonu eline aldı ve koltuğa geçip oturdu. Sipariş etmek istediği ürünleri seçtiği sırada içeri esneyerek Cansu girdi.

Akşamdan kalmaydı ve saçları başı dağılmıştı. Kendine ait küçük butiğinde onu bu halde görseler, tasarımlarından hiçbirini alacak müşteri bulamazdı kesin.

“Günaydın.”

Cansu esneyerek Nil'i yanıtladı.

“Günaay-dı-nnn.”

Nil arkadaşının karşısındaki kanepeye çöküşünü izlerken gülmüsedti. Sarp'ın olmadığı dönemlerde sıklıkla bu evde kaldıklarından üzerinde kendi pijamaları vardı. Hoş, önceden burada bırakmış olmasa da zayıf bedeniyle Nil'inkilerden birini rahatlıkla giyebilirdi. Melis, onun bu ne kadar yerse yesin kilo almama özelliğini oldukça kıskanırdı.

“Dolapta yiyecek bir şey yok. Kahvaltı için sipariş vereceğim. İstedğin özel bir şey var mı?”

O daha cevap veremedi içeriden bağırarak Melis'in sesi duyuldu.

“Ne siparişi! Dışarı çıkıyoruz.”

Nil'in kaşları çatıldı. Akşam böyle bir şey konuştuklarını hatırlamıyordu. Kendini hiç de dışarı çıkacak havada hissetmediğinden, direktifi reddetmeye hazırlansa da o daha konuşmadan arkadaşı salonun girişinde bitip bir ultiatom daha verdi.

“Şimdi ikiniz de o koca poponuzu kaldırıp hazırlanıyorsunuz ve dışarıda yüz bin çeşitli bir kahvaltıya gidiyoruz. Hatta *brunch* bile olabilir.”

Cansu heyecanla yerinden fırlayıp alkışladı. Yemekle arası berbat olan iki arkadaşına rağmen cümledeki yüz bin çeşit onu evden çıkarmaya yeter de artardı bile.

“Harika! Ben hemen hazırlanıyorum. Bu arada Melis, mekân işi bende. Sizin gittiğiniz yerlerde sadece kruvasan ve kahve oluyor.”

Kendini dışarı çıkacak kadar iyi hissetmese de Cansu’nun hevesini kırmak istemedi. Zaten Melis kararlı bakışları ve bir metre seksen santime yaklaşan boyuyla kapının önünde kollarını kavuşturarak beklerken “*sıkıysa itiraz et*” görüntüsü sergiliyordu.

Nil çaresizce iç geçirdi ve sessiz bir kabullenişle ayağa kalktı. Hayata tutunmak için bir yerlerden başlamak gerekiyordu neticede. Hazırlanmak için yatak odasına doğru yürürken arkadaşları kendi aralarında şakalaşmaya başlamışlardı bile.

Cansu’nun, “Yüz bin çeşit kahvaltı için enerjimi toplamalıyım,” diyerek misafir odasına yönelmesi Melis’i bile güldürmüştü.

Kısa sürede hazırlıklarını tamamlayıp dışarı çıktılar. Cansu’nun seçtiği mekân, Boğaz’a nazır, sakın ama etkileyici bir yerdi.

Melis arabasını park ettikten sonra onu bekleyen kızların yanına gelirken “Bir ceza da burada yiyelim bari, zaten maaşımı cezalara yatırıyorum,” deyince Cansu çenesini tutamadı.

“E zaten düğün arabası gibi park etmişsin, bir kurdele eksik.”

Söylediğinin anlamını fark ettiğinde Nil’e dönüp “Ay, ben ne dedim ki şimdi? Nil, çok özür dilerim, farkında olmadan pot kırdım!” diyerek toparlamaya çalıştı.

Nil niyetinin kötü olmadığını, onu eğlendirmeye çalıştığını biliyordu. Kızmadı.

“Merak etme Cansu, beni kıramazsın. Ben zaten paramparçayım.”

Bembeyaz örtüler serilmiş masalardan birine oturduklarında Nil, denizin kokusunu içine çekerek manzaranın tadını çıkardı. Boğaz’dan geçen gemileri izlemek, ona tuhaf bir huzur veriyordu her zaman. İçinde hâlâ küçük bir kırıklık olsa da ortamın güzelliği ve arkadaşlarının enerjisi, onu biraz olsun rahatlatmıştı.

Bir yandan kahvaltı masası yavaş yavaş çeşitli peynirler, zeytinler, taze simitler ve rengârenk reçellerle dolarken Cansu, serpme kahvaltıya ek siparişlerini vermekte gecikmemişti.

“Rica etsem bir menemen, kavurma ve sucuklu yumurta ilave edebilir misiniz? Yanlış hatırlamıyorsam menemende acılı seçeneği de vardı.”

Garson siparişe ilaveyi yaptıktan sonra yanlarından ayrılmıştı. Cansu neredeyse ağzının suyunu akıtarak tabağını doldurmaya başladı.

“Arkadaşlar farkında mısınız, kahvaltıda yer alan güzel bir zeytin, ağızda sevgiliden çok daha güzel bir tat bırakır.”

Nil buruk bir şekilde gülümsedi. Cansu’nun hiçbir zaman ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Erkeklerle birkaç hafta takılır, sonrasında sıkılır ve ayrılırdı. Zeytini sevgiliye tercih etmesi de bundandı. Nil onun bu rahat haline sahip olmayı çok isterdi. Böylece hayatının en güzel yıllarını Sarp’a harcamamış olurdu.

Melis ondaki durgunluğu fark ederek hızlıca konuyu değiştirdi.

“Cansucuğum lütfen, rica ediyorum, bize de yiyecek bir şeyler bırak.”

Nil, her ne kadar kalbinin derinlerinde hissettiği kederi bastırmaya çalışsa da kendini tekrar ve tekrar Sarp’ın bıraktığı boşlukla yüzleşirken buluyordu ama bu sondu. Bu kez hayatının on iki yılını çalan bu dipsiz kuyudan kaçacaktı. Kaçmak zorundaydı.

“Nil, gemilere dalıp gitmişsin yine. Ne düşünüyorsun?”

Melis’in sorusuyla kendine geldi Nil. Hafifçe gülümseyerek omuz silktikten sonra, “Hiç, sadece manzaranın tadını çıkarıyorum. Bazen denize bakmak insana iyi geliyor,” dedi. Melis, arkadaşının gözlerindeki dalgınlığı fark etse de uzatmadı.

“Tamam, felsefeye bağlamadan kahvaltımızı yapalım o zaman! Bu arada Nil, yarın ne yapmayı planlıyorsun? Belki küçük bir kaçamak iyi gelir,” diye ekledi, göz kırparak.

Nil sıcak siparişlerini masaya bırakan garsonun gitmesini beklerken gülümsedi.

“Belki... Belki de artık sadece kendime biraz vakit ayırmam gerekiyor.”

Cansu kıkırdadı. “E zaten sana vakit ayırdık ya kuzum. Koca kahvaltı masasında senin için yiyip içiyoruz! Tamam tamam, sana adadık bugünü.”

Melis gülerek “Harika! Ama önce kahvaltıyı bitirelim. Sonra hayatı toparlamak için tüm günü birlikte harcarız,” dedi.

Kahvaltı masasında renkli, sıcak ve samimi atmosfere rağmen herkesin bir tür “*normal*” olma çabası vardı. Görünenin altında derin bir acı yatıyordu; Nil’in kalbi hâlâ kırık, ama yine de yaşamak, ilerlemek istiyordu. Gülümsedi ama bir an sonra bakışları hüznünlü bir şekilde yere kaydı.

Cansu, gözlerini ondan ayırmadan, “Gerçekten de Nil, hayatını toparlaman için bir adım atmalısın. Bu sefer *gerçekten* kendi hayatını yaşamaya başla. Sarp’in oyunlarına daha fazla takılma. Geçmişin seni geri çekiyor, ama senin geleceğin başka. Hadi, o başarmış kadının yoluna gidelim,” dedi.

Nil, arkadaşının sözlerini içinde uzun bir süre değerlendirdi. “Belki de haklısın. Belki de bu yeni bir başlangıç... Yeni bir hayatın kapısını aralamak için en doğru an.”

Nil'in gözlerinde yeni bir kararlılık vardı. Mekânın atmosferi, Boğaz'ın serin esintisi ve gemilerin usulca geçişi ona umut veriyordu. Hayatına bir yön vermek için, dostlarının desteğiyle, küçük ama önemli bir adım atmak zorundaydı. Ve bu adım, onu özgürlüğüne bir adım daha yaklaştıracaktı. Belki de bu kahvaltı, ona gerçekten yeni bir başlangıcın kapılarını açacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Hayata Tutunmak

Sonraki günlerde Nil, evinin duvarları arasına sıkışıp kalmış gibiydi. Sabahları uyanmak artık ona bir zorunluluk gibi geliyor, her seferinde yatağın içinde bir süre hareketsiz yatıp tavana bakıyordu. Bu dört duvarın arasında düşüncelerinden kaçamıyordu; anıların ağırlığı omuzlarına çöküyor, zihninde Sarp'la geçen yılların kalıntıları karanlık bir gölge gibi dolaşıyordu. Günlerdir bitkin ve dalgın bir haldeydi; kendini toparlamaya çalışsa da ruhu sıkışmış, enerjisi tükenmiş hissediyordu.

Bu duygusal yoğunluktan sıyrılmak için elinden geleni yapmaya kararlı olsa da işine dahi odaklanamıyor, çoğu günü ekranın başında dikkatini toplamakla uğraşarak geçiyordu. Nil, yurtdışı merkezli çok büyük bir ajansın grafik tasarım bölümünde çalışıyordu. Uzun yıllar süren bu gelgitli ilişkide iş hayatı çoğu zaman bir kaçış noktası olmuştu. Ancak Sarp'ın evlilik haberi sonrası, işi onun kurtarıcısı olmaktan uzaktı. Ne renkler ne de tasarımın yaratıcı doğası aklını dağıtabiliyordu. Bilgisayarın ekranına bakarken aniden düşünceleri Sarp'a kayıyor, odağı bir anda kayboluyordu.

İlk başlarda, işlerine karşı ilgisiz ve isteksiz hissettiği bu süreçte, projelerini geciktirmemek için kendine küçük hedefler koymaya başladı. Örneğin, her gün belirli bir saatte işe başlayıp öğle molasını biraz daha uzun tutuyor, küçük yürüyüşler yapıyordu. Bilgisayar ekranının karşısında geçen saatleri, daha az yorucu hale getirebilmek için bazı değişiklikler yaptı. Renk paletleriyle oynamak, yeni tasarım fikirleri keşfetmek gibi yaratıcı unsurlara daha çok yönelerek kendini yeniden işine bağlamaya çalışıyordu.

Bir yandan çalışma ritüelini yeniden düzenleyip diğer yandan sosyal yaşamında zihnini boşaltacak aktiviteler bulmaya çalışıyordu. Birkaç kez spor salonuna gitmeye karar verip dışarı çıkmaya kalksa da her seferinde spor ayakkabılarını giymeye çalışırken vazgeçiyor, yeniden eve dönüp koltuğuyla adeta bütünleşiyordu.

Kendini, ona hiçbir zaman değer vermeyen adamın özlemiyle yeni bir hayat kurmaya cesaret edemediği için suçladığı bir sabah *“Bu kadar zor olmamalı,”* diye söylendi ve o gün evden çalışmaya karar verdi.

Sabahları mutlaka bir şeyler atıştırmayı bir zorunluluk haline getirmişti. Ardından gelen kahve kokusu ona kısa bir rahatlama hissi verse de zihni eskisi gibi berrak değildi.

Kahvesini alıp bilgisayarın başına geçecekken fincanı çarptı, kahvenin yarısını döktü. Tezgâhı silerken kendi kendine söylendi.

“Bugün her şey farklı olacak diye düşünüyordum, ama bu beni gerçekliğe davet ediyor anlaşılan.”

Kendi kendine konuşmak yalnız yaşayan insanların rutin alışkanlıklarından biriydi ve evet, Nil bunu çok iyi yapıyordu.

Sakarlığına ve kendiyle ettiği sohbetle gülerek ekranın karşısına geçti, yeni projesi üzerinde çalışmaya başladı. İçsel karmaşasını bastırarak projelerdeki detaylara odaklandı; renkleri, çizgileri

ve kompozisyonları harmanlayarak ortaya yaratıcı bir şeyler çıkarmaya gayret etti.

Çalışması Melis tarafından bölündüğünde, sevgili arkadaşlarının kendini dinlemesi için verdikleri sürenin dolduğunu anladı. Kızlar her zaman bunu yapıyordu. Terk edilişinin ardından birkaç gün onu kendi haline bırakıp ardından ısrarlı aramaları, görüşme talepleri hatta çat kapı gelmeleriyle onu yasal havadan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

“Efendim.”

Telefondan Melis’in neşeli sesi duyuldu.

“N’apiyorsun yavrum?”

Nil sanki birinin görmesini engellemek ister gibi ekranı biraz aşağı eğerken cevapladı.

“Çalışıyorum Mell. Bugün kendini nasıl hissediyorsun diye sordum kendime, hâlâ cevap gelmesini bekliyorum. Sen neler yapıyorsun?”

Melis bir kahkahanın ardından, “Ben de iyiyim. Koşuşturmaca işte. Projenin final aşamasını geldik, sürekli bir toplantı halindeyiz. Neyse, ben seni neden aradım biliyor musun?” diye hızlı bir giriş yaptıktan sonra sorusuna cevap beklemediğini ortaya koyarak devam etti:

“Akşam Cansu ile dışarı çıkalım dedik. Senin mekâna gider, eğleniriz biraz. Kafa dağıtırız ha, ne dersin?”

Nil, gözlerini sıkıca yumup derin bir iç çekmeden evvel telefonu kendinden uzaklaştırdı. Soluklanması bittiğinde tekrar kulağına dayayıp “Siz belki benim *‘Hey! Sizce de ölmek için güzel bir gün, değil mi?’* moduma hazır olabilirsiniz, peki dünya buna hazır mı?” dedikten sonra ekledi:

“Bence iyi bir zaman değil.”

“Yeni bir hayata başlamanın zamanlaması olmaz. Bunu şey gibi düşün... Eeee... Aşk. Aşk da bir anda olmaz mı?”

Melis’in sözleri onu yine pençesinden kurtulamadığı düşüncelere sevk etmişti. Aşk...

İzmirli sıcak ve sevgi dolu bir ailenin tek çocuğu olarak büyümüştü Nil. Annesi Nilgün hiçbir zaman çalışmamış, ailenin yapıtaşı ve duygusal merkezi olmuştu. Şefkatli ve hayat doluydu. Babası Haluk ise emekliliğine kadar bir şirkette yönetici olarak çalışmıştı. Çalışkan ve tutkulu yapısı onu işine fazlasıyla bağladığından evde çok vakit geçirmezdi. Nil ihtiyaç duyduğunda annesi yanında olsa da babasının yokluğundan dolayı içinde hep ona karşı bir özlem vardı.

Her ne kadar sevgi dolu olsa da biraz eksik olan bu aile yapısı, Nil’de kendi ailesini kurma tutkusu uyandırmıştı. Ailesinin ona sunduğu sıcaklık ve güveni hayatının merkezine koyduğundan, aşk ve evlilik onun için çok değerliydi. Belki de Sarp’a bu kadar tutkuyla bağlanmasının nedeni de buydu.

“Tamam tamam, haklısın. Ama bu akşam değil; müsaitseniz yarına bırakalım bu işi, olur mu? Toparlamam gereken işlerim var.”

Melis bu habere oldukça sevindi. Heyecanla, “Tamam tamam. Sorun değil, ben Cansu’yla da konuşurum yarın buluşuruz,” dedi.

“Haberleşiriz.”

“Öpüyorum çokça. Kendine dikkat et.”

Telefon kapandığında Nil’in dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Üniversite yurdunda başlayan arkadaşlıkları, uzun yıllara dayanıyordu. Melis bilgisayar mühendisiydi. Analitik düşünce yapısıyla sürekli sorunlara çözüm üretmeye çalışırdı. Melis ne kadar realist ise Cansu o kadar romantikti. Ama onun romantikliği ilişkilerle alakalı değildi. Sanatçı ruhu ve moda tutkusuyla hayatını şekillendirmiş ve kendi tasarladığı ürünleri sa-

tabileceği bir butik açmıştı. Aslına bakılırsa hayat onun için bu noktada değişmiş ve ünlü isimlere özel tasarımlar hazırlamaya başlamıştı.

Üçü de kendi ayakları üzerinde durabilen kadınlardı ama aşk hayatları bir türlü Nil'in hayallerindeki gibi değildi. Ama açıkçası onun dışında bunu umursayan yoktu. Melis ilişkilerinde tutarlı olsa da onun gibi saplantılı değildi. Bir ilişkinin olmayacağını fark ettiğinde enerjisini ona harcamaz, sıradakine geçerdi. Bir yıllık da olsa üç haftalık da olsa kimsenin gözünün yaşına bakmazdı.

Cansu ise ilişkilere tamamen karşıydı. Evet, erkeklerle ilgileniyordu ama ikinci buluşma sadece Cansu isterse olurdu. İlişkilerinde ikinci buluşmaya erişebilen erkek sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu zaten. Nil taban tabana zıt olduğu bu iki kadınla nasıl uzun yıllar arkadaş kalabildiğine hayret ediyordu bazen. Düşüncelerini arkadaşlarından ve ilişkilerden uzaklaştırarak bilgisayarının ekranını kaldırdı ve çalışmaya döndü.

Gece yarısına kadar süren çalışmanın ardından, tasarım ekranını kapattığında karanlık odaya baktı. Gözlerinin yorulduğunu, omuzlarının ağrıdığını ve en önemlisi artık bu yalnız döngüden kurtulması gerektiğini hissetti.

Sabah İstanbul'un kararsız havasının da etkisiyle melankolik bir güne uyandı Nil. Hava bulutluydu. Doğrulup yatağın kenarına oturdu. Aynadaki aksine bakmadan evvel derin bir nefes aldı.

Kendi kendine, "Bugün daha güçlü olmalısın, Nil," diye fısıldadıktan sonra ayağa kalkıp banyo aynasının karşısına geçti. Göz altlarındaki hafif morlukları, bitkin yüz ifadesini görmezden gelmeye çalıştı. Bu döngüden çıkmak için önce sıcak bir duş

aldı. Her bir damlası onu temizleyecek, bedenini ve ruhunu yeniden canlandıracakmış gibi uzun uzun suyun altında bekledi.

Duşun ardından mutfağa geçti. Kahve yapmak yerine bu defa çay demlemeyi seçmişti. Çayın demlenmesini beklerken düşüncelerini yazıya dökmek istedi. Belki de kelimelerle bu sıkışmışlığı aşabilirdi. Bilgisayarını açıp boş bir dosya oluşturdu. “Bugün...” yazdı ve duraksadı. Neler hissettiğini tam olarak tarif edemiyordu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini yumdu. Yazmalıydı. Ne olursa... Yazdıkça kelimeler çoğalır ve belki de içindeki düğüm çözülürdü. Birkaç satır sonra biraz rahatlamış hissetti; sanki yazdıkları, aklındaki karanlık bulutları dağıtmaya başlamıştı.

Çay demlenene kadar bir süre yazdı. İçindekileri dökmek onu rahatlatmıştı. Kendi kendine, “Bugün dünyayı kurtarmaya niyetim yok ama bir yürüyüş yapacağım ve kahvemi dökmeden içeceğim. Bu, benim için büyük başarı,” diye söylendikten sonra kararından vazgeçmekten korktuğundan kahvaltısını hızlıca bitirip termosu bir kahve hazırladı.

Bulutlu bir hava olmasına rağmen dışarı çıktığında melankolik havadan sıyrıldığını fark etti. Etrafındaki insanlara gülümsüyor, sokak kedilerini sevmeden geçmiyordu. Onların sıradanlığı, Nil için bir nebze huzur kaynağı olmuştu.

Kendi kendine, “Yapabilirsin kızım,” diye mırıldandı. Bu küçük detaylarda yaşama sevincini tekrar bulabileceğini hissediyordu. Adımları onu yine Boğaz’a yönlendirdiğinde kendini deniz kıyısında martıları beslerken buldu. Dalgaların sesi, martıların çığlıkları...

Yorulana dek saatlerce dolaştı. Cansu arayana kadar zamanın ne çok ilerlediğini fark etmemişti bile.

“Merhaba şeker.”

Cansu onun neşeli sesini duyunca kıkırdadı.

“Oooo, keyfimiz yerinde bakıyorum.”

“Yürüyüşe çıkmıştım. Çok güzel bir dükkân buldum. Hem sahaf hem de çok güzel plakları var. Bir ara birlikte gelemim. Ben harika şeyler buldum.”

“Ya sen neden hep o sahaflarda takılıyorsun? ‘Burada tarih var,’ deyip sabahlıyorsun. Ne var şu eski kitaplarda anlamadım.”

“Ben de biliyorum zincir bir mağazaya gidip kitap almayı. Ama buranın havası da kokusu da farklı. Ayrıca eskiden başkalarına ait olan kitaplarda ne hikâyeler keşfediyorum, biliyor musun?”

“Tamam tamam, öyle olsun. Neyse, ben başkalarının hayatından çok seninkiyle ilgiliyim şu anda. Akşam buluşuyor muyuz? Yoksa senin ‘Kafamda deli sorular’ modun hâlâ açık mı?”

Nil saatine baktı. Beş olmuştu bile. Evden çıkmak ona gerçekten de çok iyi gelmişti anlaşılan.

“Bende sorular bitmez... Neyse evet, kabul ediyorum, belki biraz kafa dağıtabiliriz.”

“Eee, Nil, hayatta her şeyin yanıtı yok ki. Bazı şeyler de cevapsız kalmalı, ama önemli olan bu akşam ne giyeceğiz?”

Nil onun bu eğlenceli haline kapılıp gitmişti. Gülümsedi. Kızlar ona her zaman iyi geliyordu.

“Saat yedide görüşürüz o zaman.”

Telefonu kapattıktan sonra kızları bekletmemek için hemen eve döndü. Sabah duş almıştı almasına ama İstanbul’da dışarıda dolaşmak egzoz dumanına bulanmakla eşdeğer olduğundan tekrar banyoya girdi. Hızlıca yıkanıp saçlarını kuruttu. Normalde giyim tarzı sadeydi. Ama bugün etrafına neşe saçmak istiyordu. Bu yüzden Cansu’nun onun için hazırladığı renkli bir elbise seçmişti. Böylece arkadaşına verdiği değeri de ifade edebilecekti.

Saçlarına maşayla hafif bir hareket kattıktan sonra üzerini giyindi. Aksesuarlara pek düşkün olmadığı halde, küçük bir bilezik taktı. Makyajla arası yok gibiydi, sadece ruj sürmesi yeterli

olmuştı. Aynada kendine son bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldı, bu gece her zamankinden farklı görünmek istemişti.

Buluşacakları mekân şehrin popüler yerlerinden birindeydi ve hem rahat hem de eğlenceli bir atmosfere sahipti. Ayrıca doyurucu atıştırmalıkları sayesinde, öncesinde akşam yemeği telaşına da gerek kalmamıştı.

Mekâna vardığında arkadaşları çoktan gelmişti. İkisi de işten çıkıp geldiğinden Nil kendini onların yanında biraz abartılı hazırlanmış gibi hissetmeden edemedi. Kızlar onu görünce neşeli kahkahalarıyla karşıladılar. Melis hemen onu kolundan çekip aralarına alırken “Ooooo, bu ne şıklık?” diyerek sıkıştırdı.

Barın sıcak ışıkları, kalabalığın keyifli enerjisi ve arkada çalan canlı müzik, Nil’in ruh halini anında değiştirdi. Soruya ondan evvel Cansu cevap verdi.

“Herhalde kızım, kimin tasarımı o?”

Nil hiç de mahcup olmayan bir gülümsemeyle yanlarına otururken “İçindeki güzel taşıyor da ondandır,” dedi ve çantasını yanındaki sandalyeye bıraktı.

Melis kahkahasına engel olmazken Cansu tasarımının ikinci plana atılmasından memnun olmamış gibiydi.

“Tamam ya giyen de güzel ama a’dan z’ye seni düşünerek yapıldı o. Tabii ki güzel uyum sağlayacak.”

Alınan cevabı karşısında kızlar kahkahalara boğulurken garson yanlarına geldi. Cansu kendini garantiye almak ister gibi hemen sipariş oluşturdu.

“Kızlar ben yemek yemedim. Birayla başlayalım diyorum. Yanında da yuvarlak cips, sosis, köfte, soğan halkası, kalem böreği, çıtır tavuk alalım. Ya kızlar, midye de söylesek mi?”

Nil gözlerini devirirken Melis müdahale etti.

“Ya, hayır canım. Sen şunları bir ye de önce, bütün geceyi bira içip hamallık yaparak geçirmek istemiyorum. Karnını doyurduktan sonra ne içeceğimize bakarız,” diyerek Cansu’yu susturduktan sonra garsona dönüp ekledi.

“Bize üç Bomonti; ne olur, en soğuşundan olsun. Yanına da ortaya ne söylediyse onları getir misin? Ortaya yalnız, her birimize değil.”

Garson siparişleri yazdıktan sonra başını sallayıp uzaklaştı. Gece, eğlenceli geçeceğı benziyordu. Nil evde oturup kendini karamsarlığa mahkûm etmeyerek iyi bir karar vermişti anlaşılan.

“Eee kızlar, siz neler yapıyorsunuz?”

Nil’in sorusuyla kızların hafta boyu ne yaptıklarını anlattığı bir sohbet başladı. Arada kalkıp müziğın ritmine uyarak dans edip salınıyorlardı. Nil’in de keyfi iyiden iyiye yerine gelmişti.

Bir süre sonra Cansu’nun karnı doymuş olmalı ki masaya birkaç kadeh kokteyl getirdi. Kahkahalar, sohbetler ve eski anılar derken zaman hızla akıp gidiyordu. Bir ara Melis’in dikkatini birkaç masa ötelerinde oturan bir grup çekti. İçlerinden biri, bakışlarını Nil’den alamıyordu. Önce Cansu’yu sonra da Nil’i dirseğıyle hafifçe dürterek göz kırptı.

“Bak, seni kesiyorlar galiba!”

Nil gülümseyerek onun gösterdiği yöne baktı. Gerçekten de uzun boylu, atletik yapılı, otuzlarının başlarında görünen bir esmer onu süzüyordu.

Bakışları buluşunca telaşla başını çevirdi. Birinin onu süzmesi ya da beğenmesi kendini iyi hissettirmişti. Sanki yüzyıllardır onunla ilgilenen ilk erkekti.

Melis, “Bu gece eğlenmeye geldik, bırak insanlar seninle ilgilensin!” diyerek onu cesaretlendirdi.

Kızların kendi arasında konuşması ve kıkırdamaları genç adamı cesaretlendirmiş olacak ki masaya doğru yürümeye başladı. Nil panikle, “Hey, ne yaptığını sanıyor bu?” derken eli çantasına gitti. Neredeyse kızları orada bırakıp kaçacaktı ki Melis sahte bir gülümsemeyle dişlerinin arasından onu fırçaladı.

“İnsanlara şans vermezsen nasıl mutlu olacaksın acaba? Aşk aniden gelir. İşte aynen böyle. Barda senin dışındaki tüm kadınlar buraya gelirken ‘ilk görüşte aşk’ beklentisindeydiler.”

“Aniden, ama evet. O an o kadar aniden gelir ki sen ‘aşk’ diyemeden başına ne geldiğini anlamazsın.”

Nil’in cümlesi sonlandığı sırada genç adam masaya ulaştı. Nazik bir şekilde selam verdi.

“Hanımlar merhaba, umarım rahatsız etmiyorumdur.”

Nil başını neredeyse devekuşu gibi aşağı gömmüştü. Eğer ona bakmazsa adam da onu göremeyecekmiş gibi hareket ediyordu. Melis onu dirseğiyle sertçe dürterken diğer elini uzattı.

“Merhaba ben Melis, tabii ki rahatsız etmiyorsunuz.”

Cümlesini tamamlarken bakışlarıyla Nil’i ‘*Selam ver*’ dercesine yiyordu.

“Memnun oldum Melis, ben de Taner.”

Beklentiyle onlara bakınca Cansu hızlıca kendini tanıttı. Nil’e de aynısını yapmaktan başka çare kalmamıştı.

“Arkadaşlarımla eğlenmeye gelmiştik. Sizin gibi etkileyici hanımları görünce tanışmak istedik. Yanlış anlamanızı istemem. Asılmak gibi bir niyette değiliz. Sadece eğlenenize ortak olabilir miyiz diye merak ettik.”

Samimi ve açık bir şekilde konuşması Nil’i rahatlatmıştı. Erkeğin iyisinden anlamadığı aşikârdı ama kızlar adamı beyzbol sopasıyla dövmediğine bakılırsa onlar da rahatsız olmamışlardı. Melis’in cevabını merakla bekledi.

“Elbette bize katılabilirsiniz. Ne kadar büyük grup o kadar eğlence ne de olsa.”

Taner’in arkadaşlarını da alıp onlara katılmasıyla eğlence oldukça büyümüşü. Hatta gece o kadar iyi geçiyordu ki etraflarındaki insanlar da sohbetlerine ya da danslarına dahil oluyorlardı.

Nil, Taner’le sohbet ederken kendini uzun zamandır hissetmediği kadar hafif ve keyifli hissetti. Taner’in kendisi hakkında anlattıkları, Nil’in kafasındaki karamsar düşünceleri bir süreliğine dağıtmış, onun da kahkahalarla sohbete katılmasına neden olmuştu.

Gece bitip evine dönerken kendini hafiflemiş hissediyordu. Sarp’ın izleri hâlâ hayatında var olsa da bu akşam ona, o izlerin üstünü örtecek yeni anılar biriktirme fırsatı da olduğunu göstermişti. Arkadaşlarına ve bu keyifli geceye minnettar, yorgun ama mutlu bir halde yatağına uzandı. Yeni bir gün, belki de yeni bir başlangıcın ilk adımıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yeni Cesur Dünya

Kapı ısrarlı çalışını sürdürürken Nil elindeki pisliği temizlemeye uğraşıyordu.

“Geldim!”

Havluyu çekip almaya çalışırken koca bıçağı ayağına düşürünce “Ayyy,” diye bağırdı.

Kapı halen çalışıyordu. Bu saatte kimin, neden geldiği hakkında bir fikri yoktu ama böyle devam ederse onu bıçaklayabilirdi. Elinden bir kaza çıkmadan evvel bıçağı tezgâha bırakıp mutfaktan çıktı. Bir taraftan da “Geldim!” diye bağıırıyordu.

Kapıyı açtığında karşısında Cansu’yu görünce şaşırdı. Anahtarı olan biri neden kapıyı çalardı ki?

“Biri mi öldü yahu? Ayrıca neden anahtarını kullanmadın?”

Cansu oldukça heyecanlı görünüyordu. Yüzünde koca bir sırıtışla kapıdan içeri girerken sorduğu iki soruyu da pas geçti.

“Harika bir planım var.”

Nil, “Harika bir plan mı? Beni ölümle tehdit eden bıçakla tanıştırdıktan sonra, şimdi harika planlardan bahsediyorsun. Çok güzel,” diyerek onun yüzünden bir yerine zarar vereceğini anlatmaya çalışsa da Cansu heyecandan ne dediğini anlamadı, hatta dinlemedi bile.

“Evet! Gerçekten harika!”

El ve kol hareketleriyle adeta bir reklam oyuncusu gibiydi. Abartılı bir jestle, “Sana bir tatil önerim var, ama önce dinle! Sıkıldın, değil mi? Aynı rutinden bıkmadın mı?” diye sordu.

Nil, tezgâhın üzerindeki dağınıklığa baktı. “Tabii tabii, o kadar sıkıldım ki senin gibi biri bana harika planlar sunmazsa, kendimi bıçaklayabilirim.”

“İşte bu yüzden sana reddedemeyeceğin harikulade bir teklifle geldim. Birkaç hafta işten uzaklaşırsan senin için sorun olur mu?”

Nil duyduklarına inanamamış gibi “Birkaç hafta mı? Ne diyorsun Cansu? Sence benim bir hafta bile izin alacak vaktim var mı?” diye sordu.

Cansu başını çok bilmiş bir şekilde sallarken “Olur olur. Biz her şeyi düşündük. Bak şimdi, Melis projesini bitirmiş zaten. Benim de acil bir tasarım siparişim yok. Olanları da hazırladım ve önümüzdeki birkaç ay içinde teslim etmeyeceğim. Eğer sen de izin alabilirsen hep birlikte bir tura çıkacağız. Hem de gemi turu,” diye hızlıca anlattı.

Nil, denizi ve kokusunu seviyordu sevmesine ama geminin kısıtlayıcı ortamında hapsolme fikri onu endişelendiriyordu.

“Gemi turu? Yani biz okyanusun ortasında bir araya gelip takılacağız, öyle mi? Ne kadar sakar biri olduğumu hatırlatmama gerek var mı?”

Cansu sanki tatilin hayalini kuruyormuş gibi onun dediklerini dinleliyordu.

“Hayır ya, çok eğlenceli! Senin gibi birinin gemi turuna çıkması gerek! Denizin üstünde, güneşleniyorsun, havuz kenarında içkini yudumlarken bir anda seni dansa davet eden biri oluyor. Bunu hayal et! Hadi ama, en azından biraz değişik olur!”

Nil arkadaşının heyecanına ortak olmak istiyordu. Kendini bir gemi seyahatinde hayal etmeye çalıştı. *Küpeşte kenarına oturmuş gemiyi takip eden martılara simit atıyordu. O sırada gemi ani bir manevra yapıp Nil'i az evvel attığı simitlerin yanına düşürüyordu.*

Silkinip bu korkutucu düşünceyi zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Değişik olur, evet. Ama düşün, ben bir gemideyken... Birilerini öldürebilirim farkında mısın? Açık deniz diyorsun.”

Cansu biraz ciddiyetle gözlerini devirdi.

“Hayır, hayır! O kadar kötü düşünme! Ben eğlence kısmını düşünüyorum! Üçümüz, Melis'le birlikte müthiş bir tatil yapacağız!”

Nil, gözlerini kısıp Cansu'nun ciddi olup olmadığını sorgularken Melis hâlâ açık olan kapıdan içeri nefes nefese bağırdı.

“Ben geldim, ben geldim!”

Cansu bezgin bir ifade takındı.

“Sonunda! Bu agresif tavşanı tek başıma ikna etmeye çalışmama gerek kalmadı.”

Melis içeri girerken Nil, arkadaşının taktığı lakaba gülerek “Neyin peşindesiniz kızlar? Neler dönüyor burada, anlatın bakalım,” dedi.

Melis bir an duraksadı, sonra “Cansu'nun bana sunduğu harika teklifi kabul ettim! Bizim yeni tatil planımız... Bir *cruise* gemisi! Hem de lüks! İnan bana, tamamen lüks! Ayrıca... sürprizler de var,” dedi.

Nil şüpheyle, “Sürprizler mi? Lüks? Kızlar, bir gemiye bineceğiz ve sürprizlerden bahsediyorsunuz, neler oluyor?” diye sordu.

Melis kapıyı kapatıp içeri yürürken çantasının sapını boy-
nundan çıkarttı.

“Bak ani bir fikir gibi görünebilir ama o gün senle Boğaz’a
gittiğimizde gözlerindeki huzur, denize, gemilere bakışın bizde
bu fikri canlandırdı. Sana çok iyi geleceğini düşünüyoruz.”

Melis koltuğa kendini bıraktığında, Cansu onun yanında ye-
rini alıp heyecanla ekledi.

“Evet, tam olarak öyle! Eğlenceli bir tatil yapacağız. Hem za-
ten birlikte vakit geçirmeye bayılıyoruz. Bir tatili hepimiz hak-
kettik. Eğlenmek, yeni insanlarla tanışmak harika olacak.”

Nil de koltuğa oturdu. Melis’in açıklamalarına rağmen bu
aniden gelişen tatil fikri, kafasına yatmamıştı henüz.

“Hayır, bu gemi turu fikri... İkiniz de delirmiş olmalısınız.
Beni götürüp bir akıl hastanesine mi bırakacaksınız?”

Cansu, “Hayır, Nil! Bu gemi, eğlence dolu bir yer! Tanıtım
videolarını izledim. Broşürlerine baktım. İnternet değerlendiri-
melerini inceledim. Hem Melis de ben de süper bir eğlence vaat
ediyoruz sana,” dedi.

Melis “Hadi, ciddileşelim! Bu tatil sadece yüzeysel değil, ha-
yatı yeniden keşfetmeye başlamak için bir fırsat! İnan bana, yol-
culuk hepimize iyi gelecek!” diyerek düşüncelerini aktardı.

Nil, gözlerini devirdi.

“Hayatı yeniden keşfetmek mi? Tatil değil, bir nevi kişisel ge-
lişim semineri satıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Beni nasıl bir
zırvalığa sürükleyeceksin?”

Cansu hızla araya girdi.

“Hayır hayır! Tam tersine, partiler var. Disko ışıkları, koktey-
ller, sahne şovları... Daha ne istersin?”

Nil alaycı bir gülümsemeye cevap verdi.

“Ben mi? Sessiz bir oda, bitmeyen çikolata ve arka planda
Frank Sinatra’nın mırıldandığı bir *playlist* ile gayet mutluyum
aslında.”

Melis, onun elini tuttu ve dramatik bir ifadeyle, “Tatilden kaçamazsın, Nil! Sen bir kere denize hayranlıkla bakarken yakalandın, bu yüzden seni o gemiye bindirmek bir zorunluluk!” dedi.

Cansu da katıldı. “Evet, bu senin suçun. Biz senden ilham aldık. Yanımızda deniz kokusunu içine çekip ‘Ahhh, huzur...’ demeseydin sen de.”

Nil arkadaşlarını kırmak istemiyordu ama işleri bırakıp birden böyle pat diye ortadan nasıl kaybolabilirdi? Hem birkaç saat sosyalleşmek ayrıydı, tanımadığı insanlarla günlerce sürecektir ve kaçacak yerinin olmadığı bir alanda tutsak kalmak ayrıydı. İş şakaya vurmaya devam etti.

“O gün balık ekmek yediğimizi hatırlatırım. Huzur dediğim şey marine edilmiş soğanın kokusuydu.”

Cansu kollarını bağladı ve derin bir nefes aldı.

“Bak Nil, direnme. Melis ve ben zaten biletleri aldık. Seni bırakacak halimiz yok. Ya bizimle gelersin ya da seni bavula tıkıştırıp gemide açarız.”

Nil paniğin boğazında yükseldiğini hissetti. Ona sormadan hayatı hakkında plan yapılmasından hiç hazzetmezdi.

“Ya iyi de bu gemi ne zaman kalkacak, kaç günlük bir yolculuk söz konusu, hem ayrıca nereye gidiyor bu gemi? Bir durun Allah aşkına!”

Melis’e dönüp ekledi.

“Biletleri aldık diyor ya!”

Melis başını sallayarak onayladı.

“Aynen! Kaçışın yok. Tamam, belki sana sormadık ama insan kaynaklarına sorduk. İzin işin tamam.”

Nil kalbine inme incekmiş gibi hissetti. Hayatının akışı elinden alınıyormuş gibi hissediyordu. Sanki arkadaşları on iki yıl boyunca verdiği iradesizce kararların intikamını hayatını ele geçirerek alıyordu.

“Lütfen sakın olun ve bana detayları en başından anlatın. Biraz daha tepeden inme konuşursanız oraya beni balayına götürdüğünüzü düşünmeye başlayacağım.”

Cansu heyecanla, “Ayrıca sürprizlerden biri şu: Gemide karaoke de var ve senin o rezil sesinle bize bir mini konser vermeni planlıyoruz!” dediğinde Melis çıkıştı.

“Yeter Cansu.”

Sonra Nil’e dönüp açıklamaya başladı.

“Önümüzdeki hafta Galataport’tan hareket edecek, daha doğrusu Galataport’ta yolcu transferi yapacak bir gemi var. İlk olarak rotasını ve tarihlerini inceledik. İstanbul’dan hareketle, Ege ve Akdeniz boyunca Yunan adaları, İtalya, İspanya gibi duraklara uğruyor. Sonrasında boğazı geçip Afrika’nın batısından devam ediyor.”

Nil şaşkınca kaşlarını çatı. *Cruise* diye başlayıp birazdan onu Cape Town’a götüreceklerini mi söyleyeceklerdi?

“Hey, ağır olun!”

Melis devam etmek için eliyle bir işaret yaptı.

“Dur bekle. İlk önce sizin şirketin insan kaynaklarını aradık ve çok özel bir seyahat fırsatı olduğunu, eğer elindeki işleri aksatmayacaksa izin alman gerekebileceğini ama bunun sana sürpriz olmasını planladığımız için ilk önce onlara danıştığımızı söyledik.”

Melis gerçekten konuşmayı biliyordu. Nil de heyecana kapılmadan edemedi. Seyahatten ilk bahsettiklerinde izin alma ihtimalinin olamayacağını varsaydığından ona ütöpik bir düşünce gibi gelmişti. Ama şimdi merakla insan kaynaklarının cevabını duymak istiyordu.

“Eeee?”

Cansu lafa girdi.

“Eeeesi on dört gün izin alabildik!”

Melis “Cansu!” diye çıkışınca “Ne var ya?” diye kendini savundu. Nil ise bir tenis maçı izler gibi bir ona bir diğerine bakarak atışmalarını izliyordu.

Melis kızgın olduğunu belli etmekten imtina etmedi.

“Cansu’nun da dediği gibi, on dört gün için izin verebileceklerini söylediler.”

Nil ne tepki vereceğini bilememişti. Arkadaşlarının heyecanı ona da bulaşmıştı bir nevi.

“Sonra?”

“Sonrası şu şaşkın, önümüzdeki cuma sabahı Galataport’tan gemiye biniyoruz. Ver elini Yunan adaları. Oradan İtalya Amalfi, derken Fransa’da Marsilya, ama maalesef Barselon’a da iniyoruz. İzin süren bitiyor. Oradan geri uçakla dönmemiz gerekecek.”

Melis konuşurken Nil o kadar heyecanlanmıştı ki her bir durak ismini duyduğunda oralarda neler görebilecekleri gözünde canlandı. Neredeyse oturduğu yerden ayağa fırlayacaktı. Ancak dönüş lafını duyunca tekrar arkasına yaslandı.

Çok cezbedici ve harika bir fikirdi. Bu tür seyahatlerin maliyeti yüksek olurdu ama her birinin bu parayı ödeyebilecek gücü vardı. Kaldı ki Nil senelerdir evden çıkıp adam gibi sosyalleşmiyordu. Ya Sarp’ın yokluğunda kendini eve kapatıyor ya da varlığında onunla birlikte olmak için dışarı çıkmıyordu. Adam gibi bir tatil yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Kararını verdikten sonra gözlerini kısarak sordu.

“Karaoke mi demiştin? Size şimdiden söylüyorum, *Titanic*’ten “My Heart Will Go On”u’ falan söylerim ama gemi batarsa sorumlusu ben değilim.”

Cansu kahkahalar arasında, “İşte bu yüzden seninle gidiyoruz, Nil! Sensiz bu gemi batar,” dedi.

* 1997 yapımı James Cameron filmi *Titanic*’in film müziği, Céline Dion tarafından seslendirilmiştir.

Nil sonunda pes etti ve bir iç çekti. “Peki, diyelim ki kabul ettim... Ama şimdiden uyarıyorum, gemide başımıza bir şey gelirse ilk suçlayacağım sizsiniz. Ve hayır, romantik bir tatil hikâyesi yaşamayacağım.”

Melis gözlerini kocaman açarak elini kalbine götürdü. “Romantizm mi? Ahhh, bize uyacak adamın gemide ne işi olur?”

Cansu ciddi bir ifade takındı. “Yok yok, geminin kaptanı olabilir. Kim bilir, belki yakışıklı bir İskoç kaptanla dans edersin. Bıyıklı falan.”

Nil kahkahayı patlatarak ayağa kalktı.

“Tamam, tamam! Beni bu kadar zorladıktan sonra geleceğim. Ama şu İskoç kaptan konusunda şimdiden hayal kurmayın. Gemi maceramız sizin düşündüğünüzden çok daha kaotik olacak gibi hissediyorum.”

Cansu heyecanla Melis’e dönüp bağırdı. “Başardık! Tatil çetesini tamamladık!”

Melis, zafer işareti yaparak “Bu gemi bizi ya rezil edecek ya da vezir!” diye ekledi.

Nil onları izlerken hafifçe başını salladı ve mırıldandı.

“Belli ki bu tatil benim sinirlerimi sağlamlaştıracak ya da tamamen mahvedecek.”

Cansu konuyu kendi içinde kapatmış olacak ki yeni konuya geçti.

“Eeee? Yemekte ne var?”

Nil o anda mutfak tezgâhında yemek hazırlamaya çalışırken yakalandığını hatırladı. Cansu geldiğinde hepsini unutmuş ve tezgâhı dağınık bir şekilde bırakmıştı. Bu saatten sonra yemek pişirmekle uğraşmanın manası olmadığından, oturduğu yerden

kalktı ve Cansu'ya "Aç olan sensin, yemekler senden," dedikten sonra mutfağı toplamaya geri döndü.

Belki de bu yolculuk hayatında bir şeyleri değiştirmesine yardım edecek olan adımdı. Yeni bir Nil yaratacak adımdı.

O gece ve sonraki hafta boyu plan yapmakla geçtiğinden Nil için günler çabucak bitiyor ve Sarp, artık neredeyse aklına gelmiyordu. Hafta sonu pasaportunu ararken Sarp'a yazdığı mektuplar eline geçmişti. Gittiğinde ona yazmak, yıllar içinde oluşturduğu bir rutindi Nil için. Sarp geldiğinde bu mektupları birlikte okurlar, Nil'in duygusal travmalarıyla dalga geçerlerdi. O zamanlar bunu komik bulur ve eğlenirdi. Halbuki şimdi geriye dönüp baktığında, bu küçücük detay bile varlığının Sarp için önemsizliğini vurguluyordu. Mektupların hepsini yaktı ve o defteri kapattı.

Mektuplar kül olurken içinde bir hafifleme hissetti. Hayatının o dönemi, yavaş yavaş ardında bırakmaya başladığı eski bir hayal gibi uzaklaşıyordu. Artık ne mektuplar vardı ne de Sarp'a duyduğu eski bağlılık. Pasaportunu bulup çantasına koyduğunda yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, bu kez yeni bir başlangıç için hazırlanıyordu.

O gece yatağında, yanan mektupların kokusuyla uyudu. Ama bu rahatsızlık veren bir his değil, tam tersine bir temizlenme duygusuydu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Geçmiş, çok geride kalmıştı artık.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandığında, telefonuna gelen bir mesaj ekranda belirdi. Mesajda sadece iki kelime vardı:

"Görüşmemiz gerek."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eglenceli Bir Başlangıç

Nil, bir süre ekrana baktı. Bir şekilde mesajın ortadan kaybolmasını diledi. Çünkü cevap vermekle vermemek arasında bir karar vermesine gerek yoktu. Sarp'ı yanıtlamak, onu hayatına yeniden davet etmek demekti. Ve o defter çoktan kapanmıştı. Cevap vermeyecekti, olması gereken buydu. Hatta belki de telefon numarasını bile değiştirebilirdi.

Telefonu masanın üzerine bırakıp kalktı. Önünde yapılacak çok iş vardı. Hazırlıklarını hızlandırmak için dolabını karıştırmaya başladı. Cansu, onlara yanlarına almaları gerekenlerin bir listesini çıkarmıştı ve bu liste tabii ki kılık kıyafet kombinleri içeriyordu. Melis'in listesi daha gerçekçiydi. Seyahat belgeleri, ilaçlar, şarj aletleri, su geçirmez çanta, şnorkel, spor ayakkabı, sandalet gibi mutlaka yanlarında bulundurmaları gerekenleri listelemişti.

Nil bunlardan bazılarının gereksiz olduğunu düşünüyordu. Tatilin onun için amacı, gittiği yerlerde görebileceği kadar çok şey

görmekti. Ama herkes onunla aynı fikirde olmak zorunda olmadığından arkadaşlarının önerilerine uyarak hazırlıkları tamamladı.

Bir döviz bürosuna gidip verecekleri bahşişler için bir miktar avro almıştı. Bu parayı aralarında bölüşecekler ve ihtiyaç anında kullanacaklardı. Nil bütün eksiklerini tamamlamış, sürekli kullandığı kişisel bakım ürünleri için bir çanta dahi hazırlamıştı. Ertesi gün sabah gemi hareket edeceğinden, bugün her şeyin tamamlanması gerekiyordu.

Masanın üzerindeki telefonu dalgın gözlerle süzerken “Keşke bu numarayı hemen değiştirebilsem,” diye mırıldandı. Ama maalesef zaman yoktu ve yapılacaklar listesi çok daha önemliydi. Sarp’ın mesajı kendi kendine kaybolacakmış gibi davranmaya karar verdiği sırada Cansu’nun eve girdiğini duydu. Elinde bir yığın kıyafet ve kocaman bir makyaj çantası vardı.

“Nil, acil yardım lazım! Hangi elbiseyi alacağıma bir türlü karar veremiyorum. Üç tane seçenek var ama sadece birini alabilirim. Diğerleri bavula sığmıyor!”

Nil, gözlerini devirdi.

“Cansu, bu bir gemi tatili. Gala gecesi değil. Biraz daha pratik olamaz mısın?”

Cansu ciddiyetle elindeki elbiseleri salladı. “Bir gala gecesiyle karşılaşmayacağımız ne malum? Hem ne olur ne olmaz, fazla hazırlıklı olmak iyidir! Belki bir doğum günü partisine denk geleceğiz? Olamaz mı?”

Cansu’nun arkasından elinde bir liste ve yüzünde ciddi bir ifadeyle Melis içeri girdi.

“Tamam, hepiniz sakın olun. Öncelik listemizi kontrol edelim. Nil, kişisel bakım çantanı hazırladın mı?”

Nil hafif bir kahkaha attı.

“Tabii ki. Siz hâlâ kıyafet seçimiyle mi uğraşıyorsunuz?”

Melis gözlerini devirdi.

“Cansu’nun bavulu dolup taşmış durumda, ama nedense fazladan yedi çift ayakkabıyı bırakmayı reddediyor.”

Cansu hemen savunmaya geçti.

“Melis, o ayakkabılar her güne farklı kombinler yapabilmem için gerekli! Ayrıca, sandaletin başka, topuklu ayakkabının başka bir havası var. Bunu anlamıyorsan ben ne yapayım? Benden ayakkabı isterseniz vermem bak!”

Melis kıkırdadı.

“Benim kırk iki numara ayaklarım, senin otuz yedi numara ayakkabılarına girer mi sence?”

Nil konuyu değiştirmek ve kızların dikkatini çekmek için çantasından avro dolu küçük zarfı çıkardı ve kızlara doğru salladı.

“Alın bakalım. Bahşışlar için hazırladım bunu. Ayrıca bir an evvel karar vermeniz gerekiyor. Yoksa gemi limandan ayrıldığında biz hâlâ bavul topluyor oluruz.”

Melis bir yandan listesine işaretler koyarken homurdandı.

“Cansu, o yedi çiftten üç tanesini bırakmazsan gemide ‘fazla bagaj’ muhabbeti yaparım, söyleyeyim!”

Cansu, dram dolu bir iç çekişle ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, tamam! İki çift bırakıyorum. Ama ayakkabı çetesi olarak tarihe geçeceksiniz, haberiniz olsun!”

Melis, elindeki listeyi sallayarak araya girdi.

“Bir kontrol yapmamız lazım. Pasaportları ve biletleri bir araya getirelim. Nil, seninkiler hazır mı?”

Nil, odanın köşesindeki küçük sırt çantasına işaret etti. “Her şey hazır. Benimki tamam. Ama Cansu, senin bavulu kontrol edebilir miyiz? Geminin bizi almadan yola çıkmasını istemem.”

Cansu çantasını gösterip gururla “Tam bir sanat eseri! Gemi mürettebatı bile kıskanacak!” dediğinde Melis, yanına yaklaştı.

“Sanat eseri mi? Daha çok kaotik bir sergiye benziyor. Hadi, pasaport ve bilet nerede? Gemi bizi beklemez!”

Cansu biraz suçlu bir ifadeyle bavulunun içini karıştırdı ve sonunda pasaportunu çıkararak havaya kaldırdı.

“İşte burada! Beni suçlamadan önce biraz inanın lütfen.”

Nil kahkahasını tutamayarak “Şükür, nihayet,” dedi. “Biliyor musun Cansu, sen olmasan hayat çok sıkıcı olurdu.”

Cansu dram dolu bir şekilde elini kalbine götürdü. “Ah, teşekkür ederim! Eğlence kaynağınız olmaktan mutluluk duyuyorum.”

Melis listeye bir tik atarak başını salladı. “Harika. O zaman bu işi bitirdik. Nil, şimdi şu meşhur avro zarfını paylaşma zamanımız geldi mi?”

Nil zarfı masanın üzerine koydu.

“Bahşişleri abartmadan dikkatli kullanın. Gemide fazla para kaybetmek istemiyoruz.”

“Tam bir bütçe memuru gibisin Nil. Kıyafet koordinatörü olarak bu emeğini takdir ediyorum.”

Nil gözlerini devirdi. “Koordinatör mü? Cansu, kendini galada hayal etmeyi bırak da artık şu bavulunu kapat. Yarın sabah yola çıkıyoruz!”

Cansu başını sallayarak “Tamam, tamam! Gerçekten mi, sabah oluyor mu bu kadar çabuk?” diye bağırdı.

Melis gülümsedi. “Hadi artık oturup biraz dinlenelim. Yarın uzun bir gün olacak.”

Cansu ise şakayla karışık bir şekilde bavulunun üstüne oturdu.

“Bavulumu kapatmayı başarabilirsem eğer, dinlenebilirim. Ama bu görev tam bir olimpik spor!”

Gün kahkahalar ve küçük tartışmalarla sürüp gitti. Nil, bu ka-
osun içinde, gemi yolculuğunun sadece bir tatil olmadığını fark
etti. Bu, eski bir dönemi kapatıp yeni bir maceraya atılmanın ilk
adımıydı. Sarp'ın mesajı çoktan aklından silinmişti bile.

Sabahın ilk ışıkları odaya süzüldüğünde, Nil çoktan uyanmıştı.
Huzursuz bir gece geçirmişti. Sarp'ın mesajını zihninden silmeye
çalışsa da gecenin bir yarısı tekrar tekrar aklına gelmişti. Kızlara
bu konudan bahsetmemişti. Saklamaya niyeti yoktu ama onların
heyecanını ve mutluluğunu bozmak istemediğinden bu konuyu
açmamıştı. Bir an evvel gemiye binip bu konuyu ardında bırak-
maya ve yeni bir sayfa açmaya kararlıydı.

Cansu, mutfaktan gelen bardak şingirtıları eşliğinde büyük
bir heyecanla bağırdığında yataktan çıkmak üzereydi.

“Kahve servisi başladı! Kızlar, uyanın! Ayrıca şunu da belirt-
miş olayım ki gemiyi kaçırırsak tüm suç Melis'in *check-list* çılgınlığı yüzünden olacak!”

Nil gülümseyerek derin bir nefes aldı ve yataktan kalktı. Yan
odadan Melis'in homurdanması duyuldu. “Daha bavullar araba-
ya taşınacak, ne kahvesi Cansu!”

Cansu, arkadaşının uykulu sesini umursamadan kahvesini
yudumlarken “Sen o çılgın listelerinde kahveye bile bir kategori
açmadın mı? Kendi kurallarını ihlal ediyorsun!” diye cevap verdi.

Nil, banyoda hızlıca yüzünü yıkayıp mutfığa yöneldi. Can-
su'nun üzerindeki parlak sabahlık ve yüzündeki heyecanlı ifade,
kaosun başladığının işaretiydi.

“Nil! Ne kadar yavaşsın! Bugün büyük gün. Hazırlan, kahval-
tıyı kaçırıyoruz!”

Nil, mutfağa girip kahvesini aldıktan sonra masanın köşesine oturdu. Bir süredir kahvaltı yapmadan kahve içmiyordu ama bugün, bir istisna olabilirdi.

“Cansu, heyecanını anlıyorum ama gemi biz olmadan kalkmayacaktır. Biraz sakın olabilir misin?”

Cansu’nun gözleri büyüdü.

“Sakin mi? Bu bir macera! Nasıl sakın olabilirim?”

Melis, mutfağa girdi. “Heyecanını gemiye sakla. Orada kendini kaybetmek için bol bol vaktin olacak. Şimdi herkes kahvesini içsin ve çıkış için hazır olsun.”

Nil, kahvesinden bir yudum alırken arkadaşlarının enerjisine bakıp içten bir şekilde gülümsedi.

“Hadi bakalım kızlar, bugün muhteşem bir tatile başlıyoruz. Cansu’nun bavulundan taşan kaosu bile aşabildiğimize göre, bu tatili de en iyi şekilde geçireceğimize inancım tam.”

Bir saat içinde herkes kahvesini içmiş ve düşünu almış şekilde hazırdu. Kapıdan çıkmadan önce Cansu, hâlâ bavulunun fermuarıyla boğuşuyordu.

Melis, bir yandan gözlerini devirip ona yardım ederken “Bir dahaki sefere daha büyük bir bavul almayı unutma!” diye söylendi.

Nil, kapının önünde duran valizine bakarken içten bir huzur hissetti. Geminin limandan ayrıldığı an, sadece fiziksel olarak değil, ruhsal olarak da geçmişini geride bırakacağını biliyordu. Yola çıkmak, bir yolculuğa başlamak... Bu hem bir macera hem de temiz bir başlangıç anlamına geliyordu. Onları bekleyen maceraya doğru bir adım atmak için artık hazırdu.

Limana vardıklarında onları, geminin bir rüya gibi denizin üzerinde yükselen heybetli silueti karşıladı. Nil, geminin ihtişamlı atmosferine dalıp gitmişti.

Cansu'nun enerjisi ise, sabahın erken saatleri olmasına rağmen bitip tükenmeyecek gibiydi. Elinde telefon, sürekli geminin fotoğraflarını çekiyor, Melis'e poz verdirmeye çalışıyor, Melis de sürekli gözlerini deviriyordu.

Cansu telefonunu havada sallayarak "Nil, hadi! Bir *selfie* çekeceğiz!" diye seslendi.

Nil, gülümseyerek arkadaşlarının yanına geçti. Üçü birlikte gemiyi arkalarına alarak poz verdi. Cansu, "Bu tatilin ilk fotoğrafı! Hepimiz mutlu görünmeliyiz, tamam mı?" diyerek birkaç farklı açıdan fotoğraf çekti.

Kısa bir süre sonra gemiye biniş sırası, kendilerine geldi. Bavullarını teslim ettikten sonra pasaportları kontrol edildi. Nil, geminin içine adımını attığında büyülenmişti. Şık dekore edilmiş lobisi, lüks detayları ve etraftaki sıcak atmosfer Nil'i bir anda bambaşka bir dünyaya çekmişti.

Melis "Nil, dikkat et!" diye seslenirken, yanından geçen bir garson ve tepsisini göstermişti. Nil'in dalgınlığı, neredeyse bir kazaya yol açacaktı.

"Beni böyle uyarmaya devam ederseniz, tatilin sonunda reflekslerim ninja gibi olacak."

Cansu ise kahkaha atarak "Ya da tatilin sonunda bize bir ninja lazım olacak çünkü Nil sürekli bir şeylere çarpacak!" diye ekledi.

Nil, "Ha ha ha," dedikten sonra arkadaşlarının peşinden yürürken çantasını omzuna düzgünce yerleştirdi. Ancak bir anda dikkati dağıldı ve halıya takılarak tökezledi. Düşeceğini hissettiği anda güçlü bir el kolundan tutarak dengesini yeniden sağlamasına yardımcı oldu.

Bir erkek, "Dikkat edin," dedi. Sesi sakın ama derin bir tona sahipti.

Nil başını kaldırdığında, otuzlarının ortalarında görünen, ciddi duruşlu, etkileyici bir adamla göz göze geldi. Yüzünde sakallarının altından dahi belli olan hafif bir gülümseme vardı ancak gözleri mesafeliydi. Nil ona bakmak için başını kaldırmak zorunda olduğuna göre en az bir metre doksan santim vardı.

Nil utançla “Teşekkür ederim,” dedi. “Sanırım gemideki ilk sakarlığımı hemen gerçekleştirdim.”

Adam kısa bir an onu süzdü, ardından hafifçe gülümseyerek “Sakarlık mı, yoksa dikkatsizlik mi? Her halükârda iyi misiniz?” diye sordu.

Nil başını salladı. “Evet, iyiyim. Teşekkürler. Az kalsın oldukça utanç verici bir başlangıç olacaktı.”

Adam, gülümsemesini bozmadan birkaç adım geri çekildi. “O zaman bu yolculuğun sizin için daha iyi bir başlangıç yapmasını umarım,” dedi ve başka bir şey söylemeden yürümeye devam etti.

Nil, adamın uzaklaşan silüetine bakarken bir an durakladı. Kim olduğunu merak etmişti ama adam tanışmak için bir çaba göstermemişti. Arkasından yaklaşan Cansu’nun sesiyle irkildi.

“Nil! Yine nerelere kayboldun? Hadi, kamaramıza gidip yerleşelim.”

Nil, gülümsemeye çalışarak “Hayır, sadece... Bir şey yok, hadi gidelim,” dedi.

Nil, Cansu ve Melis’in ardından yürürken aklı hâlâ az önceki adamdaydı. Kimdi acaba? Yolcu muydu, yoksa mürettebat mı? Adamın yüzündeki o mesafeli ifadeyi düşünmekten kendini alamadı. Derin mavi gözleri, ince çerçeveli gözlüklerinin ardından bile dikkat çekiyordu. Kızların sürekli başını şişirdiği “*gemide aşk*” temalı hikâyelerin ardından bu adamla çarpışması, adamın neredeyse bir doksan olması, çekici bir yüzü olması ve tüm bunların tam olarak ona göre olması elbette şaşırtıcı olmamalıydı. Ama şaşırmıştı.

Geminin geniş koridorlarında ilerlerken Nil, bir yandan dekorasyonu inceliyor bir yandan da diğer yolcuları gözlemliyordu. Herkes bir yerlere yetişmeye çalışıyor gibiydi. Kimi odasına yerleşmek için acele ediyor, kimi ise geminin sunduğu olanakları keşfetmek için sabırsızlanıyordu. Nil devasa büyüklükte birkaç havuz, spor salonları, spa alanları, restoranlar, hatta alışveriş yapabilecekleri mağazalar bile görmüştü. Cansu gemide yapabilecekleri aktiviteleri sıralarken şaka yapmamıştı anlaşılan.

“Belli birini mi arıyorsun?”

Melis’in sorusu karşısında boş bulunmuştu. Birkaç dakika evvelki düşüncelerini mi sezmişti Melis? Savunmaya geçerek “Efendim?” diye sordu.

Melis gülerek ona sarıldı. Tatil bahanesiyle Nil’i bu gemiye getirme planını Cansu’ya ilk anlattığında ikisi de kalbi kırık arkadaşlarına çok iyi geleceğini düşünüyordu. Ama işin aslı Melis ve Cansu için tatilden ziyade bu bir Nil’i iyileştirme operasyonuydu. Nil’in bu gemiden mutlu bir kadın olarak inmesini sağlama operasyonu...

“Unutma, bu bir tatil. Eğer biriyle tanışmak istiyorsan, onu aramaktan çekinme.”

Cansu, onun sözlerini desteklercesine, “Aynen! Tatildeyiz sonuçta. Yeni insanlar, yeni maceralar... Hatta belki gizemli beyaz atlı prensin olabilir!” diyerek kahkaha attı.

Nil, onların bu sözlerine cevap vermek yerine konuyu değiştirmek istedi.

“Geminin bu kadar büyük olduğunu bilseydim, yanımıza harita alırdım.”

Cansu, ellerini çırparak “Kamaranın manzarası çok güzel olmalı. Balkonda sabah kahvemi içeceğim anın hayalini kurdum bile!” dedi ve önlerinde coşkuyla ilerledi.

Kamaralarına vardıklarında Nil tuttuğu soluğunu bıraktı. Kamaraya, tam da hayal ettiği gibi şık ve ferahtı. Bir tane king boy yatak ile iki tane bir buçuk kişilik yatağın olduğu kamaranın bir kenarına oturma alanı oluşturacak koltuklar yerleştirilmişti. Ayrıca restorana gitmek istemeyenleri düşünerek konulan yuvarlak bir masanın kenarında dört sandalye de vardı. Melis, hemen bavulunu açarak eşyalarını yerleştirmeye koyuldu. Cansu ise balkon kapısını açıp dışarı çıktı.

“Manzara harika. Gelip bakmalısınız!”

Nil, balkona çıkıp onun yanına geçti. Uzakta ufuk çizgisi boyunca parlayan güneş, denizin üstünde altın bir yol oluşturuyordu. Manzara adeta izleyenleri büyülüyor, kendine çekiyordu. Uzaklarda dalgaların hafifçe kıpırdanışını ve rüzgârın yüzünü okşayan serinliğini hissetti.

Cansu, “Bu tam da ihtiyacımız olan şey, değil mi?” diye mırıldandığında gülümseyerek başını salladı ve “Kesinlikle,” dedi, derin bir nefes alarak.

“Bu yolculuk, her şeyi geride bırakmak ve yeniden başlamak için mükemmel bir fırsat.”

Melis içeriden, “Hey, o balkondan ayrılın da gemide bir keşif turu yapalım,” diye seslendi. Nil, bir anlık duraksamadan sonra gülümsedi.

“Haklısın. Haydi, macera başlasın.”

Bavullarını yerleştirdikten sonra gemiyi keşif turuna çıktılar. Melis ve Cansu gemiden bahsederken lüks demişler ve gerçekten de hakkını vererek söylemişlerdi. Her köşesi zarafetle döşenmiş, geniş koridorlar ve şık restoranlar göz alıcıydı. Geniş açık alan-

lardaki denizin huzur verici sesi, yolculuğun başladığını hissettiriyordu. Her adımda, geminin sunduğu imkânların ne kadar muazzam olduğunu fark ediyorlardı.

Ama Nil'in içinde bir korku vardı. Tüm bu ihtişama rağmen bu tatilin ruhundaki yaraları saramayacak olmasından ödü kopuyordu. Her gün bitiminde yeni bir hayata yelken açabilmeyi düşlerken, sabah olduğunda kalbindeki sızının henüz ortadan kaybolmadığını fark etmek onu ürkütmüştü. “*Kendine gel,*” diye kimsenin duyamayacağı bir şekilde mırıldandı ve endişelerini bir rafa kaldırıp arkadaşlarının neşesine ortak olmaya çalışmayı denedi.

Yorgunluktan ayakları patlayana kadar gezdikten ve geminin olanaklarıyla ihtişamını inceledikten sonra, akşam yemeğinden evvel biraz dinlenmek ve hazırlanmak için kamaralarına dönmüşlerdi.

Melis “Acele edin kızlar. Gemideki ilk geceyi kaçırmak istemem!” diyerek yeterince dinlendiklerini ima ettiğinde Cansu, “Haklısın, yemek salonunu merak ediyorum. Kiminle oturacağımızı da...” dedi göz kırparak. “Belki havalı birileriyle masayı paylaşıyoruz.”

Nil, arkadaşının bakışını görmezden gelmeye çalıştı. İçeri girip dolabına doğru yöneldi. Ne giyeceğini düşünürken Cansu’nun coşkulu sesi odayı doldurdu.

“Dikkat çekici bir şeyler giymek istiyorum! Hangi renk giyeceğime karar vermek zor ama birilerinin gözleri üzerimizde olacak kızlar, eminim!”

Nil hafifçe gülümseyerek elbisesini yatağa serdi. Yanına aldığı birkaç seçeneği daha gözden geçirirken Melis, “Nil, mavi giy. Sana en çok o yakışıyor,” dedi.

Hafifçe gülümsedi ve “Sanırım haklısın,” diyerek mavi, sade ama zarif bir elbiseyi seçti. Üzerine hafif bir parfüm sıktıktan sonra aynaya baktı. Saçlarını doğal bir şekilde açık bırakmıştı.

Melis siyah bir giysi seçmişti. Boyu çok uzun olduğu için genelde kısa kıyafetler tercih etse de ilk gece için o da uzun bir elbise giymeyi seçmişti. Ayağında şık bir sandalet vardı. Siyah düz saçlarını açık bırakmış, gözlüklerini çıkarıp atmıştı. Kırmızı rujunun dikkat çekici etkisine rağmen hafif bir makyaj yapmıştı.

Cansu aralarında en cesur giyinen olmuştu. Kendi tasarımı altın rengi, şık bir elbise giymişti. Ayağında topuklu sandaletler vardı. Kendinden dalgalı saçlarına kısa sürede şekil vermiş ve omuzlarından aşağı salık bırakmıştı. Saçları neredeyse üzerindeki kıyafetle aynı tonlara sahipti. Makyajını yaptığında kızlar ilk akşam yemeği için hazırды.

“Nil, bari bir ruj sürseydin!”

Cansu onu fırçaladığında genç kadın omuz silkti.

“On dakika sonra çıkacak bir şey için neden uğraşayım?”

Melis kaşlarını kaldırdı.

“Öpüşecek birini buldun da bizim mi haberimiz yok?”

“Çok komik. Yemekten bahsettiğimi biliyorsun. Biraz daha oyalanırsak Cansu bizi yiyecek, hadi çıkalım.”

Yemek salonuna girdiklerinde altın varak detaylarla süslenmiş geniş alan Nil’in gözlerini kamaştırdı. Masalar özenle düzenlenmiş, kristal avizeler mekâna büyüleyici bir atmosfer katmıştı. Salon, tanımadığı yüzlerle doluydu. Bazı yolcular kahkahalarla sohbet ederken bazıları da etrafı dikkatle inceliyordu.

Melis, kulağına eğilerek “Burası bir filmin seti gibi, değil mi?” dediğinde Nil başını salladı, tam da öyle hissetmişti. İlk bakışta bu ortam ona gerçek hayattan kopmuş bir film sahnesi gibi gelmişti.

Görevlinin tarifi üzerine masalarını bulduklarında Cansu heyecanla, “Hadi bakalım, bu gece nelerle karşılaşacağız?” diyerek oturdu. Nil arkadaşlarının ortasına oturduktan sonra bakışları-

la salonu taradı. Her milletten, her yaştan konuk vardı salonda ancak yaş ortalaması yüksekti. Her birinin mırıldanması salonda bir uğultuya neden oluyordu. Ancak akustik o kadar iyi ayarlanmıştı ki bu uğultu rahatsız edecek düzeyde değildi. Derken, masalar arasında yürüyen tanıdık bir silueti fark etti. Midesinde kanat çırpmaya başlayan kelebekleri, arkadaşları fark etmeden evvel yatıştırması gerekecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yenilerle Tanışmak

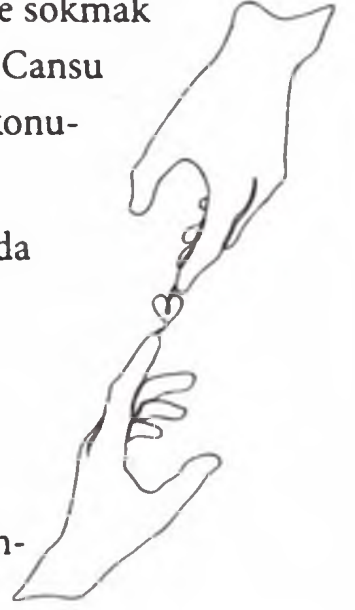
Kızlar masalarına yerleşmiş, çevredeki ihtişamı ve diğer yolcuları gözlemlerken Nil, hızlanan kalp atışlarını düzene sokmak için bakışlarını masa örtüsüne indirmişti. Melis ve Cansu onun bu halini fark etmemiş gibi kendi aralarında konuşuyorlardı.

Melis, “Bu kadar özenle hazırlanmış bir masada oturuyorsak kesinlikle bir şeyler kutluyor olmalıyız. Bence şampanya istemeliyiz!” dedi.

Cansu “Tabii ki kutluyoruz. Nil’in o geri zekâlı adamı ardında bırakıp yeni bir sayfa açması şerefine kadeh kaldırmak istiyorum ben,” dediğinde Nil’in dikkatini çekmeyi başarmışlardı.

Nil, yanıt vermek yerine bir şey söylemeden gülümsedi ve masadaki peçeteyi düzeltti. Konuyu değiştirmek için de “Bence bu gemi bize çok şey öğretecek gibi duruyor,” dedi.

Melis, henüz yaralarını tam saramamış arkadaşının konuyu değiştirmek istediğini anlamış olsa da dayanamayıp kendine gelmesi için Cansu’yu uyardı.

“Keşke Cansu’ya da çenesini tutmayı öğretse.”

Cansu, kıldığı potu fark ettiğinde özür dilemek yerine hedefi saptırmayı tercih etti. “Umarım gemide dans etmek için bol bol fırsat buluruz. Hatta, ilk partnerim kaptan olsun. Bir İskoç’la dans etmek isterim!” dediğinde Melis, “Sen de tutturdun bir İskoç gidiyorsun. Ne malum İskoç olduğu?” diyerek havayı yumuşatmaya çalıştı.

Nil, arkadaşlarının arasındaki atışmayı izlerken keyiflenmişti. O sırada masalarına bir gölge düştü. Nil başını kaldırdığında mavi gözlü adamla karşılaşmayı beklemiyordu açıkçası. Onu yemek salonunda gördüğü ilk andan beri epey vakit geçmişti, çoktan masasını bulup oturmuş olmalıydı. Ancak şu an neredeyse yanı başında sayılırdı.

Yanında iki adam daha vardı. Yaşlı olan sıcak bir gülümsemeyle kendini tanıtmadan evvel “İyi akşamlar hanımefendiler,” dedi. “Yolculuk boyunca sizlerle bu masayı paylaşmamız gerektiği söylendi. Umuyorum sakıncası yoktur.”

Nil’in kelebekleri tekrar kanat çırpmaya başlamıştı. O kadar panik halindeydi ağzını açıp tek kelime edemedi Melis’in soruyu yanıtlamasını izlemekten başka bir şey yapamadı.

“Elbette, tabii. Kalabalık grupları severiz. Buyurun oturun lütfen. Ben Melis. Bunlar da arkadaşlarım Nil ve Cansu.”

Beyler bir baş selamıyla onları selamladıktan sonra sandalyelerine yerleştiler. Yuvarlak masanın etrafında aralarında sağdan ve soldan iki boşluk kalacak şekilde karşılıklı oturmuşlardı. Nil, mavi gözlü adamın tam karşısına oturmasıyla yutkundu.

Yaşlı adam, sandalyesine iyice yerleşti. “Ben Rıza Alemdaroğlu. Bu beyler de Kerem ve Sinan. Sağ olsunlar beni kırmayıp bu yolculukta bana eşlik etme nezaketini gösterdiler.”

Böylece mavi gözlü, gizemli adamın adının Sinan olduğunu öğrendi Nil. Bu yeni bilginin ardından masada gelişecek sohbetin heyecanıyla biraz daha sandalyesine gömüldü.

Cansu, coşkulu yapısıyla yeni insanlarla tanışmayı her zaman çok sevmiştir. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle “Memnun olduk, Rıza Bey. Umarım birlikte keyifli bir yolculuk geçiririz. Biz de arkadaşlarımla gemideki etkinliklerden bahsediyorduk. Acaba dans edebilme şansı bulacak mıyız?” diye esprili bir şekilde sordu.

Rıza, soruya tebessümle karşılık verdi. “Genelde olur, hatta böyle güzel bir masada dans konuşmalarıyla başlamışsak, mutlaka bir etkinlik düzenlemeliler.”

Kerem araya girerek, “Eğer söz konusu danssa, ben kesinlikle varım. Bu masada partner bulmak mesele olmayacak galiba,” dedi ve masadaki herkese samimi bir şekilde gülümsedi.

Nil, Sinan’ın ona baktığını hissettiği an yüzüne yayılan sıcaklığı bastırmak için hemen başını çevirdi. Kendi kendine “*Yeni bir kalp kırıklığına lüzum yok, eskisinin acısı henüz tazeyken hem de,*” diye söylenirken arkadaşlarının adamın dikkatini dağıtmasını umdu.

Tam o sırada genç bir çift masaya doğru yaklaştı. Kadın, neşeli bir sesle, “Merhaba! Sanırım burası bizim masamız. Umarım geç kalmadık,” dedi.

Cansu hemen, “Tabii ki hayır, buyurun! Daha yeni başlamıştık,” diye yanıtlarken yanındaki boş yerleri gösterip kendini ve arkadaşlarını tanıttı.

Kadın elini uzatarak “Ben Pınar, bu da eşim Emre. Balayındayız,” dedi gururla.

“Ne güzel! Tebrik ederim. Ama balayında böyle sakın oturmak olmaz, dans etmelisiniz!”

Emre, “Evet, bunu söyleyen üçüncü kişi oldunuz. Ama sanırım önce biraz dinlenip bu güzel masanın tadını çıkaracağız,” dedi ve Pınar’la birlikte yerlerine oturmadan evvel diğer konuklarla da tanıştılar.

Nil, konuşmalara dikkat kesilmeye çalışsa da oldukça gergin olduğundan bir türlü odaklanamıyordu. Masaya katılan yeni çiftin enerjisi ve arkadaşlarının neşeli sohbeti ortamı daha da keyifli hale getirmişti.

Cansu, heyecanla, “Ah, balayında bir gemi yolculuğu! Kesinlikle romantizmin zirvesi!” dedi.

Melis, onun pasını görünce topu kaleye sürmekte gecikmedi.

“Kesinlikle katılıyorum, bence de ilham verici.”

Nil arkadaşlarının imalı konuşmasının anlayan tek kişi olduğundan bakışlarını Sinan’a çevirmekten imtina etmedi. Sinan’ın yüzündeki ufak tebessüm dışında düşüncelerini açık edici bir şey göremeyince huzursuz oldu.

Sinan ise sabah çarpıştığı kadınla aynı masaya denk geleceklerini hiç düşünmemişti. Her ne kadar sabahki ürkekliğinden sıyrılmış gibi dursa da gergin ve utangaç görüntüsüyle dikkatleri üzerine çektiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Pınar desteklercesine, “Ben böyle şeylere inanırım. Kader insanı nerede bulur bilemezsiniz. Belki bu gemi birileri için yeni bir sayfa olacak,” dediğinde Sinan dikkatini evli çifte yönlendirdi. Pınar, kocasına dönüp “Biz de öyle tanışmadık mı zaten?” diye ekledi.

Emre gülerek “Evet ama bizimki biraz daha plansızdı. Neyse ki bu gemide plansızlık için de bolca zaman var,” dedi ve “Yeni başlangıçlara!” diyerek kadeh kaldırdı.

Rıza da konuşmaya katılarak “Doğru söze ne denir! Bu tür yolculuklar güzel fırsatlar sunar. Bu yüzdendir ki bu gibi seyahatlerde insanları tanıştıırıp kaynaştırmak için tanımadıkları insanlarla birlikte oturturlar,” dedi.

Rıza’nın sözlerinin ardından, masaya doğru yaklaşan iki kişi daha dikkatleri üzerlerine çekti. Adam, ağırbaşlı bir şekilde çev-

resine bakarak “Sanırım biraz geç kaldık. Burası bizim masamız olmalı,” dedi. Kadın ise utangaç bir tebessümle ekledi, “Umarız rahatsızlık vermiyoruzdur.”

Melis, hiç vakit kaybetmeden sıcak bir karşılama yaparak “Hiç sorun değil, tam zamanında geldiniz! Buyurun oturun,” dedi ve kendilerini tanıttı.

Adam, kibar bir şekilde başını sallayarak “Teşekkürler. Ben Hakan, eşim Ayşe...” dedi.

Hakan ve Ayşe yerlerine otururken Pınar, “Bu gerçekten çok hoşuma gitti. Yani tanımadığımız insanlarla aynı masayı paylaşmak. Bu şekilde farklı hikâyeler dinleme şansımız olabilir ve belki de yeni dostlar edinebiliriz,” dedi.

Ayşe, nazik bir şekilde gülümseyerek “Kesinlikle öyle. Hakan, beni böyle bir yolculuğa ikna etmek için epey uğraşmıştı. Şu ana kadar deneyimlediklerime göre bu kadar keyif alacağımı düşünmediğim için ona biraz haksızlık ettiğimi fark ediyorum,” dedi ve eşine sevgi dolu bir bakış attı.

Cansu, fırsatı kaçırmayarak esprili bir şekilde, “Ah, öyleyse Hakan Bey, bu yolculuğa çıkma konusundaki sabrınız bir ödülü hak ediyor,” dedi.

Hakan, gülerek “Teşekkür ederim. Ama asıl ödül, böyle güzel insanlarla aynı masayı paylaşmak olsa gerek,” dedi ve sözlerini masadakilere birer birer bakarak tamamladı.

Ardından masada bir kez daha kendini tanıtma merasimi başladı. Hakan ve Ayşe çocuklarını yuvadan uçurduktan sonra hep hayalleri olan bu seyahate çıkmaya karar veren emekli bir öğretmen çiftti. Hakan’ın da dediği gibi Ayşe, bu konuda uzunca bir süre ayak direse de sonunda eşini kıramamış ve yolculuğa çıkmaya karar vermişlerdi.

Görev yılları boyunca Anadolu’nun çeşitli yerlerini gezmişler ancak hep sahil şeridinden uzakta görev yapmışlardı. Bu yüzden

denize hasret geçen yılları uzunca bir gemi seyahatiyle gidermek ve hep kitaplarda gördükleri ülkeleri gezmek istiyorlardı.

Pınar ve Emre İstanbul'da yaşıyordu. Pınar bir yazılım şirketinin satış departmanında çalıştığından Melis'le hemen kaynaşmışlardı. Emre'yle tanışmaları, Pınar'ın onun şirketine satış görüşmesine gitmesiyle gerçekleşmişti. O dönemde Emre'nin hayatında başka biri olduğundan, bu ilişki başta imkânsız gibi görünse de proje sürecinde birbirlerine âşık olmuşlardı.

Rıza Bey, yol arkadaşları arasında en ilginçiydi. Kendisi bir seyyah ve fotoğraf sanatçısıydı. Bir sürü ödül almış, ünlü dergilerde çektiği resimler kapak olarak yayımlanmıştı. Bu zamana kadar hiç evlenmemişti. Bu seyahate de iyice elden ayaktan kesilmeden evvel son bir kez denizlere açılmak için çıkmıştı.

Her ne kadar özgür ruhlu bir maceracı görüntüsü sergilese de bu herkesin hayran olacağı hayatta, yalnızlığın bıraktığı derin izleri fark etti Nil.

Sinan, ODTÜ'de tarih profesörüydü. Rıza Bey aile dostlarıydı. Sinan çocukluğundan beri Rıza Amcasını çok sever ve ona saygı duyardı. Bu yolculuk planını öğrendiğinde, yaşlı adamı tek başına göndermeye gönlü razı gelmemiş ve arkadaşı Kerem'le ona eşlik etmek için Ankara'dan yola çıkmışlardı.

Rıza, hakkında bu bilgileri verirken Sinan sessizce dinledi. Sözleri onu gülümsetti. Sandalyesine rahatça yaslandı. Dalgın bir görüntü sergilediğinin farkında değildi o anda. Düşünceleri Rıza Amca'ya yoğunlaşmıştı.

Rıza, aralarındaki ilişkiyi anlatırken Sinan'ın gözlüğünün sapları hizasında beliren gülme kırışıklıkları, gerçekten de ona çok değer verdiğini gösteriyordu. Nil, bu yabancıyı incelemekten kendini alamadığını fark etti...

Rıza, "Bir seyyah olarak çok gezdim, gördüm. Ama yanımda bir tarih profesörüyle ilk kez gezeceğim. Bu da yeni bir deneyim olacak," dediğinde Sinan bir kahkaha attı.

“Evet, efsanelerin ve mitlerin arkasında yatan gerçeklerden bahsedip tadınızı kaçırabilirdim. Ancak bu yolculuk benim için biraz da dinlenme fırsatı.”

Kerem, “Bazen tarih kitapları dışındaki ‘gerçek’ hayatı keşfetmek de iyi gelir. Bu seyahat de bunun için iyi bir şans,” diyerek arkadaşına takıldıktan sonra birkaç kelimeyle kendinden bahsetti.

“Sinan’la üniversiteden beri arkadaşız. O akademisyen olarak kariyerini şekillendirirken ben girişimci olmayı tercih ettim. Risk almayı severim.”

Cümlesi masadakilerin gülüşleriyle cevap buldu.

“Kariyerimiz her ne kadar farklı yönlere ilerlese de yollarımız hiç ayrılmadı. Bu seyahate katılmamdaki temel amaç, Sinan kardeşime hayatın sadece tozlu kitap raflarından ibaret olmadığını kanıtlamak.”

Masa tekrar kahkahalarla çınlarken Sinan arkadaşının kendi yaşama biçimi hakkında yabancılarının yanında yorum yapmasından hoşlanmamıştı. Kaşları ister istemez çatıldı.

Nil ise Kerem’in sözlerinin arkasında yatan manayı merak etmişti. Melis onu masanın altından görünmeyecek şekilde dürttüğünde bacağını çekti.

Kahkahalar noktalandığında Rıza, “Birbirini farklı yönlerden tamamlayan bir dostluk,” diye yorum yaptı. “Her biri kendi alanında uzmanlaşmış, bence bu yolculukta farklı perspektiflerden bakarak bir şeyler daha öğrenebiliriz.”

Sinan gülümseyerek “Kesinlikle,” dedi. “Tarih sadece kitaplarda yazılı değil, yaşamın her anında, hatta bir parçası,” dediğinde Kerem, “Ve bu yolculukta, biraz da eğlenebiliriz, değil mi?” diyerek göz kırptı. Sinan arkadaşının bu gece tam formunda olduğuna karar verdi.

Tam bu sırada yemek salonundaki piyano çalmaya başladı. Bu hafif melodi salonun ambiyansını daha romantik ve zarif bir hale bürümüştü. Nil, merakla başını tabağından kaldırıp piyanonun olduğu yöne baktı. Piyanistin yanında bekleyen kadın az sonra şarkısına başlayacak gibi duruyordu. Gördüğü manzarayı beğenmişti. Hoşnut bir gülümsemeyle önüne dönerken bakışları Sinan'inkiyle kesişti. Gözlerini hemen kaçırsa da bakışlarındaki sıcaklık gözünden kaçmamıştı.

Arka planda çalan müziğin hoş tınılarıyla birlikte kendi aralarında sohbet etmeye başladılar. Nil, çevresindekilerin neşesine ortak olmaya çalışsa da bir türlü tedirginliğini üzerinden atamıyordu. Arkadaşlarının iteklemeleri yüzünden kendini zorla birine âşık olmuş bulacaktı neredeyse. Bu düşünceyle kalbinin ritmi hızlandı. Hazır değildi...

Melis, sanatçının ilk eserini tamamlamasıyla birlikte, “Bu harika akşam için bir kadeh kaldırmaya ne dersiniz?” dedi.

Rıza, “Bu harika akşama ve devamında getireceklerine,” dediğinde herkes onaylayarak kadehini kaldırdı. Konuklar içkilerini yudumlarken oluşan bir anlık sessizliği değerlendiren Kerem, “Madem yeni başlangıçlardan söz ediyoruz, bu gemide bir dans etkinliği düzenleyip hanımları piste çıkarmakla iyi bir başlangıç yapabiliriz,” dedi.

Cansu hemen atılarak “İskoç kaptan!” dedi.

Konukların çoğu ne demek istediğini tam olarak anlayamamış olsa da Melis gözlerini devirmiş, Nil de kahkahasını tutamamıştı. Sinan'la yeniden göz göze geldi. Derin mavi gözleri, adeta insanı içine çeken bir girdap gibiydi ve Nil, o girdaba kapılmaya kararlıydı. Dikkatini dağıtmak için tabağındaki peçeteyi düzeltirken Melis kulağına eğilip fısıldadı:

“Gece daha yeni başlıyor.”

ALTINCI BÖLÜM

Derin Sohbetler

Masada anlatılan hikâyeler sayesinde ortam iyice samimi bir havaya bürünmüştü. Herkesin rahat tavırlarının aksine Nil'in içinde fırtınalar kopuyordu. Belki de yabancılarla samimiyet kurmak zorunda kalacağı bir ortama dahil olmak için çok erken davranmıştı. Seyahati ilk duyduğunda yaşadığı heyecan yerini gerilime bırakmıştı. Birileriyle iletişime geçmeye ya da daha da kötüsü birinden etkilenmeye hazır değildi.

Onun düşüncelerinden habersiz görünen Melis'in kıvrak zekâsıyla başlattığı sohbet, masadakilerin birbirine alışmasını hızlandırmıştı. Ancak Sinan'ın sohbete pek katılmadığı dikkatinden kaçmayınca "Sinan Bey, bu kadar az konuşarak gizemli bir hava yaratıyorsunuz ama sizin hikâyenizi de öğrenmek isteriz," dedi ve herkesin dikkatini ona çekti.

Sinan, hafifçe gülümsedi ve elindeki kadehi masaya bıraktı. İlgi odağı olmaktan pek hazzetmezdi. Bu nedenle "Rıza Amca'nın verdiği detaylar sizi tatmin etmedi sanırım," dedi kibarca. Kaba görünmek istemediğinden

sözlerine devam etti. “Ama madem sordunuz, kısaca bahsedeyim. Tarih profesörüyüm ve hayattaki en büyük tutkum, geçmişini anlayarak geleceğe bir köprü kurabilmek. Bu yüzden, onun gibi hayatını hikâyelerle dolduran birine eşlik etmek benim için kaçırılmaz bir fırsattı.”

Cansu, merakla araya girerek “Ne kadar etkileyici! Peki, bu yolculukta özellikle merak ettiğiniz bir şey var mı? Hani şu ‘*Bu deneyim bana çok şey katacak*’ dediğiniz türden?” diye sordu.

Sinan, bir an düşünceli bir ifadeyle duraksadı. Kendini mikroskop altında incelenen bir nesne gibi hissetmesine neden olan soruyu cevaplarırken nazik bir tebessümle, “Aslına bakarsanız tek merak ettiğim şey Rıza Amca’nınki gibi bir hayatın nasıl olabileceği. Bu yüzden de ona eşlik etmek ve deneyimlemek istedim. Ve işte buradayım,” dedi.

Rıza, onu desteklercesine, “Yalnızlık, insanın ruhunu özgürleştirir. Ama aynı zamanda içine bakmayı da öğretir. Derin, sakin bir suyun yansıttığı, her zaman güzellik değildir,” dedi ve şarap kadehinden bir yudum alarak sözlerini noktaladı. Sinan onu dinlerken gözleri masanın üzerinde bir noktaya sabitlenmişti.

Melis masaya hâkim bir ses tonuyla, “Peki,” dedi. “Madem hepimiz aynı gemideyiz, bu yolculuğun size ne vaat ettiğini düşünüyorsunuz?” Soru, masadaki herkesi düşüncelere sevk etmişti.

Pınar ve Emre birbirlerine bakarak tebessüm etti. Pınar, “Bizim cevabımız kolay, bağlarımızı daha da güçlendirerek eve dönmek istiyoruz,” dedi gururla.

Hakan sırası gelince ciddi bir ifadeyle, “Hayatta bazen durup geçmişini sorgulamak gerekir. Bu yolculuk benim için biraz da bu yüzden önemli. Ayşe’yle bu gemide, birbirimizi yeniden keşfetmek istiyoruz,” dedi.

Kerem, biraz gülerek “Benimki epey basit. Yeni insanlar tanımak ve güzel anılar biriktirmek için buradayım,” diye cevapladı. Ardından Nile döndü. “Ya siz?” dedi samimiyetle.

Nil, dikkatlerin bir anda üzerine yoğunlaşmasıyla irkildi. İçinden geçen tüm cevaplar boğazında düğümlenmişti.

“Sanırım...” Sözleri boğazına takılan bir yumruyla yarıda kaldı. Ardından bir çırpıda “İçimdeki sesi duymayı umut ediyorum,” diyebildi sonunda.

Sinan onun verdiği cevabı oldukça ilginç buldu. Genç bir kadın olarak yeni yerler keşfetmek, hayatının aşkını bulmak gibi cevaplar vermesini beklemişti belki de. Ama bu içten cevap onun çok farklı bir kadın olduğuna dair bir hisse kapılmasına neden oldu ve bu dikkat çekiciydi.

Nil onun bakışlarını üzerinde hissettiğinde ürperdi. Masada süregelen sessizliğin ardından Melis, şarabından büyük bir yudum aldı ve ustaca bir geçişle havayı yumuşattı.

“Vay canına Nil... Ne kadar açık bir cevaptı.”

Herkes kadehini kaldırırken Nil, hâlâ az evvel kendini neredeyse çırılçıplak hissetmesine neden olan bakışın etkisindeydi. İçinden “*Bu adam beni mi sorguluyor, yoksa ruhumu mu röntgenliyor?*” diye geçirdi.

Cansu aniden, “Sinan Bey, bu kadar sessiz durunca sizi romantik bir komedi filminin gizemli kahramanı ilan edesim geliyor. Ama şunu söylemeliyim, onlar beklenmedik anda tökezler...” dedi.

Sinan hafifçe gülümseyip başını eğdi, “Umarım düşüşüm, beklenenden daha zarif olur,” diye cevap verdi. Bu espri, masadakileri kahkahaya boğsa da Nil, içten içe ilk karşılaşmalarına yapılan göndermeyi fark etmişti.

Gece ilerleyip hiç bitmeyecekmiş gibi görünen servis sona ermeden evvel, masadakiler yavaş yavaş dağılmaya başladı. İlk olarak Rıza ayaklanmış ve yanındakilerin geceye devam etmeleri hususunda ısrar etmişti. Onun isteği üzerine Kerem ve Sinan masada kalmışlardı. Kerem, Rıza gittiğinde biraz daha rahat

hareket etmeye başlamıştı sanki. Bu onun da yaşlı adama karşı saygı duyduğunun bir göstergesiydi.

Rıza'nın ardından Ayşe ve eşi müsaade istemişti. Böylece masa gençlere kalmıştı. Pınar kocasıyla sürekli flört halinde, sanki dünya umurlarında değilmiş gibi hareket ederken Melis ve Cansu, Kerem'le sohbet etmeye başlamışlardı. Nil bunaldığını hissetti ve bir bahaneyle masadan kalkıp güverteye çıktı. Denizden gelen hafif esinti ve ayın suya düşen ışıltısı, düşüncelerini toparlamasına yardımcı olur gibi olmuştu. Ancak açık denizde havanın bir anda bu kadar değişmesini beklemiyordu. Ürpermekten kendini alamadığı sırada tam arkasından bir ses duydu:

“Merhaba.”

Ürkerek arkasını döndü ve Sinan'ı gördü. Adamın sessizce orada belirmiş olması, onu hem şaşırtmış hem de sinirlendirmişti. Ancak yüzündeki nazik ifadeyi fark ettiğinde sinirini bastırdı.

Gergin bir gülümsemeyle, “Beni korkuttunuz,” dedi Nil.

Sinan omuzlarını silkti. “Özür dilerim. İçinizdeki sesi dinlemeye geldiniz sanırım.”

Nil, denize dönüp bir süre sustu. Onunla dalga mı geçiyordu, anlayamamıştı.

Söze “Bazen...” diye başlasa da aniden içinden bir ses dürüst bir cevap vermesini söyledi. “Fazla kalabalık arasında kendimi bulamıyorum. Burada, sadece denizin sesiyle, daha sakin hissediyorum.”

Sinan, yanında durup ellerini cebine soktu. Tam yanında karmaşık bir bilmece duruyordu. Ve Sinan bilmecelere bayılırdı. Usulca “İnsan denize baktığında, kendi içine bakıyor gibi hissediyor, değil mi? Belki de bu yüzden her dalga, farklı bir cevap getiriyor,” dedi.

Nil, hafifçe gülümsedi.

“İşte bu açık bir cevaptı Sinan Bey.”

Ona dönüp baktı. Rüzgâr saçlarını dağıtırken arada bir eliyle düzeltiyordu. Bu her ne kadar akıntıya karşı boşa çekilen kürek gibi görünse de hoşuna gitmişti.

“Sinan...”

Nil başını eğerek kabul ettiğini belli ettiğinde hafifçe güldü. Gülüşüyle aralarındaki gergin hava yavaş yavaş çözülürken denizden gelen rüzgâr biraz daha kuvvetlendi. Kollarını bedenine sardığını fark edince üşüdüğünü anladı ve ceketini çıkarıp “Alın,” diyerek Nile uzattı.

Nil önce tereddüt etti, sonra “Az evvel resmiyeti kaldırdık sanıyordum,” diyerek cekete uzandı.

Sinan ceketini omuzlarına koyarken, parmaklarının kısa bir an tenine değmesiyle Nil’in kalp atışları hızlandı. Aylardır bir erkekle bu kadar yakın bir temasa girmediği gibi, on iki yıldır Sarp’tan başka biri olmamıştı hayatında. “Teşekkür ederim.”

Birkaç dakika sessizce uçsuz bucaksız gibi görünen karanlık denizi izledikten sonra, “Peki ya sen?” diye sordu Nil, “Neden buradasın?”

Sinan, ufka bakarak derin bir nefes aldı. Kadının tuhaf bir havası vardı. İnsanın içinde dürüst olma arzusu yaratıyordu. Ne iş yaptığını bilmiyordu ama kesinlikle iyi bir sorgulama memuru olabilirdi. Dürüst oldu ve “Ben... Sanırım burada biraz huzur arıyorum,” dedi hafifçe gülümseyerek.

Biri sakinlik, diğeri huzur arayan iki kişi, herkesten uzakta, yan yana ufku seyreliyorlardı.

Sinan aniden bakışlarını ufuktan ayırıp ona döndü ve oldukça ciddi bir tavırla, “Sana bir sır verebilir miyim?” diye sordu.

Nil o anda panikledi. Yıllar öncesinden kalan bir parfüm reklamı gözünde canlandı:

“Hiç tanımadığınız bir erkek size çiçek verirse şaşırmayın...”

Bu durumda verilen çiçek değildi ama şaşırmamak da mümkün değildi. Panik boğazına doğru yükselirken bu sırrın ne olabileceğini düşünüp duruyordu. Acaba ondan hoşlanmış mıydı? Bakışları onun gömleğini zorlayan kaslara takıldı. Çıplak ve terli bedeninin nasıl görüldüğünü hayal edince titredi. Cevap veremedi; orada kalmakla, kaçıp gitmek arasında sıkışıp kalmıştı. Kendini komik duruma düşürmeden evvel zorlukla dudaklarını araladı ve ağzından “Neymiş o?” sözleri döküldü.

Sinan o anda aklına gelen ilk cümleyi kurdu.

“Sanırım Kerem, arkadaşın Melis’ten hoşlandı.”

Nil, Sinan’a veda edip kamarasına döndüğünde, arkadaşları çoktan gelmişti. Zihni düşüncelerle dolu, içeri girmişti. Ondan hoşlandığını düşünüp neredeyse kendini küçük duruma düşürecekken Sinan çok alakasız bir konudan söz ederek onu şaşırtmıştı.

Kendini çabucak toparlamış, konuyu değiştirip çok da uzatmadan veda etmek istediğinde, Sinan odasına kadar bırakabileceğini söylemişti. Nil elbette itiraz etmişti. Ama Sinan ceketini hatırlatmış, isterse onda kalabileceğini de söylemişti. Ancak Nil ceketini teslim edip tek başına kamarasına kadar yürümüştü.

Odada Melis’i yatağın üzerine yayılmış bir şekilde telefonuyla oynarken, Cansu’yu da aynanın karşısında makyajını temizlerken bulmuştu.

Melis “Ne kadar geciktin! Yoksa güvertede Sinan Bey’le denizcilik üzerine felsefi tartışmalara mı girdiniz?” diye sordu imalı bir şekilde.

Nil, çantasını bir kenara koyarken Melis’e yan gözle baktı. “Güverte güzeldi, Sinan da gayet nazikti. Abartılacak bir şey yok.”

Cansu, aynadan ona dönerek kaşlarını kaldırdı.

“Nazikti mi? İtiraf et, adam sana ceketini verdi mi?”

Nil kızaran yanaklarını saklamaya çalışarak omuz silkti. Cansu’nun bu keskin gözlemleri çoğu zaman can sıkıcıydı.

“Evet, verdi. Ama bu, abartılacak bir şey değil. Sadece üşüdüğümü fark etti.”

Melis yatakta oturur pozisyona geçti. Duydukları hoşuna gitmişti. Yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle, “Peki, ceketini verirken elleri omzuna değdi mi?” diye sordu.

Nil, onun ayrıntılara olan takıntısını bildiğinden hiç şaşırmadı. Kendini ele vermemeye çalıştı. “Bilmiyorum, belki değmiştir. Ayrıca bunun neden bu kadar önemli olduğunu da anlamıyorum.”

Melis arkadaşını yine üzüleceği bir ilişkiye iteklemek istemiyordu. Alaycı görünmesine özen gösterdiği bir şekilde “Cansu, adamı romantik bir kahraman ilan etti. Ama bana kalırsa onu gözünde büyütmeden önce belki biraz daha tanımalıyız,” dedi.

Cansu, “Ah, benimki elbette bir önsezi. Ama siz bilirsiniz tabii,” diyerek yatağa uzandı.

Nil ayakkabılarının bantlarını çözerken güvertedeki konuşmalarını düşünüyordu. Melis yataktaki pozisyonunu değiştirdikten sonra Nil’in düşüncelerini bölerek “Cansu, sen ne düşünüyorsun? Sinan ve Nil arasında bir şeyler olabilir mi?” diye sordu.

Cansu aynadan Nil’e bakarak hafifçe gülümsedi. “Eğer olacaksa, Nil bize söylemeden öğrenemeyiz. Ama... bence Sinan kesinlikle ilgileniyor.”

Nil, derin bir nefes alarak “Tamam, yeter. Sinan hakkında daha fazla konuşmayacağımız konusunda anlaşabilir miyiz?” dedi, sesi biraz sert çıkmıştı.

Arkadaşları kısa bir süre sessiz kalıp bakıştı. Sonra Melis, “Pekâlâ, tamam. Ama bir gün bize bu konuda bir şey anlatacak

olursan, hiçbir detayı atlamamalıydın. Bu bir kuraldır,” diyerek konuyu kapattı.

Nil elbisesini çıkarırken Cansu birkaç saniye önce bir karar verilmemiş gibi kıkırdayarak doğruldu.

“Ah, harika! Romantik bir hikâyenin içine dalıyoruz Melyyy.”

Nil, kahkaha atmaya başlayan arkadaşına bir yastık fırlattı. “Romantizm falan yok! Sadece biraz konuşup denizi izledik.”

Melis ciddi bir ifadeyle, “Aslında bu çok tatlı... Farkına bile varmadan filmlerdeki kızlardan birine dönüşeceksin. Düşünsene, Sinan senin için gece yarısı bir serenat yapıyor...” diye konuşurken Cansu sözünü kesti.

“Ya da daha iyisi, Nil’in odasının önüne gelip kapıyı çalıyor: *‘Nil Hanım, sizi düşünmeden duramıyorum. Lütfen benimle bir şarkı söyleyin!’*”

Bu ikilinin saçmalıkları, Nil’i önce susturdu, sonra dayanamayarak kahkaha atmaya başladı. Dolabından pijamalarını alırken “Siz ciddi misiniz? Adamın beni ilk gördüğünde düşündüğü şey muhtemelen, *‘Bu kız kaybolmuş mu acaba?’* olmuştur!” dedi.

Cansu, kahkaha krizine girerken Melis, yanındaki yastığı alıp ona fırlattı. “Tamam tamam, sen romantizme inancını kaybetmiş olabilirsin ama kabul et Nil, onda bir şey var. Gizemli, zeki... Ve seni fark etti!”

Nil, konunun daha fazla uzamaması için banyoya yürüdü. “Tamam, teslim oluyorum. Belki Sinan gizemli, belki zeki. Ama lütfen, artık beni salın. Enerjinizi kaldıracak durumda değilim.”

Melis göz kırparak “Tamam, tamam. Ama rüyada Sinan’ı görürsen, lütfen yarın detaylıca anlat,” dedi ve başucundaki lambasını kapattı. Anlaşılan o da yorgundu.

Nil, Cansu’ya söz hakkı tanımadan banyodan içeri girip kapıyı kapattı. Her ne kadar kızları susturmayı başarmış olsa da ken-

di düşüncelerini susturamamıştı. Aynanın karşısında makyajını silerken yüzünü inceledi.

Kızlar romantik bir hikâyenin çoktan peşine düşmüşlerdi ama ortada romantize edilecek bir durum yoktu. Sarp'ın gidişinin ardından bir erkek tarafından beğenilmek özgüvenini yerine getirecekti ama ortada Sinan'ın ondan hoşlandığına dair bir belirti bile yoktu. '*Cidden Kerem'in Melis'ten hoşlandığını söylemek için mi peşinden geldi?*' diye sorgulayan iç sesini susturmak için duşa girip musluğu açtı.

Düşüncelerinden kaçmak için rekor bir sürede duşunu alıp saçlarını kurutmuştu. Banyodan çıktığında odanın ışıkları çoktan kapanmıştı. Yalnızca gece lambasının loş turuncu ışığı, kamarayı zar zor aydınlatıyordu. Melis, pikesine sıkıca sarılmış, düzenli nefeslerle uykuya dalmıştı. Cansu ise yatağında sırtüstü uzanmış, kitap okuyordu.

Nil "Ne okuyorsun bu saatte?" diye sordu.

Cansu, kitabın kapağını gösterdi. "Biraz fantastik bir şeyler... *Denizlerin Kızı* adında bir roman. Çok sürükleyici ama sanırım şimdi bırakmam gerekiyor. Gözlerim kapanıyor."

"Senin kitap okuma aşkının bile bir konsepti var. Denizdeyiz, *Denizlerin Kızı* okuyorsun. Ha ha."

Cansu, gülümseyerek kitabını kapattı ve komodinin üzerine bıraktı. "İtiraf edeyim, gemide eğleneceğimizden şüphe ettiğim bir anda valizime atmıştım. Ama görünen o ki burası eğlence ve romantizm için biçilmiş kaftan."

Nil, yatağına oturup saçlarını toplamaya çalışırken "Ne romantizmi? Az önce söyledim, Sinan'la aramızda bir şey yok," dedi sessizce.

"Biliyoruz, biliyoruz. Ama bir şeyler olmasını istemek yanlış değil, Nil. Belki biraz daha rahat biri olsan..."

Nil, “Belki bir gün...” diye mırıldandıktan sonra hızla yatağına girip gözlerini kapattı.

Melis, uykusunda “Sinan... şarkı söyleyecek...” diye mırıldanınca istemsizce gülümsedi.

Belki de kızlarla yapılan bu basit sohbetler ve geceye yayılan kahkahalar, onun ihtiyaç duyduğu huzurdu. Pencereden sızan ışığın aydınlattığı loş odada gözlerini kapattı. Sinan’ın sözleri ve bakışları zihninde tekrar tekrar canlanıyordu. Gerçekten ondan hoşlanmış mıydı, yoksa bu sadece kızların hayal ürünü müydü, bilemedi.

Bu düşüncelerle uykuya dalarken dışarıdan gelen dalgaların hafif sesi kamarayı doldurmuştu. Zihni tıpkı dalgalar gibi karmaşık bir şekilde bir oraya, bir buraya savruluyordu. Ama çok geçmeden derin bir uykuya daldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Santorini Manzarası

Nil, her zamanki gibi sabah erken saatlerde uyanmıştı. Kamarasının küçük penceresinden içeri süzülen gün ışığı, denizin çarşaf gibi yüzeyinde yansıyor ve onu dışarı çağırıyordu. Kendini tazelenmiş hissetse de midesinde anlamlandıramadığı bir kramp vardı.

Arkadaşları hâlâ derin bir uykudaydı. Onları uyandırmak istemediğinden sessizce üstünü giydi ve kamarayı terk etti. Güverteye çıkmak için birkaç dar koridordan geçti ve nihayet sabahın ilk ışıkların aydınlattığı sessiz bir köşe buldu.

Güverte, bu saatte tamamen farklı bir hava taşıyordu. Kalabalık ve kahkahaların yerini dalgaların hafif hışırtısı almıştı. Denizin kokusu, sabah serinliğiyle birleşerek zihnini berraklaştırıyordu.

Uzunca bir süre sonra, ona doğru gelen bir çift ayak sesi duydu. Başını çevirdiğin-

de Sinan'ı gördü. Dün geceki ciddiyetinden sıyrılmış, çok daha rahat görünüyordu. Nil'i fark ettiğinde adımlarını ona yönlendirdi.

Sinan onu burada görmeyi beklemiyordu. Yanına geldiğinde “Erken kalkmayı sevmeni hiç beklemezdim,” dedi.

Nil hafifçe gülümseyerek başını salladı.

Önce “Sabahların sessizliği hoşuma gidiyor,” diye cevap verse de hemen itiraf etti. “Diğer taraftan yerimi yadırgadım. Uyurken tamamen karanlık bir ortam arıyorum ne yazık ki.”

Sinan yanına oturdu. Bir süre ikisi de sessizce denizi izledikten sonra kendine hâkim olamadı ve “Dün geceki sohbetin yarım kaldığını hissediyorum,” dedi.

Nil, “Hangi sohbet?” diye şaşkınca sordu.

Onu sıkıştırmak hoşuna gitmişti. Ufka doğru bakarak hafif bir tebessümle, “Sana arkadaşımın, arkadaşından hoşlandığını söylediğim kısım,” dedi.

Nil'in kalbi hızla atmaya başladı. Bu mevzu neden onu ilgilendiriyordu ki? Neden sürekli bu konu açılıyordu, hiçbir fikri yoktu. Kerem de Melis de koca insanlardı. Eğer biri bir diğerinden hoşlandıysa bunu açıkça söylemesi yeterli olabilirdi. İlkokul öğrencileri gibi arkadaşıyla, onun arkadaşına haber göndermek de ne demektir? Nil derin bir nefes aldı.

“Sanırım... Sanırım bu konu beni ilgilendirmez diye düşünüyorum... Neticede koca koca insanlar.”

Yine beklenmedik bir cevap vermişti... Sinan bir şey söylemek ister gibiydi. Ama konuşmadı. Güvertede sessizlik tekrar hâkim olduğunda, ayağa kalktı.

“Ben kahvaltıya iniyorum. Bana eşlik etmek ister misin?”

Nil, bu teklife şaşırmıştı ama bir süre sonra gülümseyerek başını salladı.

“Tabii, neden olmasın?”

İkili, geminin kahvaltı salonuna doğru yürürken Nil onun düşüncelerini anlamaya çalışıyordu. Nil kendine göre ne kadar

açıkça, Sinan o kadar kapalıydı. Ve bu durum, yolculuk sona ermeden evvel onun sırlarını çözme isteği uyandırıyor.

Yemek salonuna ulaştıklarında kendilerini bir kalabalığın içinde buldular. Dün akşam yemek yedikleri salondan farklı bir yerde olduklarından hangi masanın onlara ait olduğunu bilmiyorlardı. Sinan bir görevliye masalarını soracakken Nil, arkadaşlarını gördü. Cansu kahve almak için masadan kalkarken ikisinin birlikte geldiğini gören Melis'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

"Günaydın! Güvertede sabah esintisiyle felsefi tartışmalar mı yaptınız yine?"

Nil, hafifçe kaşlarını çatarak "Güverte sadece güzel bir manzara sunuyordu," dedi.

Melis, bu cevabı yeterince tatmin edici bulmamış gibi şüpheli bakışlarını Sinan'a çevirdi. Sinan, Melis'in bakışına bir gülümsemeyle karşılık verdi. Nil, neredeyse sorgulamaya dönen bu sohbetin daha fazla uzamasını istemediğinden konuyu değiştirdi. "Peki, bugün planlarımız neler? İlk durağımız Santorini."

Melis, Nil'in çabasını fark etmişti. Kaşlarını hafifçe kaldırdı ama onun konuyu değiştirmesine karşı çıkmadan "Santorini..." dedi. "Planımız basit aslında. Biraz yürüyüş, fotoğraf çekmek ve elbette o meşhur mavi kubbeli kiliselerden birkaçını ziyaret etmek."

Cansu, uykulu bir şekilde masaya yaklaşırken elinde bir fincan kahveyle gülümsedi. "Ben bir kahve içmeden hiçbir yere gitmem," dedi. Nil, onun gelişiyle rahatladı.

Sinan araya girerek "Santorini için önerim, kalabalıktan biraz uzaklaşmanız," dedi. "Benim favori bir noktam var. Rehber kitaplarda pek yer almaz ama manzarası nefes kesicidir."

Melis hemen atıldı. "Bize rehberlik etmeye mi çalışıyorsunuz yoksa? Eğer öyleyse, reddetmek zor."

Sinan gülümseyerek "Teklif var, ısrar yok," dedi. "Ama gerçekten gidip görmeye değer bir yer."

Nil, söylediklerini tartarken bakışlarını ona çevirdi. Ondaki kararlı ve huzurlu hava, giderek artan bir merak uyandırıyordu. Aynı zamanda, önerisini kabul etmenin, ona biraz daha yaklaşmak anlamına geleceğini de biliyordu.

Düşüncelerle yoğrulurken masa arkadaşları birer birer gelmeye başladı. Herkes kahvaltıya oturduğunda konu o gün yapılacak Santori turunun planlanmasına geldi.

Rıza, “Bana sorarsanız turla dolaşmaya gerek yok. Ada çok büyük değil ama yüzlerce kişiyle aynı anda bir yerleri gezmeye çalışmak pek mantıklı olmuyor,” diyerek bu konudaki bilge fikirlerini paylaştığında Melis hemen atıldı:

“Sinan Bey de aynı öneride bulundu. Hatta favori bir noktası varmış. Bizi de götürecek.”

Rıza, kaşlarını hafifçe kaldırarak ona baktı. “Demek gizli bir yer öneriyorsun Sinan. Yoksa ben de bilmiyor olabilir miyim? İşin içinde bir macera var gibi görünüyor.”

Sinan, hafif bir tebessümle başını salladı. “Macera demek doğru olur mu bilmiyorum, ama kalabalıktan uzaklaşıp biraz nefes almak isteyenler için ideal bir yer. Manzarası, mavi kubbeli kiliselerden bile daha etkileyici olabilir.”

Nil onun Santorini bilgisinin kaynağını merak etse de cevabı muhtemelen öğrenemeyecekti. Cansu, heyecanla ellerini çırpı. “Bu harika görünüyor! O zaman hep beraber gidelim.”

Arkadaşlarının bu kadar hevesli görünmesinden rahatsız olsa da bir şey söylemek istemedi. Sinan’ın bahsettiği bu yerin gerçekten gizemli ve eşsiz bir yer mi, yoksa sıradan bir manzara noktası mı olduğunu bilmeden oraya gitmeyi kabul etme fikrinden hoşlanmamıştı. Adada istedikleri yerleri görme şansını kaybetmek istemiyordu. Ancak kimseden itiraz gelmedi ve kahvaltıdan sonra hazırlanıp güvertede buluşmak konusunda hemfikir olundu.

Gemi limana yanaştığı anda, herkesi ufak bir heyecan dalgası sardı. Santorini'nin beyaz badanalı evleri ve mavi kubbeleri, güverteden bile büyüleyici görünüyordu. Nil, manzaraya bakarken tatilin gerçek anlamda başladığını düşündü. Hafif bir meltem saçlarını savururken kendini maceraya hazırlanan küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu.

Grup dağılıp kamaralarına döndüğünde, hazırlanma telaşı çoktan başlamıştı. Cansu, elindeki plaj çantasını yatağa fırlatıp dolabını karıştırmaya koyuldu ve "Nil, sence bu mu daha iyi olur, yoksa şu beyaz elbise mi?" diye sordu, iki elbiseyi göstererek.

Nil, aynanın önünde saçlarını tararken gülümsedi. "Beyaz daha Santorini'ye uygun ama rahat olması önemli. Yokuş çıkacağız sonuçta."

Melis güneş kremi sürerken "Kızlar güneş gözlüğü ve şapka almayı unutmayın, elli yaşımıza geldiğimizde hâlâ otuz görünmek istiyorsak bu detaylar önemli," dedi.

Cansu, "Melis, ben halihazırda otuzumda yirmi görünüyorum. Bodur tavuk her dem piliç," diyerek onu kızdırdı.

"Ha ha ha."

Nil onların bu çekişmesini gülerek izliyordu. Cansu beyaz elbisesi içinde bir peri kızı gibi görünürken Melis, açık mavi, keten bir elbise seçmişti. Nil ise mor çiçekleri olan askılı şile bezi bir elbise ve altına sandalet giyerek kombinini tamamlamıştı.

Hazırlıklar tamamlandığında grup güvertede buluştu. Ayşe ve eşi, Pınarlar ve Sinanlar onların gelişini beklerken eğlenceli bir sohbete dalmışlardı. Sinan beyaz keten gömleği ve açık renk pantolonuyla Santorini'nin huzurlu atmosferine uyum sağlamış gibiydi.

Nil, heyecandan kızarmış yanakları ve sürekli uçmasını diye tuttuğu şapkasıyla çok çekici görünüyordu. Sinan bu güzel manzaranın verdiği keyifle gülümseyerek “Hazır mıyız?” diye sordu.

Nil onun çekiciliği karşısında nefes almayı unuttu. Bu adam ya ne kadar çekici olduğunun farkında değildi ya da bu muhteşem görünümünün altında sado-mazo bir kişilik barındırıyordu. Böyle bir adamın bekâr kalması başka türlü izah edilemezdi.

Melis heyecanla, “Kesinlikle,” dedi. “Ama önce kısa bir bilgi verebilir misiniz? Bu gizli nokta tam olarak ne kadar uzak?”

Sinan, eliyle sahili işaret etti. “Önce limandan bir araç kiralayacağız, sonra biraz yürümemiz gerekecek. Ama merak etmeyin, her adımına değecek.”

Nil, onun kendinden emin tavrını izlerken önerisine karşı duyduğu hafif güvensizliği bastırmaya çalışıyordu. Manzarayı görmekle ilgili değil, Sinan’ı anlamakla ilgiliydi bu his.

Limana ayak bastıklarında, Santorini’nin canlı enerjisi grup üzerinde hemen etkisini gösterdi. Sokakları dolduran turistler, satıcıların sesleri ve feribotların yanaşma telaşı, küçük bir kaos içinde bile büyüleyici bir düzen sunuyordu.

Cansu, nefesini tutup etrafa bakındı.

“Burası resmen bir masal adası!”

Pınar ve Emre çoktan çift fotoğrafları çekilmeye başlamıştı. Limanın rengârenk manzarasını arkasına alan Pınar, “Burası kartpostalları aratmıyor,” dedi.

Sinan, araç kiralamak için birkaç dakika gruptan ayrıldığında Cansu, Nile yaklaşp hafifçe koluna dokundu. “Sence Sinan gerçekten bizi harika bir yere mi götürüyor, yoksa bu sadece turist oyunu mu?”

Nil omuz silkti. “Göreceğiz. Ama açıkçası bu kadar iddialı konuştuğuna göre, ya gerçekten inanılmaz bir yer ya da bize güzel bir hikâye anlatıyor.”

Cansu gülümseyerek “Umarım birincisidir. Çünkü bu tatilde biraz huzuru gerçekten hak ediyoruz,” dedi.

Rıza ellerini birbirine vurup sıvazladıktan sonra, “Sinan’ın yokluğunda rehberlik işini ben devralacağım,” dedi ve anlatmaya koyuldu.

“Mavi ve beyaz renkteki kireç badanalı evleriyle muhteşem bir manzara sunan bu ada Fira ve Oia olmak üzere iki bölümden oluşuyor. Volkanik bir ada Santorini. Mavi kubbeli kilise görmek isteyenler Oia köyünü, volkanik uçurumları merak edenler ise Fira köyünü ziyaret etmeli. Sinan bizi muhtemelen Fira’ya götürecektir. Uçurumun zirvesine diye tahmin ediyorum.”

Hakan, “Bu sadece sizin tahmininiz mi, yoksa Sinan Bey size bir şey mi söyledi?” diye sorunca Rıza gevrek gevrek güldü.

“Bazen o bile benim bir seyyah olduğumu unutuyor. Bu seyahatteki bütün güzergâhları defalarca gezdim ben. Adayı da avucumun içi gibi bilirim.”

Nil onun bu gezgin hayatı evlilikle bir arada yürütemeyeceğini düşündü ve müzmin bir bekâr olduğu hissiyatına kapılarak merakla, “Rıza Bey, gerçekten hiç evlenmediniz mi?” diye sordu.

Rıza, buruk bir gülümsemeyle, “Ben o treni çok uzun zaman evvel kaçırdım,” derken Sinan göründü.

Yanlarına vardığında “Hazırsanız, asıl macera şimdi başlıyor,” dedi ve göz kırptı.

Kalabalık gruplarını alabilecek kapasitede bir VIP araba kiralamıştı. Araçlarına binip, Santorini’nin meşhur manzaralarından uzaklaşıp onun rehberliğinde yola koyuldular. Yolculuk çok uzun sürmemişti. Arabayı kullanan Sinan, yol boyunca onlara geçtikleri yerler hakkında bilgiler veriyordu. Araçtan indiklerinde başlayan patika, onları hem fiziksel hem de duygusal bir keşif yolculuğuna davet ediyordu.

Sinan, "Aslında adada genelde toplu taşıma ya da taksi kullanılıyor. Ancak şu an tam sezondayız. Taksi bulmak hem zor hem de yorucu olur," diyerek açıkladıktan sonra herkesle tek tek ilgilenerek yardımcı oldu.

Rotalarının ikinci kısmı olan yürüyüş başladığında grubu yönlendirmek için öne geçti ve "Yorulan olursa lütfen haber verin. Kimseyi geride bırakmak istemem," dedi.

Grubun en yaşlısı olan Rıza, yaşına göre oldukça iyi bir tempoyla yürürken "Sen kısa pantolonla gezerken ben bu patikaları arşınılıyordum evlat," dedi.

Gruptakiler gülerek Sinan'ı takip etmeye başladılar. Yaş ortalaması arasında derin bir uçurum olduğundan, ara sıra fotoğraf çekmek bahanesiyle yaşlıların soluklanmasına müsaade ediyorlardı. Bir ara Pınar eşinin sırtına atladı ve çığlıklar atarak haykırdı.

"Vu-huuuu."

Emre karısının ağırlığı altında kıpkırmızı kesilmiş olsa da onun mutluluğuna engel olmamak için gıkını çıkarmamıştı.

Melis ve Cansu, Sinan'ın liderliğinden memnun bir şekilde Kerem'i ortalarına almış, sohbet ediyorlardı. Kerem eğlenceli bir adamdı. Sinan her ne kadar onun Melis'ten hoşlandığını söylese de ikisiyle de flört ediyormuş gibi görünüyordu.

Nil, biraz geride kalıp grubu gözlemlemeye başladı. Hakan karısıyla çok yakından ilgileniyor, Rıza Bey arada durup öne attığı sol dizinin üzerine yaslanarak soluklanıyordu. Dinç görünümüne rağmen sağlık durumunun çok da iyi olmadığını hissetti Nil. Ayşe ve eşi arasında tuhaf olan bir durum var gibiydi. Bu seyahat süresince yol arkadaşlarıyla ilgili aklında beliren sorulara bir cevap bulabilmeyi umuyordu.

Sinan, Nil'in mesafeli halini fark etmişti. Geriye dönüp gözüyle ona baktı. Göz göze geldiklerinde, hafifçe Nil'e gülümsedi. Bir süre daha yürüdükten sonra Sinan, dar bir yokuşa giden bir patikayı işaret etti.

“İşte buradan yukarı çıkacağız. Bu yol rehberlerde yazmaz, o yüzden biraz zahmetli olabilir ama inanın bana, tüm bu zorluklara değecek.”

Rıza, şapkasını düzelterip ciddi bir ifadeyle, “Zahmetliyse kesinlikle keyiflidir,” dedi. Olumlu konuşmuştu ama Nil yorulduğunu fark etmişti. Grup hep birlikte dar patıkaya doğru ilerlerken yanına gidip koluna girdi. Rıza ona minnet dolu bir bakış atsa da ikisi de konuşmadı.

Etrafındaki sessizlikte kendi nefes alış verişini bile duyabiliyordu. Sinan’ın yol boyunca anlattıkları, adımları ve manzaranın grubun üzerindeki etkisi bir araya geldiğinde, sanki bir hikâyenin içine çekiliyormuş gibi hissediyordu. Sonunda Sinan aniden durdu ve eliyle ileriye işaret etti. “İşte geldik.”

Grup, önlerinde açılan manzaranın büyüyle birkaç saniye sessiz kaldı. Bembeyaz evlerin yerini artık doğal kayalıklar almıştı. Uçurumun kenarından bakıldığında, mavi bir sonsuzluk ve gün ışığının altın yansımaları görünüyordu. Kimse bir süre konuşmadı.

Melis, bu sessizliği bozan oldu. “Burası gerçekten inanılmaz! Tam bir kartpostal gibi.”

Sinan, gururla gülümsedi. “Söylemiştim, değil mi?”

Nil ise sessizdi. Manzaraya bakarken onun neden burayı önerdiğini anlamıştı.

Sessizce manzarayı izlerken Sinan yanına yaklaştı ve alçak bir sesle, “Burası, insanın kendini en çok dinlediği yerlerden biri. Ve bazen, cevaplar düşündüğün kadar uzakta olmayabilir,” dedi.

Nil, onun sözlerinden etkilenmişti ama bu, ona karşı duyduğu merakla karışık huzursuzluğu yok etmemişti. Gözlerini ufuktan ayırmadan cevap verdi:

“Ya cevaplar gelmezse?”

Sinan, hafif bir gülümsemeyle omuz silkti.

“O zaman sorularımızla yaşamayı öğreniriz.”

Bu cevap, Nil’e kendini hem özgür hem de tutsak hissettirdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Operasyon Başlasın

Camlarından süzülen günbatımı ışığı odanın içini yumuşak bir turuncuya boyarken kızlar büyük bir hazırlık telaşı içindeydiler. Melis odada, bir elbise seçme krizinin tam ortasıdaydı. Üzerinde denediği beşinci elbisenin fermuarını zorlayarak çekerken “Güneş ışığı bir insanı nasıl şişirebilir anlamıyorum. Kilo almadığımdan eminim, valizi hazırlamadan evvel kıyafetleri denedim. İki günde kilo alamayacağıma göre güneş bende ödem yaptı,” dediğinde Cansu “Lügate ‘*Su içsem yarıyor*’un yeni bir versiyonunu mu ekledi bu? Yoksa bana mı öyle geliyor,” diyerek kıkırdadı.

Nil kahkahayı bassa da arkadaşını ezdirmeydi.

“Senin gibi yiyip yiyip kilo almayanların üzerinde deney yapılması bence insanlığın menfaati için yasallaştırılmalı. Biz normal insanlar, yemeği görünce bile şişebiliyoruz.”

Cansu, “Aaa, ne münasebet canım. Siz de biraz az yiyin,” dediğinde Nil onun üzerine atlamak için hamle yapan Melis’in önüne geçti.

Zavallı Cansu onun arkasına saklanmış olsa da çenesini tutamadı ve “Melis, sakin ol! Tamam, su içsen yarıyormuş gibi görünüyorsun ama hâlâ mükemmel bir vücuda sahipsin,” dedi ve ardından ekledi: “Yine de bu elbiseyi zorla giyersen, gece boyunca karnını içine çekmek zorunda kalırsın.”

Melis, elindeki elbiseyi yatağın üzerine fırlattı. “Tamam, pes ediyorum! Şu siyah elbiseyi deneyeceğim ama eğer bunun da içinde nefes alamazsam sizi suçlayacağım.”

Cansu, kahkahalara boğulurken Nil dolabın önüne geçti ve askıdaki kıyafetlere bakmaya başladı. Arkadaşlarının enerji dolu hallerinin aksine, o gece ne giyeceğine karar vermek konusunda biraz isteksizdi.

Karada geçirdikleri zaman boyunca herkes manzaranın tadını çıkartsa da onun içinde bir karmaşa vardı. Saplantılı derecede kendini adadığı adamı kaybetmenin üzerinden daha çok geçmemişken kendini henüz yeni tanıdığı bir adamı düşüncelerinin merkezine yerleştirmiş olarak bulmuştu. Yaraları iyileşmemiş, hatta ne istediğini dahi fark edememişti henüz. Yeniden birine âşık olmak korkutucu sonuçlar doğurabilirdi. Yıllar boyu tek bir adamı sevmişken bir sonrakinde, aynı kısırdöngüye kapılmak ölümcül bir darbe olurdu belki de.

Dolabın önünde dikilip gemiye dönüş yolculuğunu düşündüğü sırada Cansu, kırmızı bir elbiseyi üzerine tutarak aynada kendine baktı.

“Bu nasıl? Rıza Bey’e fazla mı iddialı görünür?”

Melis, saçlarını toplamaya çalışırken gözlerini devirdi. “Cansu, sen her zaman iddialı görünüyorsun. Rıza Bey ya da bir başkasının bunu fark etmesi için kırmızı elbise giymene gerek yok. Ayrıca fazla düşünüyorsun. Bugün eğlence günü!”

Cansu, arkadaşının imalı bakışlarını fark edince göz kırptı. Nil ve Sinan’ı yakınlaştırmak, arkadaşlarına kısa da olsa bir tatil

aşkı yaşatmak için kolları sıvamaya karar vermişlerdi. Bu yüzden sabah Nil odadan çıktığında peşine düşmemişler, hatta Sinan'ın tur rehberliği fikrine balıklama atlamışlardı. Bir gece önce Nil'den gizli yaptıkları plana göre *Operasyon: 14 Günde Aşk* resmen başlamıştı.

Melis arkadaşının kararsızca dolabın önünde durduğunu fark ettiğinde harekete geçti. Dolaptan bir elbise seçip “Bence bu akşam bunu giymelisin,” dedi.

Nil, elbiseye şöyle bir baktı. İnce askılı, diz boyu pilileriyle gayet sade ama zarif duran ve yine mavi bir elbiseydi. “Bu kadar gösterişli olmam gerekmez, Melis. Zaten bu akşam hiçbir şey yapmayacağım.”

Melis, kıkırdayarak elbiseyi Nil'in üzerine tutarak “Tatlım, bu gösterişli değil. Sadece... biraz etkileyici,” dedikten sonra elbiseyi bırakıp Nil'e döndü. Yüz ifadesi ciddileşmiş, az evvel kıkırdayan kadın gitmişti.

“Lütfen. Geçmiş geride bırakmak için adım atmak istiyorsun. Ama buna cesaretin yok! Hayatının akışını bir kez olsun başkasına bırak. Her zaman kontrollü ve direksiyonda olmanın çok da işe yaramadığını görmedik mi?”

Nil cevap vermedi. Elbiseyi adeta bir meydan okumayı kabul edermiş gibi sert bir hareketle alıp banyoya yürüdü. Melis'in seçtiği elbiseyi giymiş ve saçlarını gevşek dalgalar halinde omuzlarına bırakmıştı. Kendine aynada bakarken içinden, ‘*Bu, gereksiz bir çaba,*’ diye düşündü.

Nil banyodan çıktığında Cansu coşkuyla alkışladı. “Nil! İşte bu! Bu gece herkes ne kadar güzel görüldüğünü konuşacak.”

Nil, aynadaki yansımasına bakarken mahcup bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Saçmalama Cansu. Ben sadece...”

Melis onu bölerek “Kimseyi etkilemeye çalışmıyorsun. Tabii ki. Ama tatlım, boşa uğraşıyorsun. Ne kadar söylesen de inandırıcı olmayacak,” dedi ve göz kırptı.

Yemek masası, geminin en güzel köşesine yerleştirilmişti. Restoranın panoramik camlarından görünen deniz, akşamın lacivert örtüsü altında nazikçe salınıyor, ufuktaki yıldızlar birer birer belirlemeye başlıyordu.

Grup, akşam yemeği için toplanmaya başlamışken masanın ortasında yer alan büyük avize mumların titrek ışıklarıyla dans ediyordu. Kızlar, masalarına yöneldiğinde Pınar ile Emre çoktan gelmişti. Pınar, üzerindeki pudra rengi sade elbisesiyle bir dergi kapağından fırlamış gibiydi.

Rıza ve Hakan, birkaç adım ötede, Ayşe'yle sohbet ederek masalarına ilerliyordu. Hakan, lacivert blazer ceketle klasik bir görüntü sergilerken Ayşe, inci işlemeli krem rengi elbisesiyle oldukça şıktı. Rıza günün yorgunluğunu üzerinden atmış gibi dimdik yanlarında yürüyordu.

Masada Kerem'in yanına oturan Sinan'ı gören Melis, onlar yerlerine oturmadan hızlıca masaya yürüdü ve neşeli bir selamın ardından Sinan'ın yanında bir sandalye boş bırakarak oturdu. Cansu hemen onun boşta kalan yanına oturmuştu. Nil de onun yanına yerleşecekti ki Melis, "Buraya gelsene. Uzağımda kalmanı istemiyorum. Gecenin şanslıları biz olalım, değil mi Sinan?" dedi ve eliyle yanındaki boş sandalyeyi işaret etti.

Nil, bu hareketten pek hoşlanmamıştı. Arkadaşları direksiyon hâkimiyetini isteyebilirlerdi tabii ama onun bunu vermeye niyeti yoktu. Söze "Şey, aslında ben..." diyerek başlamıştı ki Rıza araya girdi:

"Bu gibi seyahatlerde birbirimizle daha iyi kaynaşmamız için çok güzel bir yol bu. Hadi kızım, ben burada güzel arkadaşınızın yanında oturacağım zaten."

Nil, zoraki bir tebessümle otururken masadaki diğer herkes de yerlerini almıştı. Rıza, adeta geminin kaptanı gibi otoriter bir tavırla Cansu'yla Ayşe'nin arasına oturmuştu.

Melis, "İlk adım tamam. Nil'in yanakları kızardı bile," diye fısıldadığında Cansu, kıkırdarak cevap verdi. "Evet ama Sinan biraz daha konuşkan olsa işler kolaylaşırdı."

Akşam yemekleri, geminin şık mutfağından çıkan nefis kokular eşliğinde masaya gelmeye başladı. Deniz mahsullü başlangıçlar, zeytinyağlılar ve taze pişmiş ekmeklerle masa dolup taşmıştı. Ana yemekler ise ızgara levrek ve karides risotto gibi deniz lezzetlerinden oluşuyordu. Herkes tabaklarını doldururken Rıza, grubun dikkatini çekti.

Keyifle, "Bu seyahat benim için bile unutulmaz bir deneyim olacağı benziyor," dedi. "Burada geçirdiğimiz her anın kıymetini bilmeliyiz. Birlikte böyle güzel bir masayı paylaşmak, hayatın bize sunduğu bir armağan."

Ayşe, kadehini kaldırarak ona katıldı. "Kesinlikle. Sizlerle birlikte tatilimiz çok daha güzelleşti."

Bu sırada Kerem, "Her ne kadar Rıza Amca'nın dediklerine katılsam da masaya biraz daha eğlence katmak gerekiyor," dedi ve garsona işaret ederek bir şişe şarap getirtti.

Nil, masadaki sohbetlere karışmamayı tercih ederken Sinan, "Bu tür seyahatlere sık çıkar mısın?" diye sordu.

Onun bu kibar ve sıcak tavrı rahatlatıcıydı.

"Hayır, pek sayılmaz. Bu aslında benim için bir ilk."

Sinan, başını salladı. Onu daha iyi tanımak için çaba sarf etse de her seferinde karşısında bir duvar buluyordu. Bu tavır geri adım atmasına neden oldu ve "İyi bir tercih olmuş. Bence böyle güzel bir manzarada olmak inanılmaz bir deneyim," diyerek konuyu kapattı.

Melis ve Cansu, onun bu düşüncelerinden habersiz sohbetlerini dikkatle izliyor, aralarındaki etkileşimden memnuniyetle birbirlerine kaş göz yapıyorlardı.

Cansu, elindeki şarap kadehini hafifçe kaldırarak “Böyle anlar için yaşıyoruz işte! Güzel yemekler, harika manzaralar ve dost sohbetleri... Daha ne ister insan?” dedi.

Kerem, hemen araya girerek yarı şaka yarı ciddi, “Bence bir de biraz müzik eksik. Şu an bir kemancı masanın yanında olsa tam olurdu,” dedi.

Melis gülerek ona döndü. “Kerem, sen bu ekipte eksik olan şeyleri bulmakta ustasın. Bakalım başka neler isteyeceksin?”

Kerem, “Biraz bekle, liste yapıyorum,” diyerek cevap verdi.

Nil, kızların ilgi odağı olmaktan kurtulduğuna sevinmiş olsa da masadaki neşeli ortamın içine pek dahil olmuyordu. Tabagındaki yiyecekleri çatalıyla dürttüğü sırada Sinan, onu daha iyi tanımaya çalıştı.

“Bugünkü gezimiz sırasında yorulduğunu düşünmüştüm ama bu akşam o kadar güzel görünüyorsun ki yanıldığımı fark ettim.”

Nil, mahcup bir gülümsemeyle cevap verdi. “Aslında tam tersi, oldukça yoruldum. Ama ortam o kadar güzel ki yorgunluğumu alıp götürüyor.”

Sinan, bu cevapla pek tatmin olmasa da “O zaman senin için bir önerim var,” diyerek başını biraz yana eğdi. “Geminin spa alanında çok iyi masaj terapistleri varmış.” Söyleyeceklerinin üzerindeki etkisini merak etmişti.

Nil, şaşkınlıkla ama belli belirsiz bir heyecanla başını salladı. “İyi bir fikir gibi görünüyor. Teşekkür ederim.”

Bu sırada Melis, aralarındaki bu kısa diyalogu fark ederek Cansu'ya alçak bir sesle fısıldadı:

“Bence Sinan gayet iyi ilerliyor.”

Cansu, başıyla onayladı ancak gelişme onu pek memnun etmemişti.

“Nil hâlâ biraz mesafeli görünüyor.”

Cansu ve Melis kendi aralarında arkadaşlarının hayatını nasıl renklendirebileceklerini tartışırken Rıza bir kez daha sözleriyle masadaki herkesi sessizliğe davet etti.

“Biraz yaş almanın güzel bir yanı da bolca anı biriktirmek. Bu gibi seyahatlerde edinilen dostluklar ve geçirilen güzel dakikalar güzel birer anı olarak hafızlarımızda yer ediniyor.”

Cansu ve Melis şaşkınlıkla birbirlerine dönüp baktı. Rıza Bey sanki düşüncelerini okumuştı. İkisi de Nil’in bu gemiden güzel hatıralarla ayrılmasını istiyordu. Adamın bunu hissetmiş gibi nokta atışı yapması sanki amaçlarını anlamış hissiyatı doğursa da neticede herkesin amacı güzel anılar biriktirebilmektir.

Hakan onaylayıcı sözleriyle ona katıldığında yeni evli çift de aralarında olmaktan ne kadar memnun olduğunu belirtmişti.

Nil, içinde bulunduğu anın karmaşasıyla bir iç hesaplaşma yaşıyordu. Sinan’ın onunla sohbet başlatmak için girdiği çabaların önüne istemsizce bir set koyduğunun farkındaydı. Bunu yapmak istemiyor, doğal davranmaya çaba sarf ediyordu. Ama bunca yıl Sarp’ın dışında hiç kimseyi almamak üzere inşa ettiği duvarların iki günde yıkılması pek mümkün görünmüyordu. Sinan’ın kibar ve samimi tavrı güven verici görünse de onun duvarlarını çatlatabilecek miydi, bilemiyordu.

Cansu ve Melis ise durumdan oldukça memnundu. Nil’in hayatına bir yenilik katmak ve onu biraz olsun geçmişin ağırlığından kurtarmak için fırsatı değerlendirmek istiyorlardı. Ancak Melis, yüzünde ara sıra beliren hafif endişeyi fark ediyor ve içten içe Nil’in savaştık için çaba göstermesini diliyordu.

Nihayetinde Melis, “Rıza Bey haklı. Bence de bu tür yolculuklar insanı hem ruhen hem de bedenen iyileştiriyor,” diyerek Nil’e kendince bir mesaj verdi.

Nil, iyileşmesi gereken ruhun kendisinininki olduğunu biliyordu. Ancak masadakilerin bunu bilmesine gerek yoktu. Şarap kadehini kaldırarak “Bugünün şerefine bir kadeh daha kaldırmalıyız. Böyle güzel nice anılara!” dedi.

Masadakiler onun bu sözleri karşısında gülümserken Sinan, Nil’in kadeh kaldırışını ilgiyle izledi. Onun çekingen tavrını fark etmemesi söz konusu olamazdı. İlgi çekmek yerine sessizce akşam yemeğini bitirmek istediğini hissettiğinden bir süreliğine onu kendi haline bırakmaya karar verdi. Bir ara Rıza, Cansu’ya dönerek “Enerjiniz hiç bitmiyor, değil mi? Geceyi dans pistinde de böyle canlandırmayı planlıyorsunuz sanırım,” dedi.

Cansu, başını salladı. “Planlıyorum ama sizin de bizimle olmanızı bekliyoruz. Ne varsa eskilerde var. Ayşe Hanım’a güveniyorum, bize birkaç figür öğretir!”

Ayşe kahkaha attı. “Benden geçti artık, ama size pistte destek olurum!”

Herkesin keyfi yerindeydi. Yemeğin bitmesiyle birlikte Kerem ayağa kalktı ve Melis’e eğilip “Bu dansı bana lütfederseniz size salona kadar eşlik etmekten onur duyacağım,” dedi abartılı hareketlerle.

Melis hafif bir kahkahanın ardından öne uzatılan eli tutarak ayağa kalktı ve “E hadi bakalım, gece kulübüne,” dedi masa arkadaşlarına.

Nil, bu öneri karşısında bir an panikledi. “Ben aslında... yorulmuş, erkenden odama çekilmeyi düşünüyordum,” dedi. Ancak Cansu, hemen sözü alıp “Yorulmak mı? Tatildeyiz, tatlım! Sinan, Nil’i kulübe gelmek için ikna etme işini sana bırakıyoruz,” dedi.

Operasyon, tam anlamıyla başlamıştı. Nil ve Sinan’ın arasında bir samimiyet geliştirmek için iyi bir fırsattı bu. Şimdi tek yapmaları gereken şey, bu küçük kıvılcımı bir ateşe dönüştürmekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Arkadaşlar Arasında

Nil, itirazını kaale almayan arkadaşlarının onu masada bırakmasından oldukça rahatsız olsa da tüm konuklar ayrılana kadar sesini çıkarmadı. Zor bir duruma sokulmuştu ve Sinan da muhtemelen bunun farkındaydı. Garsonun servisleri alıp masadan uzaklaşmasını bekledikten sonra konuştu.

“Kızların kusuruna bakma lütfen. Bu seyahate gelmeden evvel kötü bir durumdaydım. Beni eğlendirmeye çalışıyorlar sadece.”

Sinan ağırbaşlı bir ifadeyle başını salladı. İlk kez kendi hakkında böyle detaylı bir bilgi vermesi onu da şaşırtmıştı. Dizinin üzerinde duran beyaz peçeteyi toplarken onu rahatlatmak için, “Sorun değil. Emin ol burada olmak istemeseydim olmazdım,” dedi.

Nil kalbinin heyecanla çarpmasının pek de iyiye alamet olmadığını biliyordu. Derin bir nefes alıp bu yakışıklı tarihçinin üzerinde bıraktığı etkiden

sıyrılmaya çalıştı. Ardından ikna edilmek istemediğini anlatmak istercesine “İstersen bana odama kadar eşlik edebilirsin,” dedikten sonra teklifinin tıpkı arkadaşlarının yaptığı gibi ona zorla bir şeyler yaptırmaya geldiğini fark edince hızlıca ekledi. “Ya da ben kendim de gidebilirim.”

Sinan bir süre cevap vermeden onu izledi. Yine kabuğuna çekilmesine müsaade etmek istemediğine karar verince “Neden kaçıyorsun?” diye sordu.

“Anlamadım?”

“Neden benden uzaklaşmak için her anı kolluyorsun?”

Nil, kaşları şaşkınlıkla çatılırken ne diyeceğini bilemedi.

Sinan, başını hafifçe iki yana salladı. Bu kabuğu kırıp içinde ne barındığını görmeyi gerçekten arzuluyordu.

“Bak, yanlış anlaşılmaktan korkmanı anlayabilirim. Ben de bir ilişki arayışında değilim. Bu seyahate gelme nedenim bu değil, söylemiştim... Ama sanki sürekli seni rahatsız ediyormuşum gibi hissettiriyorsun. Nasıl hareket edeceğimi bilemiyorum.”

Nil ona hak vermeden edemedi. Sinan ilgisini çekiyor, hatta ondan bir miktar hoşlanıyordu. Ama hem bunun doğuracağı sonuçlardan hem de reddedilmekten korkuyordu.

Sinan onun içinde kopan fırtınaları fark etti ve cevap vermesini beklemek yerine onu rahatlatacak bir adım atmaya karar verdi.

“Bence sıfırdan başlayalım ve arkadaş olalım.”

Nil kadehine uzanıp büyük bir yudum aldı. O konuşmayınca Sinan teklifi kabul etmesi için son bir şans verdi.

“Böylece aramızdaki gerginlikten sıyrılıp birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz, ne dersin?”

Nil yutkundü. Ya konuşacak ya da masadan kalkıp gidecekti. Aralarında bu konuşma geçmemiş gibi, adeta yıllardır birbirini tanıyan iki arkadaş gibi davranmak o an çok daha kolay geldi ve elindeki kadehi masaya bırakıp ona döndü.

“Bu kadar şık olacağını bilseydim, ben de biraz daha özenirdim. Cidden, bir smokin eksik.”

Sinan bunu beklemiyordu. Şaşkın ve neredeyse ağzı açık bir şekilde birkaç saniye boyunca ona baktı. Sonra kravatını düzeltti.

“Sen de fena sayılmazsın. Birini etkilemeye mi çalışıyorsun, yoksa bu bir tesadüf mü?” Şimdi vereceği cevap durumlarının nasıl ilerleyeceğini belli edecekti. İki arkadaş arasındaki sıradan bir konuşmaya ait olabilecek bu soru belki de onun yine içine kapanmasına neden olacak ve denemeyi bırakması gerekecekti.

Ama Nil kaşlarını kaldırdı ve “Bunu söyleyen takım elbisesini mükemmel bir şekilde taşıyan beyefendi mi? Ben buraya eğlenmeye geldim, etkilemeye değil,” dedi.

Sinan gözlüğünü çıkarıp temizlerken hafifçe gülümsedi. Aralarındaki buzlar erimeye başlamıştı bile.

“Demek eğlenmeye geldin. Peki, şu kulübe girer girmez birileriyle dansa kalkıp beni yalnız bırakacak mısın?”

Nil, omuz silkti.

“Beni bu kadar iyi tanıman biraz ürkütücü. Ama hayır, sanırım dans etmeyi unuttum. Belki sen hatırlatırsın.”

“Elbette hatırlatırım. Ama uyarayım, eğer çok kötü dans edersen seninle birlikte ben de rezil olabilirim.”

Nil kahkaha attı.

“Beni kurtarmak yerine rezil olmaktan korkman...”

Sinan, elini kalbine götürerek dramatik bir şekilde iç çekti.

“Beni ne kadar yanlış tanımışsın. Oysaki ben, balo salonunun en yetenekli dansçısıyım.”

Nil şüpheyile gözlerini kıstı. “Emin misin? Çünkü seni bugün birkaç kez tökezlerken gördüm.”

Sinan, Cansu ile bir gece önce yaptığı konuşmaya gönderme yapmasından hoşnut kalmıştı. Gülerek yerinden kalktı ve ona doğru eğilerek elini uzattı.

“O halde, yeteneklerimi kanıtlamanın vakti geldi. Beni kulüpte test et.”

Nil bir an düşündü, sonra hafifçe gülümseyerek elini Sinan'ın avucunun içine koydu.

“Tamam, görelim bakalım. Ama eğer ayağıma basarsan, seni asla affetmem.”

Sinan, alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırsa da cevap vermedi. Birlikte masadan kalkıp kulübe doğru yürüdüler. Nil bu konuşmanın aralarındaki gerilimin bir nevi ortadan kaldırmasına sevinmişti. Belki bu gemi, arkadaşlarının umduğu gibi yeni bir aşkın kapısını aralamayacaktı ama yeni bir arkadaş edinmesinin sakıncası yoktu. Kapıdan içeri girdiklerinde salondaki ışıklar, müzik ve dans eden insanların enerjisi onu heyecanlandırdı.

“Hazır mısın?”

Sinan, ona eğilerek elini uzattı ve “Hazır mısın?” diye tekrarladı. Nil başıyla onaylayarak karşılık verdi, ama içindeki heyecanı bastırmakta zorlanıyordu. Sinan onu dans pistine doğru yönlendirdiğinde, salondaki insanların onları izlediğini hissetti. Ama bu rahatsızlık, Sinan'ın hafifçe eğilip kulağına fısıldamasıyla kayboldu.

“Bak, ilk kural: Ne olursa olsun, gülümse. İkinci kural: Ayağıma basarsan bu bizim küçük sırrımız olur, tamam mı?”

Nil kıkırdarak “Bu kurallar sadece beni koruyor gibi hissettim. Senin için hiç kural yok mu?” diye cevap verdi.

Sinan onu gülerken görmekten hoşlanmıştı. Hafif bir gülümsemeyle “Ben her zaman kurallara uyum sağlarım. Endişelenme,” dedi ve adım atarak dansı başlattı.

İlk birkaç adımda Nil biraz gergindi, ayaklarının doğru hareket ettiğinden emin olamıyordu. Ama Sinan'ın yönlendirmesi ve

rahat tavırları, kısa sürede Nil'in de gevşemesini sağladı. Yavaş bir ritimle başlayan dansları, müzik değiştiğinde daha enerjik bir hale dönüştü.

Sinan "Fena değilmişsin," dedi ve hafif bir hareketle Nil'i kendi etrafında döndürdü. "Ama hâlâ beni etkileyebilmiş değilsin."

Nil, "Benim amacım bu değildi zaten," diye karşılık verdi. Ama, Sinan'ın bu yorumu ona adeta bir meydan okuma gibi hissettirdi ve biraz daha cesur hareketlerle ona ayak uydurmaya çalıştı.

Müzik değiştiğinde tempo arttı ve Sinan onun çabalarını takdir ederek "Hazır mısın? Şimdi biraz hızlanıyoruz," dedi.

Nil gözlerini kısarak "Beni test etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Sinan onu tekrar döndürürken "Bunu bir sınav olarak görme. Sadece birlikte eğleniyoruz," dedi. Nil çekingenliğinden sıyrılmıştı. Daha özgüvenli bir şekilde hareket etti ve Sinan'a rahat bir tebessümle baktı.

Birkaç dakika içinde salonun enerjisi onları tamamen sarmıştı. Sinan onun güzel gülümsemesini görmek istediğini hissedince yanlış bir adım atıp gülerken "Tamam, kabul ediyorum. Belki o kadar da mükemmel değilim," dedi. Nil kahkahalara boğulduğu sırada çoktan arzusuna kavuşmuştu.

Dansları bitip de pistte diğer çiftlere alan bırakmaya karar verdiklerinde, Nil yüzünde bir gülümsemeyle Sinan'a baktı.

"Tamam, sana haksızlık ettiğimi fark ettim... Ama bu gece dansın tadını çıkarmamı sağladığın için teşekkür ederim."

Sinan, elini hafifçe göğsüne koyarak teatral bir reverans yaptı. "Memnuniyetle. Ama henüz gece bitmedi. Belki bir sonraki dansa beni daha çok şaşırtırsın."

Nil gülerken başını salladı. "Belki. Ama önce bir şeyler içmeye ihtiyacım var."

Dans pistinden ayrılırken Nil, arkadaşlarının onları barda beklediğini fark etti. Beraberce pistten ayrıldılar ve barın yolunu tuttular. Nil, bu akşam düşündüğünden çok daha eğlendiğini fark etti. Aralarındaki gerginlik ortadan kalktığında gerçekten de çok iyi vakit geçirmişti.

Arkadaşları, ellerinde içkileriyle onların yaklaşmasını izliyorlardı. Cansu sabırsızca elini salladı ve seslendi.

“Geldiniz mi sonunda? Yoksa pistin yıldızı olmaya mı karar verdiniz?”

Nil, gözlerini devirdi. “Bizi izliyordunuz, değil mi?” Herkes gülmeye başladı. Emre, Sinan’a doğru seslenerek şakayla karışık konuştu.

“Beni yalnız bırakıyorsun dostum. Evlilik insanı dans pistinden uzaklaştırıyor, biliyor musun?”

Pınar hemen kocasına dönüp kaşlarını çatı. “Evliliğin dans pistinden uzaklaştırması tamamen senin bahanen. Ayrıca, daha fazla şikâyet edersen seni zorla piste sürüklerim.”

Sinan gruptaki herkesin uyum içinde olmalarından memnundu. Bu düşüncesini paylaşmak isteğiyle Nil’e eğilip “Gerçekten uyumlu ve enerjik insanlara denk gelmek bizim için büyük bir şans,” dedi.

Nil gülümseyerek yanıt verdi. “Bu gidişle hepsine fena alışacağız.”

Kerem “Şahsen ben sizi izlemekten çok keyif alsam da sıra bizde,” diyerek Melis’e döndü. Melis, kadehini bırakırken “Yorulmak bilmiyorsun Kerem,” dedi ve gülerek ekledi: “Sinan, sanırım bundan sonra dans pistinde sadece bizi izlemek zorunda kalacaksınız.”

Nil, bu enerji dolu tabloya bakarken istemsizce gülümsedi. Arkadaşlarının ne kadar neşeli olduğunu görmek hoşuna gitmişti. Sinan’ın da onlarla rahat bir şekilde iletişim kurması ise içten

içe onu biraz şaşırtıyordu. Başta oldukça mesafeli biri gibi görünmüştü ama şu an grubun enerjisine ayak uydurmuş gibiydi.

Sinan onun yine içine kapanmasından korkarak eğilip “Peki,” dedi. “Arkadaşların her zaman bu kadar enerjik mi? Yoksa bu gece özel bir durum mu?”

Nil kıkırdadıktan sonra, “Bu akşam gerçekten fazla enerjikler ama normalde de buna yakın olduklarını söyleyebilirim,” diye karşılık verdi.

Melis, “Tatilleri severiz ve tabii eğlenceyi de. Bu tatil, hepimizin ihtiyacı olan bir şeydi. Ama Nil, sanırım sen bu gecenin asıl kazananı oldun!” dedi, göz kırparak.

Nil utangaç bir şekilde gülümsedi. “Kazanan mı? Nereden çıkarıyorsun bunları?”

Cansu, “Dansınız muhteşemdi. Biz burada uyumunuza bakarken kıskançlıktan ölüyorduk!” dedi.

Sinan içten bir kahkahanın ardından, “Merak etmeyin, sıradaki dans sizin. Nil’i monopolize etmeye niyetim yok,” dedi.

Cansu, “Bunu duydum ve not aldım. Tamamdır, Sinan. Beni sahneye çıkartmaya hazır ol!” dedi.

Sinan keyifle gülerek “Anlaştık. Ama uyarayım, standartlar oldukça yükseldi,” dedi ve Kerem’e göz kırptı.

Kerem partneri Melise, “Pekâlâ, görüyorum ki bu gece dans pistinde sıkı bir rekabet olacak. Sana ayak uydurabileceğimi umuyorum,” dedi.

Melis, alaycı bir gülümsemeyle, “Sana bu konuda güveniyorum Kerem. Tanıştığımızdan beri dans etmekten söz ettiğine göre mütevazı olmana gerek yok,” diye karşılık verdikten sonra piste doğru harekete geçti. Kerem de ardı sıra onu takip etmişti.

Hakan ve eşi, pistten yanlarına geldiğinde sohbele katıldılar. Ayşe, Nil'in yanına yaklaştı ve sıcak bir gülümsemeyle, "Harika görünüyorsunuz! Dans ettiğinizi görmek bizi çok mutlu etti. Şahane bir çift olmuşsunuz," dedi.

Nil, hafifçe kızarak "Teşekkür ederim. Aslında sadece eğlenmeye çalışıyoruz," diye yanıt verdi.

Hakan araya girerek "Birlikte böyle keyifli bir uyum yakalayabilmek kolay değil. Ama Sinan zaten her durumda nasıl parlacağına iyi biliyor anlaşılan," dedi.

Arka planda müzik değiştiğinde, tempo bir kez daha yükseldi. Pınar, bu fırsatı kaçırmadan Emre'nin koluna yapışıp "Tamam, bahaneler bitti. Şimdi sırada biz varız," dedi ve kocasını piste sürükledi.

Cansu da "Eğer hâlâ dans etmek istiyorsak, acele edelim Sinan. Çünkü pisti tutuşturacak çift biziz," diye meydan okudu.

Sinan, her ne kadar keyfi yerinde olsa da daveti reddetmedi. Barda kalanlar pisttekileri neşe ve hayranlıkla izlerken rahat atmosfer yerini enerjik bir coşkuya bıraktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Sinan'ın mesafeli halinden eser kalmamıştı. Rahat atmosfer onu da etkisi altına almış gibiydi. Hatta bir ara, "Bu gece gerçekten beklediğimden daha keyifli oldu," dedi. Nil, onun bakışlarındaki samimiyeti fark edince hafifçe başını salladı ve "Ben de öyle düşünmeye başladım," dedi.

Saat epey ilerlediğinde arkadaşlarını pistten koparmayı başaramayan Nil ve Sinan, Rıza Bey'e eşlik etmek için birlikte bardan çıktılar. Onu kamarasına bıraktıktan sonra Sinan, ona eşlik etmekte ısrar etmişti. Nil, onunla yalnız kalmaktan rahatsız olsa da aynı zamanda beklenmedik bir huzur da duyuyordu.

Sinan, onun içinde hızla büyüyen huzursuzluğu fark etti. Hafifçe gülümsedi ve "Hadi, bir yürüyüş yapalım. Buranın kalabalığından biraz uzaklaşalım," dedi. Gecenin henüz sona ermesini istemiyordu. Koluna nazikçe dokunarak onu yönlendirdi.

Birlikte yürürken esen hafif rüzgâr, Nil'in tüm endişelerini alıp açık denize sürüklemiş gibiydi. Şu an kendini ona daha yakın, hatta daha yoğun duygular içindeymiş gibi hissediyordu. Aralarındaki çekim, her geçen dakika daha da belirginleşiyor ve etraflarındaki dünyayı unutturuyordu. Duyguları hakkında düşünmesi, onları sentezlemesi ya da doğru kararlar vermesi mümkün değildi.

Sinan, onun sessizliğinin ardında neler düşündüğünü merak etmişti. Adımlarını biraz daha yavaşlatarak “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Cevabını gerçekten de merak ediyordu.

Nil, “Gerçekten eğlendim,” derken sesi o kadar yumuşak ve doğaldı ki Sinan onun aslında başka bir şey söylemek istediğini düşünmeden edemedi. “Bu gece... her şey... beklediğimden farklıydı.”

Sinan, derin bir nefes alıp hafifçe gülümsedi ve gece hakkında kendi düşüncelerini onunla da paylaştı. “Sadece eğlenmek değildi, değil mi? Bu gece beklenmedik bir anda bir sürprizle karşılaşmak gibiydi.”

Nil, bir süre sessiz kaldı. O an o kadar yoğun duygular yaşıyordu ki neyin geldiğini bile anlayamamıştı. Tüm kararlılığına, tüm korkularına rağmen yeni bir şeylerin fitilini ateşlemeye hazır gibi hissediyordu. O anki duyguların yoğunluğuyla Sinan'a karşı dürüst olmaya karar verdikten sonra yavaşça başını kaldırıp cevap verdi. “Her şeyin çok hızlı geliştiğini düşünüyorum. Ama sanki buna hazırlıklıymışım gibi hissediyorum.”

Sinan, onu dikkatle dinledi. Esen rüzgarla hafifçe uçuşan saçlarına dokunma güdüsüne hâkim olmaya çalışarak “İnsan her zaman hazır olamaz Nil. Doğru zaman geldiğinde hayat beklenmedik bir şey yapabilir. Ve bazen de bir adım atmak, en doğru şey olabilir,” dedi.

Nil, kısa bir sessizliğin ardından başını kaldırıp ona baktı. Birkaç saniye boyunca gözleri birbirlerinininkinde mahkûm kal-

dı. Nil içinde bir şeylerin değiştiğini fark etti. Sinan'ın bakışlarında tüm bunların sadece eğlenceli bir sohbetin ötesinde olduğunu gösteren bir anlam vardı. Nil, farkında olmadan bir adım yaklaştı.

Sinan, o adımı fark ettiğinde, bir an için durakladı. Gözleri bu geceye dair daha fazla şey olduğunu hissetmiş gibi parlıyordu. O anda gecenin karanlığında aralarındaki mesafe giderek daralıyor gibi hissetti ve Nil bir adım daha attı.

Sinan, yavaşça gülümsedi ve aralarındaki mesafeyi kapatırken onu uyarmak istedi. Sesi hafifçe titrerken “Eğer şimdi bir adım daha atarsak, sonrasında ne olacağını hiç kimse bilemez,” dedi.

Nil, bir an tereddüt etti ama sonra, düşüncelerin ona engel olmasına izin vermedi. Gözlerinin içine bakarak “Bazen doğru şeyler, hiç beklemediğin anlarda gelir,” dedi. Sinan, bu cevabı, bir tür onay olarak kabul etti.

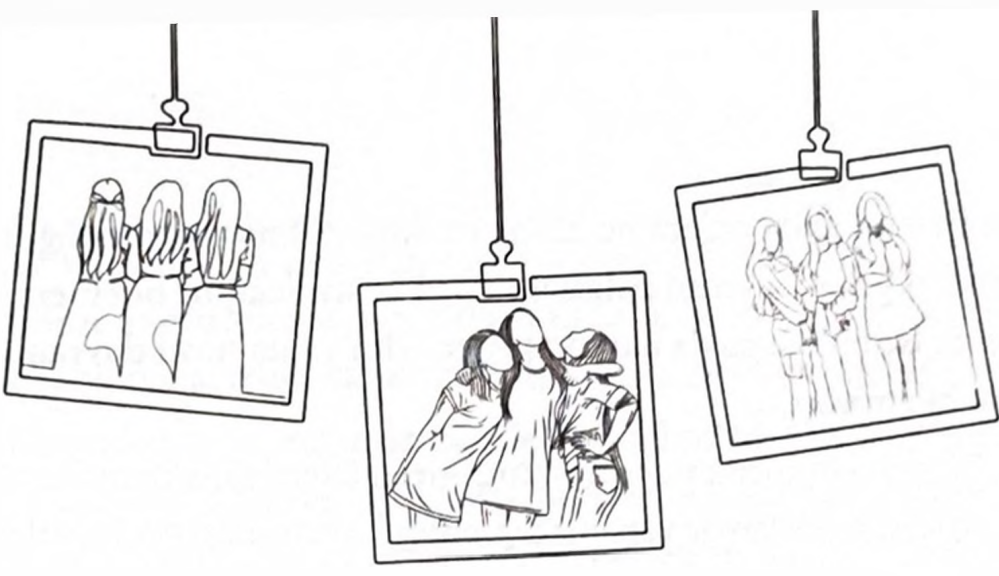
Nil'in içindeki karmaşık hisler, hâlâ yerli yerine oturmamıştı ama bir şeyler, farkında olmadan, onu Sinan'a doğru itiyordu. Bu anın, gece boyunca yaşananların önemli ve özel bir parçası olduğunu hissediyordu. Nil, sessizce bir adım daha atarak tam önünde durdu. O anda, etraflarındaki dünyadan uzak, sadece ikisi varmış gibi hissediyordu.

Sinan, derin bir iç çekti. Onu ürkütmek ve kabuğuna çekilmesine izin vermek istemiyordu. Nazikçe ellerine dokundu ve izin alır gibi, “Seni öpmek, bu gecenin en güzel sürprizi olabilir,” dedi.

Nil, gözlerinin içine bakarak “Teyit etmeli miyiz?” diye sordu. Sesindeki güven, gözlerindeki derinlik, onaylamaktan çok davet eder gibiydi. Sinan gözlerini yumup yutkunduktan sonra ani bir hareketle eğilip onu belinden kavradı ve dudakları birbirine kavuştu. Nil onu coşkuyla karşılamış, beli hafifçe geriye bükülmüştü. Başı dönüyordu. Dizleri titriyordu. Çok uzun zamandır bedeninde hissetmediği hücrelerin varlığı, varlıklarını hatırlatmak ister gibi çılgılık atıyordu.

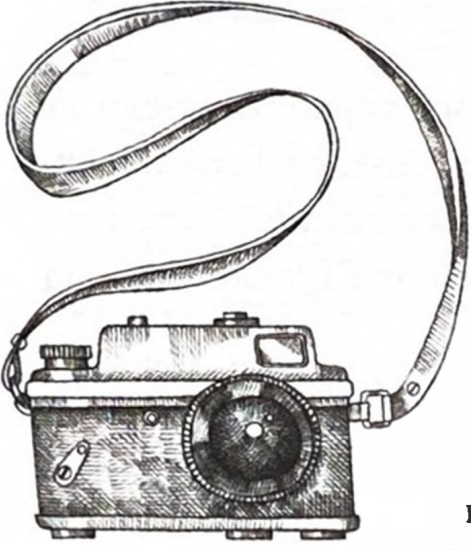
Bu büyölü an, “Hey, burada ne yapıyorsunuz çift kumrular?” diyen bir sesle bozulduğunda dudakları birbirinden kopmuş, Nil bağı çözülen dizlerinin de etkisiyle dengesini kaybederek geri bir adımla ondan uzaklaşmaya çalışmıştı. Ancak Sinan, içinden savurduğu sessiz küfre rağmen, yanlarına gelen Kerem’e çatık kaşlarla bakıp Nil’i tutarak dengesini sağlamasına yardım etti.

ONUNCU BÖLÜM

Bir Küçük Rehber Meselesi

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte gözlerini açan Nil'in zihninden, gece yaşananlar bir film şeridi gibi geçti. Odasının loşluğunda hafif bir baş ağrısı hissediyordu; belki biraz fazla içmiş, belki de fazla dans etmişti. Ama bu yorgunluğun ona verdiği huzuru yadsıyamazdı.

Uyuyan arkadaşlarını rahatsız etmekten ürkerek bir süre yatığı yerde kıpırdamadan bekledi. Gecenin başlangıcında Sinan'ın yanına oturmasından, geceyi bir öpücükle sona erdirmelerine kadar her şeyi değerlendirdi. Kızlara bunlardan bahsetmek istemiyordu. İlişki konusunda sürekli yardıma muhtaç olmuştu yıllar boyu. Şimdi kendi ayaklarının üzerinde durmalı, bu karmaşayı kendi içinde çözmeliydi.

Sinan...

Ne demişti dün gece: *"Bence arkadaş olalım..."*

Söyledikleri tam olarak bu değildi belki de. Ama Nil'i tam bir çıkmaza sürüklüyordu. Zihninde tekrarladı, *"Arkadaş olmak..."*

Bu fikir şu anda onlara ne kadar uzaktı... Onunla öpüştüğünde içinden gelen heyecan dalgasını nasıl bastıracağını bilememişti. Şimdi ise bu duyguyla nasıl baş edeceğini ya da nasıl davranacağını bilemiyordu.

Neredeyse çocuk yaşta hayatına giren Sarp'la ilişkisinde zaten mantıklı bir başlangıç yapamadığından hayatından on iki yıl gitmişti. Şimdiki aklı olsa, belki de ilk kaçışında Sarp'ı hayatından çıkaracak gücü bulabilirdi kendinde. Ama aksine Nil, her seferinde geri döndüğünde ona kucak açmıştı.

Şimdi ne yapmalıydı? Gece hiçbir şey yaşanmamış gibi mi davranmalı, yoksa Sinan'la aralarında bir ilişki başlamasına imkân mı tanımalıydı? Huzursuzca yatakta kıpırdandı. Tekrar uyuyamayacağı aşikârken böyle yatarak kendine işkence etmenin manası yoktu. Sessizce yataktan süzüldü.

Parmaklarının neredeyse ucunda ilerleyerek dolaptan kendine giyecek bir tayt ve üzerine kalçasını örtecek bir tişört aldıktan sonra banyoya yürüdü.

Duş alırsa kızları uyandırabilirdi. Tuvalet ihtiyacını giderip elini ve yüzünü yıkamakla yetindi. Saçlarını sıkı bir at kuyruğuyla ensesinde topladıktan sonra sessizce tuvaletten çıktı. Kızlar akşam iyi içmiş olmalıydı ki ikisi de uyanmamıştı. Spor ayakkabıları elinde, kamaradan çıktı. Derin bir nefes alıp denizin iyot kokusunu içine çektikten sonra ayakkabılarını giydi.

Gün henüz tam olarak aydınlandığından etrafta çalışanlar dışında pek kimse yoktu. Zihnini boşaltıp rahatlamak istediğinden bu kez geminin kış üstüne yürüdü. Sinan'la iki gecedir yürüdüğü rotanın tam aksine...

Dalgaları yarararak ilerleyen devasa geminin bir ucundan diğerine yürüdüğü süre boyunca kendini, düşüncelerden uzak tutmak için etrafını incelemeye adadı. Küçükken babasının onu götürdüğü plajda sırtüstü yatarak denizin üzerinde uzanmaktan ne

kadar korktuğunu anımsatmıştı bu devasa büyüklük. Küçücük bedenini kaldıramayacağını düşünmüştü, oysaki şimdi üzerindeki tonlarca ağırlığı kucaklamış bir deniz vardı karşısında.

Küçükken hep sorunlar da küçük değil miydi zaten? Örneğin top oynamak isterken yan evin bahçesine kaçırarak dünyanın sonu gibi gelirdi. Ama büyüdükçe dertler de büyüyordu. Tam olarak, altı yaşında bir çocuğun yanında devasa duran bu gemi gibi.

Birinin adını seslendiğini duyduğunda şaşkınca arkasına dönüp baktı.

“Nil...”

Arkasından seslenerek gelen Rıza Bey’in ona yetişmeye çalıştığını gördüğünde vicdanı sızladı. Koskoca adamı daldığı dehlizlerden peşine sürüklemişti anlaşılan.

“Merhaba Rıza Bey. Kusura bakmayın duymamışım sizi.”

Rıza aralarındaki son yirmi metreyi kapatırken şapkasını çıkarıp eline aldı.

“Sorun değil kızım. Benim için de egzersiz oldu.”

Nil, yaşlı adamın yanına ulaşmasıyla birlikte oturacak bir yer aradı. Rıza Bey her ne kadar dinç görünse de çabuk yorulduğu Nil’in gözünden kaçmamıştı. Gözüne kestirdiği gölgedeki bir bankı işaret ederek “İsterseniz şuraya oturabiliriz,” dedi.

Rıza gösterilen yere doğru yürümeye başladığında onun gerçekten de çok yorgun olduğunu anladı. Ne kadar süredir yürüdüğünü bilemiyordu tabii, ama bu yaşta kalp damar sorunları yaşadığı tahmin edilebilirdi.

“Her zaman böyle erkenci misin?”

Nil, onun oturmasına yardımcı olmak istese de yanlış anlayacağından korkarak tetikte bekledi. Rıza Bey yerine yerleştiklerinde yanına oturdu.

“Genelde... Yani genelde tatillerde uyurum ama buranın havasından mı bilmiyorum...”

Cümlesini tamamlayamadı. Bakışları ufukta bir yere takıldı. O an geçmiş, yani hayatının son yıllarını düşünmeden edemedi. Uykusuz geceler, aç geçirilen günler... Bir insan kendine böyle bir kötülüğü nasıl yapabilirdi, şu an gerçekten de anlamıyordu.

Rıza bir süre onu izledikten sonra derin bir iç çekti ve “Ah, gençlik,” diye mırıldandı gözlerini ufka dikerek. “İnsanın hayatta en az kendini anladığı dönem... Çok hata yaptım o zamanlar Nil. Ama hatalarımı bugün bile sevgiyle hatırlıyorum. Çünkü kim olduğumu o hatalar sayesinde anladım.”

Nil, yaşlı adamın bu içten sözleri karşısında şaşırmıştı. Genelde insanlar daha birkaç gündür tanıdığı biriyle böyle özel konulara girmeyi sevmezdi. Çoğu yüzeyde kalır, kendilerine saklardı. Ama Rıza Bey’in gözleri, konuşmadığı şeyleri bile anlatacak kadar doluydu.

Nil hafif bir merakla “Mesela?” diye sordu.

Rıza gülümsedi. “İlk aşkım... Adı Elif’ti. Dünyamın merkezidi. Onu öyle çok sevmiştim ki sevgim bir noktadan sonra korkuya dönüştü. Onu kaybetmekten korktum. Bu korkuyla yaptığım şeyler... Şimdi düşününce aptallık tabii.”

Nil, “Onu kaybettiniz mi?” diye sordu.

Rıza, “Evet,” dedi, sesini alçaltarak. “Kendi ellerimle kaybettim hem de... Hatalıydım. Bana sadece şunu dedi: *‘Rıza, beni seviyorsun ama beni yaşamıyorsun. Kendini yaşıyorsun, beni değil.’* O zaman anlamamıştım. Ama bugün, ne demek istediğini çok iyi biliyorum.”

Yaşlı adamın gözlerindeki hüzne bakarak düşündü Nil. O da defalarca hata yapmıştı. Hem de aynı hatanın tekrarıydı bunlar. Duygularını kontrol edemediği için defalarca yanlış kararlar vermişti. Kalbi sızladı.

“Peki, bir daha hiç âşık oldunuz mu?”

Rıza gülümsedi, ama bu kez gülümsemesi daha melankolikti.

“Oldum, tabii ki oldum. Ama hiçbir zaman o ilk aşkın yerini tutmadı. Elif’ten sonra sevdiğim insanlar oldu, ama aşkı ondan öğrendim ben. Kaybetmenin acısını da. Bir keşke, hep var orada. Farklı davransaydım, Elif’le mutlu bir yuvam olur muydu? Yoksa yine aşkından kaçmak için dünyayı mı gezerdim?”

Nil, konuşmaya cesaret edip etmeyeceğine karar veremedi. Ama sonunda, ona kalbini açan adama kendininkini sunmayı seçti.

“Ben de bazen böyle hissediyorum. Geçmişimde beni etkileyen şeyler, bugün bile hayatımın her alanına sirayet ediyor gibi. Sanki hep aynı hataları yapacakmışım, bir kısırdöngüye girmişim gibi...”

Rıza başını sallayarak “Hepimiz aynıyız, kızım. İnsan dediğin, kendi acısıyla büyür. Ama bir gün dönüp geriye baktığında, o acının seni ne kadar güçlü yaptığını görürsün. Hayat, hatalarını affetmen için sana ikinci bir şans verir. Önemli olan bunu görebilmektir,” dediğinde Nil cevap vermedi.

Sessizlik aralarına çökerken dalgaların sesi bir süre ikisinin de düşüncelerini doldurdu. Rıza, bir an sonra ayağa kalktı.

Yüzünde sıcak bir tebessümle, “Buralarda bir çay bulabilirsek, içelim derim. Ne dersin?” diye sordu.

Nil gülümseyerek başını salladı. “Harika olur.”

Yaşlı adamın ardından yürürken bu sabahın sadece yeni bir günün başlangıcı olmadığını hissetti. Rıza Bey’in sözleri, zihnindeki düğümlere dokunmuştu.

Odaya döndüğünde arkadaşları çoktan uyanmış ve hazırlanmıştı.

Melis “O kadar yorgunluğa bile sabah erken kalkmayı başarmışsın, tebrikler!” dediğinde “Bu kadar erken uyanmak zorunda mıydın?” diye şakayla karşılık verdi Nil.

Cansu “Ya insan tatile neden çıkar? Tabii ki uyuyup dinlenmek için,” dediğinde Nil gülerek “Bütün gün dağ tepe demeden keçi gibi tırmanıp akşam da sabahlara kadar dans etmek mi dinlenme anlayışın Cansu?” dedi.

Melis ona hak vererek güldü. Ancak gündemi ne geçirdikleri hareketli gün ne de yorgunluktu. Ciddileşerek direkt konuya girdi. “Biz de tam dün gecedен bahsediyorduk.”

Nil bir an duraksadı. Korkuyla, “Ne konuşuyorsunuz ki?” diye sordu. Acaba Kerem onları gördüğünü mü söylemişti?

Melis, yatağın kenarına otururken gülümsedi. “Akşamki dans... Çok tatlıydınız. O kadar uyumluydunuz ki pistin yıldızları gibi parladınız.”

Nil gözlerini devirerek “Büyütülecek bir şey yok. Dans ettik ve bitti,” dedi. Ama Melis bu geçiştirmeyi yeterli bulmadı ve “Ah tabii ki bitti,” dedi alaycı bir tonla.

Cansu araya girip “Ama Sinan’ın sana bakışlarını görmeliydin. Kesinlikle senden hoşlanıyor Nil,” dedi.

“Saçmalama lütfen Cansu. Ayrıca adam bana baktığına göre illaki benim de fark etmem gerekmez mi?”

Ardından Melis’e dönüp “Ayrıca masada bizi bırakıp kaçtığınızda Sinan çok açık bir şekilde bir ilişki arayışında olmadığını söyledi,” dedi.

Melis kahvesinden bir yudum alıp sıırttı. Nil’in bu toyluğu onu eğlendiriyordu. “Tabii, erkekler her zaman böyle der. Ama içten içe seni tanımak istediğı belli. Yoksa neden seninle bu kadar ilgilensin ki?”

Nil, bir iç çekti. Bu durum, onun düşündüğü gibi bir hikâyeye dönüşebilir miydi bilmiyordu. Ama şu an ortada fol yok, yumurta hiç yoktu.

“Bak, gerçekten böyle bir şey yok. Ayrıca ben de bir ilişki arayışında değilim. Hem sadece benimle dans etse sana hak vereceğim de Cansu’yla da dans etti.”

Melis iç çekerek yerinden kalktı. Bazen Nil’e laf anlatmanın çok zor olduğunu kabullenmesi gerekiyordu. Çok uzatmadan “Tamam, tamam. Ama ileride ne olacağını asla bilemezsin. Neyse, kahvaltıda buluşalım. Seni bekliyoruz,” dedi.

Arkadaşları odadan çıktıktan sonra bir süre daha oturdu. Böyle apar topar gitmelerini beklemiyordu. Kahvaltıya birlikte gideceklerini umarken onu bırakıp gitmeleri biraz şaşırtıcıydı. Düşünceleri arkadaşlarından Sinan’a kaydığında işler daha da karıştı. Hayatında bir ilişki istemediğine inandığı bu süreçte ondan hoşlanmaya başlamıştı. Bir sonraki hareketin ne olacağını ya da nasıl davranacağını bilemiyordu.

Aynada kendine baktı. Gözlerindeki hafif kızarıklık, geceye dair düşüncelerinin yansıması gibiydi. İsteksizce hazırlanıp kahvaltıya inmeye karar verdi. Arkadaşlarının meraklı sorularıyla baş etmek yerine, kendiyi baş başa kalmayı tercih ederdi. Ama bu tatil boyunca onlardan uzak durmak pek de mümkün görünmüyordu. Ve tabii Sinan’dan da.

Kahvaltı salonuna indiğinde arkadaşlarını masada yalnız buldu. Melis, onu görür görmez elindeki çatalı bırakıp “İşte geliyor!” dedi neşeyle. Cansu ise elindeki kahve fincanını masaya koyarak “Geceyi tartışmaya hazır mısınız?” diye sordu alaycı bir şekilde.

Nil, hafif bir tebessümle onlara yaklaşıp sandalyeye oturdu. Odada biraz daha oyalanıp bu sorulardan kendini koruyabilmiş olmayı dilese de iş işten geçmişti artık.

“Geceyi tartışmak mı? Sanki önemli bir şey olmuş gibi davranıyorsunuz.”

Melis, kaşlarını kaldırarak “Dans ettiniz, az şey mi? Üstelik o kadar uyumlu göründünüz ki insanlar size bakmaktan kendini alamadı,” diye karşılık verdi.

Cansu başını sallayarak destekledi. “Aynen. O dans, düğünlerdeki açılış danslarını kısıktandıracak cinstendi.”

Nil gözlerini devirdi ve tabağına biraz peynir alarak “Nasıl da abartıyorsunuz! Bir dans işte, hepsi bu. Ayrıca bir kez daha hatırlatayım Cansu, adamla sen de dans ettin! Neden senin dansın düğünlerdeki açılış dansına benzemiyor?” dedi hiddetle.

Aslında arkadaşlarına kızmıyordu, öfkesi biraz da onlardan sır sakladığı için kendineydi. Ama sıradan bir dansı bu kadar büyüten arkadaşları, akşam öpüştüklerini duysa onları nikâh masasına bile sürüklemeyi bekleyemez, Cansu’nun İskoç kaptanına nikâhı kıydırırlardı.

Arkadaşlarının heyecanını dizginlemesini umarak “Sinan kulübe gelmeden hemen önce bana ‘Arkadaş olalım,’ dedi,” diyerek aralarında geçenleri kısaca özetledi.

Melis’in kaşları yukarı havalandı. Bu yeni bir haberdi. Ama yine de Sinan’ın arkadaşlarına olan davranışlarının yanında manası yoktu. Bunu söylemiş bile olsa amacı arkadaşlık olamazdı. Birkaç saniye kendine düşünme izni verdikten sonra hafifçe eğilerek Nil’in gözlerinin içine baktı.

“Nil, bu cümlemin gerçekten kurulduğuna inansam bile bu arkadaş kalma lafı sadece bir savunma mekanizması olabilir. Bazen insanlar hislerini açık etmekten çekinir, biliyorsun.”

Nil “Savunma mekanizması mı? Hayır, bence gayet netti. ‘Arkadaş olalım’ dedi ve bu kadar. Daha fazlasını aramak, durumu karmaşıktırır,” dedi. Konunun artık kapanmasını istiyordu.

Cansu, duyduklarından pek hoşlanmamıştı. Nil’i artık üzgün görmek istemiyordu. Kaş yapalım derken göz çıkarmak durumu çok daha kötü bir hale getirebilirdi. Çatalıyla tabağındaki domatesi dürterken “Peki, sen ne istiyorsun? Yani onun söylediklerini bir kenara bırak, senin hislerin ne?” diye sordu.

Nil bu soru karşısında bir an duraksadı. Gerçekten ne istediğini bilmiyordu. Sinan'a karşı bir şeyler hissettiğini inkâr edemezdi, ama bu hislerin ne kadar derin olduğunu ya da nereye varacağını kestiremiyordu. O sırada bir garson masaya yaklaşıp kahvelerini yenilemek için izin istedi. Bu kısa aralık, Nil'e vereceği yanıtı düşünmek için zaman kazandırdı. Sonunda içini çekerek konuştu.

“Bilmiyorum. Sanırım şu an bir şeyler hissetmekten çok, ne hissetmem gerektiğini çözmeye çalışıyorum.”

Melis, hafif bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. “Kendini zorlamana gerek yok. Her şey kendiliğinden gelişir. Ama bu tatilin sonunda Sinan'la hâlâ sadece arkadaş olabileceğine emin misin, asıl onu merak ediyorum.”

Cansu, “Bence olamaz,” dedi. “Çünkü şu an bile olamayacağı çok belli!”

Nil, arkadaşlarına cevap veremedi. Zira masaya yaklaşmakta olan Hakan ve Ayşe konunun kapanmasını sağlamıştı. Çok geçmeden diğer masa arkadaşları da görünmüştü. Tabii Sinan da öyle... Nil onu görür görmez bakışlarını kaçırdı. Kalbi heyecanla kanat çırpın minik bir kuş gibiydi ve hâlâ ona karşı nasıl davranacağına karar verememişti.

Kahvaltı tatlı bir sohbet eşliğinde başladı. Sinan ara sıra Nil'i izliyor, akşam aralarında geçenlerden sonra ona karşı nasıl davranacağını merak ediyordu. Grup birlikte vakit geçirmekten ne kadar zevk aldıklarından bahsederken konu o günkü durakları olan Atina'ya gelmişti. Sinan, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bu konudaki fikrini belirtti.

“Akropolis'i mutlaka görmenizi öneririm. Ama sabah erken saatlerde gitmemiz gerek, yoksa hem sıcağa kalır hem de erken gidersek turist kalabalığı olmadan gezinin tadını çıkarabiliriz...”

Cansu hemen atıldı: “Ooo, rehberimiz Sinan Bey iş başında. Ama rehberlik hizmetleri ekstra ücrete tabi mi?”

Sinan hafifçe gülerek “Herkes isterse tabii size rehberlik ederim. Sana özel indirim yaparım, merak etme,” dedi. Nil’in bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilememiştir. Ancak masadaki herkes rehberliğini onaylayınca devam etti.

“O halde sonra Plaka’ya geçeriz. Orası hediyelik eşya almak, biraz dolaşıp kaybolmak için birebir. Ayrıca sokak yemekleri inanılmaz lezzetlidir.”

Kerem, bu sırada konuşmaya dahil oldu: “Kaybolmak mı dedin? Abi, senin planlarında kaybolmak bile var mı? Daha organize bir insan tanımadım.”

Sinan gülerek karşılık verdi. “Kaybolmak da planın bir parçası olabilir, Kerem. Her şey kontrol altında. Ama sen istersen, GPS’i eline alıp bizi yönlendirebilirsin.”

Kerem alaycı bir ifadeyle, “Tabii tabii, GPS’imle sizi kurtarırım. Yoksa Melis’i yanlış yollara sapmış halde buluruz,” dedi.

Melis, hafifçe gülümseyerek “Ben zaten yanlış yollara sapmayı tercih ederim. Macera dediğin böyle bir şey, değil mi?” diye cevapladı. Kerem’in konuyu dönüp dolaşıp ona getirmesi hoşuna gitmişti.

O sırada Pınar, sohbe katılıp Sinan’a, “Peki, başka nereye gideceğiz? Akropolis ve Plaka dışında ne var planlarda?” diye sordu.

Sinan, tam bir rehber havasına bürünerek devam etti: “Akşamüstü Monastiraki’ye geçeriz, biraz alışveriş ve keşif yaparız. Akşam da bir tavernaya gidip canlı müzik eşliğinde yemek yeriz. Tabii eğer hepiniz yorgun olmazsanız.”

Rıza, bir yandan ekmeğine reçel sürerken “Bana uyar. Ama tavernada Zorba dansı yapmamız şart,” dedi gülerek.

Hakan da kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, “Rıza Bey, Zorba dansı için biraz kondisyon lazım. Akropolis’in merdivenlerinden sonra hâlâ enerjimiz kalır mı, bilemiyorum,” diye esprili bir şekilde katkıda bulundu.

Ayşe, “Gençler bizim kadar yorulmaz. Biz sadece izleriz, onlar dans eder,” dedi.

Nil, bu tatlı çekişmeleri izlerken bakışları Sinan’a kaydı. Sinan da ona gülümseyerek “Sen ne dersin, planlar uygun mu?” diye sordu.

Nil, hafif bir tebessümle, “Bana uyar. Ama senin bu kadar organize olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Sinan, omuz silkerek “İnsanları şaşırtmayı severim,” diye karşılık verdi.

Nil hafifçe gülümsedi ve önüne baktı. Sinan, kahvaltı boyunca sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmıştı. Bu durum onu biraz da olsa incitmişti. Ama kırgınlığını hissettirmemek için o da hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmaya karar verdi. Belki de bu onun için de bir kaçış olacaktı.

Kahvaltının kalanında grup o gün yapılacaklar hakkında sohbet etmeye devam etmişti. Sonrasında hazırlıklarını tamamlamak üzere masadan kalkmaya karar verdiler.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Akropolis'in Eteğinde

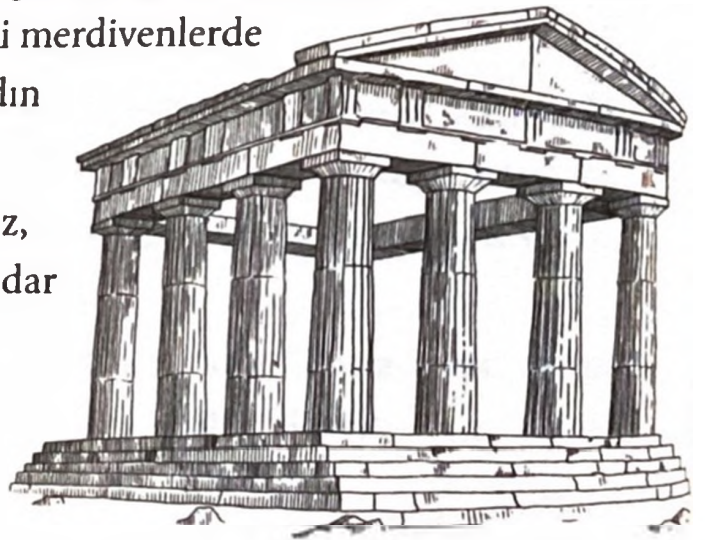
Gemi nihayet Atina Limanı'na yanaşırken grup, kendilerini bekleyen bir şehir macerasına atılmak için heyecanlanıyordu. Ancak bekleyen sadece onlar olmadığından ortalık oldukça kaotik bir hal almıştı.

Cansu “Nil, şu sırt çantanı biraz dikkatli taşıyor mısın? Ayağıma çarptın!” diye söylenirken Nil çantasını biraz daha havaya kaldırıp “Ne yapabilirim Cansu, bu kalabalıkta yürümek sörf yapmak kadar zor,” dedi.

Gemiden inen yolcular Atina Limanı'nın rengârenk kalabalığına karışırken henüz inemeyenler için merdivende bir karmaşa vardı. Elindeki çanta giderek ağırlaşıyor ve neredeyse geri dönmeye niyetleniyordu ki merdivenlerde arkasında duran yaşlı bir kadın onu bastonuyla dürttü.

“Biraz hızlı olur musunuz, genç hanım? Dizlerim bu kadar beklemeye dayanmaz!”

Homurdanır gibi konuş-

muştı ancak Nil arkasına dönüp baktığında yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Nil özür dilemek isterken bu kez de çanta aşağıdaki bir görevlinin neredeyse kafasına düşecekti. Neyse ki son anda dengede tuttu, ama bu sefer de ayağını basamaklardan birine yanlış koydu ve ince bir “Ah!” sesiyle parmak ucunda zıplayarak kendini düzeltmeye çalışırken dengesini kaybetti ve son basamaktan yuvarlanırcasına inerken bulduğu ilk kola tutunmak zorunda kaldı.

Teşekkür etmek için başını kaldırdığında Sinan’la göz göze geldiler; Sinan’ın kaşları hafifçe kalktı, yüzünde muzip bir ifade vardı. Ama Nil hemen toparlanıp gülümseyerek arkasından gelenlerin geçmesi için kenara çekilirken “Teşekkür ederim, şahane bir kurtarıcısın,” dedi.

Onunla bu kadar yakın olmak öpüşmelerini anımsattığında yüzündeki pembeleşmeyi saklamak için çantasını tekrar omzuna yerleştirmekle uğraşır gibi yapması gerekmişti.

Tüm bu karmaşayı baştan sonuna kadar keyifle izleyen Melis, bu küçük sahneyi kaçırmamıştı. Hafifçe kaşlarını kaldırarak “Nil, bir maratona hazırlansan daha az zorlanırdın,” diye laf attı. Genç kadının bakışlarıyla onu bulması ve kaşlarını çatarak cevap vermesi bir oldu.

Cansu alayla söze girdi: “Birinin yardımı mı dokunsa acaba?” Nil, onu duymazdan gelerek kalabalığın sakinleşmesini beklemeye karar vermişti. Rıza son anda rahatsız olduğunu söyleyerek onlara katılamayacağını bildirmiş, Ayşe ve Hakan ise çoktan gemiden inmiş, buluşma noktasında onları bekliyordu. Emre ve Pınar az ilerideydi. Nil geride kaldığında onu beklemişlerdi.

Pınar, grubun bir türlü toparlanamamasına sinirlenip ellerini beline koyarak “Arkadaşlar, Atina’nın tarihi beni bekliyor, sizin dramalarınızı değil!” diye bağırınca o tarafa doğru yöneldiler.

Tam bu sırada Nil, nereden geldiği belli olmayan minik bir taş parçasına bastı ve hafifçe kaydı. Yine Sinan’ın yanında olduğu

ve hangi açıdan baktığınıza göre değişen talihsiz ya da talihli bir andı bu. Sinan onu bir kez daha düşmekten kurtardı.

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle “Sanırım sürekli seni taşımam gereken bir gün olacak,” dedi Sinan.

Nil ise “Belki de ayağım takılmasın diye biraz önümde yürümelisin, koruma refleksin iyi işliyor,” diye karşılık verdikten sonra ekledi:

“Ama beni düşürmeye çalışıyorsan, biraz daha yaratıcı olman lazım.”

Yüzünde hafif bir gülümseme vardı Nil’in, kulaklarının kızardığını hissetmesi uzun sürmedi.

Sinan, “Düşürmek mi? Ben sadece seni Atina sokaklarına sağlam ulaştırmaya çalışıyorum,” dedi. Nil’in sakarlıkları onu eğlendiriyordu. Aralarındaki gergin ama tatlı hava, etraftakiler için gözle görülür hale gelmişti. Nil, cevap vermedi.

Atina’nın sokakları, limandan itibaren enerji doluydu. Çiçek satan yaşlı kadınlar, turistlere hitap eden rehberler ve her köşeden gelen sıcak kahve kokusuyla şehre adım atmanın heyecanı, Nile tüm sakarlıklarını unutturdu.

Bu sırada Kerem, “Melis, istersen ben taşıyım çantayı. Yani, senin yorulmaman için,” dedi.

Melis, çantasını sırtına taktı ve Kerem’in uzattığı eli görmezden gelip “Yok yok, ben hallederim, teşekkür ederim,” dedi. Kerem, bir an için hayal kırıklığını gizlemek adına etrafına bakınarak hafifçe gülümsedi.

Arka planda olanları izleyen Cansu kıkırdamasına engel olmadı. Melis’in sadece birkaç dakika önce yaptığı şakayı hatırlatarak “Kerem, bir çanta taşımak için olimpiyatlara katılacak gibisin, rahat ol biraz,” dedi.

Grup nihayet limandan çıkıp Atina sokaklarına dağıldığında, Kerem hâlâ Melis'e yardımcı olabileceği bir şans arıyor, Sinan ise bir sonraki 'Nil'in sakarlık anını' kolluyordu. Nil normalde de sakar biriydi. Ama anlaşılan bugün gerginliği, gemide kazasız belasız geçirdiği günlerin sonunu getirecekti.

Cansu onları izlerken "Bu gezi bitmeden biriniz ya kaza geçirir ya da bayılır," dedi. Kahkahasını zor tutuyordu.

Yol kenarındaki taş kaldırımların bitiminde, yüzyıllar önce-sine aitmiş gibi görünen küçük butikler sıralanmıştı. Koulouri adındaki Yunan simidinin kokusu, taze öğütülmüş kahve kokusuna karışıyor; köşede bir sokak müzisyeni, kemanıyla eski bir Yunan ezgisi çalıyordu.

Grup çoktan buluşma noktasına varan Hakan ve Ayşe'nin yanına ulaştığında Sinan, kahvaltıda yaptıkları planın üzerinden geçti. Kerem yine kaybolmakla ilgili espriyi yapınca Melis, sürekli önünde arkasında gezen Kerem'e şakacı bir şekilde bakarak "Beni asla yanlış yollara sapmış halde bulamazsın," dedi.

Sinan, ona Kerem'in arkadaşından hoşlandığını söylediğinde kesinlikle şaka yapmamıştı anlaşılan. Belki de yeni bir ilişkinin başlangıcı olacaktı bu gezi. Arkadaşlarının aksine başkalarının ilişkilerine pek müdahil olmayı sevmezdi. İçinden "Kelin ilacı olsa..." diye geçirirken sinirli bir şekilde cebinden telefonunu çıkartıp ekranına baktı, derin bir nefes aldı. Telefonunu yurtdışı için açtırmayı unutmuştu.

Bu konuda kızlara danışmayı aklının bir köşesine not aldığı sırada Pınar grubun dikkatini başka bir konuya çekerek "Ben Syntagma Meydanı'ndaki nöbet değişimini görmeyi çok istiyorum. Oraya gitmek harika olurdu. Ama bir sorum var: Akropolis'te gezmek ne kadar sürecektir sizce? Hızlıca bitirir miyiz?" dedi.

Sinan bir yudum su içerek başını salladı. "Akropolis'i gezmek en az üç saat alır, erken gidersek kalabalık ve sıcağa maruz kal-

madan oradaki işimizi bitirebiliriz. Hemen ardından Plaka'ya geçeriz, orası daha sakin olur. Akşam yemeğini tavernada yerken uzun uzun sohbet edebiliriz. Ama Parlamento Binası'nı görmek isterseniz program sarkar. Resmi tören bildiğim kadarıyla bugün için saat on birde. Tören alanından ayrılmamız on bir buçuğu bulursa, Akropolis'in keyfini çıkarmak için geç kalmış olabiliriz."

Sessizce onları dinleyen Hakan, "Syntagma Meydanı'ndaki nöbet değişimi çok ilginç bir gösteri," dedi. "Ancak benim yaşma geldiğinizde aralarından birini seçmeniz gerekiyor. Zaman kısıtlı. Yine de son karar sizin."

Hakan bugün biraz karamsar görünüyordu, Konuşmasını bitirdikten sonra karısının elini avucuna alışında bir farklılık gördü Nil. Yine sevgiyle dokumuştı ona ancak yolunda olmayan bir şeyler var gibiydi.

Pınar derin bir soluk aldıktan sonra kocası Emre'ye dönüp "Sanırım nöbet değişim törenini atlamamız gerekecek," dedikten sonra grubun enerjisini düşürmemek için ekledi.

"Ver elini Akropolis!"

Grup her bir adımda Atina sokaklarının atmosferiyle bütünleşirken onları takip eden Yunan melodileriyle adeta sarhoş oluyorlardı. Akropolis'in gölgesi, geçmişin yankılarını hissettiriyordu.

Kerem, en öndeydi ancak kalabalık yüzünden önünü görmekte zorluk çekiyordu. Onun huzursuzluğunu fark eden Melis, çantasını sırtından çıkarıp Kerem'e uzatırken "Ne kadar nazıksın," dedi, ama sesindeki flörtöz ton dikkatlerden kaçmadı. Sinan, onu göz ucuyla izleyip gülümsedi. Melis iyi birine benziyordu.

Nil, onun flörtöz tavırlarına ve Kerem'in buna kayıtsız kalmamasına şaşırılmamıştı. Ama Sinan'ın onların arasındaki tatlı çekişmeyi fark etmesiyle huzursuz oldu. Bir gece önce onu öpmüştü, ama şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ve bu

Nil'in ilk defa karşılaştığı bir durumdu. Nasıl davranacağını pek bilmese de gece yaşananları tıpkı onun gibi bir kenara bırakmayı deneyerek Atina'nın tadını çıkarmaya karar verdi.

Akropolis'in eteğindeki taş kaldırımlar ve geçmişin izlerini yansıtan yapılar, Nil'i büyülüyordu. Sinan, her zaman olduğu gibi sessizce grup dinamiklerini gözlemlerken Nil'in biraz durgun olduğunu fark etti. Dün geceki öpüşmelerinin onun üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyordu. Aralarında şekillenen durumu bozmak istemediğinden üzerine gitmemeye karar vermişti. Eğer Nil isterse bunu bir şekilde ona belli ederdi nasıl olsa.

Ama tüm bunlar onu daha iyi tanımaya çalışmasına engel değildi. Bu yüzden ona "Atina'yı beğeneceğini umuyorum," dedi, sesi hafif alaycı ama bir o kadar da yumuşaktı.

Nil, arkadaşının Kerem'le arasındaki durumu düşünüyordu.

"Herkes bir şekilde yolunu buluyor gibi görünüyor."

Sinan ne demek istediğini anlayamamış olsa da antik şehre girdiklerinden sormadı.

Nil onun durup etrafına ilgiyle baktığını fark etti. Gözleri, geçmişin izlerini yakalamaya çalışır gibi dikkatle etrafı tarıyordu. Onun bu haline gülümsemekten kendini alamadı ve "Tarihçi içgüdülerin harekete geçti galiba," dedi.

Sinan, hafifçe gülümsedi ve "Bu şehirde her taşın, her köşenin anlatacak bir hikâyesi var," dedi. "Mesela şu karşıdaki Propylaia... Bir zamanlar buradan geçenler, tanrıların koruması altında olduklarına inanırdı. Ama bu taşlar binlerce yıl boyunca ne savaşlar, ne depremler gördü."

Nil bakışlarını onun gösterdiği yöne çevirdi. Taşların arasında gizlenmiş hikâyeleri hayal etmeye çalıştı. Sinan, grubun çevresine toplandığını fark etmeden anlatmaya devam etti.

Bir eliyle bir sütunu işaret ederken “Bak, orada Erechtheion var,” dedi. “Efsaneye göre, Athena ve Poseidon burada karşı karşıya gelir. İkisi de Atina’nın koruyucusu olmak ister ama Athena, zeytin ağacını hediye edince zaferi kazanır. Şu gördüğün yerde de Poseidon’un üç dişli mızrağının izi olduğu söylenir.”

Nil, gözlerini devasa yapıya dikmişti. “Yani burası bir kavgaya sahne olmuş,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Her şeyin temeli yine bir rekabet.”

Sinan, gülererek başını salladı. Ait olduğu topraklarda gibi hissettiriyordu burası ona. “Öyle de denebilir. Ama bence burada esas mesele, insanlar için kutsal olanın şekillenmesiydi. Bugün bile buraya gelenler, kendilerini o eski dünyanın bir parçası gibi hisseder. Tarih aslında, geçmişte değil, şu an yaşadıklarımızda saklıdır.”

Nil, gözlerindeki tutkulu ifadeyi fark etti. Onun tarihe olan bu bağına ilk kez gözlemliyordu. Bu tutkuya karşı hem hayranlık hem de biraz kıskançlık duydu.

Grup ise Sinan’ın etkileyici tarih anlatımına hayranlıkla kulak kesilmişti. Hatta Kerem bir anlığına Melis’ten gözlerini ayırıp sü-tuna bakmaya başlamıştı. Melis, hafifçe başını sallayarak “Tarih dersinden kaçan biri için fena bir anlatım değil,” diye şaka yapınca grup güldü.

Nil, onun bu tutkusu karşısında biraz daha meraklanmıştı. Tarihten bahsederken gözlerindeki parıltı daha da belirgin hale gelmişti. Dün gece onu öpmeden önce de görmüştü bu parıltıyı. Düşüncelerinin gittiği noktanın onu etkilemesine izin vermemek için dikkatini başka yöne çevirmeye çalıştı, ancak Sinan aniden ona döndü ve “Tarihçi olmasaymışım iyi bir rehber olurmuşum, değil mi?” diye sordu.

Nil, “Kesinlikle! Biraz daha çalışırsan Atina’nın en meşhur rehberi olursun,” dedi. Sinan, hafifçe gülümsedi. Işığın ela göz-

lerinde yarattığı etki inanılmazdı. Bakışlarını o gözlerden almadan “Kimin rehberi olduğum da önemli tabii,” dedi... Nil’in bakışlarının dudaklarında olduğunu fark etmemişti.

Aralarındaki bu kısa ama yoğun an Melis’in gözünden kaçmamıştı. Hafifçe Kerem’in koluna vurup “Bence bu gezi sadece antik yapılar değil, başka keşiflere de sahne olacak,” diye fısıldadı. Kerem şaşkın bir şekilde ona bakakaldı. Ardından kendini toplayıp “Görüyorsunuz, Sinan’ın en büyük aşkı ‘tarih,’” diyerek alay ettiğiinde Sinan hafifçe gülümsedi.

Melis, “Senin gibi biriyle bu yolculukta denk gelmemiz büyük şans,” diyerek Sinan hakkındaki düşüncesini belirtti.

Cansu, “Kesinlikle katılıyorum. Olasılık hesabı yapılırsa virgülden sonra epey sıfır olurdu,” diyerek keyifle güldü.

Hakan, “Sinan’ın engin bilgileri sayesinde bu geziyi bedavadan ucuza kapattık. Seni dinliyoruz Sinan,” diyerek onu devam etmeye teşvik etti.

Sinan, önce gülümsedikten sonra başka bir hikâye anlatmaya başladı. Dinleyicilerinin arasında o anda umursadığı tek bir kişi vardı.

“Şu karşıda gördüğünüz taş yol, Panathenaic Yolu. Antik dönemde bu yolu geçmek, bir tür onur meselesiydi. Tanrılara adaklar sunulurdu. İnsanlar buraya gelir, zaferlerini kutlar ya da dualar ederdi. O yol, aslında bir nevi onların yaşamlarını tanrılara bağlayan bir ip gibiydi.”

Nil onu bir amfinin kürsüsünde hayal etti. Hatta biraz zorlarsa onu Platon’la sohbet eden bir filozof olarak bile düşünebilirdi. Bir süre bu hayallerle seviştikten sonra “Peki ya o insanlar? Şimdi neredeler?” diye sordu. Sinan, bu soru üzerine bir an durdu. Nil’in ne demek istediğini anlamıştı.

“Hikâyelerinin bir kısmı taşlarda saklı. Bir kısmı ise, onlara bakan bizlerde. Onları unutmadığımız sürece, bir şekilde yaşamaya devam ediyorlar.”

Bu sözler, Nil'in içinde derin bir yankı uyandırdı. Sinan'ın sadece bir tarihçi olmadığını, aynı zamanda bu hikâyeleri hisseden biri olduğunu fark etti. Onun yanında olmak, geçmişle bağ kurmak gibi bir his veriyordu.

Sinan, sessizliğe gömülen Nil'i izledi. Sonra hafifçe gülümseyerek "Yani Nil," dedi. "Bir yere bakıp sadece taş görmekle yetinmemek gerekir. O taşların ardında koca bir dünya yatıyor."

"Söylemesi kolay, ama senin gibi hissetmek de zor olmalı."

Sinan "Aslında çok zor değil. Doğru bir rehberle her şey mümkün olabilir," derken tarihten ya da tarihi hissetmekten bahsetmiyordu.

Nil, ne demek istediğini tam anlamasa da samimiyeti ve sıcaklığı bir adım daha atmaya davet eder gibiydi. Hafifçe gülümserken kızaran yanaklarını saklamak için başını önüne eğdi.

Gezinin kalanında herkes Sinan'ın rehberliğinden mutluydu. Güneş ışığı, antik sütunlardan süzülüp taş zeminde parılıyordu. Nil, bu eski şehrin atmosferine tamamen kapılmış bir şekilde taşlara dokunuyor ve geçmişin izlerini hissediyordu.

Sinan, onun şehri kendi temposunda keşfetmesini izlemekten hoşlanmıştı. Kırılgan bir yapısı vardı. Geçmişte ne yaşadığını bilmiyordu. Ama kalbinin oldukça kırık olduğunu hissedebiliyordu. Bir adım geri çekilip onu kendi haline bıraksa da onu gözlemlemeye devam etti.

Melis ve Kerem arasında tatlı bir atışma yaşanırken Pınar ve Emre çift olarak gezinin tadını çıkarıyordu. Hakan ve Ayşe ise birbirlerine destek olarak yavaşça ilerliyorlardı. Grup, antik dünyanın derinliklerinde kaybolmuş gibi görünüyordu, ama aynı zamanda birbirleriyle bağlantı kurmanın farklı yollarını buluyorlardı.

Dönüş yolunda Pınar, "O değil de, iyi ki Syntagma Meydanı'na gidip vakit kaybetmemişiz. Bu rehberliği mumla arasak

bulamayız bir daha,” diyerek düşüncelerini aktardığında gruptan onaylayan sesler yükselmişti.

Nil ise o andan soyutlanmıştı. Sinan’ın yanında yürürken kalbi hızla çarpıyordu. Çevresindeki her şey siliniyor, Atina’nın tarihi atmosferi, taş kaldırımların soğukluğuyla birleşiyor, ona karşı hislerini giderek derinleştiriyordu. Sinan, ona gülümsediğinde, Nil’i kısa bir süreliğine gerçek dünyadan uzaklaştırdı. Belki de taşların anlatacağı hikâyeler kadar, kendi hikâyelerini de yazmaya başlamışlardı.

Herkesten geri kaldıkları bir anda Sinan yalnızlıklarını fırsat bilerek “Biliyor musun, bazen seni izlerken...” dedi ve sustu. Zihninde doğru kelimeyi aradı. Onu ürkütmek istememişti. Sonunda usulca, “Sayende bu şehir de daha farklı görünüyor Nil,” dedi.

Nil, gözlerindeki samimiyeti fark etmişti. Cevap veremedi, ama aralarındaki bilinmezlik sanki bu kelimelerle biraz anlam kazanmıştı. Her şey net olmayabilirdi ama, kendini giderek ona daha yakın hissediyordu.

Sessizliğin içinde kaybolduğu birkaç dakikanın ardından, “Aslında sade ve basit bir insanım. Olaylara ya da mekanlara etki edecek iradem olduğunu zannetmiyorum,” dedi.

Sinan aldığı kaçamak cevap karşısında hafifçe gülümsedi. “Doğru zamanı beklemek gerek. Ama bazen de zamanı biraz hızlandırmak lazım.”

Nil’in kalbi bir an durdu. İçindeki duygu selinin ne kadarını kabul edebileceğini test etmek adeta bir sınavdı. Ona baktığında, hislerinin bir anda silinip gitmediğini fark etti. Aksine o his, her geçen saniyede biraz daha büyüdü. Ama Nil... Nil ne kadarına cesaret edebilirdi?

Birlikte Akropolis’in eteklerine doğru yürürken Nil, onun sözlerini düşündü ve kendi hislerini anlamaya çalıştı. Hatta ona daha yakın hissettiğini kabul etti, ama henüz ne yapması gerekti-

ğini bilmiyordu. Bu sıralar hayatındaki her şey çok hızlı geliyor gibi geliyordu ama zamanı vardı, her şeyin bir sırası vardı.

Atina'nın büyüü, sadece geçmişin görkemini değil, bugünün insanlarını da etkiliyordu. Grup, günün sonunda yorulmuş ama büyülenmiş bir şekilde Plaka'ya dönerken Sinan, usulca "Bugün bana rehberlik ettiğin için teşekkür ederim," dedi. Nil, şaşkın bir şekilde ona baktı ve gülerek "Rehberlik mi? Yanlış hatırlamıyorsam rehber sendin," dedi.

Sinan, hafifçe gülümsedi ve göz kırptı. Mahcup bir gülümsemeyle başını eğerken midesindeki kelebekler çoktan harekete geçmişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Öpücük

Grup, Akropolis'in eteklerinden Plaka'ya dönerken akşamın serinliği içlerine işlemeye başlamıştı. Hepsi oldukça acıkmıştı. Biraz önceki tarihi atmosferin yerini, Plaka'nın taş döşeli sokaklarının cıvılcı, neşeli hali almıştı.

Sinan, grubu bir restorana yönlendirirken "Burayı mutlaka denemelisiniz," dedi. "Hem geleneksel hem de oldukça keyifli bir yer."

Küçük ama sevimli restoranın masaları, renkli begonvillerin altında, hafifçe esen rüzgârla canlanmıştı. Masaya oturur oturmaz, garson yanlarına gelip, geniş bir menü sundu.

Cansu "Başlangıç için birkaç meze alalım mı?" diye sordu gözleri heyecanla parlarken.

Kerem "Hadi alalım, ama baklavaki de olacak sonunda," diye gülerek ekledi.

Kısa sürede masayı taze deniz mahsulleri, otlar ve Yunan salatası süsledi. Gruptaki herkes yemeklerin tadına varırken sohbet koyulaştı. Sinan, yerel hikayeler anlatırken Nil bir yandan yemeğin tadını çıkarıyor, bir yandan da onu dikkatle dinliyordu. Gün

boyu Kerem ve Melis gibi alenen flört etmeseler de aralarında bir yakınlık şekillenmeye başlamış, hatta Sinan birkaç kez manidar sözleriyle onunla ilgilendiğini belli etmişti.

Yemeklerin ardından, sokaklarda *kaybolmaya* çıktılar. Her köşe başında farklı bir dükkân, el yapımı seramikler, renkli şallar ve antikalardan ilham alan takılar sunuyordu. Melis, birinin önünde durup, heyecanla “Şunlara bakın! Resmen takı cenneti,” dedi.

Vitrindeki küçük bir seramik kuş, Nil’in gözüne takıldı. Alıp incelemeye başladığında Sinan yanına yaklaştı. “O sana çok yakışır,” dedi. Kısa bir an süren tereddüdün ardından kuşu aldı ve “O zaman bu küçük kuş, bugünkü *rehberliğimi* hatırlatmak için benimle geliyor,” dedi.

Sinan hafif bir gülümsemeyle ona baktı. Kuşun yakışacağını dile getirirken aslında ona hediye etmek istemişti. Ama Nil’in anlamlı sözleri ona daha da değer katmıştı. Bunu bozmak istemedi. Nil’in esen rüzgarla dağılan saçlarını parmaklarıyla düzeltip kulağının arkasına doğru itti. Parmaklarının ucunda Nil’in titrediğini hissetti. İkisi de konuşmadı. Aralarında paylaştıkları anın büyüsunü bozan Emre oldu.

Pınar arkalarındaki bir tezgâhta satılan rengârenk şallara takıldığında, “Tamam, bir tane alıyoruz ama sonra doğrudan tavernaya gidiyoruz!” dedi.

Bu sözler çeşitli yerlere dağılan grubu yeniden bir araya getirmişti. Sinan iki elini birbirine vurdu ve dikkatlerini topladı.

“Hadi, şimdi gerçek eğlenceye gidelim!”

“Oh, öncesinde benim küçük bir işim var. Sizi sonra yakalasam olur mu? Gideceğiniz yerin ismini falan verseniz?”

Melis, merakla “Ne işin var ki? Neyse, yalnız gidersen kaybolursun. Sana bir rehber lazım,” dedi Nil’e.

Rehberden kastı tabii ki Sinan'dı. Nil'in gerçekten bir işi mi olduğunu yoksa Sinan'la yalnız kalmak için bir bahane mi uydurduğunu çözememişti. Ama bu fırsatı değerlendirmeliydi. Nil bir şey diyemeden Cansu araya girdi. "Evet, bence de resmi rehberimiz sana eşlik edebilir. Biz nereye gidelim Sinan?"

Sinan, beklenmedik bu durum karşısında "Bir düşünelim," derken Nil itiraz etti.

"Arkadaşlar çok da önemli bir şey değil. Hattımı uluslararası işlemler için açtırmayı unutmuşum. Muhtemelen arayan olmaz ama olursa da ulaşamayacak diye düşünmüştüm."

Melis bir kaşını kaldırmış onu dinlerken önce sustu, sonra ekledi. "Neyse, önemli bir şey değil zaten. Beraber geldik, beraber döneceğiz. Ben sonra hallederim."

Kerem, "Boş ver, bence de çok elzem bir iş değilmiş. Bu güzel akşamın tadını çıkaralım," dedi.

Cansu araya girerek "Aaa, Kerem. Taverna kaçmıyor ya. Nil istersen beraber gidelim," dedi. Arkadaşını yalnız bırakmaya gönlü elvermemişti. Emre konuşmaya son noktayı koydu.

"Bunun için wi-fi ağına bağlanabilirsin Nil. İki üç dakikada internet üzerinden açtırırsın. Burada bir yere gitmene gerek yok."

Nil, "Ben bunu bilmiyordum. Süper o zaman. Haydi tavernaya," dediğinde Sinan'ın yönlendirmesiyle yakınlarındaki bir tavernada soluğu aldılar. Mekân, geleneksel Atina mutfağının en lezzetli örnekleriyle dolu, neşeli bir yerdi. İçerisi, canlı bir Yunan müziğiyle hareketlenmişti. Müşteriler sohbet ederken yemeklerini yiyor ve şarkılar söylüyordu. Mavi ve beyaz renklerle süslenmiş duvarlar, dekorasyona yansıyan nostaljik hava, onları hemen içine çekti.

Melis sandalyesine otururken heyecanla "Burası tam da beklediğim gibi!" dese de Kerem'in onu oturtmaya niyeti yoktu. Elinden tutup "Hadi, dans edelim! Şimdi tam zamanı!" diyerek onu dans pistine sürükledi.

Pınar ve Emre de tavernanın etkisine kapılarak peşlerine takıldı. Geride kalanlar oturmayı tercih etseler de arkadaşlarına alkışlarıyla eşlik ediyorlardı. Bir süre sonra garson, dans pisti için davet edici bir şekilde işaret ettiğinde Sinan, Nil'e elini uzattı.

Nil, arkadaşını masada yalnız bırakmaktan rahatsız olsa da Sinan'ı reddetmedi. Dans pistine yürüdüler. Sakarlığı uzun zamandır bu anı kolluyormuş gibi ayağı tavernanın zeminindeki taş plakaya takılınca Sinan onu dirseğinden tuttu.

Kahkahasına hâkim olamadan "Ben rehberim, unutma. Sadece adımlarını takip et. Seni buradan sağ salim çıkaracağım," dedi. Nil kendini onun kollarına bırakmaktan oldukça mutluydu.

Gece ilerledikçe grup daha da kaynaştı. Herkes dans etmiş, neşeli şarkılar eşliğinde keyifli bir akşam yemeği yemişlerdi. Nil, o kadar rahatlamıştı ki geçmişin tüm ağırlığını bir anlığına unutmuş gibiydi. Sinan'la vakit geçirmekten keyif almış yer yer öpüşmeleri aklına geldiğinde tüm bedeni baştan ayağı titremişti. İçten içe dahasını istediğinin farkındaydı. Ve onun da istediğini hissediyordu.

Bu büyülü gece ve sonrasında olacakları merakla bekliyordu.

Gemiye döndüklerinde, grup dağılmış, herkes odasına çekilmişti. Nil bu gecenin hiç bitmesini istemiyordu. Bu yüzden odaya girer girmez hızlıca bir duş aldı ve üzerine açık denizin serin havasında üşümekten koruyacak bir tayt ve sweatshirt giydikten sonra Emre'nin ona hat konusunda yardım etme sözü verdiği bahanesiyle kamaradan ayrıldı.

Balayında bir çifti rahatsız edecek kadar düşüncesiz değildi. Sadece kendini dinlemek ve gün boyu yaşadıklarını değerlendirmek için yalnız kalmak istiyordu. Kendiyle ve Sinan'la ilgili

düşüncelerini netleştirmek istiyordu. Ama ayakları, onunla aynı fikri paylaşmıyordu.

Farkında olmadan adımları onu bir gece evvel Sinan'la yürüdüğü yola sürükledi. Gecenin serin havasını içine çektiği sırada onu gördü. Bir gece önce tam olarak onu öptüğü noktada duruyordu. Nil o anın anılarıyla sarsıldı. Belini kavrayışı, dudaklarının ılık teması... Gözlerini kapatıp bedeninin hatıraların etkisine teslim etti. Bu süre boyunca ayakları yere çakıldı. Hatıraları bir kenara bırakıp yanına gitmekle geri dönmek arasında girdiği savaşın kazananı ikisi de olmadı. En yakınındaki servis noktasından iki kahve aldıktan sonra güverteye geri döndü.

Sinan, güverte korkuluğuna yaslanmış, ufukta dalgaların dansını izlerken düşünceliydi. Nil ile aralarındaki çekimin elbette ki farkındaydı. Belki de güvertede çarpıştıkları an karşısında gördüğü ürkek halinden yavaş yavaş sıyrılmasının etkisi vardı, bilemiyordu. Ancak onda insanlara karşı duyduğu güvensizliğin izlerini okuyabiliyordu. Düşüncelerinin odak noktası olan kadın aniden yanında iki fincan kahveyle belirdiğinde şaşırdı. Nil kahve fincanını uzatırken "Bence bu kadar rehberlikten sonra bir kahveyi hak ettin," dedi.

Sinan hafifçe gülümsedi. Onu görmekten memnundu kesinlikle. Akşam aralarında geçenlerden sonra ona karşı nasıl bir tavır sergilemesi gerektiğini pek bilemediğinden üzerine gitmemiştir. Ancak şu an kendi isteğiyle yanındaydı. Bu da aralarında hissettiği duvarın zayıfladığına dair bir işaretti belki de. Kahvesinden bir yudum almadan evvel bardağı elinde evirip çevirdi ve nihayetinde "Teşekkür ederim," dedi.

Geminin güvertesinde hava yavaş yavaş serinliyordu. Nil, yıldızların ışıltısına dalmış, elindeki kahveyi yavaşça yudumluyordu. Bir süre ikisi de konuşmadı. Birbirlerine söyleyecek çok şeyleri olmasına rağmen nasıl başlayacaklarını bilemediklerinden aralarındaki sessizlik büyüyordu.

Nil, yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken ok yaydan çıktı ve “Dün gece...” dedi. Bir süre daha yıldızlara bakıp bekledi. Sinan onun devam etmesini beklerken sessizdi. Devam etmeyince “Dün gece?” diyerek onu teşvik etti.

Nil başını fincana eğdi ve cevabı orada bulacakmış gibi uzunca baktı. Sonra da “Beni neden öptün?” diye sordu.

Sinan derin bir iç çektikten sonra elindeki fincanı bırakıp ona döndü ve onunkini elinden aldı. Çenesinin altından parmağıyla kavradı ve gözlerinin içine baktı. Ela gözleri adeta yıldızlar gibi ışıldıyordu. Sinan onu bir kez daha öpmemek için kendiyle savaşıırken arzudan boğuklaşan bir sesle konuştu.

“Bu sorunun cevabını biliyor olman gerekirdi.”

Nil’in bakışları dudaklarına takıldı. Adeta çölde kavruluyormuş gibi hissediyor ve dudaklarına ihtiyaç duyuyordu. Ağzı hafifçe aralandı. Konuşmak değil öpülmek istiyordu oysaki. Farkında olmadan dudağını ısırıldı. Gözleri tutkudan kararırken gırtlığından boğuk bir ses çıktı.

“Bilmiyorum.”

Dişleriyle ezdiği alt dudağına bakarken Sinan’ın nefesi kesildi. Baş parmağını alt dudağının üzerinde hafifçe gezdirdi. “Dün gece seni öpmemin tek bir nedeni vardı.”

Mavi gözleri arzudan laciverte dönmüştü. Nil özlemle onun vereceği cevabı ya da sonraki hamlesini beklerken Sinan dilini konuşmak dışında bir eylem için kullanmayı tercih etti.

Gün boyu yaşadıkları özlem böylece sona ererken Nil tüm hücrelerinin varlığını hissetti. Daha evvel yaşamadığı bir farkındalıktı bu. Bedeni ‘Daha, daha,’ diye haykırırken sağ elini Sinan’ın çenesine uzattı ve dokunmak için yanıp tutuştuğu sakalların üzerinde avucunu gezdirdi.

Sakallarında hissettiği temasla açlığı büyüyen Sinan bedenini onunkine bastırırken parmaklarını saçlarının arasına soktu. Nil, onun dokunuşları ve öpücükleri arasında kendini zamanın dışında bir yerde hissetti. Gökyüzündeki yıldızların şahitliğinde, ikisi de kelimelere ihtiyaç duymuyordu.

Sinan, derinlemesine hissetmek için onu kendine bastırırken Nil serin havanın cildinde yarattığı ürpermeyi, onun sıcaklığıyla dengeliyordu.

Dudakları Nil'in çenesine ve oradan boynuna doğru yavaşça kaydı. Değdiği her noktayı alev alev yakıp adeta mühürlerken Nil'in soluğu hızlanmıştı, her bir hücresiyle onun varlığını talep ediyordu. Anın yoğunluğu, Nil'in başını döndürmüş, tüm endişelerini ve kararsızlıklarını bir kenara bırakmasına neden olmuştu.

Yakınlarından gelen bir kahkaha sesi büyüyü bozdu. Sinan öpüşmelerini sonlandıran taraf olsa da ona temas etmeye muhtaçmış gibi alnını onunkine yaslamıştı. Daha diye haykıran bedenini görmezden gelmeye çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Fısıltıyı andıran bir ses tonuyla "Söylesene, buna nasıl karşı koyabilirdim?" dedi.

Nil'in de durumu çok farklı değildi. Göğsü maraton koşmuşçasına inip kalkıyordu. Aldığı bu cevap beynini tatmin etse de bedeni için yeterli değildi.

Sinan onun suskunluğa sürükleyen nedenlerden nefret etti. Alnını onunkinden ayırdı ve gözlerine bakarken usulca "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

Kapana kısılmışlık hissi zihnini ele geçirirken Nil panikledi. Bedeni Sinan'ı her anlamda tanımak için çırpınırken zihni tanımadığı bir adam tarafından kalp kırıklığıyla ortada bırakılma ihtimalinden ölesiye korkuyordu ve Sinan da korkusunu hissetmişti.

Ondan uzaklaşırken başını önüne eğdi. Yine birine âşık olup acı çekmekten korkuyordu. Kırık bir kalple, tanımadığı insan-

larla çıktığı bir seyahatte kim olduğunu unutacak müzmin bir bekâr olmaktan korkuyordu. Bunlardan da önemlisi ona kalbini açmaktan korkuyordu.

Nihayetinde başını salladı, dudaklarında acı bir tebessüm belirdi.

“Korku... Öğrenilmiş bir duygudur Sinan. Birine yakınlaşmaktan korkmayı bir kez öğrendim ben.”

Sinan, ay ışığı ve aydınlatmaların müsaade ettiği ölçüde onun gözlerine baktı ve “Hayatta başka duygular da var,” dedi. Onu daha yakından tanımak, onunla vakit geçirmek, gülümsemesini izlemek ve hatta sabah uyandığında uyku mahmuru yüzünü incelemek istiyordu. Usulca fısıldadı. “Müsaade edersen bunu birlikte öğrenebiliriz.”

Söylediklerinin anlamının iyice kavraması için ona birkaç saniye verdikten sonra devam etti.

“Geçmişin geleceğini etkilemesine izin verme Nil. Sana önümüzde çok güzel günler var diyemem. Ya da yaralarını saracağımı vaat edemem. Belki ben de kalbini kıracağım. Ya da birlikte sonsuza kadar mutlu olacağız. Buna müsaade etmezsen sonunda ne olacağını asla bilemezsin.”

Nil, duyduklarını sindirmeye çalışırken kendi içindeki duygularla savaşıyordu. Yıllardır ilmek ilmek, bir duvarcı ustalığıyla ördüğü ve içine Sarp’tan başkasını almadığı setin bir anda yıkılması, iki tatlı sözle mümkün olabilir miydi?

Sinan direncini kıramayacağından korksa da “Bir şey sormak istiyorum,” dedi.

Nil ona döndü, bakışlarında hem merak hem de beklenti vardı. Ağzından tek kelime çıkmasa da gözleriyle adeta ona ‘Sor,’ demişti.

Sinan, tekrar eline aldığı fincanın ağzında parmaklarını gezdirirken yavaşça konuştu. Kendi düşüncelerini ifade etmek ye-

rine onun hislerini anlamaya çalıştı. “Bu gece neden buraya geldin? Sadece kahve mi? Yoksa tam olarak geminin bu kısmında olmanın başka bir nedeni var mıydı?”

Nil gözlerini kaçırdı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Sorunun ardında çok daha fazlasının olduğunu hissediyordu. Her ne kadar cevap vermek yerine kaçmak istese de dürüst oldu.

“Hayır... Kahve değildi. Burada olmayı istedim. Belki de... burada olmanın doğru olduğunu hissettim.” Sesi titrediğinde devam edemedi ve sustu.

Sinan onun bu dürüst cevabı karşısında hafifçe gülümsedi. Onun içtenlikle kalbini açmasına sevinse de konuşmayı dikkatle yönlendirmeden evvel ellerine uzanıp onları avuçlarının içine aldı.

“Biliyor musun, Nil, bazı şeyleri hep erteleyerek yaşıyoruz. Söylemek istediğimiz sözleri, yapmak istediklerimizi... Ama hayat, beklemekten daha fazlasını hak ediyor.”

Nil, kalbinin daha hızlı çarptığını hissediyordu. Ellerinin sıcaklığı, içinde bir huzur ve aynı anda bir tedirginlik yaratıyordu. Konuşmak istese de yapamadı.

“Ben beklemek istemiyorum, Nil. Bu yüzden soruyorum, buraya gerçekten beni görmek için mi geldin?”

Nil’in nefesi hızlandı. Onun mavi gözlerinin derinliklerinde kaybolurken cevap vermek ne kadar zor olsa da artık kaçmak istemediğini fark etti. Dudaklarından çıkan kelimeler, onun da bildiği bir cevabı içeren itiraftı.

“Evet.”

Sinan’ın gülümsemesi derinleşti. Elini onunkinden çekmeden yavaşça eğildi. Nil, nefeslerinin neredeyse birbirine karıştığını hissediyordu. Sonunda dudakları, onunkilere hafifçe değdi. İlk başta temkinli ve yavaştı, ama Nil’in karşılık verdiğini hissettiğinde daha derin bir öpücüğe dönüştü.

Gece, yıldızlar ve denizin huzurlu sesi arasında, sanki dünyada sadece ikisi vardı. Nil, o anın büyüünden çıkmak istemiyordu. Sinan, ona hiç bilmediği heyecan dolu bir evrenin kapılarını açmıştı.

Dudakları ayrıldığında Sinan “Bu cevap, gezinin seyrini değiştirecek, biliyorsun değil mi?” diye sordu.

Nil, kısa bir süre cevap vermeden yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Sanki onlardan bir yanıt bekliyordu. İçindeki çelişkilerle boğuşurken sonunda yavaşça başını çevirdi ve Sinan’ın gözlerinin derin maviliğine bakarak kırılğan ama kararlı bir ses tonuyla, “Her ne kadar haklı olsan da,” dedi ve sustu.

Sinan onu dikkatle dinlese de yüzünden ne hissettiğini anlamak zordu. Devam ederken sesinin titremesine engel olamadı. “Ama... Ama zamana ihtiyacım var. Düşünmek ve... Ben hazır olduğumda...”

Sinan parmağını dudaklarına dayayarak onu susturdu. Bu kadarının bile onun için büyük bir adım olduğunun farkındaydı. Kendini zorlaması ya da kabuğuna çekilmesini istemediğinden sakın ve şefkat dolu bir sesle, “Zaman... Zaman belki bir şeylere merhem olabilir. Ama zamanın akıp gitmesini izlerken birbirimize bir şans verebiliriz, değil mi? Sabırlı bir insan olarak tanıyırım.” Hafifçe gülümsedikten sonra yanağını okşadı ve “Sadece bunu hissetmeni istiyorum,” dedi.

Nil cevap olarak sadece yanağını avucuna bastırmıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayat Dersi

O sabah güneş, denizin maviliklerine nazikçe dokunurken geminin güvertesine huzurlu bir sessizlik hâkimdi. Henüz herkes uyanmamış, uyananlar da muhtemelen geminin kalabalık alanlarından uzak bir köşe bulmuştu. Nil, kahvaltı salonunda bir köşeye oturmuş, elindeki çay bardağını usulca çeviriyordu. Geminin açık denizdeki sakin yolculuğunu izlerken düşüncelere dalmıştı.

Akşam odaya arkadaşları uyuduktan sonra girmiş, sabah da onlar uyanmadan çıkmıştı. Bu sayede olası sıkıştırmalar ve yorumlardan kurtulmuştu. Henüz kendi düşüncelerine hâkim olmamışken kimseyle bu konuyu tartışmak istememişti.

Şimdi ise bu yalnızlığı değerlendirip dün geceyi ve tabii ki Sinan'la aralarında geçenleri düşünüyordu. Ondandır zaman istemişti ve Sinan da kabul etmişti. Bedeni tepeden tırnağa her bir nano hücreleriyle onunla olmak isterken, kendinde bu direnci bulabilmek onun açısından başarıyla kat edilmiş bir yolun sonunda alınan birincilik kupası gibiydi. Ama galibiyete rağmen hâlâ yürüdükleri bu yolun nereye çıkacağını kesinlikle bilmiyordu.

Bu yolculuğun ya da Sarp'ın son hamlesinin onu neye döndürdüğünü bilmiyordu henüz. Belki de artık on iki yıl öncesinin toy kızını çoktan geride bırakmıştı. Ya da öyle olduğunu umuyordu. Akrep yelkovanı kovalarken bedeni beklentiyle gerilmişti. Sinan'ın diğerlerinin yanında tıpkı Atina'daki gibi sadece arkadaşarmış gibi konuşacak olmasından korkuyordu. Kendi arzusu bu yöndeymiş gibi davransa da Sinan'ın tavrının aksi yönde olmasını istiyordu. Kendi kendine "Tutarsız davranmayı kes," diye söylendiği sırada düşüncelerinin başrol oyuncusu salona girdi.

Gömleğinin kolları yukarı kıvrılmıştı, saçları henüz duş almış birinin o doğal dağınıklığındaydı. Gerçekten çok yakışıklı ve ondan ötesi çekiciydi. Masalarına doğru ilerlediği sırada Nil onu izleyen kadınları gözlemledi. Bu tarz gemi turlarında yolcuların yaş ortalaması yüksek olsa da gençlerin sayısı da azımsanacak bir oranda değildi. Ancak tüm bunlara rağmen Sinan'ın girişiyle birlikte her yaştan kadının bakışı onun üzerine odaklanmıştı. Sinan bu bakışları ya umursamıyor ya da fark etmiyordu. Nil, kadınları kısıyordu.

Masaya ulaştığında "Günaydın," dedi ve ekledi. "Erkencisin."

Nil, "Uyku tutmadı," diye yanıtladı, gece boyu onu düşünerek uyuyamadığını itiraf ederek. "Senin bahanen ne?"

Sinan, onun açıksözlülüğünden hoşlanmıştı. Duraksamadan sabaha kadar onu düşündüğünü itiraf edercesine "Aynısı," diye yanıtladı Nil'in gözlerine bakarak.

Bu cevap aralarında bir sessizlik doğurmuştu. Ama bu durum çok sürmedi. Yol arkadaşları birer birer masaya gelmeye başladıklarından aralarındaki tutku dolu sessizlik yerini selamlaşmaya bıraktı.

Kerem gelip masada Melis'in yanına otururken "Dün gece yorgunluktan mahvolmuşum, bu sabah kahvaltıya kalkamayacağımı düşündüm ama şu manzara her şeyi telafi ediyor," dedi.

Nil usulca “Rıza Bey nerede?” diye sorduğunda Sinan’la Kerem birkaç saniye bakıştı. Ardından Sinan, “Biraz rahatsız. Bugün dinlenmek istediğini söyledi,” dedi.

Nil şaşkınca, “Ama zaten dün Atina’da da bize katılmadı. Ciddi bir şeyi yok, değil mi?” diye sorduğunda endişesi gözlerinden okunuyordu.

“Birkaç küçük rahatsızlığı var, yaşı itibarıyla aynı anda nüks etmesi sarsıcı sonuçlar doğurabiliyor. Bu yolculukta ona eşlik etmemiz de bu yüzden aslında.”

Nil içten bir şekilde, “Çok üzgünüm,” dediğinde Sinan “Yo, yo... Büyütülecek bir şey değil. Bugün de istirahat etsin, yarın toparlar. Zaten ben de onunla kalmayı planlıyorum,” dedi. Nil aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi rahatlıkla sohbet edebildiğine kendi bile şaşırmıştı. Ama bunu başarabildiği için mutluydu. Kimsenin içinde kopan fırtınaları anlamasını istemiyordu. Sinan da dahil...

Pınar, çatalını tabağına bırakıp “Peki ya bir sonraki durak? Hepimiz kalıyor muyuz, yoksa yavaş yavaş planlar değişecek mi?” diye sordu.

Bu sırada, anons sistemi devreye girdi ve geminin bir sonraki durağının Korfu olacağı duyuruldu. Sinan, “Eğer gemiden inmezseniz, Korfu’nun tüm güzelliğini kaçırabilirsiniz,” dedi.

Emre, fincanını masaya koyarak “Ben inmeyi planlıyorum,” dedi. “Grup olarak çok iyi vakit geçirdiğimizi kabul etsem de şu var ki arada yalnız da kalmalıyız. Arkadaşlar balayı...”

Kerem hafif bir kahkaha attı. “Sen hep böyle organize mi düşünürsün Emre? Belki de spontane olmanın vakti gelmiştir,” dedi.

Hakan, “Biz de bugün gemide kalmayı planlıyoruz aslında. Atina bizi de epey yordu,” diyerek düşüncesini belirtti.

Nil, kendi düşüncelerine daldığı sırada Cansu, “Nil, sen ne düşünüyorsun? Kalmak mı yoksa Korfu’nun güzelliklerini keşfetmek mi?” diye sordu.

Nil bir an duraksayıp “Henüz bir karar vermedim,” dedi. “Dün epey yorulmuştuk. Bugün dinlenmek mantıklı görünüyor.” Gemide kalmak ve korkularıyla yüzleşmek istiyordu. Sinan’dan kaçmak yerine ona, daha doğrusu kendinde bir şans vermek istiyordu.

Melis, arkadaşlarının bu kararından memnun olmuştu. Nil itiraf etmese de Sinan’la vakit geçirmek için gemide kalmak istediğinin farkındaydı. İyi bir dost olarak ona istediğini vermek onun göreviydi elbette. Kerem’e dönerek “Birlikte hareket etmek önemli olsa da sanırım spontane olmaya ben varım,” dedi. Kerem bir yandaş kazanmanın mutluluğuyla kahvesine uzandı.

Cansu, arkadaşının niyetini anlamıştı. Nil’e yanlarında gelmesi için ısrar etmek yerine, “Ne olursa olsun, bir sonraki durakta birlikte hareket edebiliriz. Neticede tek bir omurgadan oluşan bir organizma değiliz. Şimdi kahvaltının tadını çıkaralım. Birazdan zaten hepimiz daha net düşünüyoruz,” dedi.

Sohbet bir süre daha sakin bir şekilde devam etti. Korfu’nun limanı ufukta belirmeye başlamıştı bile. Deniz, sabahın erken saatlerindeki maviliğini hâlâ koruyor, Korfu ise uzaktan zeytin ağaçlarıyla kaplı bir cennet gibi görünüyordu. Kahvaltıdan sonra grup, geminin güvertesinde buluşmaya karar verdi.

Nil, güvertedeki buluşma noktasına ilk gelenlerden biriydi. Elinde bir fincan kahveyle rüzgârın saçlarını savurmasına aldırmadan denize bakıyordu. Sinan, arkasından yaklaşıp sessizce durdu. O an Nil’in, manzaradan çok daha çekici olduğunu düşünüyordu.

“Korfu, bence en çok senin hoşuna gidecek.”

Nil dönüp ona baktı. “Neden?”

Sinan, adanın silüetine bakarak “Korfu, huzurun ve macera-
nın aynı anda bulunabileceği nadir yerlerden biri. Tıpkı senin
gibi... Hem dingin hem de bir şeylerin peşinde,” dedi. Onunla
birlikte vakit geçirmeyi istese de bunu dile getirecek kadar bencil
bir adam değildi. Nil onun sorumluluklarını paylaşmak zorunda
değildi neticede.

Nil şaşırdı ama bunu belli etmemeye çalıştı. “Belki de haklı-
sın,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Ama belki de aradığım huzur
değildir.”

Sinan, derin bir iç çekerek “O zaman yeni bir maceraya atıl-
mak seni korkutmuyor diyebilir miyiz?” diye sordu. Sözlerini ak-
şamki konuşmalarına bağlayarak tamamlaması Nil’in gözünden
kaçmadı.

Cevap veremedi Emre ve Kerem güverteye çıktılar. Emre,
kollarını iki yana açarak “Beyler ve bayanlar! İşte rüya gibi Kor-
fu! Planları belirleyelim, kim nereye gidiyor?” diye sordu.

Kerem, “Sen gemide kalıyorsun sanırım?” diye sorduğunda
Sinan başını sallayarak “Evet, Rıza Amca’yla ilgileneceğim. Siz
tadını çıkarın,” dedi.

Melis, Cansu ve Pınar da gruba katıldığında Korfu planları
üzerine kısa bir tartışma başladı. Emre, plaja gitmekte kararlı-
dı. “Sadece bir günümüz var, bu yüzden suyun ve güneşin tadını
çıkarmalıyız,” dedi.

Melis ise tarihi yerleri görmek istediğinden, “Korfu’nun tarihi
dokusunu kaçıırırsak gerçekten çok şey kaybederiz,” diye ısrar etti.

Kerem, “Bir yandan sana hak versem de Sinan olmadan Kor-
fu’nun tarihi dokusundan bize iş çıkmaz,” diyerek yanıtladığında
Sinan gülümsedi.

“Topu bana yıkmayın. Ben de size katılmak isterdim ama ma-
alesef.”

Pınar ve Emre sürekli iç içe duruyor ve aslında yalnız kalmak istediklerini beden dilleriyle ifade etmeye çalışıyordu. Nil, bir öneride bulunarak tartışmayı sonlandırdı.

“Senaryo: İkiye ayrılıyorsunuz, Emre ve Pınar deniz, kum ve güneşin tadını çıkarıyor. Siz de Korfu’nun tarihini Sinansız keşfe çıkıp hayatta kalabiliyor musunuz, onu test ediyorsunuz.”

Cansu, “Sen bize katılmayacakmışsın gibi konuşuyorsun,” dediğinde Melis, “Ya bırak kız dinlensin işte!” diyerek onu uyardı.

Nil, gülümseyerek “Teşekkür ederim Melis,” dedi.

Pınar, kocasına yaslanarak “Bence harika bir fikir,” dedi. “Zaten herkes kendine göre bir gün geçirmeli. Hepimiz için en iyisi bu.”

Sinan hafif bir alayla, “Sakın kaybolayım demeyin. Akşam gemiye dönemezseniz kurtarma ekibi çağırarak zorunda kalabiliriz,” dedi.

Kerem, “O zaman herkes planına sadık kalıyor. Akşam saat sekizde güvertede buluşuyoruz. Kimse geç kalmasın!” diye bağırarak ortamı tekrar canlandırdı.

Grup, limana yaklaşan geminin güvertesinden adaya doğru heyecanla bakarken Nil, sakın bir köşede karayı izliyordu.

Sinan, ne düşündüğünü merak etmekten kendini alamayınca yanına yaklaşıp “Gitmek istemediğinden emin misin? Korfu’yu kaçırmak istemezsin,” dedi.

Nil omuz silkerek “Belki gemide kaçırılmayacak başka bir şey bulurum,” dedi.

Sözleri adeta verilmiş bir vaat gibiydi. Sinan memnuniyetle gülümsedi.

“O zaman bugün Rıza Amca’ya birlikte eşlik edebiliriz. Hatta istersen geminin kütüphanesinde de biraz vakit geçiririz.”

Nil, kütüphane fikrinden hoşlanmıştı. “Harika bir fikir. Büyük planların adamı olduğunu bir kez daha kanıtladın.”

Arkadaşları karadaki planları tartışırken Nil ve Sinan, sessizce bir köşede durarak limana inen yolcuları izlediler. Melis, vedalaşırken “Nil, emin misin? Eğer sıkılırsan bizi bulabilirsin,” dedi.

Nil başını salladı. “Teşekkürler Melis, ama bugün burada kalmak istiyorum. Hepinize iyi eğlenceler.”

Grup, enerjik bir şekilde gemiden inerken Sinan, Nil’e dönerek “Peki, kahve molasından sonra ne yapıyoruz?” diye sordu.

Nil bir an düşündü. “Rıza Bey’i ziyaret etmekle başlayabiliriz. Belki bir süre sohbet ederiz. Sonrasında kütüphane planı bana uyar,” dedi.

Sinan, onun bu sakin ve planlı tavrını takdir etmişti. Gözleri mutlulukla ışıldıyordu. Nil ondan zaman istemişti ancak bu zamanı ona bir şans vererek değerlendirmesine müsaade de ediyordu. Onu daha yakından tanımak güzel olacaktı.

“Anlaştık.”

“Hakan Beyler nerede? Onlar da belki bize katılmak ister.”

Sinan hafif bir gülümsemeyle Nil’in rüzgârda uçuşarak yüzünün örten saçları iterken “Bilmiyorum ve şu an pek de onları düşünemiyorum,” dedi. Onu öpmemek için kendini zor tutuyordu.

Nil hafifçe gülümsedi. Saç tellerine değen parmaklar içini ısıtmıştı. Başını önüne eğerek gözlerini Sinan’dan kaçırdı ve buz gibi olan kahvesinden iri bir yudum aldı.

Ortam bir anda değişmişti. Nil, elindeki kahve fincanına daha sıkı sarılırken kalp atışları dört nala giden bir atın temposuna sahipti. Kendine hâkim olmaya çalışarak rüzgârın serinliğine odaklandı ama Sinan’ın gözleri üzerindeyken başarılı olamadı.

Sesini sakin tutmaya çalışarak “Tamam,” dedi. “Rıza Bey belki bize birkaç hikâye anlatır.”

Sinan, bir süre onu izledi. Nil sürekli kendine ket vuruyor, aralarındaki yakınlaşma anlarında konuyu değiştiriyordu. Belki

de bu onun için savunma mekanizmasıydı. Usulca “Plan harika. Ama... bir şartla,” dedi.

Nil kaşlarını kaldırarak ona baktı. “Ne şartıymış bu?”

“Kahveni tazeleyelim. Bu kadar soğuk bir kahveyle devam edemezsin.”

Nil, kahvesine bakarak güldü. “Tamam, anlaşma sağlandı. Ama sadece kahveyle yetinmeyelim, yanına biraz da kurabiye alalım.”

“Olur. Bütün gün için bize enerji lazım.”

Bakışları, Nil’in içinde bir huzur dalgası uyandırmıştı. Dışarıdaki dünya hızla akıp giderken onlar burada, geminin güvertesinde durup sadece birbirlerinin varlığını hissediyorlardı.

Nil, başını biraz eğerek rüzgârın sesine odaklanmaya çalıştı. Gözlerini Sinan’ın gözlerinden kaçırmaya çalışsa da içinde bir şeyler kaynamaya başlamıştı. Sinan’ın bu kadar sakin ve kararlı olması, ona bir güven duygusu veriyordu ama aynı zamanda bir belirsizlik de yaratıyordu. İçindeki karmaşayı gizlemek için fincanını daha sıkı kavradı.

Güvertede yürürken ortamın sakinliğinin verdiği rahatlama duygusuyla derin bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Elllerinde kurabiye ve kahve dolu bir tepsiyle Rıza Bey’in kamarasına vardıklarında, yaşlı adam onları gülümseyerek karşıladı.

Sinan, “Rıza Amca, umarım rahatsız etmiyoruzdur,” dedi.

Rıza, eliyle bir işaret yaparak onları oturmaya davet etti.

“Ne rahatsızlığı, benim de canım sıkılmaya başlamıştı. İyi ki geldiniz, şimdi keyfini çıkaracağız.”

Nil gülümseyerek gösterilen yere oturduğunda Sinan da hemen yanına yerleşti. Aralarındaki bu yakınlık kalp atışlarını hız-

landırırken Rıza da yavaş hareketlerle yerine oturdu. Nil, Santorini'nin onu epeyce yorduğunu o zaman fark etti. Yalnız bir adama refakat ederek onu mutlu etmeye çalışmak onun da ruhuna iyi gelecekti.

Rıza, hafifçe iç geçirdi. "Biliyor musunuz," dedi, gözlerini ufka dikerek, "Bu yaşta insan, geçmişe eskisinden çok daha fazla dalıp gidiyor. Seyahatlerim, tanıştığım insanlar... Hep birer anı olarak kalıyor ama her biri hayatıma bir şeyler katmış. Şimdi onları anlatacak birilerinin olması güzel."

Nil hafifçe gülümseyerek "Seyahat hikâyelerinizi dinlemeye bayılıyoruz. Her seferinde yeni bir şeyler öğreniyoruz," dedi.

Rıza başını sallayarak bir an sustu, ardından gözleri geçmişteki bir anıyı hatırlıyormuş gibi uzaklara daldı. "Gençken," diye başladı, "Bir süre için hayatımı tek bir valize sığdırarak dünyayı dolaştım. O kadar çok şey öğrendim ki... Mesela bir defasında Fas'ta bir köyde kalmıştım. Orada yaşlı bir marangozla tanıştım. Bana, '*İnsanın ruhu bir ağaca benzer,*' demişti. '*Eğer köklerin güçlü değilse, en ufak bir rüzgârda devrilirsin.*' O zamanlar pek anlamamıştım ama yıllar geçtikçe haklı olduğunu gördüm."

Sinan hafifçe gülümsedi. Rıza Amca'nın hikâyelerine ve hayat felsefesine dair pek çok şey bilmesine rağmen Nil'in onu daha fazla tanımasına büyük bir istek duyuyordu. "Peki, sizce ne anlatmak istedi?"

Rıza derin bir nefes alarak cevap verdi. "Kendi köklerini keşfetmekten bahsediyordu. İnsan bazen nereye ait olduğunu bulmaya çalışırken kendini kaybediyor. Ben de öyleydim. Ama işte, insan hata yaparak öğreniyor."

Nil merakla, "Peki, hiç başka bir yere ait hissettiğiniz oldu mu?" diye sordu.

Rıza, bir süre sessiz kaldı, ardından hüzünle gülümsedi. "Bir insanı bulduğunda, gerçekten bulduğunda, o kişi senin kökle-

rin olur. Ama ben bunu çok geç anladığımdan Elif'i kaybettim." Gözlerini yere indirip bir süre sustu.

Nil ve Sinan, yaşlı adamın yüzündeki melankoliyi izlerken, o devam etti. "Elif benim ilk aşkımdı. Çok sevdim ama o sevgiyi yaşamak yerine sürekli erteledim. Bir gün bana, '*Rıza, beni seviyorsun ama yaşamıyorsun,*' dedi. O an, ne demek istediğini anlamadım. Ama şimdi anlıyorum. İnsan, sevdiği kişiyi kaybetmeyi göze alacak kadar cesur olmalı."

Nil onun daha evvel de bahsettiği bu konuyu açmasına şaşırırsa da kibarlık edip konuyu bildiğini belli etmedi. Sinan yanında huzursuzca kıpırdandı. Rıza Bey'in anlattıklarından etkilenmiş gibi görünüyordu. Hafifçe başını sallamıştı. Bir düşünce selinin akışına kapılmış gibiydi.

Rıza onlara bakarak "Siz gençsiniz. Hata yapmaktan korkmayın. Sevdiğiniz birini bulursanız, bırakmayın," dedi. Ardından, Nil'e dönerek "Yaşlı bir adamın sözlerini fazla ciddiye almayın ama," diye ekledi, gülümseyerek.

Nil, içten bir şekilde, "Tam aksine, sözleriniz çok kıymetli," dedi.

Sinan konunun gidişatından pek memnun değildi. Dün geceki konuşmadan sonra bu tarz nasihatler üzerine tuz biber olmuştu ve Nil bundan rahatsız olabilirdi.

Gemi hafifçe sallanırken Rıza, iki gencin üzerinde uyandırıldığı etkinin farkında olmadan, "Bir Arjantin ziyaretimde..." diye başladı sözlerine, "Gençtim, enerjiktim, ama biraz da hayatını nasıl sürdüreceğini bilmeyen bir delikanlıydım. Bir gün, Buenos Aires'in meşhur sokaklarından birinde, bir grup insanın toplandığını gördüm. Merak edip yaklaştım. Ortada bir çift tango yapıyordu. Ama öyle bir dans ki! Kadının elbisesi rüzgâr gibi savruluyor, adamın adımları o kadar kararlı ki sanki yeryüzü dönmüyor, onlar dünyayı hareket ettiriyordu."

Sinan hafifçe gülümsedi. “Sizi dans etmeye mi teşvik etti bu?”

Rıza kahkahasını bastıramadı. “Ah, ne teşviki! Bir köşede onları izlemekle yetindim. Ama orada, yanımda oturan yaşlı bir kadın, bana hayatımı değiştiren bir şey söyledi. Dedi ki *‘Dans etmekten korkma. Hayat, yanlış adımlar atsan bile devam etmen gereken bir danstır.’*”

Nil merakla sordu: “Peki, siz ne yaptınız?”

Rıza, gözlerini ufka dikerek devam etti. “Kadına güldüm. *‘Ben dans etmesini bilmem,’* diye cevap verdiğimde *‘Öğren. Hayat beklemez,’* dedi. O an kalkıp dans etmeyi öğrenmedim belki ama sözleri kulağıma küpe oldu. O günden sonra hayatımı erteleme-meye karar verdim.”

Rıza’nın gözleri bulutlanmıştı. Sinan zamanlama hakkında bir tahminde bulunsa da kaşlarını kaldırarak “Peki, bu kararı gerçekten uygulayabildiniz mi?” diye sordu.

Rıza gülümseyerek “Eh,” dedi. “Bazen çok iyi yaptım, ama bazen de beceremedim. Ancak Buenos Aires’ten sonra, her fırsatta hayatta adım atmaya çalıştım. Tango gibi: Bir sağa, bir sola, ama hep ileriye.”

Nil’in bakışları Sinan’a kaydı. Sözleri ikisini de etkisi altına almıştı. Rıza, gülümseyerek ekledi:

“Hayatta en önemli şey, adımı atmaktan korkmamaktır. Hatta korksan da o adımı atmaktır. Kimi zaman yanlış yerlere basarsın, ama bu da öğrenmenin bir parçasıdır. Bunu unutmayın, gençler. Hayat bir danssa, siz de müziğe kulak verin.”

Gemi hafifçe dalgalanırken üçü birden, denizin ritmine uyum sağılarmış gibi derin bir sessizliğe gömüldüler. Nil, son günleri düşündü. Önce Sinan’a bir adım atmış, sonra da eski hatalardan korkarak geri çekilmişti. Rıza Bey, ona hata yapmaktan korkmamasını öğütlüyordu şimdi de. Sinan’ın yanındaki varlığı, parfümünün içine işleyen kokusu zaten ona yardımcı olamazken şimdi bir de Rıza Bey’in sözleri zihnini bulandırıyor.

Rıza yeniden konuşmaya başladığında, eski anıların derinliklerine doğru bir yolculuğa çıkmış gibi uzaklara dalmıştı.

“Ah, çok uzun zaman önceydi. Gençken gezip görmek istediğim yerler vardı. Yalnız başıma her köyde, her kasabada, her şehirde kaybolan parçamı arıyordum. Ama her zaman öyle olur; biz gittiğimizde bıraktıklarımız eskide kalır, biz geldikten sonra ise her şey değişir. Bir şehri tam olarak anlamadan, onu terk ediyorsunuz ve geriye sadece hatıralar kalıyor. Hatırladıkça da her yolculuk birbirine benziyor gibi geliyor.”

Rıza'nın sesinde nostaljik bir hüznü vardı. Nil, sadece duyduklarından değil, aynı zamanda gözlerinden yansıyan hayata bakış açısından da etkilenmişti.

Rıza, gözleri bir kez daha uzaklara kayarken “Bundan yıllar önce, gençliğimin en parlak zamanlarında, bir kadına âşık olmuştum. Adı Elif'ti... Onu kaybettiğimdeyse hep kendimi sorguladım,” dedi. “Bazen iki insan buluştuğu anda, birbirlerini bırakmamaları gerektiği kanısına varırsınız. Çünkü hayat bir kez size o anı verir ve eğer o anı kaçıırırsanız, bir daha asla geri gelmez. Bunu anlamak ise yıllar alır.”

Nil şaşkınca Sinan'a dönüp baktı. Genç adam gözleriyle onayladı ve sadece dudaklarıyla ‘*Demans*,’ diye fark ettirmeden açıklamaya çalıştı. Rıza Bey, her ne kadar sağlıklı gibi görünse de demansın zalim pençesine düşmüştü. Onun için çok üzüldü ve Sinan'ı da bir kez daha takdir etti. Kimsesiz bir adamı, belki de kim olduğunu bile hatırlamayacağı son anlarında yalnız bırakmamak için, onunla bir yolculuğa çıkmıştı. Kimsesi olmayan, hatta yakında anılarını dahi kaybedecek bir adama yoldaşlık ediyordu.

Gözleri doldu. Daha tanışalı birkaç gün olmasına rağmen onu bu durumda görmek sarsıcıydı. Bir yumru boğazına takılmış, nefes almasına engel oluyordu. O an, odadan kaçmak istedi.

Rıza, genç kadında yarattığı sarsıcı etkinin farkında olmadan “Gerçekten birbirine âşık iki insan, ne olursa olsun birbirlerinden vazgeçmemelidir,” diye ekledi. Onun da gözleri kararmıştı. “Onu kaybettim ama hâlâ... Hâlâ, hayalini taşıyım içimde.”

Sinan, kolunu Nil’in arkasına atarak sırtını hafifçe sıvazladı. Rıza Amca’nın onun üzerindeki yakıcı etkisini fark etmişti. Gerçeği ilk öğrendiğinde o da çok üzülmüş ve derinden sarsılmıştı. Ama yine de kendini tutamadan derin ve tok sesiyle “İnsan, gerçekten sevdiği biriyle bir ömür boyu geçirmeli mi?” diye sordu.

Rıza, gülümsedi ve “Bazen hayatın sunduğu sorulara cevap bulmak çok zordur,” dedi. “Ama sevgi, zamanla büyüyen bir şeydir. Bir ömrü birlikte geçirmek, sadece bir başlangıçtır.”

Nil, bu sözleri içselleştirerek başını eğdi. Bir an için geçmişte yaptığı seçimleri, gelecekte yapacağı seçimleri düşündü. Hayat her anı değerli kılıyordu; ama doğru insanı bulduğunda, o anı kaybetmek de en büyük kayıp olabilirdi. Yanındaki adamın varlığıyla Nil, geminin ritmine uyum sağlayan kalbinin, hayatın müziğini dinlemeye başladığını hissetti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tarihin Tozlu Sayfaları

Rıza Bey'in kamarasından çıktıklarında güverteye yöneldiler. Hafif bir esinti, denizin kokusunu onlara getiriyordu. Nil, hâlâ duyduklarının etkisindeydi, derin düşüncelere dalmış bir şekilde yürüyordu.

Sinan, sessizce yüzündeki ifadeyi inceledikten sonra omzuna hafifçe dokundu ve “Ne düşünüyorsun?” diye sordu, sesi yumuşak ve dikkatliydi.

Nil, bir süre duraksadıktan sonra, “Rıza Bey'in anlattıkları beni çok etkiledi. Ama... Ama asıl beni etkileyen sağlık durumu oldu. Hayatı bu kadar dolu yaşamış birinin gün geldiğinde hepsini unutacak olması ne kadar da elim,” dedi, gözleri endişeyle doluydu.

Sinan başını salladı, “Her ne kadar fiziksel olarak sağlıklı görünse de zihinsel olarak bazen geçmişle bugünü karıştırabiliyor. Yaşlılık, yalnızlık... Bunlar kolay şeyler değil,” diyerek Nil'in düşüncelerini teyit etmiş oldu.

Nil derin bir nefes aldı. “Belki de bu seyahat onun için bir çeşit veda gibi... Hayatında kaçırdığını düşündüğü şeylerle barışmaya çalışıyor olabilir. Elif’ten bahsederken sesindeki o hüznün... İçimi parçaladı.”

Sinan bir an durup ufka baktı. Rıza Amca’nın en büyük yarısıydı Elif. “Evet, en büyük pişmanlığı. Ama bence bu yolculuk sadece geçmişe veda değil, yeni anılar yaratmak ve yeni insanlara dokunmak istiyor.”

Nil başını sallayarak onayladı. “Haklısın. Umarım bu seyahat ona biraz olsun huzur verir.”

İkisi bir süre sessizce yürüdükten sonra, geminin yemek salonuna yöneldiler. Öğle yemeği servisi başlamıştı. Çoğunluk Korfu’ya gittiğinden masaların geneli boştu. Ayşe ve Hakan’ı gördüklerinde masaya yöneldiler. Hakan gazete okuyor, Ayşe ise etrafı izliyordu.

Ayşe Hanım, onları görünce gülümseyerek, “Aa, hoş geldiniz gençler. Anlaşılan siz de bugün dinlenmeye karar verdiniz,” dedi.

Hakan, gazeteyi katlayarak bir kenara bıraktı. “Seyahat gençler için yorucu değil, canlandırıcı olmalı. Ama ne yalan söyleyeyim, insana deneyim katıyor, değil mi?”

Nil gülümseyerek “Kesinlikle. Ama bazen düşündüğümünden daha derin şeyler öğreniyorum. İnsanlar, hikâyeler, anılar... Hepsi bir şekilde hayatıma dokunuyor,” diye cevap verdi.

Yemek çoktan başladığından onları gören garsonlar hemen servislerini açmıştı. Tabakları enfes yiyeceklerle dolmuştu. Nil kendini pek aç hissetmese de bir şeyler yemeğe çalışıyordu. Akli hâlâ Rıza Bey’le yaptıkları konuşmadaydı. Masada havadan sudan bir sohbet sürüyordu. Ta ki yemeğin ortalarına doğru Ayşe, “Hayatın asıl öğretmeni tecrübedir,” diyerek konuyu derinleştirene kadar.

“Hakan ve ben yıllar içinde öyle çok şey gördük, yaşadık ki... Şimdi bakınca gençken nelere takıldığımıza gülüyoruz. Değil mi Hakan?”

Hakan, karısına göz kırptı. “Evet, çoğu şeyin önemi, sandığınız kadar büyük değil. Ama gençken insan her şeyi hayati bir mesele gibi görüyor. Yanlış mı Sinan?”

Sinan, hafifçe gülümseyerek “Haklısınız. Ama bence her yaşta hayata farklı bir pencereden bakıyoruz galiba. Mesela Rıza Amca, sanırım o da gençken şu anki farkındalığına sahip değildi ve birçok hata yaptı,” dedi.

Ayşe, sıcak bir şekilde gülümseyerek “Hayat tıpkı satranca benzer. Yanlış hamleler de satrancın bir parçasıdır. Ama unutmayın, bazen yanlış bir hamle dediğiniz şey sizi zafere götürür,” dedi bilgece.

Nil ilgiyle, “Peki, sizin oyununuzda zafere götüren hamle neydi?” diye sordu.

Ayşe, eşine bakarak hafifçe gülümsedi. “Evliliğimiz,” dedi şakayla karışık.

Hakan kahkahayla karşılık verdi. “Evet, Ayşe’yle evlendiğimizde herkes bunun bir hata olduğunu düşünmüştü. Zıt karakterlere sahip iki meslektaş olarak sürekli bir tartışma halindeydik. Ama işte, bir insan size huzur veriyorsa, o kişi doğrudur. Bunu anlamak için başka birine ihtiyacınız yok.”

Nil bakışlarını kaldırdığında, gözleri Sinan’ın kilerle buluştu. Bu sözler onlara, Rıza Bey’in söylediklerini hatırlatmıştı. Hakan devam etti:

“Gençken hata yapmaktan korkarsınız. Ama Ayşe’nin dediği gibi, hayat yanlışlardan öğrenilir. Bu yüzden size bir tavsiye vereyim: Hayatınız boyunca şüphe ettiğiniz şeyler olacaktır. Ama doğru hissettiren bir şey varsa, onu takip edin.”

Konuşmanın gidişatı Nil’i huzursuz etmeye başlamıştı. Sanki o gün gemide olan herkes onları birbirine itmeye çalışıyor gibiydi. Ya da Nil verilen tüm mesajları bu şekilde algılıyordu. Bundan emin olamadı.

Sinan onun huzursuzluğunu hissetmiş gibi konuyu değiştirdi. Yemeğin kalanında sohbet sığ sulara devam etti.

Öğle yemeğinden sonra Sinan, “şimdi ne yapıyoruz?” diye sorun-
ca Nil abartılı bir şekilde ona dönüp “şaka yapıyorsun Bay Her
şeyi Planlayan!” dedi. “Kütüphaneye gidecektik ya, unuttun mu?”

Sinan hafifçe gülümseyerek “Hayır, tabii ki unutmadım. Sa-
dece senin hafızanı yokluyordum,” diyerek kendini savundu ve
kütüphaneye doğru yürümeye başladılar. Hava müthişti, Nil ise
heyecanlı...

Kütüphane, ahşap rafları, yumuşak ışıkları ve deniz manza-
ralı büyük pencereleriyle huzurlu bir atmosfer sunuyordu. Nil
içeriye adım atar atmaz küçük bir çığlık attı ve “Günlerdir bu-
radan uzakta nasıl yaşamışım, kesinlikle hayret ediyorum,” dedi
gülerek.

Sinan, onun tepkisi karşısında hafif bir şüpheyle göz kırptı.
Heyecanı bulaşıcıydı. Biraz daha neşelendirmek için ona takıldı.
“Sen ve kitaplar, ha? Bu ilişkiden ne kadar umutlu olmalıyım?”

Nil kaşlarını kaldırarak “Hey! Kitaplarla gayet iyiyim. Hele
daha evvel başkasının sahip olduğu kitaplar...” dedi ve raftan bir
kitabı çekmek için uzandı. Tabii ki birkaç kitap birden yere düş-
tü. Nil irkilerek geri çekildi, ardından suçlu bir ifadeyle Sinan’a
baktı.

Sinan, kahkahasını tutamayarak kitapları yerden toplarken
“Sanırım seninle kitaplar arasındaki fiziksel bir boyutta ‘yanlış
anlaşılma’ var. Ciddi ciddi raflara savaş açmış gibisin!” dedi.

Nil, ellerini beline koyarak “Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.
Raflar çok dengesiz, resmen üzerime saldırdılar!” diye karşılık
verdi. Kütüphanenin havasının yanı sıra Sinan’ın onu eğlendir-

meye çalışmasıyla o an oldukça mutluydu. Günün hüzünlü ve zihin yorucu tarafını unutup anın tadını çıkarmaya baktı.

Sinan gülümseyerek yerden bir kitap aldı ve kapağını ona gösterdi.

*Fake History: Ten Great Lies and How They Shaped the World by Otto English**

“Sanırım bu kitap tam senlik. Tarih boyunca yaygınlaşan efsaneleri ve gerçek olayları nasıl şekillendirdiklerini açıklıyor.”

Nil kitabı alırken gözlerini kıstı. “Çok komiksin, çok. Ama bilmelisin ki ben de lise yıllarında gayet iyi bir tarih öğrencisiydim.”

Sinan’ın kaşları havaya kalktı, ardından sahte bir hayretle, “Gerçekten mi? Bir tarih profesörünün karşısında tarih konuşmaya cesaret etmen, bir anlamda takdire şayan,” dedi.

Nil’in yüzü şaşkınlıkla aydınlandı. “Ah demek mesleğini kullanıyorsun. Çok ayıp. Beni izle profesör, yazar kitabında ne anlatıyor bilmiyorum ama bu kapak beş para etmez. Bu renk nedir böyle? Manavda fiyatların yazığı kâğıtlarda bile kullanılmayacak bir yeşil!”

Sinan hafif bir tebessümle, “Alay değil bu, eğitim. Asıl ayıp olan, bir profesörle kütüphanede bu kadar rahat konuşabileceğini sanman,” dedi.

Nil, meydan okumayı kabul etmiş gibi bir başka rafın önüne geçti ve Sinan’ın dikkatinin raflarda değil de bedeninde olduğunu farkında değilmiş gibi abartılı bir şekilde rafları gösterdi.

“Peki o zaman sevgili profesör, bu kitaplardan birini seçip beni eğitebilir misiniz? Tarihin derinliklerinden beni aydınlatacak bir hikâye bekliyorum.”

* Sahte Tarih: On Büyük Yalan ve Dünyayı Nasıl Şekillendirdiler, Otto English.

Sinan meydan okumayı kabul ederek ona doğru yaklaştı ve raflardan bir kitap çekti. “Bu kitap çok güzel bir başlangıç olabilir,” dedi.

Irrtümer der Weltgeschichte: Warum Columbus Amerika nicht entdeckte und Napoleon immer verloren hat by Klaus Reichold and Bernhard Graf

Nil kahkahaya boğuldu. “Cidden mi? Şaka mı yapıyorsun? Almanca biliyor musun yani?”

Sinan boğazını temizledi ve ciddiyetini koruyarak “Hayır, bu ciddi bir öneri. Seninle bir benzerlik kurabileceğimiz bir kitap bulmak hiç de kolay olmadı,” dedi.

Nil ona yastık atar gibi bir kitap savurdu ama Sinan ustalıklı elinde yakaladı. Nil dengesini kaybedip üzerine doğru yıkıldığı sırada kollarını bedenine sararak bir kez daha onu düşmekten kurtarmış oldu. Nil onun kokusunu zevkle içine çekerken bedenin hazla titrediğini hissetti.

Sinan bu yakınlaşmadan hoşnuttu. “Bu sende alışkanlık olmaya başladı.”

Nil’in zihni, Sinan’ın düşmekten mi yoksa kokusunu içine çekmekten mi bahsettiğini anlayamayacak kadar bulanmıştı.

Kendini toplamaya çalışıp “Tamam tamam, ben hazırım! Ama bak, eğer sıkıcı bir şey anlattıysan hemen kaçırım,” dedi.

Sinan bir sandalyeye oturup ciddiyetle kitabı açtı. Nil de hemen karşısına oturup bacaklarını üst üste koyduğunda genç adamın bakışları eteğinin kenarından görünen bacaklarına kaydı. Her ne kadar dikkatini toplaması zor olsa da boğazını temizledi ve anlatmaya başladı.

* Dünya Tarihindeki Hatalar: Kolomb Amerika’yı Neden Keşfetmedi ve Napol-yon Neden Her Zaman Kayboldu, Klaus Reichold ve Bernhard Graf. (Kurgu gereği, yazarların kitabının adı değiştirilmiştir. Asıl kitapları *Paintings That Changed The World*dür. e.n.)

“Bu hikâyeyi çok seveceksin. Napolyon’un Rusya seferini duymuşsundur. Her şeyi mükemmel planladığını sanıyordu ama sert kışı ve lojistik eksikliği hesaba katmadığı için ordusunun neredeyse tamamını kaybetti. En güçlü lider bile bazen en basit detayları gözden kaçırabiliyor.”

Nil şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Elbette bunu biliyorum. Sana tarihim iyi demiştim Bay Profesör! *French Mistake** de buradan çıkmış hatta.”

Sinan alaycı bir tebessümle, “Vay canına, tarihle ilgili bir kadın!” dedikten sonra tüm ciddiyetini takınıp “Şimdi sizi daha bilinmedik bir konuyla aydınlatacağım,” dedi.

Kitaptan rasgele bir sayfa açtı. “İşte bunu seveceksin.” Kitabı kapatıp anlatmaya başladığında Nil’in bakışları onun dudaklarına kaymıştı.

“General George Custer ve Little Bighorn Savaşı... Bu adam, gerçekten de yanlış bir karar vermiş. Custer, yerli Amerikalılarla karşı karşıya gelmeden önce ‘*Hmmm, acaba bu kadar çok insanla savaşa girmek çok iyi bir fikir mi?*’ diye bir düşünmeliydi. Ama yok, o ne yapmış? İki yüz on askerini alıp ‘*Hadi bakalım, kimse bizi durduramaz!*’ demiş ve yüzlerce, hatta belki binlerce iyi organize olmuş yerli savaşçının karşısına çıkarmış.”

Sinan anlatısını el kol hareketleriyle destekleyerek eğlenceli bir şekilde sürdürürken Nil onu izliyor ve ellerinin teninde dolaştığını hayal etmekten kendini alamıyordu.

“Adeta kendini ‘*Benim ordum ve silahlarım, her şeyi hallederim*’ diyen bir çocuğa benzetiyor. Sonuç? Bozguna uğramış ve ölmüş. Öyle bir stratejik hata yapmış ki adeta yerli halkın ‘*Strateji bu işte!*’ diyerek kutlamalar yapmasını sağlamış!” Sinan gülerek ekledi: “Bazen bir şeyin çok basit olduğunu sanmak, büyük hataya yol açabiliyor.”

* (İng.) Fransız Hatası.

Nil düşüncelerinin açığa çıkmasından korkarak dinlemediğini belli etmeden, “Tarihin bu tarafını kimse öğretmiyor, değil mi? Bu, ‘*Komik Profesör Sinan’ın Tarih Anlatıları*’ başlığı altında bir ders olmalıydı!” dedi. Bedenini bir ateş kavururken hiçbir şey olmamış gibi konuşmak zor da olsa bunu başarmıştı.

Sinan gözlerini devirdi. “Ben bir tarih profesörüyüm, komedyen değil. Ama bu seyahatten sonra belki bir stand-up kariyeri düşünebilirim. Tabii sana rağmen.”

Nil gülümseyerek ellerini havaya kaldırdı. “Pes ediyorum, Profesör. Ama itiraf et, tarih bu kadar eğlenceli olsaydı hepimiz tarihçi olabilirdik.”

Sinan, içinde derin bir tatmin hissiyle, “Tarih zaten eğlenceli-dir, yeter ki doğru anlatılsın,” dedi.

Nil arsız düşüncelerden uzaklaşmak için heyecanlı bir şekilde, “Hadi bir tane daha anlat lütfen,” dediğinde Sinan bir kahkaha attı. Allah’tan geminin kütüphanesi sıradan bir kütüphane gibi sessiz olunması gereken bir yer değildi. Yoksa şimdiye kadar çoktan kovulurlardı. Zaten içeride de onlardan başka kimse yoktu.

Kitaptan bir bölüm seçtikten sonra gülümseyerek kitabı kapattı ve kayan gözlüklerini burnunun ucundan geri itti. Nil onunla kürsünün üzerinde seviştiğini hayal ederken anlatmaya başladı.

“Evet, Hitler’in Sovyetler Birliği’ne saldırısı... Gerçekten büyük bir fiyasko. Yani, şöyle düşün: Eğer birisi ‘*Ya, ben kışın Rusya’ya gideceğim, üstelik hiç hazırlık yapmadan, sıfır kış elbisemle,*’ deseydi, ona deli derdin, değil mi? Ama Hitler bunu büyük bir strateji olarak düşünmüş. ‘*Hadi bakalım, yaz gelmeden bu işi bitirelim,*’ demiş, ama ne yaz ne kış ne de zafer gelmiş!”

Nil, “İşi bitirelim,” kısmında heyecanlanmıştı. Arzudan sesinin boğuklaştığını fark etmeden “Peki, ne olmuş?” diye sorunca Sinan’ın bakışları onun üzerinde takıldı, kaldı.

Konuştuğunda az evvelki neşesi kaybolmuştu. Sesi derin bir yoğunluk taşıyordu. “Sonuçta, Ruslar o kadar misafirperver çıkmış ki Alman ordusunun yarısı yazlık kıyafetlerle kışın soğuklarına maruz kalıp hastalanmış. Almanlar da geri çekilmeyi ‘stratejik bir geri adım’ olarak nitelendirmişler!” Sinan, anlatırken neden bahsettiğinden çok emin değildi. Anlattığı konuda uzmanlığı sayesinde yanlış bir şey söylememişti ama düşünceleri anlattığı konuyla ters orantılıydı.

Nil arzuyla titredi. Sinan’ın da onu arzuladığı ses tonuna yansımıştı. Basit bir konudan bahseder gibi aklına ilk geleni söyledi. “Bu kadar büyük adamların böylesine hatalar yapabilmesi beni çok şaşırtıyor. Hepsinin gerçek olduğuna inanıyorum, ama bu hataya nasıl düştüklerini bir türlü anlayamıyorum,” dediğinde Sinan’ın bakışları dudaklarına kayd. Sonrasında bir iç çekti ve masadaki kitabı Nil’e doğru kayd. Sayfanın kenarına parmağıyla dokunarak konuşmaya başladı:

“Bak, Napolyon’un Josephine’e yazdığı mektuplardan bir alıntı. Adam, askeri zaferlerinden daha tutkulu şekilde aşkını anlatıyor. Ama işin ironik yanı, Josephine ona hiçbir zaman aynı tutkuyla karşılık vermemiş gibi görünüyor. Yani Napolyon, dünyanın yarısını fethediyor ama bir kadının kalbini tamamen fethedemiyor.”

Nil kitabı önüne çekti ve İngilizceye çevrilmiş alıntıyı tercüme ederek yüksek sesle okudu:

“Sensiz geçen günler, gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor, kalbim sıkışıyor. Senin yanında değilsem, bu dünya ne işe yarar? O güzel yüzünün hayalini kurmak, içimdeki yanan ateşi daha da büyütüyor. Ah Josephine, gel ve beni sevdiğini söyle; ama asla yarı yarıya değil, tamamen! Çünkü ben, sana olan sevgimde tam bir tutkuyla yanıyorum.”

Okumayı bitirdikten sonra, “Yani diyorsun ki dünyanın en güçlü adamı bile, sevdiği birinin karşılık vermemesi durumunda çaresiz kalabilir,” dedi.

Sinan ona dikkatle baktı. Sonra kelimeleri dikkatle seçerek “Aşk, Nil. Bir diktatörü bile dize getirebilen tek güç,” dedi.

Nil kitabı masaya bıraktı. “Demek ki en büyük zafer, bir kalbin fethinde saklıdır.” Sinan’ın bakışları gözlerini buldu. Dudaklarında anlamlı bir gülümsemeyle “Ve o fetih, bazen bir ömür sürecektir kadar zorlayıcı olsa da gerçek bir krallık kurmak için buna değmez mi?” diye sordu.

Nil, onun bakışlarındaki anlamla titredi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İlk Buluşma

Nil, kütüphaneden ayrılırken teşekkür etmiş ve kamarasını kendi başına bulabileceğini söylemişti. Sinan onsuz kaybolacağını iddia etse de yalnız gitmesine müsaade etmişti. Kütüphanede geçirilen saatler Nil'i hem zihnen hem de her bir hücresi hormonların saldırısıyla bedenlen yormuştu. Sadece tarih hakkında bilmediklerini değil, bedeninde tanımadığı yeni tepkilerle baş edebilmeyi de öğretmişti. Gerçi tam olarak baş ettiği söylenemezdi. Sadece kısa bir süreliğine bastırmayı başarabilmişti, o kadar.

Odasına vardığında pencereden dışarı baktı, gemi sessizce dalgalanıyordu. Güneş ufuk çizgisinde kaybolmuş, akşam tüm ağırlığıyla kendini hissettirmeye başlamıştı. Arkadaşları gelene kadar dinlenmeye karar verince üzerindeki kıyafetleri çıkarıp rahat bir pijama giydi ve yatağa uzandı.

Yumuşak yastığa başını koyar koymaz düşünceleri yeniden Sinan'a kaydı. O kendinden emin ama bir o kadar da samimi tavırları, tarihe olan tutkusu ve anlattığı hikâyeler... "*Parmaklarının kitap üzerinde gezinmesi,*" diye mırıldandı kendi kendine

ve istemeden bir gülümseme yayıldı yüzüne. Bugün yalnız kalıp grubun tüm o kaosundan uzakta vakit geçirmeleri, birbirlerini daha iyi tanımalarına olanak sağlamıştı.

Göz kapakları ağırlaştı ve, uykuya dalmak üzereyken geminin hafif bir titremeyle hareket ettiğini hissetti. Gözlerini açtı, kalbi aniden hızlanmıştı. Ağzının içinden “Gemi hareket ediyor! Kızlar gemiye bindi mi acaba?” diye mırıldanarak yataktan kalktı.

Telefonunu ararken halen yurtdışı dolaşıma açtırmadığını hatırladı. Hızla ayağa kalktı ve üzerinde saten pijamalarla odasından çıkarken aklında tek bir isim vardı: Sinan.

Gemiye dönen kalabalığın içinde yolunu bulmaya çalışırken birkaç kez tanımadığı insanlarla çarpışacak kadar aceleliydi. Sinan’ın kamarasının yerini bilmiyordu. Ama Rıza Bey’le kalmadığından emin olsa da onun yakınlarında olacağını tahmin etmişti.

O tarafa doğru neredeyse koşar adım giderken kalabalığın arasında onu gördü. Kaşlarını çatmış, binen yolculara bakıyordu. O sırada Nil’i gördü. O tarafa birkaç adım atmıştı ki Nil ona çarpan biri yüzünden sendeledi. Geminin korkuluklarına sertçe çarptığında omzunun çürüyeceğine yemin edebilirdi.

“Kahretsin!”

Sinan aralarındaki mesafeyi neredeyse insan selini yararak kapatıp yanına geldi. Nil acıyla kolunu tutuyordu. Dirseklerinden kavradı ve “İyi misin?” diye sordu. Nil başını olumlu manada sallarken etrafa bakan Sinan ona çarpan kişiyi arıyordu.

Kolunu omzunun üzerine dolayıp onu kalabalıktan uzaklaştırırken Nil, “Kerem geldi mi?” diye sordu.

Sinan “Hayır, henüz ortada yok. Duştaydım ve geminin hareket ettiğini anlayınca hızla giyinip dışarı çıktım. Gel hadi, tele-

fonumu alıp onu arayalım,” dediğinde Nil, kendisini iki koluyla sarmalayan adamın onu kamarasına yönlendirmesine müsaade etti.

Kart sistemini okutup içeri girdiklerinde Nil bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı. Sinan telefonunu almaya gitti. Nil bakışlarını kendilerinininkinden daha lüks görünen kamarada gezdirdi. Tıpkı Rıza Bey’inde olduğu gibi çift kişilik bir yatak vardı kamarada. Muhtemelen Kerem’inki de ayrıydı. Kendi kamaralarını düşündü. Belki fiyatı daha uygundu ama arkadaşlarla yapılacak bir tatil için en mükemmeli onlarınkiydi. Sinan’ın sesiyle kendine geldi.

“Kerem aramış, duştaydım sanırım.”

Kamarayı sarmış hafif şampuan kokusu söylediklerini teyit ederken Nil, Kerem’in telefonu açmasını gergince bekledi.

“Kerem...”

Nil karşı taraftan Kerem’in cevabını duymaya çalışır gibi Sinan’a yaklaştı.

Sinan, “Ne, nasıl olur?” diye sorduktan sonra Kerem’in cevabını dinledi ve “Tamam, ben şimdi birilerini bulup konuşmaya çalışacağım. Size haber veririm,” dedi.

Telefonu kapatıp gergin ve endişeli bir şekilde bekleyen Nil’e döndü. Bu hiç de iyi olmamıştı. Ancak vakit kaybetmeden öğrendiklerini ona aktardı.

“Kerem, yetişemediklerini söyledi.”

“Nasıl yani? Gemiye binememişler mi?”

Sinan başını olumsuz manada iki yana salladı. Bu nasıl olmuştu, o da şaşkındı. Ancak şu an önemli olan nasıl olduğu değil, sorunun nasıl çözüleceğiydi.

“Ben çok geç olmadan birilerini bulup gemiyi durdurmaya çalışacağım.”

Nil onunla birlikte kapıya doğru hareketlendiğinde kollarından bir kez daha tutup onu durdurdu.

“Bu şekilde gelmek istediğine emin misin?”

Nil başını eğip üzerine baktı. Pembe saten pijamalarıyla gerçekten de *İskoç kaptanın* karşısına dikilip arkadaşlarının gemiye binmesi için onu ikna edebilecek gibi görünmüyordu.

“Ama...”

Sinan cümlesini tamamlamasına müsaade etmeden “Merak etme, elimden geleni yapacağım. Orada kalanlar sadece senin arkadaşların değil, unuttun mu?” diye hatırlattı.

Nil’in burnunun ucuna parmağıyla hafifçe vurdu. Bu hareketi kendini sekiz yaşında bir kız çocuğu gibi hissetmesine neden olsa da itiraz etmedi.

Sinan telefonunu yanına alıp çıktığında kamarada yalnız kaldı. Derin bir soluk alıp etrafına bakındı. Koltuğa kendini bırakıp düşüncelerden uzaklaşmak için etrafını incelemeye başladı. Sinan’ın düzenli odasında her şey yerli yerindeydi. Televizyonun altındaki masanın üzerinde bir kitap vardı. Okuduğu kitap mıydı, yoksa buraya yerleştirilen dekorlardan biri miydi, bilemedi. Bu küçük detaylara takılmak, kafasını arkadaşlarına dair endişelerden uzak tutmak için yaptığı bilinçsiz bir çabaydı.

Arkadaşlarının başına kötü bir şey gelmemiş olması iyi haber olsa da endişelenmekten kendini alamıyordu.

Kendi kendine mırıldandı:

“Her şey yolunda. Kerem onların yanında. Pasaportları, cüzdanları da yanlarında. Sinan halledecek.”

Telkinleri işe yaramamıştı, hâlâ huzursuzdu. Belki de Sinan’ın kamarasında olmanın verdiği bir huzursuzluktu bu. Derin bir soluk alarak sakinleşmeye çalıştığı sırada kapı kartının okunduğunu duydu ve kapı açıldı. Sinan, yüzünde düşünceli bir ifadeyle geri dönmüştü.

Nil oturduğu yerden heyecanla kalkarken “Maalesef ancak bir sonraki limanda bize katılabilecekler. Mürettebat başka bir şey yapamayacaklarını söyledi,” dediğinde ne yapacağını bilemedi.

Böyle saçma şeyler neden hep onun ve arkadaşlarının başına geliyordu, bir türlü anlamıyordu.

“Ama yapabilecek bir şey olmalı. Yani... Bu... Bu durum... Çok saçma. Acaba ben de bir kez konuşup rica etsem mi?”

Sinan aralarındaki mesafeyi kapatıp onu omuzlarından tuttu. Yumuşak bir ses tonuyla “Merak etme, Kerem’in sesi gayet sakin-di. Herkes iyiymiş,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştı ve ardından ekledi.

“İstersen Kerem’i arayalım da kızlarla konuş ha, ne dersin? Olur mu?”

Nil, bu teklifle içten bir rahatlama nefesi verdi.

“Çok sevinirim.”

Sinan telefonunu çıkarıp Kerem’i ararken “Şu benim telefon işini de halledelim artık,” dedi.

Arkadaşlarının geç kalacağını önceden bilselerdi belki geminin hareket etmesini engelleyebilirlerdi.

“Kerem, merhaba.”

Sinan arkadaşının cevabını beklerken Nil içinde anlamlandıramadığı bir heyecan yaşıyordu. Arkadaşlarının sesini duyarsa rahatlayabilecek gibiydi.

“Nil arkadaşlarıyla görüşmek istiyor. Sakıncası yoksa telefonu uzatabilir misin?”

Sinan arkadaşının cevabını beklerken ona muzip bir şekilde göz kırptı. Nil gülümsemekten kendini alamamıştı.

Kerem’in yanıtını dinledikten sonra telefonu uzattı. Nil heyecanla “Alo,” dedikten sonra ona dakikalar gibi gelen bir sürenin ardından Melis’in sesi duyuldu.

“Hey Nil, kusura bakma seni yalnız bırakmak zorunda kaldık.”

Nil göğsündeki ağırlığın kanatlanıp uçtuğunu hissetti.

“Şükürler olsun, iyi misiniz?”

Melis arka taraftan bir şeyler söyleyen Cansu’yu susturduktan sonra, “Merak etme, biz iyiyiz. Bu gece burada kalıp sabahtan yola çıkacağız. Kerem bir araba kiraladı. Koper’de buluşacağız, merak etme,” dedi.

Nil grubun ayrı düşmesinden pek memnun olmamıştı. Ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“İyi olacaksınız, söz ver.”

Melis hafif bir kahkahayla cevap verdi.

“Bizim için endişelenmeyi bırakıp havuzun tadını çıkarır mısın lütfen?”

Nil gülümsedi. “Tamam, siz beni düşünmeyin. Bu arada telefonumu hemen halledeceğim, bana rahatlıkla ulaşmanızı istiyorum. Ve lütfen, bir sorun olursa mutlaka arayın.”

Melis, “Bizi düşünmeyi bırak demedik mi? Merak etme, haberleşiriz. Şimdi kapatmam lazım yoksa Cansu açlıktan kolumu kemirecek,” dedi.

“Tamam, görüşürüz.”

Nil dudağının kenarında bir gülümsemeye telefonu geri uzattı.

“Teşekkür ederim.”

Sinan derin bir iç çekti. Nil’in endişelendiğinde küçük bir kız çocuğu gibi görüldüğünü daha önce de fark etmişti. Dudakları muzip bir şekilde kıvrıldı ve “Rahatladın mı?” diye sordu.

“Evet.”

Sinan, kollarını göğsünde kavuşturup ona baktı. Arkadaşlarından uzakta olmak belki de birbirlerini daha iyi tanımalarını

sağlayabilirdi. Tabii eğer Nil de isterse. Akşam yemeği güzel bir başlangıç olabilirdi. Gülümsedi ve “Hadi o zaman, acıkan sadece Cansu değil,” dedi.

Nil, “Benim karnım çok da aç değil aslında,” dedi.

Sinan hafifçe gülümsedi. Aklına Nil’in de seveceğinden emin olduğu bir fikir gelmişti.

“Yemek derken, seni yemek salonuna götürmekten bahsetmiyorum.”

Gözlerinde bir parıltı vardı, Nil bu bakışın ne anlama geldiğini çözemedi Sinan devam etti.

“Bir sürpriz diyelim.”

Nil şaşkınca “Sürpriz mi?” diye sordu.

Sinan omuz silkerek hafifçe gülümsedi.

“Bunu bir teşekkür yemeği olarak kabul edebilirsin. Bugün kütüphanede çok güzel vakit geçirdik. Ayrıca bu güzel gecede dışarıda olmak varken kendimizi neden mekânlarla sınırlandıralım?”

Nil bu düşünceye direnmek için hiçbir sebep bulamadı. Oda da tek başına kalıp kendini yiyeceğine onunla olmak çok daha iyi olabilirdi. Sinan’ın samimiyetinin yanı sıra yıldızların altında yemek fikri kulağa çok cazip geliyordu. Hafifçe başını salladı.

“Peki, ama pijamalarım la olmaz.”

Sinan güldü. “Tabii ki olmaz. Sen bu haldeyken düşüncelerimi toparlayamıyorum.”

Nil içinde bir kıpırtı hissetti. “Peki, madem öyle...” Kapıya yöneldiğinde Sinan, “Sakin acele etme, bu gece sadece ikimizin olsun,” dedi.

Nil’in yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Hafifçe gülümsedi ve dışarı çıktı.

Koridorda ilerlerken, Sinan'ın söyledikleri kafasında dönüp duruyordu. Gözlerindeki belirgin parıltı, sesindeki sıcaklık... Hatta onu şaşırtması, değer verdiğini hissettiriyordu. Tüm bunlar, içinde daha önce hiç hissetmediği duyguları uyandırıyor.

Banyoya girip kısa bir süre duş aldıktan sonra, odasına geçti. Ne giyeceğini düşünmek bile o an için bir mesele haline gelmişti. Sinan'ın sürprizini düşünerek ne fazla sade ne de abartılı olacak bir şeyler seçmeye karar verdi. Hafif bir elbise, rahat ama şık... Onu yeterince etkileyebilecek bir seçim. İç sesi "*Adamdan zaman istedin seni ahmak!*" diye hatırlattığında yüksek sesle mırıldanarak, "Bir ilişkiye girmekten korkuyor olabilirim, hazır hissetmiyorum olabilirim. Ama tüm bunlar istemediğim anlamına gelmez," diyerek zihnindeki savaşa bir es verdi.

Sinan'ın söylediği gibi, bu gece sadece ikisinin ve bu düşünceden hoşlanıyordu. Yavaşça giyinip makyajını yaptıktan sonra derin bir nefes aldı ve aynada görünümünü son bir kez kontrol etti.

Yanlarında derin yırtmaçları olan hem vücut hatlarını belirginleştiren hem de aynı zamanda dökümlüymüş gibi görünen bir gömlek elbise tercih etmişti. Önceki gecelerde giydiklerine kıyasla daha sade görünüyordu ama ona gayet yakışmıştı. Şık ve rahat *nude* topuklu sandaletlerini, gecenin ilerleyen saatlerinde de rahatça hareket edebilmek için seçmişti. Saçlarını açık bırakmış ancak birkaç firketeyle sol tarafından yukarı toplayarak boyunun açıkta kalmasını sağlamıştı. Zarif bir gümüş çanta ve ince bir kolyeyle küpeleri görünümünü tamamlamıştı.

Aynadaki aksi onu memnun etti. Cansu görse onu kesinlikle tebrik ederdi. Kendini hazır hissettiğinde kapıyı açıp dışarı çıktı. Sinan çoktan gelmiş, onu bekliyordu

Koyu gri slim-fît gömleği ve şık siyah pantolonu içinde oldukça dikkat çekiciydi. Gömleğinin yakasını hafifçe açık bırakmıştı. Elindeyse bir buket yapma çiçek vardı.

Nil çiçeği fark eder etmez güldü ve “Nereden buldun bunu?” diye şaşkınca sordu.

Sinan omuz silkti. “Buna ilk buluşma diyebiliriz. Canlısını bulamayınca hediyeelik eşya satan bir butikten bunu aldım.”

Nil kocaman bir kahkaha attı.

Sinan “Hazır mısın?” diye sorduğunda keyifle gülümsedi. Buketi eline alırken “Kesinlikle evet,” diye yanıtladı onu.

Sinan, elini uzatıp yol gösterdi. “O zaman, geceyi başlatıyoruz.”

İkisi birlikte merdivenlerden inerken Sinan koluna girmişti. Nil’in kalbi sanki biraz hızla atıyordu. Ona yakınlığı, parfümünün kokusu, yıldızlarla dolu bir gece... Hayatı boyunca bu kadar çekici bir şeyle karşılaşmamıştı.

Geniş güvertede ilerlerken sürprizi de merak etmiyor değildi. Küçük bir çocuk gibi nereye gittiklerini sormamak için kendini zor zapt ediyordu.

Sinan onun heyecanını hissetmişti. Aslında o da en az Nil kadar heyecanlıydı. Kendini uzun zamandır bu kadar tazelenmiş ve yeni bir heyecana yelken açacak kadar cesur hissetmemişti. Nil, içinde varlığını bile unuttuğu bir dolabın kilidini açmış gibi hissediyordu. Usulca “Merak etme, gittiğimiz yeri beğeneceksin,” dedi.

Nil, gözlerinde hafif bir merakla başını salladı. Güvertedeki kalabalık yavaş yavaş azalırken geminin bir köşesindeki sessiz ve sakın alanı hedef aldılar.

Bu bölge, diğer kısmından izole edilmiş, derin denize bakan küçük bir alandı. Karşılarında deniz boyu boyunca uzanıyor ve ufukta yıldızlı gökyüzüyle birleşiyordu.

Oturmaları için birkaç minder ve yere bırakılmış bir piknik sepetiyle onları bekleyen alana ulaştıklarında Nil sevinçle el çırpıttı.

“Harika bir fikir Sinan! Tüm bunları nasıl ayarladın?”

Sinan onu elinden tutarak rahatça oturabileceği bir yere yönlendirirken “Eh, sanıyorum gemide beni seven birkaç mürettebat bulmuşum,” dedi.

Nil etrafına bakarken içindeki heyecanı hissetti. Gerçekten de her şey sakin, huzurluydu. Gemi yolculuklarında bu kadar izole bir yer bulmak kolay olmasa gerek.

Sinan sepetten çıkardığı örtüyü yere serdikten sonra sepettekileri boşaltmaya başladı. Nil, kısa bir süre etrafı izledikten sonra elbisesinin izin verdiği ölçüde diz çöküp minderine oturdu.

Sinan sepetteki şarabı iki kadehe doldurduktan sonra birini uzattı. Nil teşekkür ederek şarabı aldı ve manzaralarının tadını çıkardı. Bu özel anın içinde zaman, sanki durmuş gibiydi.

Sinan bu geceyi unutulmaz kılmak için hiçbir detayı atlama-mıştı. Bu dikkat, Nil'e kendini hayatında ilk kez değerli hissettirdi.

Sinan, “Bu akşamı bana ayırdığın için teşekkür ederim,” dediğinde Nil şaşkınca “Bunu benim yapmam gerekmiyor muydu?” diye sordu. Sinan gülümsedi.

“Birbirimizi tanımamız için çok güzel bir fırsat bulduk. Bunu değerlendirmek için elimizden geleni yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Doğal olarak sen ya da ben... Fark etmez. Şimdi biraz huzur, biraz da bu anın tadını çıkarmak istiyorum,” dedi.

Nil, bedeninde bir uyuşma hissiyle başını eğdi. Bu uyuşma şaraptan değil, Sinan'ın sözlerindendi. Bunun bir adım daha ileriye gitmek anlamına gelmediğini biliyordu; ama çabası, bu özel anı çok değerli kılıyordu.

Bir süre sessizce birbirlerine bakarak gecenin huzurunu paylaştılar. Nil, bakışlarını Sinan'ın yüzünden ayırmadan adeta fısıldayarak “Keşke dünya sadece iki kişiden ibaret olsa, tıpkı şimdi olduğu gibi,” dedi.

Sinan huzurla gülümsediğindeyse dayanamayıp onun yanağını okşadı. Sinan bu dokunuşa yanağını avucuna yaslayarak cevap vermişti. Birkaç saniye boyunca Nil ona dokundu, Sinan onu hissetti.

Nil elini çektiğinde Sinan yeni aklına gelmiş gibi oturduğu yerde dikleşti ve “Telefonun yanında mı?” diye sordu.

Başını sallayıp telefonunu küçük çantasından çıkardı ve kiledi açıp uzattı. Sinan da kendininkini çıkardıktan sonra bağlantı paylaşımı açtı. Nil onu izlerken GSM şirketinin uygulamasına girdi ve ayarlardan yurtdışı dolaşımını açtı.

“Birkaç dakikaya erişim açılır.”

Telefonu geri alan Nil, “Teşekkürler, bu kadar kolay mıydı?” diye sorunca Sinan gülümsedi.

“Teknolojiden anladığınızı sanıyordum, hele benim gibi tarih olmuş bir adamla kıyaslandığında.”

Nil bir kahkaha attı.

“Teknolojiden elbette anlıyorum ama açıkçası daha evvel bu işlemi yaptırmam gerekmemişti.”

Sinan onu daha iyi tanımak için ilgiyle, “İlk kez mi yurtdışına çıkıyorsun?” diye sorunca Nil başını eğdi.

“Hayır, daha evvel de çıkmıştım... Bir... Bir arkadaşım benim için bu konuları hallettiğinden hiç ilgilenmedim.”

Nil, özellikle bu gece geçmişi hatırlamak ve yine o korkuların pençesine düşmek istemese de konu bir şekilde Sarp’a gelmişti.

Sinan onun bir erkek olduğunu anlamıştı. Özel alanına müdahale etmiş gibi hissettiğinden bakışlarını kaçırdı ve ufka bakarak “Anlıyorum,” dedi.

O sırada Nil’in telefonuna bir mesaj bildirimi düştü. Nil mesajın uluslararası dolaşımla alakalı olduğunu tahmin ettiğinden bakmadı. Ancak ilk mesajın bildiriminin ardından on beş saniye geçmemişti ki arka arkaya mesaj bildirimleri gelmeye başladı.

Nil kaşlarını çatı. Telefonu eline aldı. Bildirime tıkladığında gelen mesajların çoğunun Sarp’a ait olduğunu gördü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Tropik Kralice

Nil bir anlık tereddütle mesajlara baktı. Sarp'ın adı, ekranın üst kısmında ardı ardına beliren bildirimlerde tekrar ve tekrar geçiyordu. Mesajların sadece ilk birkaç kelimesi görünse de bunlar içeriğini belli etmeye yetiyordu. Birkaçına göz ucuyla baktı.

"Nil, ne olur dön..."

"Beni affet..."

"Konuşmamız lazım..."
ve diğerleri.

Kalbi hızla atmaya başladı. İçinde bir rahatsızlık ve öfke kabarıyordu. Huzursuzdu ve geçmişin gölgesini ensesinde hissediyordu.

Sinan onun huzursuzluğunu fark etti. Kurcalamak ya da hesap sorar gibi görünmek istemese de kendini "Bir sorun mu var?" diye sorarken buldu.

Nil telefonu çantasına geri koyarken zoraki bir gülümsemeye, “Hayır, sadece... bir iki gereksiz mesaj,” dedi. Sesinin doğal çıkmasına çabalasa da başaramadı.

Nil, birkaç mesaj sesiyle birlikte tekrar titreyen telefonunu öfkeyle çantasından geri çıkardı ve kapattı. Derin bir nefes aldı. Gözlerini birkaç saniyeliğine kapatarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Daha kararlı bir ses tonuyla “Hayır, gerçekten. Önemli değil,” dedi. Sinan’a açıklama yapmaktan ziyade kendi kendini telkin ediyordu.

Gözlerini açtığı anda bakışlarını üzerinde bulacağını sanmıştı ancak genç adam başını önüne eğmiş, çalkaladığı kadehe sanki çok önemli bir şeyi inceliyormuş gibi bakıyordu.

“Özür dilerim.”

Sinan başını kaldırdı ve “Ne için?” diye sordu.

Nil eliyle ortamı gösterdi. “Bu gece, her şey. Sen...” Devam edemedi ve utançla başını aşağı eğdi.

Sinan elindeki kadehi bırakıp ona yaklaştı. Nil bu güzel ortamı bozan taraf olmanın verdiği utançla bakışlarını kaçırmıştı. İki parmağıyla Nil’in çenesini yukarı kaldırıp “Bana bak,” dedi sakince. Nil bu nazik talebe direnemedi.

“Bu hazırlıkların hepsi bizim içindi. Benim için değil. Doğal olarak özür dilenecek hiçbir şey yapmadın. Bu anda kaldığın sürece, geçmiş sana dokunamaz Nil...”

Nil çaresizce başını çevirdi ve çenesini onun dokunuşlarından uzaklaştırdı. Sonra da çaresizce açıklamaya çalıştı.

“Hiçbir şey anlamıyorsun Sinan. Tam artık kendi yoluma bakacağım dediğim anda bunlar oluyor. Geçmiş, geçmiyor... Soluğunu her an ensemde hissediyorum.”

Sinan birkaç saniye onun söylediklerini sindirdikten sonra yine usulca “Dinle,” dedi.

Söylediklerinin onu incitmesinden korkuyordu ama Nil'in artık onu inciten adamla ilgili gerçekleri de görmesi gerekiyordu. Bu yüzden devam etti.

“Bir keresinde yaşlı bir adam bana demişti ki bir adam, bir kadınla birlikte olmak istediğinde yoluna ne çıkarsa aşar.”

Nil dudağını ısırdı. Göz pınarlarını zorlayan yaşlara geçit vermemek için bir soluk aldı. Sinan devam etti.

“Birisi sana gereken değeri vermiyorsa, vermek istemiyordur.”

Nil, ona baktı. Dudaklarını araladı ama konuşmadı.

“Güven bana... Biri seni umursamıyorsa, umursamak istemiyordur. Duygusal açıdan ulaşılmaz bir adamın peşinden koşmamalısın. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun.”

Nil, başını hafifçe sallayarak buruk bir gülümsemeye ona baktı. Gözyaşı yanağına süzülürken sesi çatallı bir fısıltıyla, “Peki ya korkularım? Neden korktuğumu gerçekten anlayabiliyor musun?” diye sordu.

Sinan parmağının ucuyla yanağını kurularken “Birilerini kaybetmekten korkma Nil, kendini kaybetmekten daha çok kork. Birini diğerlerinden ayıran tek ayrıcalık ona verdiği sevgidir,” dedi.

Nil gözyaşları arasında gülmeye çalıştı. “Teşekkür ederim...” Sinan'ın söylediklerini kafasında evirip çevirirken birkaç saniye sessiz kaldı.

Sinan, sözlerinin onu rahatlatmadığının farkındaydı. Daha fazla zorlamak yerine düşüncelerini dağıtmaya karar vererek derin bir nefes aldı ve “Tamam,” dedi. “Bu geceyi daha fazla geçmişin gölgelerine teslim etmeyeceğiz. Sana bir teklifim var.”

Nil, gözyaşlarını silerken başını kaldırdı ve merakla ona baktı. “Ne teklifi?”

Sinan telefonunu eline aldı ve uygulamaya girip bir müzik seçti. Oturduğu yerden kalkıp elini uzattığında Dean Martin'in o bildik ezgileri onları sarmaladı.

"Benimle dans eder misin? Geçmişte değil, burada. Şimdi. Sadece sen ve ben."

When marimba rhythms start to play

*Dance with me, make me sway**

Nil hafif bir gülümsemeyle ona uzatılan eli kabul etti. Nasıl reddedebilirdi ki? Başını salladı ve fısıldar gibi "Şimdi," dedi.

Like a lazy ocean hugs the shore

Hold me close, sway me more"

Sinan, elini nazikçe tutarak onu ayağa kaldırdı. Göz göze geldiklerinde, Nil'in kalbindeki huzursuzluk yavaşça azalmaya başladı. Onun kollarında, ayakları müziğin ritmine uyarak hareket ederken kendini bir süreliğine tüm dertlerden arınmış gibi hissetti.

Başını omzuna yasladı. Erkeksi kokusunu içine çekti. Dudağının kenarına oturan bir gülümsemeyle "Dans etmeyi nereden öğrendin?" diye sordu.

Sinan bir eliyle Nil'in saçını düzeltirken geçmişten gelen bir anıyla gülümsedi ve "Birini etkilemek için. Ama işe yaramadı," dedi.

"Beni etkilemekte başarılı olduğunu söyleyebilirim."

Sinan hafifçe eğilip alçak ancak tutkulu bir ses tonuyla "Buna sevindim. Bir an seni etkileyemeyeceğimi düşünerek endişelenmiştim," dedi.

Nil, onun gözlerindeki sıcaklıkta kaybolurken telefonun kapalı olduğunu ve hiçbir mesajın onları rahatsız etmeyeceğini hatırladı. Geçmiş artık kapının dışında kalmıştı. Bu gece, sadece bu an vardı.

* Çalmaya başlayınca Marimba Ritimleri
Dans et benimle, salındır beni.

** Tembel okyanusun kumsalı kucaklayışı gibi
Sar beni sıkıca, salındır beni biraz daha.

Nil, kendini onun kollarına ve anın huzuruna bıraktığında, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi. Müziğin son notaları havada süzülürken göz göze geldiler. Sinan ellerini belinden çekmemişti. Nil, kendini daha önce hiç bu kadar güvende hissetmediğini düşündü. Hazla titredi.

“Üşüdün mü yoksa?”

Başını iki yana salladı. “Hayır anlık bir titremeydi.”

Sinan elini tuttu ve “Hadi gel,” dedi.

“O kadar kötü mü dans ediyorum?”

Sinan muzip bir gülümsemeyle cevap verirken kadehlerini tazeliyordu.

“Adımlarımı yakalayamadığımı daha evvel de test etmiştik. Ama bu akşam iyiydin.”

Kadehlerden birini alırken “Ama bu gece bir kadeh daha içmemem gerektiğini düşünüyordum. Yoksa adımlarım daha da kötüleşir,” dedi Nil.

“Bence yanıyorsun. Az önce resmen bir Hollywood sahnesindeydik.”

Nil gözlerini devirip gülümserken “Eminim Dean Martin şu an mezarında ters dönüyordur,” dedi ve ekledi: “Eğer bu kadar iddialıysan, belki de bir dahaki sefere salsa yapmayı denemeliyiz.”

Sinan kahkahasını tutamadı. “Salsa mı? Salsa yapabilir misin?”

Nil kadehini dudaklarına dayayıp bir yudum almadan evvel, “Tabii ki yapabilirim. Hem inan bana, güzel yaparım,” diye yalan söyledi.

Sinan, bir kahkaha attı. Çok eğlendiği anlarda başını geriye attığı ve bacağına vurarak güldüğü daha evvel de Nil’in dikkatini çekmişti. Tıpkı şimdi yaptığı gibi. Nil, “Eğer bu geceyi düşmeden bitirmeyi başarırsam kendimle gurur duyacağım,” dediğinde Sinan göz kırparak “E, o zaman bu geceyi kutlamak için bir sebebimiz daha var,” dedi.

Kadehini Nil'inkine uzattı. "Haydi, dans yeteneklerimizin sınırlarını zorladığımız ve şu ana kadar yere düşmediğimiz bu harika geceye."

"Ve muhtemelen yarın hatırlamak istemeyeceğim utanç dolu anılara."

Sinan bir yudum aldıktan sonra alaycı bir şekilde başını salladı. "Kendine haksızlık ediyorsun. Yarın sabah uyandığında sadece kusursuz bir gece geçirdiğimizi hatırlayacaksın."

"Risk almayı seviyorsun. O zaman şarap bitmeden bir oyun oynamalıyız."

"Nasıl bir oyun?"

Nil, dudaklarını büzerek düşündü. "Doğaçlama bir şey. Mesela... Mesela... Buldum! Sırayla garip sorular sorarız. En tuhaf soruyu soran kazanır."

Sinan kadehini tekrar kaldırdı ve keyif dolu bir gülümsemeye, "Tamam, ama baştan söyleyeyim. Sorularımla seni şaşırtacağım," dedi.

Nil kıkırdadı. "Haklısın, yanlış bir seçim oldu. İşin gücün öğrencileri sınavda terletmek ne de olsa."

"İyi bir tespit."

"Hadi bakalım, Sinan Bey. İlk soruyu sen sor."

Sinan gözlerini kısarak düşündü ve şeytani bir gülümsemeye, "Peki," dedi.

"Eğer tropik bir adada hayvan olarak yeniden doğacak olsan, hangisi olurdun ve neden?"

Nil bir kahkaha attı.

"Aman Tanrım, tarihle ilgili bir soru bekliyordum! Beni hazırlıksız yakaladın!"

Sinan omzunu silkip ciddi bir ifadeyle, "Burası tropik ada ve bu da sınav kâğıdın. Yanıtını bekliyorum," dedi. Tam da öğrencilerine sürpriz sınav yapan bir profesördü o anda.

Nil, gülerek gözlerini devirdi.

“Tamam, düşüneyim... Bir papağan olurum sanırım. Parlak tüyler, havalı taklit yeteneği... Ayrıca sürekli tropik meyve yiye-bilirim.”

Sinan başını sallayarak gülümsedi.

“Mantıklı. Hem de sürekli konuşabileceğin için tam sana göre bir seçim.”

Nil kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun? Ben konuşmayı sev-mem ki!”

“Tabii tabii, sadece sustuğun anlar çok nadir olduğu için fark etmiyoruz.”

“Bu oyunu bir daha oynarsak kimin daha çok konuştuğunu kayıt altına alacağım!”

Sinan bir kahkaha daha attı. Gülerken göz kenarlarında olu-şan kaz ayakları muhteşemdi. Nil onlara dokunmak istedi. Derin bir iç çekerek kendini yaşadıkları ana vermeye çalıştı.

“Tamam, sıradaki soru senin. Ama unutma, bu oyunda beni alt edemezsin.”

Nil derin bir nefes aldı ve yüzünde hafif bir muziplikle, “Ma-dem bir tarihçiyle oturuyorum, bu soruyu sormalıyım. Peki,” dedi ve farkında olmadan dudaklarını yaladı. Sinan’ın bir iç çek-tiğini fark etmeden “Eğer geçmişte bir tarihi olayda bulunma şansın olsaydı, hangisini seçerdin?” diye sordu.

Sinan bakışlarını Nil’in dudaklarından alamadı. Düşünceleri-ni toplamakta zorlansa da bir şekilde konuştu.

“Zor soru. Ama sanırım Apollo 11 Ay’a indiğinde orada ol-mak isterdim.”

Nil, “Hmm, biraz klasik ama kabul edilebilir,” diyerek başını salladı. “Ama orada tropik bir papağan olamazdın, üzgünüm.”

Sinan gülerek “Ama Ay’da iz bırakmış ilk papağan olurdum. Bu bile başlı başına tarihi bir olay olurdu,” dedi.

Kahkahalar arasında zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Gece ilerledikçe oyunları daha absürt bir hal aldı. İkisinin de gülmekten yanakları ağrımıştı.

“Bir gün boyunca sadece bir ses çıkarabiliyor olsaydın, hangi sesi seçerdin ve neden?”

“Kedilere özel bir restoran açsan, menüde neler olurdu?”

“Eğer bir tavşanla hayatını değiştirmek zorunda kalsaydın, bu hangi tavşan olurdu?”

“Bir pizzanın üzerinde asla olmaması gereken en garip malzeme sence nedir?”

“Dünyanın en ilginç müzesini yapacak olsaydın, koleksiyonunda ne olurdu?”

“Eğer bir peri sana sabah uyandığında devasa bir sebzeye dönüşme dileği verse, hangi sebze olmak isterdin?”

Sorular böyle devam etti ve sonunda Sinan, “Tamam, kabul ediyorum. Bu gece sen kazandın. Soruların beni epey zorladı,” diyerek birincilik ödülünü ona verdiğini beyan etti.

Nil, kazanan birinin kibirli havasıyla omuzlarını silktikten sonra uydurma bir bilgiyle “Bunu bekliyordum. Tropik papağanların zekâsı yüksektir sonuçta,” dedi.

Sinan gülümseyerek başını iki yana salladı ve ona doğru eğildi.

“Tamam, tropik kraliçe. Şimdi uyku vakti. Sabah kahvaltıyı kaçırdığında beni suçlamayı istemem.”

Nil parıldayan gözlerle “Ama çok eğleniyorduk,” diyerek itiraz etti. Dili ağzının içinde bir pelte gibi dans ediyordu. “Hem ben karaoke yapmak istiyordum.”

Sinan ayağa kalkıp ellerini ona uzattı ve “Emin misin? Mikrofonun başında sızacakmış gibi duruyorsun,” dedi gülerek.

“Olsun. Tropik papağanlar kendi keyfi için şarkı söyler. Uyu-
sak da şarkı söylemek bizim hakkımız Sinan Bey. Bunu elimden
almana izin vermeyeceğim.”

Ayağa kalktığında yaşadığı baş dönmesiyle başı onun göğsü-
ne çarptı.

Sinan, dengesini kaybettiğini fark edip onu nazikçe destekle-
di. Nil derin bir nefes alıp onun kokusunu içine çekti. Başı dö-
nüyordu.

Ağzının içinden “Çok güzel kokuyorsun,” diye mırıldandı-
ğında Sinan yutkundu. Bakışları yüzünde, gözlerinde dolaştık-
tan sonra dudaklarında sabitlendi. Nil’in dengesi bir kez daha
bozulduğunda, “Tamam, tropik papağan. Şarkı söylemek için
sabaha kadar bekleyelim, olur mu?” dedi.

Nil, bir çocuk gibi suratını buruşturarak “Ama tam da en gü-
zel yerdeydik,” diye mırıldandı.

“Evet, haklısın ama şu an ayakta durmakta zorlanıyorsun.
Gel, seni odana götürüyüm.” Nil’i bir yere yasladıktan sonra hız-
lıca piknik örtüsünün üzerindeki sepete topladı. Tam çiçeği
üzerine bırakacakken Nil itiraz etti.

“Hey dur, çiçeğimi orada yapayalnız bırakma.”

Sinan, “Onları bırakabilirsin, yarın alırız,” dese de Nil inatçı
bir ifadeyle, “Hayır, onu bana sen aldın. Burada bırakmayaca-
ğım,” diyerek cevap verdi.

“Tamam, tropik kraliçe. Ama müsaade et de ben taşıyayım.”

Nil başını aşağı yukarı sallarken yalpalayarak ona gelmeye
kalkınca hemen yanına yürüdü. Bir koluyla bedenini sardı, boş-
taki elindeyse buketi tutuyordu.

Nil onları koklamak istedi. Almak için kolundan sıyrıldığın-
da ters bir adım attı ve bileği burkuldu.

“Ah!”

Can acısıyla olduğu yerde yere çöktü. Sinan hemen yanına eğildi ve “Ne oldu?” diye sordu.

Yüzünü buruşturdu. “Sanırım bileğimi burktum.”

Sinan, eğilip bileğine baktı. Gözle görünür bir sorun olmasa da “Revire gidebiliriz,” dedi.

Nil başını iki yana salladı. Ağrı onu neredeyse ayıltmıştı.

Telaşla “Ciddi görünmüyor, ciddi bir şey yoktur, değil mi?” dedikten sonra “Melis benimle çok dalga geçecek! Onsuz sağ kalamayacağımı söyleyecek,” diye şikâyet etmeye başlamıştı.

Sinan aniden onu kucaklayarak doğruldu. Nil yine hafif bir çığlık atmıştı.

“Melis sana hiçbir şey diyemez. Sensiz kayboldular, unuttun mu?”

Nil başını omzuna yaslariken hafifçe gülümsedi ve “Sen hep böyle kahramanca mı davranırsın?” diye sordu.

Sinan, alaycı bir ses tonuyla, “Hayır, ama tropik papağanlar için bir istisna yapabilirim,” dedi. Nil, gülerek başını omzuna daha sıkı yasladı.

Başı dönüyordu. “Aman Tanrım, bu koku beni deli edecek,” diye içinden geçirdiğini düşünse de aslında yüksek sesle konuşmuştu. O gözlerini yumup anın tadını çıkarırken Sinan gülümsüyordu.

Nil çok zayıf bir kadın değildi. Ama Sinan onu bir çocuğu taşıyır gibi rahatça götürürken merdiven çıkmaları gerekecekti. Nil yukarı doğru hareketi fark ettiğinde gözlerini açtı ve kucağından inmeye çalıştı.

“Dur Sinan... Ben ıkabilirim.”

Sinan kararlı adımlarla basamakları çıkarken “Kıpırdamazsan ben rahatça çıkarırım seni,” dedi. Her ne kadar kondisyonu iyi olsa da Nil onun nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Rıza Bey’in kamarasının önünden geçerken “Dur Sinan,” dedi.

Sinan “Ne oldu?” diye sorsa da durmadı.

“Senin kamaran daha yakın. Şimdilik oraya gidelim. Ben sonra bir şekilde benimkine giderim.”

Daha evvel de onun kamarasına gittiği için orada olma fikri onu rahatsız etmiyordu. Sinan cevap vermedi ancak adımları kendi odasının önüne geldiğinde durdu. Kartı çıkarmak için onu yere bıraktığında Nil daha yeni aklına gelmiş gibi “Rıza Bey nasıl, bugün onu da boşladık,” dedi.

Sinan kapıyı açıp onu yeniden kucağına alırken “Merak etme sen hazırlanırken ben yanına uğradım ve onunla ilgilendim,” dedi.

Nil kapıdan içeri onun kucağında geçince utançla başını göğsüne gömdü. Daha evvel hayatında hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı. Evlendiğinde olacağını umuyordu ama Sinan daha tanışalı birkaç gün olmasına rağmen bu duyguyu ona yaşatmıştı. Gözleri doldu.

Sinan onu dikkatlice yatağına bıraktı ve bileğini incitip incitmediğini kontrol etti. “Sanırım çok ciddi bir şey değil, ama yine de biraz dinlenmelisin,” dedi. Mini barı açıp bir buz tankı çıkardı. Yanına gelip ayakkabısının bantlarını çözerken Nil artık tamamen ayılmıştı. Hem de tüm vücuduyla.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama kelimeler çıkmadan gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sinan, elindeki buz tankını bileğine bastırdı. Nil tedirgin olmuş gibi görüldüğünden “İstersen birini çağırıp baktırabiliriz,” diye öneride bulundu.

Nil başını iki yana salladı. “Kızlara bu gemide bir yerimi sakatlayacağımı söylerken ciddi değildim. Ama bak gör, başıma geldi.”

Gözleri ondan kaçırınca Sinan onun utandığını düşündü ve gülümsedi.

“Bazen ne dilediğine dikkat etmelisin.”

Nil zekice ya da komik bir şeyler söylemek istedi ama yapamadı. Sadece kısa bir süre önce neredeyse körkütük sarhoşken şimdi bu kadar ayık olmak istemiyordu. Çünkü eğer sarhoş olsaydı, sabah uyandığında birazdan yapacakları için alkolü suçlayabilirdi. Ama işin doğrusu zihni şu an pırıl pırıldı ve bu, kontrol edemediği dürtülerini daha da güçlendiriyordu.

Sinan, buz torbasını bileğine bastırırken “Buzu biraz daha tutalım, sabaha kadar iyileşmezse mutlaka birine gösterelim,” dedi.

Nil, sonunda ona baktı. Bu kadar düşünceli olması, inceliği, sürekli destek olması, hatta çiçekler... İçindeki sıcaklık büyüyordu. Neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle “Sinan,” dedi.

Sinan, başını kaldırdığında göz göze geldiler. “Evet?”

Nil, birkaç saniye daha onun gözlerine baktı. Ardından, hiç düşünmeden, tüm cesaretini toplayarak eğildi ve onu öptü. Dudakları onunkilere değdiğinde kalbi göğsünden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Öpücük hafif ve ürkekti, ama içinde saklı olan tüm duygularını ifade ediyordu.

Sinan önce şaşırdı, ama saniyeler içinde öpücüğe karşılık verdi. Öpüşme, başlangıcından çok daha yoğun ve derin bir hal aldı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Zamanın Durduğu An

Sinan'ın dudakları öpücüğüne karşılık verirken odadaki hava giderek daha da yoğunlaştı. Kalp atışlarının ritmi, içlerinden taşan tutkunun bir yansıması gibiydi. Sinan yanağına usulca dokunduğunda titredi. Parmakları boynundan aşağı yavaşça inip yakasında durdu. Nil, nefesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Sinan dudaklarını onunkilerden ayırdı ve gözlerinin içine bakarak “Emin misin?” diye sordu. Sonradan Nil'in pişman olacağı bir şeylere yol açmak istemiyordu.

Nil gömleğinin yakasından kavrayarak kendine çekerken dudaklarının üzerine “Evet,” diye fısıldadığında saçlarını okşayarak onu yatırdı. Dudakları, boynunda ilerlerken Nil, derin bir nefes alarak titredi. Aralarındaki mesafe tamamen kaybolmuştu, artık sadece birbirlerinin varlığını hissediyorlardı. Gömleğinin düğmelerini birer birer çözmeye başladı. Parmakları değdiği her noktayı adeta yakıp kavuruyordu.

Göbeğinin üzerindeki son düğmeye geldiğinde Nil zevkle titredi. Sinan gömleğin kumaşını eliyle iterek genç kadının tenini

ortaya çıkardığında boğazından bir hırıltı koptu. Siyah dantel sütyenin önündeki kopçayı açarak göğüslerini serbest bıraktığında Nil uzandığı yerde biraz doğrularak onu kendine çekti. Dudakları büyük bir iştahla birbirlerinde kaybolurken Nil gömleğini çekiştirerek pantolonunun içinden çıkartmaya çalışıyordu.

Sinan, ellerinin aceleci hareketlerini hissederek onun isteklerine karşılık verdi. Gömleğini hızla çıkarıp yere attıktan sonra yeniden ona döndü. Göğüs kaslarını örten yumuşak tüyler o kadar cezbediciydi ki Sinan'ın dudakları Nil'in boynunda, elleri belinde dolanırken Nil'inkiler onun göğsünde geziniyor, hissettirdiği hazla onu çılgına çeviriyordu.

Nil, dokunuşlarının her biriyle hazla kavrulurken onun kollarına sarıldı. Parmaklarını onun geniş omuzlarında, sırtında gezdirirken Sinan göğüslerine ulaşmıştı. Meme uçlarından birini ağzıyla örttüğünde inledi. Aralarındaki şehvetli gerilim her saniye daha da yoğunlaşıyordu.

Sinan, kalçalarından kavrayarak onu yukarı çekti. Dudakları tekrar buluştuğunda öpücükleri artık kontrolsüz bir şekilde derin ve yoğundu. Nil'in elleri pantolonunun kemerine doğru indiğinde Sinan onu durdurdu. Göz göze geldiler. Sinan, yüzünü avuçlarının arasına alarak "Hâlâ devam etmek istiyor musun?" diye tekrar sordu.

Nil'in bakışları kararmıştı. Kelimelerle cevap vermekle vakit harcamadı. Sinan'ın elini iterek işine kaldığı yerden devam etti. Bu cevap onun için yeterli oldu ve tereddüdünü tamamen ortadan kaldırdı. Özenle üzerindikileri çıkardı. Karşısındaki manzara muhteşemdi. Dolgun ve kıvrımlı bedeniyle tıpkı Rönesans tablolarından fırlamış gibi görünüyordu. Sinan bu cazibeye daha fazla karşı koyamadı.

Dudaklarından başlayarak boynuna, omuzlarına ve ardından vücudunun her köşesine özenle dokundu. Nil, her temasında

hissettiği dalga dalga yayılan heyecanla nefesini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Bütününüyle soyunduklarında, aralarındaki engeller de tamamen ortadan kalktı. Dokunuşları, nefesleri ve hareketleri, birbirlerine duydukları arzunun bir senfonisi haline gelmişti. Nil, bedeninde gezinen ellere karşılık verirken ikisi de bu anın büyü-süne teslim olmuştu.

Sinan onu yatakta nazik bir şekilde yüzüstü çevirdikten sonra üzerine yarı uzandı. Ensesindeki saç diplerinden aşağı doğru bedenini ufak öpücükler ve ısırıklarla dağlamaya başladı. Kalçasına ulaştığında onu incitmemeye çalışarak bacaklarını araladı. Parmağıyla nazikçe bedeninin o an merkezi olan noktayı okşarken Nil kıvranıyordu. Parmağını ıslanan aralıktan içeri nazikçe ittiğinde Nil bir zevk çılgılığı attı.

Sinan parmaklarını arada değiştirerek tek tek içinde hareket ettiriyor, aynı anda da dudakları kalçasında, iç bacağına gezererek teninin her bir noktasına dokunuyordu.

Dokunuşlarıyla Nil'in bedenini tamamen ele geçirmişti. Sinan parmaklarıyla onu keşfederken titreyerek nefesini kontrol etmeye çalıştı ve onu karşılamak için kalçalarını hafifçe yukarı kaldırdı.

Bu Sinan'ın kontrolünü kaybetmesine vesile olmuştu. Kendine hâkim olamadı ve ona doğru eğilerek dudaklarını yavaşça Nil'in sırtına dolaştırdı. Parmaklarının ritmi değişti. Her hareketi adeta Nil'in bedeninde yankılanıyordu, içindeki arzuyu körükleyen ve kontrolünü tamamen kaybetmesine neden olan bir melodi gibiydi.

Nil, alt dudağını ısırarak bir süre kendini susturmaya çalıştı ama Sinan'ın hareketleri hızlanınca ince bir iniltiyle pes etti. Sinan, onun bacakları arasındaki ıslaklığı, sıcaklığı ve her temasında nasıl titrediğini hissediyordu. Bir süre sonra ikisini de ya-

kıp kavuran işkenceye bir son vererek parmaklarını çekti ve Nil'i yavaşça sırtüstü çevirdi.

Nil'in gözleri karanlık bir deniz gibi, adeta arzu ve teslimiyetini ifşa ediyordu. Sinan, dudaklarını kavradığında öpücüğü derin, yoğun ve tutkuluydu. Altında tamamen savunmasız, ama bir o kadar da arzulu bir şekilde uzanan Nil'in bacaklarını nazikçe aralayarak iki yana açtı.

Sinan, dudaklarını boynundan aşağı kaydırды ve göğüs uçlarında dilini dairesel hareketlerle gezdirmeye başladı. Nil'in vücudu, her hareketine karşılık veriyor, parmaklarıysa sırtında iz bırakıyordu.

Sinan, göğsünden karnına doğru inerek teninin her bir santimetrekaresini mühürlerken Nil, her öpücükte daha da yoğunlaşan bir arzu seline kapılmıştı. Kalçalarına ulaştığında, bedeni heyecanla titredi.

Dudakları tam merkezine yaklaştığında, içgüdüsel bir şekilde nefesini tuttu. Sinan, parmaklarıyla nazikçe aralarken dudaklarını Nil'in sıcaklığının bastırdı. Nil'in boğazından kopan inilti odada yankılandı.

Sinan, hafif dil darbeleriyle onu zevklendirirken Nil'in tepkileri, hızını ve yoğunluğunu şekillendiriyordu. Diliyle onu dalga dalga yayılan bir zevkin içine çekiyordu.

Nil, onu saçlarını kavrayarak kendine bastırdı. İkisi de kontrolsüz nefeslerin esiri olmuş, zevk denizinde savruluyordu.

Bir süre sonra Sinan, yeniden yukarı çıktı ve yüzüne eğildi. Aralarındaki mesafe tamamen kapanmıştı. Nil'in yüzündeki ter damlaları, yaşadığı zevkin birer yansımasıydı. Sinan daha fazla dayanamayacağını fark ederek yatağın yanındaki komodini açtı. Nil'e saatler gibi gelen birkaç saniye boyunca çekmeceyi karıştırdı ve nihayet aradığını buldu. Prezervatifi hızla yırtıp yerleştirirken gözlerini onunkilerden ayırmadı. Ve Nil, nefesinin belki de milyonuncu kez kesildiğini hissetti.

Sinan, gözlerinin içine bakarken bacağına sarıldı ve içine girdi. Nil, ilk anda bir çığlık atsa da ardından dudakları onunkileri buldu ve bu hissi onunla paylaştı.

Ritmik hareketler, her ikisini de başka bir dünyaya taşıırken, Nil, onun omuzlarına sıkıca sarıldı. Her nefes, her dokunuş ve her hareket, aralarındaki tutkuyu daha da derinleştiriyordu.

Bedenindeki her kas gerilmişken Sinan son bir hamleyle onu zirveye taşıdı. Gözleri kapanırken boğazından derin bir çığlık koptu. Çok geçmeden Sinan da onunla aynı noktada bulundu. İkisi de yorgun, ama tamamen tatmin olmuş bir şekilde birbirlerine sarıldılar. Sinan, alnına yumuşak bir öpücük kondururken Nil, onun göğsüne yaslanmış, soluğunu düzenlemeye çalışıyordu.

Sinan'ın göğsüne uzanmış, saçlarını okşamasının keyfini çıkaran Nil için o gece, adeta bir dönüm noktasıydı. Paylaştıkları bu an, sadece bedenlerinin değil, ruhlarının da birbirine karıştığını hissettirmişti. İkisi de bir süreliğine dünyayı unutmuş, evrenin merkezinde *bir* olmuşlardı.

Sabah güneşinin odadaki perde aralığından sızan ilk ışıkları yüzüne vurduğunda Nil, huzurlu bir şekilde gözlerini açtı. Başını çevirdiğinde, Sinan'ın göğsüne yaslandığını fark etti. Onun düzenli nefes alış veriş, sanki bir an için hayatındaki tüm karmaşaya son vermiş gibiydi. Sinan'ın kolu hâlâ beline sarılıydı, ondan yayılan bu sıcaklıkla kendini güvende hissediyordu.

Sinan'ın uyurken yüzünde oluşan yumuşak ifadeye bakıp gülümsedi. Parmaklarını usulca göğsünde gezdiriyordu ki onu uyandırmaktan ve bu anın büyüsunü bozmaktan korkup durdu.

Bir süre gözlerini kapatıp Sinan'ın göğsünde yatarak başının altında hissettiği kalp atışlarını dinledi. Bu ritmik tını, ona bir şarkı gibi geliyordu, belki de uzun zamandır ihtiyaç duyduğu sakinliğin sesi buydu.

Sinan, kolları arasında hissettiği kıpırtıyla gözlerini açtı. Akşam yaşadıkları bir bir zihninden geçerken hafifçe gülümsedi ve bu güzel geceyi paylaştığı kadına eğilerek alnına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra hâlâ uykulu çıkan sesine aldırmadan, “Günaydın,” diye fısıldadı.

Nil, “Günaydın,” dedi. Bakışları buluştuğunda Sinan onun gözlerindeki parıltıyı gördü. “Seni uyandırmak istememiştim.”

“Uyandırmasaydın üzülürdüm. Bu anı bensiz yaşamam haksızlık.” Parmağını Nil’in yüzünde nazikçe gezdirirken “Bıraksan tüm gün böyle kalabilirim,” dedi.

Nil gülümsedi ve ona daha da sıkı sarıldı. “Bu kadar tembel olduğunu düşünmemiştim.”

Sinan, parmaklarını saçlarının arasından geçirirken “Olabilir,” dedi. “Senin yanında, her şey mümkün.”

Ardından eğilip onun dudaklarını kavradı. Öpüşündeki şefkati hissetti Nil. Bir şeye davet etmiyordu, bir şey vaat etmiyordu. O an hissettikleri huzuru, birbirlerinin dudaklarından içtiler.

Zamanın akışına karşı koyarak öpüştüler, seviştiler. Dışarıdaki dünyaya dönmeden evvel, birbirlerinin varlığında kaybolmanın tadını çıkardılar.

Nihayet yataktan çıkacak iradeyi bulduklarında, saat on bire geliyordu. Sinan, Nil’in duş almasına da yardım etmiş, daha doğrusu ikisi birlikte suyun altında birbirlerinin bedenlerini ovarak, dokunarak, öperek yıkanmışlardı. Sinan, ayağının üzerine basmasına izin vermiyordu halen.

Nil, duştan çıktığında onun gömleklerinden birini giymişti. Saçlarını tararken Sinan da hazırlanmış, oversize beyaz gömleğinin kollarını kıvırıyordu.

“Sanırım kahvaltıyı kaçırdık.”

Sinan gülerek “Kime göre? Ben bu sabah kendimi oldukça tok hissediyorum,” dedikten sonra yanına gidip başına bir öpücük bıraktı. Aslında Nil de a değildi. Gece boyu hem ruhunu hem de bedenini doyurmuştı. Aynadaki yansımalarına bakarken mutlulukla gülümsedi. Sinan elinden tarağı alıp saçlarını taramaya başlamadan evvel “Bugünü havuz kenarında değerlendirebiliriz diye düşünmüştüm, tabii sen de istersen. *Snack* barda yiyecek bir şeyler bulabiliriz,” dedi.

Nil o anda hayatında ilk defa annesi ve kuafr dışında birinin saçını taramasının şokunu yaşıyordu. Kendini oldukça tuhaf hissetti. Üç yaşında bir kız çocuğu ya da değer verilen bir kadındı. O an Sinan’ın gözünde ikisi de olmaya razı olabileceğini fark etti.

İ dünyasında yaşananları ona yansıtmamaya çalışarak “Ola-bilir, bir kahve bile isek yeter,” dedi.

Sinan ise kendini onun saçlarının ahengine kaptırmıştı. Nil’in aynadaki aksini izlerken onun bir şey söylemek istediğini hissetse de genç kadın sadece glmsemele yetinince yansımasından gözlerinin içine baktı ve “Saçların çok güzel...” dedi.

Nil, bu söz karşısında kalbinin hızlandığını hissetse de belli etmekten korkarak “Buna alışabilir ve benim özel kuafrm olarak çalışmanı isteyebilirim,” diye şakaya vurmaya çalıştı. Ancak gözlerindeki derin ifade, Sinan’a bu sözlerin ardındaki duyguyu açıkça gösteriyordu.

Sinan gülerek tarağı kenara koydu ve Nil’in elini tutarak onu aynadan uzağa, kapıya doğru çekti. “O zaman hadi, bir sa tarama uzmanı olarak kaybettiğim enerjiyi toplamam lazım.”

“Ama önce kamarama gitmem gerekiyor.”

Sinan onun talebini onayladıktan sonra havuz kenarı için havlusunu, güneş kremini ve gözlüğünü aldı. Gömleğinin altına deniz şortunu giydiğinden tamamen hazırды. Kapıdan çıkmadan önce Nil’i kucaklamaya kalktığında genç kadın kıkırdayarak itiraz etti.

“Dur Sinan. Artık yürüyebilirim. O kadar da acımıyor.”

“Canın yandığı için değil, hoşuma gittiği için seni taşıyorum.” Nil’in yanakları kızardı. Utangaç bir gülümsemeyle başını boynuna gömdü.

“İnsanların karşısına öyle çıkamam. Utanırım.”

Sinan yavaşça onu kucağından bırakırken “Dün gece utanmamıştın,” dedi muzipçe. Sözlerinin barındırdığı anlamla Nil daha da utandı. Ellerini onun gömleğinden bile belli olan göğüs kaslarına yasladı ve “O başkaydı,” diyerek kendini savundu.

Sinan ısrar etmeden onu bedenine yasladı ve “Tamam, yürümene izin vereceğim ancak bunu yaparken bana yaslan ve ayağının üzerine yük bindirmemeye çalış,” dedi.

Nil, onun bu rahat tavırlarına hayranlık duyuyordu. Yanında olmak, onunla vakit geçirmek zihnindeki karmaşayı susturmasına yardım ediyor, sanki tüm dünya bir süreliğine sessizleşiyor, yalnızca onların anları anlam kazanıyordu. Sarp’ın mesajlarını, geçmişte yaşadığı acı dolu günleri unutturuyordu. Kendini mutlu ve daha da önemlisi değerli hissediyordu.

Kamarasına yürüyüş normalden daha uzun sürdü. Sinan dışarıda beklerken çantasını hazırlamaya başladı. Üzerindeki gömleği çıkarıp tek parça siyah bir mayo giydi. Mayo bel tarafından iki pencere dışında cesur bir göğüs dekoltesine de sahipti. Aynada kendini süzerken gece yaşadıkları tutku dolu dakikaların hatırası zihnini ve bedenini adeta haz bombardımanına tuttu. Gözlerini yumup birkaç saniye sakinleşmeyi bekledikten sonra az evvel çıkardığı ve tekrar giyme arzusunu bastıramadığı gömleği üzerine geçirdi.

Geniş kenarlı bir hasır şapkayı da başına oturttuğunda tamamen hazırды. Kızlar ona ulaşabilsin diye telefonunu açıp çantasına attı. Bir tarafı yeni bir mesaj gelir endişesini taşıırken diğer tarafı Sarp’ın ona artık acı veremeyeceğini hatırlattığında kapıyı açıp kamaradan çıkabilmişti.

Sinan halen onun gömleğini giydiğini fark edince gülümsedi. Ona sarılıp şapkasının üzerinden başına derin bir öpücük kondurdu. “Hayır bekle, olmadı.” Şapkayı çıkardı ve saçlarının kokusunu içine çekerek onu tekrar başından öptü.

Nil huzurla gülümsedi ve kendine hâkim olamayarak başını kaldırdı ve dudaklarını uzattı. Sinan hemen beklentisine karşılık vererek onu nazıkçe öptüğünde midesindeki o haylaz kelebekler yine işbaşına geçti.

Gemideki havuzlardan en sakın olanını bulmak için yola çıktılar. Bugün herhangi bir durakta durmayacakları için gemi oldukça kalabalıktı. Neredeyse pes edecekleri bir anda nispeten daha sakın bir havuz buldular. Bu çok büyük bir havuz olmadığından konuklar tarafından çokça tercih edilmiyor gibiydi. Tüm bunlara rağmen boş şezlong bulmak kolay olmamıştı.

Eşyalarını şezlonga bıraktıklarında Sinan “Bir oyuna ne dersin?” diye sordu.

“Ne oyunu?”

Sinan onu omuzlarından tutup şezlonga oturmasını sağladı.

“Yemek seçimini tamamen bana bırakıyorsun. Bakalım nelerden hoşlandığını tahmin edebilecek miyim?”

Nil hafif bir kahkaha attı. “Dün tanışmadık Sinan. Günlerdir üç öğün birlikte yemek yiyoruz. Neleri sevdiğimi fark etmişsindir.”

“Hmm... Seni günlerdir gözlediğimden eminsin yani.”

Nil kızarsa da itiraz etmekten geri durmadı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Sinan hafif bir kahkaha attı. “Sen var mısın, yok musun onu söyle.”

Nil teslim olmuş gibi şezlonga iyice yerleşti ve güneş gözlüklerini takıp “Dene bakalım Sinan Bey,” diyerek ona meydan okudu.

Sinan gülümsedi ve elini göğsünün üzerine dayayıp hafifçe öne eğilirken “Size hizmet etmek benim için bir şeref matmazel,” dediğinde Nil, “Madam olacak,” diyerek düzeltti.

Sinan başını sallayıp onu selamladıktan sonra uzaklaştı. Nil yüzünde bir gülümsemeyle gidişini izlemekten kendini alamadı. Bu tatil hiç bitmesin, sonsuza dek onunla bu şekilde flörtleşsinler, sevişsinler, yeni yerler keşfetsinler, kitap okusunlar istiyordu. Gemiden ineceği anı düşünmek bile istemiyordu. Zihnini dağıtmak için telefonunu eline aldı.

Çok şükür, geçmiş onun izini kaybetmişçesine Sarp’tan bir emare yoktu. Gönderdiği mesajları okumamak adına kendiy-le girdiği savaşı kısa sürede kazandı ve arkadaşlarını görüntülü aramaya karar verdi.

İlk olarak Melis’i aradı, onunki açılmadığında biraz endişelense de Cansu’nun telefonunu aramaya karar verdi. Cansu neredeyse dördüncü çalışta telefonu açtığında esniyordu.

“Hey bebek, nasılsın?”

“İyiiz Nil, sen n’apıyorsun?”

Cansu onun sorusuna cevap verirken çok da şevkli sayılmazdı. Arabada yolculuk etmeyi sevmediğinden Nil bu durumu huysuzluğuna verdi.

“Neredesiniz?”

Cansu isteksizce “Korfu ile Koper arasında bir yerlerde işte,” dediğinde Melis arkadan bağırp telefonu istedi.

“Hey, n’aber Nil, nasılsın?”

Cansu’nun bet sesinden sonra onunki çok daha keyifli gelmişti.

“İyiyim Mel... Sizler çok iyi değilsiniz sanırım.”

Melis gözlerini devirdi.

“Biliyorsun huysuz, yolculuğu sevmiyor.”

Nil arkadaşlarının durumunu düşününce gemiyi durdurmak için bir şey yapmadığına hayıflandı. Belki de Cansu ona kızgındı.

“Ne zaman yola çıktınız?”

Melis “Sabah,” derken arkadan Cansu’nun “Dün akşam” diyen sesi duyulmuştu. Kerem konuyu değiştirmek ister gibi atladı.

“Hey, Nil. Merhaba, Sinan nerede?”

Nil o anda bu soruya detaylı cevap verebilecek zihin sağlığına sahip olmadığından, “Bilmiyorum,” dedi ve Meli’s’e, “Korfu ile Koper arası kaç kilometre Mel? Yani ne kadar yolunuz kaldı?” diye sordu.

“Merak etme çoğu bitti azı kaldı. O değil de... Gömlek?” Cansu’nun dikkati çekmeyi başardığı kamerada aniden görünen başından belliydi.

Nil telaşla “Gelirken üzerime aldığım bir şey işte. Neden konuyu değiştiriyorsun,” diye çıkıştı. Oysaki konuyu tamamen sapırtan ta kendisiydi.

Cansu gözlerini kısmış ekrana bakarken giderek kameraya yaklaşıyordu. Telefonu Meli’s’in elinden çekerken “Ver şunu,” dedi. Nil telaşla telefonu çekmiyormuş gibi yapıp kapatmayı düşündüğü sırada Cansu parmağını kameraya sallayıp Meli’s’e “Erkek gömleği bu!” dedi.

Nil gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve “Saçmalama Cansu, benim gömleğim işte, daha evvel görmediysen ben ne yapayım,” diyerek kurtarmaya çalışsa da başarılı olamadı.

“Kızım sen beni ne sanıyorsun? Sıradan bir marka zincirinin tezgâhtarı mı? Dikişlerin yönünden bile anlarım ben kadın mı erkek mi...”

Nil derin bir soluk daha alırken Melis telefonu onun elinden çekti. “Ver şunu.” Az evvel onun söylediğini iade etmişti.

“Melis, ne saçmalıyor bu? O biliyor olabilir ama ben nereden bileyim kadın mı erkek mi? Hoşuma gitti aldım işte! Neden bu kadar büyütüyorsunuz?”

Kerem’in başını uzatarak onu kamerada görmeye çalıştığını fark edince iyiden iyiye gerildi.

“Neyse ben kapatıyorum. Sizi merak etmiştim ama formunuz gayet yerinde maşallah. Sinir ettiniz beni.”

Melis’in, Cansu’yu kafasına takmamasına dair söylediklerini dinledikten sonra, “Görüşürüz,” diyerek telefonu kapattı.

Bir anlık sessizliğin ardından zihni aniden düşünce seline kapıldı. Yıllar boyunca ilişkisi ve tercihleri arkadaşları tarafından mercek altındaydı. Sarp’la yaşadıkları, zamanla arkadaşlarından bir şeyler saklama alışkanlığı geliştirmesine neden olmuştu.

Bunu bilerek yapmıyordu ama başkaları tarafından yargılanmaktan, “*Ben demiştim*” bakışlarından ödü patlıyordu. Belki de seneler boyu gösterdiği basiretsiz tutumlarla bunu hak etmişti ama şimdi yeni bir hayata başlamanın eşiğindeydi ve bu yanlış da olsa, doğru da olsa yaşamak istiyordu. Kendi içsel savaşıyla yüzleşmeyi değil; o anda, sadece Sinan’ın yanında olmak istiyordu.

Onun, elinde bir tepsiyle yanına doğru geldiğini görünce gülümsedi. Sinan, içindeki karmaşayı fark etmiş gibi, tepsiyi bıraktıktan sonra eğilip yanağını okşadı ve “İyi misin?” diye fısıldadı. Nil sadece başını sallayarak gülümsedi ve bu anın tadını çıkarmaya karar verdi.

Birbirlerine sarılıp havuzun kenarındaki şezlonga yerleştiler. Bu an, Nil için her şeyden daha kıymetliydi. Geçmişi düşünmeye, geleceği dert etmemeye karar verdi.

Ve bu an, sonsuza kadar sürsün istedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Huzurlu Bir Sabah

Seçtikleri havuz, güneşli havanın tadını çıkaran yolcularla dolup taşıyordu. Rüzgârın hafifçe dalgalandırdığı deniz, büyük bir tabloyu andırıyordu. Şezlongda içeceğini yudumlayarak manzaranın tadını çıkaran Nil, elindeki kitaba dalmış görünen Sinan'a, "Burada saatlerce oturabilirim," dedi.

Sinan, kitabı kapatıp gülümsedi. "Keyfini bozmak istemem ama vakit ilerlemeden bir kez daha suya girmek istiyorum. Sen ne dersin?"

Nil "O zaman kültürel mirasla vedalaş da havuza girelim," diye cevap verdiğinde kitabı şezlongun üzerine bıraktı. "Acaba tüm ilginin başka bir şeyde olması seni rahatsız etmiş olabilir mi küçük hanım?"

Nil aniden doğrulup ata biner gibi Sinan'ın kucığına oturduktan sonra "Ben ilgi istediğimde alırım," dedi ve dudaklarına uzandı. Hayatında ilk kez kendini her şeyi yapabilecek kadar özgür hissediyordu o anda. Kimseyi tanımıyordu ve ilişkiler konusunda yargılanma korkusu yaşamadan istediği gibi davranmak,

onun için bir ilkti. Bu anın ve Sinan'ın dudaklarının tadını çıkar-
dı. Kalçalarının altında Sinan'ın sertleştğini hissetmek cesaretini
artırmıştı.

Sinan öpüşleri daha da derinleşmeden müdahale etti ve onu
kendinden uzaklaştırdı. Arzudan laciverte dönen gözleriyle ona
bakıp "Biraz daha devam edersen ortada çoluk çocuk var deme-
yeceğim, haberin olsun," dedi.

Nil kıkırdadı ve parmağını gömleğinin düğmeleri üzerinde
gezdirirken "Yüzmek istediğini sanıyordum," dedi muzipçe.

"Şu an neden bahsettiğini kesinlikle anlamıyorum. Konu
neydi?"

Nil yaramazlıkta yakalanmış gibi dudağını sarkıtırken üze-
rinden kalktı.

"Tamam, dikkatini dağıtmayayım o zaman."

Sinan yanından ayrılmasına müsaade etmeden bileğinden tu-
tup onu kendine çekti. Nil kucağına düştüğünde arzuyla "Şu an
yapmak istediğim tek şey seni odaya götürüp kıyamet kopana
kadar sevişmek," dedi ve onu öptü. Dudakları ayrıldığında ise
"Bana ne yaptığının farkında bile değilsin," dedi.

Nil mutlulukla ışıldıyordu. Gülümsedi. "Bunu bir vaat olarak
mı almalıyım?"

Sinan kucağında Nil olduğu halde ayağa kalktı ve geride bı-
raktıklarını zerre umursamadan kamarasının yolunu tuttu. O an
vaatleri yerine getirmek için çok uygun bir zamandı.

Kamaraya girdiklerinde Nil hâlâ kucağındaydı. Kapıyı ayağıyla
arkasından kapattı. Nil'in kolları boynuna dolanmıştı ve yüzün-
de heyecanla karışık bir gülümseme vardı. Camlardan süzülen
ışığın odada yarattığı yumuşak atmosferde onu yatırdı.

Nil, “Demek kıyamet koparacağız,” dedi ona meydan okuyarak.

Sinan eğilerek dudaklarına kısa ama tutkulu bir öpücük kondurdu. “Biraz sabır. Seni her saniyenin tadını çıkararak tüketeceğim.”

Nil, onun yanında kendini güvende ve aynı zamanda tamamen teslim olmuş hissediyordu, bu farklı ve heyecan verici bir deneyimdi. Sinan yavaşça üzerindeki çıkarırken nefesi hızlanmaya başladı.

Bir süre sonra, birbirlerini keşfetmenin ve arzularını serbest bırakmanın verdiği özgürlükle bütünleştiler. Nil, kendini daha önce hiç olmadığı kadar canlı ve ait hissediyordu. Sinan dokunuşlarıyla adeta onun ne istediğini biliyor ve tam da ihtiyacı olanı veriyordu.

Tutkulu bir sevişmenin ardından, Nil, onun göğsüne yaslanmış, sessizce kalp atışlarının ritmini dinliyordu. Yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı.

“Her an birinin beni uyandıracak bir rüyadaymış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.”

Sinan, saçlarını nazikçe okşayarak “İki kişinin aynı rüyayı görme olasılığı pek yok diye biliyorum,” diye yanıtladı.

Başını kaldırıp Sinan’a baktığında yüzündeki huzurlu ve samimi ifadeyi gördü ve içi bir kez daha ısındı.

Sinan, onu biraz daha sıkıca sararak “Bu gemi bizi nereye götürürse götürsün, şu an burada, seninle olmaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum,” dedi.

Nil kıkırdadı ve “Keyif bozan taraf olmak istemem ama bize yakıt lazım,” dedikten sonra ekledi. “Çok acıktım.”

Sinan doğrulup iki yanına kollarını yasladı. Boynuna doğru eğilip birkaç noktadan onu dişlerken, “Yoksa seni doyuramıyorum mu?” dedi. Nil o kadar gıdıklanmıştı ki kahkahaların arasında sadece “Yapma... Dur... Ne olur yapma,” diyebildi.

Sakinleştiklerinde Sinan yataktan kalktı ve “Eğer birlikte duşa girersek sonsuza kadar burada kalacağız. Sen duşa gir, ben de Rıza Amca’ya bakarım,” dediğinde Nil sonunda nefes alabilmenin verdiği rahatlıkla teklifi kabul edip banyoya yürüdü.

Sıcak suyun vücuduna yayılan rahatlatıcı etkisiyle gevşedi. Gözlerini kapatarak bir süreliğine tüm düşüncelerden arınmak ve sadece o ana odaklanmak istedi. Sinan’ın dokunuşları, sözcükleri, hatta kahkahaları hâlâ zihninde yankılanıyordu. İlk kez kendini böylesine hafif ve özgür hissediyordu. Bu his ve mutlulukla yıkandı.

Duştan çıktığında Sinan dönmemişti. Bir süre etrafına bakındı, ne zaman geleceğini kestiremediğinden onun gömleklerinden birini giyip beklemeye karar verdi. Gömleği düzeltip aynada kendine baktı ve “*Bu bende alışkanlık yapmaya başladı,*” diye mırıldandı. Saçlarını tararken yüzünde rahatlamış bir ifadeyle Sinan geri döndü.

“Rıza Amca gayet iyi durumda, yemek için salona gelmeyi planlıyor hem de.”

Nil, “Harika bir haber, biz de ona eşlik edelim,” derken Sinan yanına ulaşmıştı bile. Üzerindeki gömleği fark ettiğinde gülümsedi. Nil dizlerinin hemen üzerinde biten gömlekle muhteşem görünüyordu. Kendine hâkim olmakta zorlanınca Nil’in yüzüne düşen bir perçemi kaldırdı ve yanağını okşarken “Belki baş başa olmak istersin diye ona bir söz vermedim. Onunla yemek istediğinden emin misin?” diye sordu.

Nil başını çevirip yanağındaki avuç içine bir öpücük bıraktı.

“Ben Rıza Bey ile vakit geçirmeyi çok seviyorum. Dün tüm günü ve geceyi birlikte geçirdik ve...”

Bakışlarını kaçırdı.

Sinan usulca “Ve?” diye sorunca cümlesini tamamladı.

“İstersen onunla biraz vakit geçirdikten sonra gecenin kalanı bizim olur.”

Sinan onu tutup kendine çekti ve tutkulu bir öpücüğün ardından “Reddedilemez bir teklif,” dedi.

Nil kıkırdadı. “Tamam o halde, sen düşün al. Ben de gidip hazırlanayım. Dolabında gömlek bırakmadım. Yemek salonunda buluşuruz, olur mu?”

Sinan onayladıktan sonra dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Nil bu öpücükler uzarsa odadan çıkamayacaklarının farkındaydı. Kollarından sıyrıldı ve “Görüşürüz,” dedi.

Sinan üzülmüş gibi bir tavırla arkasından “Çok bekletme,” diye seslenirken sözlerin taşıdığı derin anlam Nil’e ulaşmıştı.

Kamarasına doğru giderken gülümsüyor ve yanında geçtiği insanları selamlıyordu. Tam kamarasına ulaşmıştı ki Hakan’ı gördü. Dirseklerini küpeşteye dayamış denizi izliyordu. Bir gün önce öğle yemeğinde görmüştü en son onları. Neşeyle yanına yaklaşıp selam verdi.

“Hakan Bey merhaba...”

Hakan irkilip ona döndüğünde Nil gözlerinin nemli olduğunu görüp bir adım geri çekildi. O ana kadar elindekini fark etmemişti. Elinde bir peruk tutuyordu.

“Merhaba...”

Nil, “İyi misiniz?” diye sordu şaşkınca.

Hakan zoraki bir gülümsemeyle “Şey, evet, iyiyim,” dedikten sonra bakışlarını yine engin denize döndürdü ve ekledi. “En azından ben iyiyim.”

Nil endişelenmişti. Dirseğine dokundu. “Yapabileceğim bir şey var mı?” Bakışları sürekli Hakan’ın eline kayıyor, içinden bir ses peruğun Ayşe’ye ait olduğunu söylüyor, ama bir türlü sormuyordu.

Hakan burukça “Kimsenin yok,” dediğinde Nil anladı. “Ayşe biraz kötüledi dünden beri, ilaçlar maalesef ağrılarını kesmiyor artık”

Nil içinden fışkıran sessiz çılgılığı bastırmak için elini ağzına götürmek istese de yapamadı. Ağzından tek kelime çıkmıyor, çıkamıyordu.

“Şimdi biraz uyudu. Ben de halimi görmesin diye dışarı çıktım.”

Nil sonunda, “Çok, çok üzgünüm Hakan Bey,” diyebilirdi. “Hiç tahmin etmemiştim.”

Hakan, “Terminal dönemdeyiz artık,” dedikten sonra derin bir nefes aldı ve denize doğru dalgınca baktı. “Doktorlar bize fazla zamanımızın kalmadığını söyledi. Ayşe’nin son isteği bu yolculukta bana eşlik etmektir,” dedi sesi titreyerek. “Hayatının son anlarını mutlulukla geçirmek istedi.”

Nil, boğazındaki düğümü yutmaya çalışarak “Ne kadar güçlü bir kadın...” diye mırıldandı.

Hakan acıyla gülümsedi. “Evet, öyle. Her zaman güçlüydü. Hastalık bile ışığını söndüremedi. Ama... şimdi onu böyle görmek...” Sesi çatladı ve bir an konuşamadı.

Nil, ne söyleyeceğini bilemeden Hakan’ın yanında sessizce durduktan sonra, “Eğer bir şey yapmamı isterseniz... burada olduğumu bilmenizi isterim,” dedi.

Hakan minnetle başını salladı. “Teşekkür ederim, Nil. Ama bu süreçte kimsenin yapabileceği bir şey yok. Sadece onun yanında olmak istiyorum. Elinden tutmak ve bu yolculuğun her anını onunla paylaşmak.”

Nil, duygularının derinliğini hissederek bir adım geriledi ve “Sizi yalnız bırakayım o zaman,” dedi usulca.

Sessizce oradan uzaklaşırken gözleri dolmuştu. Kamarasına ulaştığında içindeki karmaşık duyguları bastıramadı. Ayşe’nin güçlü duruşu ve Hakan’ın çaresizliği, kalbine ağır bir yük bırakmıştı. Biraz yalnız kalarak tüm bunları sindirmek istedi.

Kendini toparlaması gerektiğini hissediyor ama nasıl yapacağını bilemiyordu. Bu yolculuk, düşündüğünden çok daha fazla anlam yüklü hale gelmişti.

Ağlaması durup bir nebze de olsa sakinleştikten sonra Sinan'ı ve dolayısıyla Rıza Bey'i daha fazla bekletmemek için hazırlandı. O an süslenmek içinden gelmediğinden basit bir elbise giyip saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamakla yetindi ve kamarasından çıktı.

Geminin geniş salonlarında yankılanan hafif müzik eşliğinde, önce salona sonra da masalarına yürüdü. Onu bekleyenler Sinan, Rıza Bey, Pınar ve Emre'ydi. İlerledikçe adımları ağırlaşıyordu. Ayşe'nin hikâyesini onlara anlatamazdı. Şimdi nasıl yanlarında oturup hiçbir şey yokmuş gibi onlarla gülüp sohbet edebilirdi? O geceyi Sinan'la yalnız geçirebilmiş olmayı diledi.

Masaya yaklaştığında Sinan onu fark edip ayağa kalktı ve sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

“Geciktiğini düşünmeye başlamıştık.”

Nil yüzüne zoraki bir tebessüm yerleştirerek “Hazırlanmam biraz sürdü,” dedi ve kendini masaya otururken buldu.

Rıza, hemen Nil'e döndü. “Ayşe biraz rahatsız olduğu için bugün gelemeyecek. Hakan da onun yanında kalmayı tercih etti,” dedi. Bu sözler Nil'in kalbinde yeni bir ağırlık oluşturdu, ancak bunu belli etmemek için başını sallamakla yetindi. Rıza Bey'in bu konu hakkında ne bildiğini merak etse de Hakan ona nasıl ulaşmıştı, sormadı.

Pınar içten bir şekilde, “Umarım çabucak toparlanır,” dedi.

Nil, onlara katılmak istemese de başını salladı ve sakin bir şekilde, “Dilerim öyle olur,” dedi. Ancak cümlenin ağırlığı içinde yankılanıyordu.

Sinan, onun sessizliğini fark etmişti. Elini masanın altında Nil'in dizine koyarak “Her şey yolunda mı?” diye fısıldadı. Nil başını hafifçe salladı. “Evet, iyiyim,” dedi, ama sesindeki titreme onu tatmin etmese de genç kadını sıkıştırmak istemediğinden üzerine gitmedi.

Akşam yemeği boyunca Nil, mümkün olduğunca konuşmadı. Bir gün öncesinin ve Korfu'nun kritiği yapılırken Emre grubun kalanının gemiyi kaçırdığını duyunca kahkahalarla güldü ve konu dönüp dolaşıp tatil anılarına, geminin aktivitelerine ve eğlenceli hikâyelere geldi. Nil, sadece dinlemekle yetindi. Zihninde sürekli Hakan'ın sözleri ve Ayşe dönüp duruyordu.

Yemek sonunda, Sinan dayanamadı ve onu bir kenara çekti.

“Gerçekten neler olduğunu söylemeyecek misin?” Sesinde hem merak hem de endişe vardı.

Nil, derin bir nefes alarak “Sonra anlatırım,” dedi. “Şimdi bunu konuşmak istemiyorum.”

Onun bu hali Sinan'ı endişelendirmişti. Kamaradan ayrıldığında keyfi yerindeydi. Ne olmuş ya da kiminle konuşmuştu ve bu duruma gelmişti, anlamıyordu. Elini sıkıca tutup başını sallarken “Tamam,” dedi. İçinden çok daha fazlası geçse de susmayı tercih etti.

Nil hafifçe gülümsedi ve “Teşekkür ederim,” dedi usulca.

Dans etmek için kulübe gideceklerini söyleyen Pınar ve Emre'den ayrılıp Rıza Bey ile kamarasına yürüdüler. Yaşlı adam onları oturmaya davet ettiğinde Sinan, cevap beklermiş gibi Nil'e baktı. Nil hafifçe gülümsedi ve “Bundan büyük zevk alırım Rıza Bey,” dedi. Onun bu cevabı Sinan'ı da gülümsetmişti. İki gündür Sinan'ı yaşlı adamdan uzak tutmuştu. Oysaki tıpkı Ayşe gibi onun da yanında birilerine ihtiyacı vardı. Anlatacak hikâyeleri de...

Nil'in içinde Ayşe ve Hakan konusu yankılansa da yaşlı adamın yüzündeki memnuniyet, doğru bir karar verdiğini hissettirdi. Böyle anlar, Rıza için önemliydi.

Kamaraya geçtiklerinde, Rıza onları oturmaları için yönlendirdi ve küçük bir içki tepsisi getirerek “Bu gece özel bir şey konuşmak istemiyorum. Sadece keyifli anılar paylaşalım,” dedi. Nil, bu sözlerin ardındaki hüznü hissetmişti ama sesini çıkarmadı.

Sinan, şarabından bir yudum alıp hafif bir gülümsemeyle, “Ama Rıza Amca, seyahatlerinizde onlarca kişiyle tanıştığınızdan en ilginç hikâyeler sizden çıkıyor,” diyerek sitem etti.

Rıza kadehini kaldırdı ve, “Hayat boyu biriktirdiğimiz anılar, bu yolculuklara benzer. İnişleri çıkışları, sakın limanları var. Ama her birinin kendine has bir tadı da var,” dedi. Sonra bir an duraksayıp Nil’e döndü. “Siz gençler için bu bir tatil olabilir ama benim için bir tür vedaya hazırlanış,” diye ekledi.

Nil’in kalbinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. “Rıza Bey, böyle konuşmayın lütfen,” dedi hafif bir titremeyle.

Rıza, nazikçe gülümsedi. “Endişelenmeyin evladım, bu bir hüznün değil, bir kabulün ifadesi. İnsan, yaşamının sonunda kalan günlerini en değerli şekilde geçirmeli. Ben de tam olarak bunu yapıyorum.”

Sinan, konuyu daha hafif bir yere çekmek ister gibi, “Rıza Amca, bizim için unutulmaz bir hikâyeye anlatmaya ne dersiniz?” dedi.

Rıza, bu isteğe karşı koymadı. Gözlerini hafifçe kısarak geçmişten bir anıyı düşünür gibi durdu. Sonra, “Yıllar önce, Paris’te bir kafede yaşadığım garip bir anıyı paylaşayım,” dedi ve derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

Nil, anlatılan hikâyeye kendini kaptırırken zihni biraz olsun Hakan ve Ayşe’den uzaklaştı. Ancak içindeki ince sızı hâlâ oradaydı.

Rıza Bey’in kamarasından çıktıklarında Sinan ona sıkıca sarıldı. Nil, onun bu sorgusuz desteği karşısında ağlayacak gibi oldu. Tüm gece dimdik ayakta durmaya çalışmış ve içindeki fırtınaları sadece o fark etmişti. Başını kaldırıp dudaklarını boynuna gömmek için parmak uçlarında yükseldi ve fısıldadı. “Beni bırakma...”

Sinan bu teklifi reddetmedi. Bir kez daha onu kucağına aldı ve kamarasına doğru yürüdü. Nil buna da alışmaya başlamıştı. Artık çevrelerindeki insanları umursamıyor, onlar hakkında fısıldaşıp gülüşmeleri onu utandırmıyor, aksine mutlu ediyordu.

Kamaraya girdiklerinde Sinan onu yine yatağın üzerine bıraktı. Ayakkabılarını nazikçe çıkardıktan sonra kendininkileri de çıkardı ve yatağın diğer tarafına geçip oturdu. Nil kendini geri çekerek sırtını yatak başına yasladı. Sinan da aynı şekilde sırtını yasladıktan sonra kolunu kaldırıp onun gövdesine sardı. Nil başını huzurla göğsüne yasladı.

Kollarında hissettiği huzurla gözlerini kapattı. Zihnini kemiren sorular ve hissettiklerini saklama çabası onu yormuştu. Ama şimdi, onun yanında, bir süreliğine de olsa bu yüklerden kurtulabileceğini hissediyordu.

Usulca “Biraz daha böyle kalabilir miyiz?” diye fısıldadı. Sesi, yaşadığı duygusal karmaşa nedeniyle neredeyse duyulmayacaktı.

Sinan, saçlarının arasına nazikçe bir öpücük kondurup “Tabii ki,” dedi. “Ne kadar istersen.”

Sessizlik, aralarındaki bağı güçlendiren bir perde gibi çökmüştü. Nil, onun kalp atışlarını dinleyerek kendi nefesini dengelemeye çalıştı. Bu anın gerçekliğine tutunmaya ihtiyacı vardı. Onun güvenli kollarında ne kadar kırılğan olduğunu bir kez daha hissetti. Ama Sinan bu kırılğanlığa karşı hep sakin ve koruyucuydu.

Usulca “Bugün,” dedi Nil, söyleyeceklerini toparlayamadı ve sadece “Teşekkür ederim,” dedi.

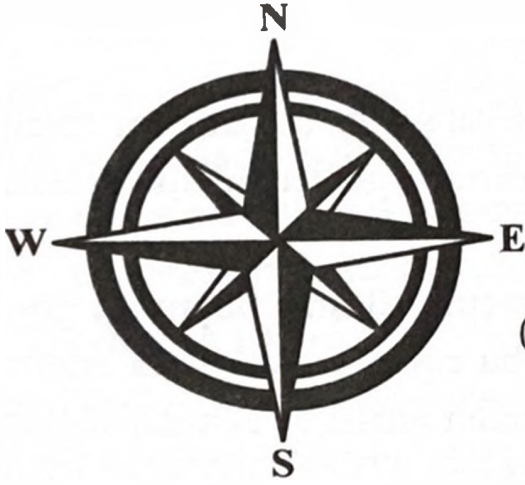
Sinan, elini yavaşça onun saçlarında gezdirerek “Her şeyin üstesinden gelebilirsin Nil,” dedi. “Ama bazen, yanında biri olduğunda bu daha kolay olur.”

Nil, bu sözlerin içtenliğini ve hayatına gireli çok olmamasına rağmen onun desteğini hissediyordu. Kafasını hafifçe kaldırarak ona baktı.

“Seninle tanıştığım için şanslıyım.” Konuşurken gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü.

Sinan, onun yüzündeki yaşları parmaklarıyla silip hafifçe gülümsedi. “Gözyaşların da güzel ama seni gülerken görmeyi daha çok seviyorum.”

Nil, istemsizce gülümsedi. Sinan’ın basit ama etkileyici sözleri, onu bir anlığına da olsa kendi karanlık düşüncelerinden uzaklaştırmıştı. Koynunda sessizce oturdu. Sinan saçlarını okşadı, Nil onun kokusunu içine çekti. Huzurlu bir uykuya, onun kollarında yuvarlandı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Koper'e Doğru

Sabahın ilk ışıkları odayı yavaşça doldururken Nil, üzerinde huzur veren bir ağırlık hissetti. Sinan'ın kolu hâlâ beline sıkıca dolanmıştı. Hafifçe kıpırdandığında kalçası Sinan'ın kasıklarındaki yuvasına oturmuştu. Gözlerini kapattı ve gülümsedi.

Üzerlerinde kıyafetlerle uyuyup kalsalar da Sinan bir ara üzerini örtmeyi ihmal etmemişti. Huzurun kollarında olmak gibi bir histi böyle bir sabaha uyanmak. Ancak Koper Limanı'na demirleyeceklerini ve arkadaşlarının gemiye bineceğini hatırladığında keyfi kaçtı.

Onların yanında nasıl davranacaktı, bilemiyordu. Peki ya Sinan? Acaba aralarında günler boyu hiçbir şey yaşanmamış gibi, yarı arkadaş tavrına geri mi dönecekti? Tüm bu düşünceler kalbini sıkıştırdı. Belirsizlikten nefret ederdi. Nasıl davranacağını bilmemekten de hazzetmezdi.

O, bu düşüncelerle boğuşurken Sinan'ın kolları onu daha da sıkı sarmaladığında uyandığını anladı. Saçlarını gıdıklayan öpücük, az evvelki kaygılarını unutturdu ve yattığı yerde döndü.

Göz göze geldiklerinde uykulu tebessümüne rağmen derin ve yumuşak bir sesle “Günaydın,” dedi Sinan. Bu sıradan selam kalbinde yankılandı Nil’in.

“Günaydın.”

İçindeki karmaşayı gizlemeye çalışsa da sesinde bir tereddüt vardı. Sinan kaşlarını hafifçe kaldırdı ve gözlerine dikkatle bakarak “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Nil, bakışlarını kısa bir an kaçırdı. Başını boynuna gömerken, “Hayır,” dedi hızlıca. Ama bu cevap Sinan’ı ikna edemedi. Bir elini onun saçlarından geçirirken nazikçe “Pekâlâ, söylemek istemiyorsan... Sorun değil,” dedi.

Bu cümle Nil’in içinde bir şeyleri harekete geçirdi ve “Koper Limanı’na ulaştık,” dedi.

Sinan’ın kaşları hafifçe çatılsa da ne demek istediğini anlamıştı. Onu kendine çekti ve bedenini kendininkine sıkıca bastırdı. Saçlarına yumuşak bir öpücük bırakırken buna ne kadar alıştığını düşündü.

“Neden endişelendiğini biliyorum. Sen nasıl hareket etmek istiyorsan öyle olacak.”

Nil onun anlayışı karşısında derin bir iç çekti. Sonra da “Sorun da bu ya, ben daha ne istediğimi bilmiyorum ki,” dedi.

“Sakin ol, akışına bırakalım. Nasıl rahat edersen öyle devam eder.”

Nil, ona biraz daha sokulup kokusunu içine çektiğinde Sinan, “Dün gece tanıdığımız insanlarla birlikteydik. Bundan mı rahatsız olmuştun yoksa?” diye sorduğunda gerçek Nil’in yüzüne bir tokat gibi çarptı. Kendi dertlerinin aslında ne kadar küçük olduğunu hatırlatmıştı bu sözler. Hakan ve Ayşe’yi düşündü. Birbirlerine olan bağları ve sevgileri, amansız bir yolculukta tek başına devam etmekle sınılanacaktı.

Sevgi neresinden bakarsan bak acı veriyordu. Sevip de karşılığını alamamak da öyle, sevdiğinin peşinden gitmek de... Hatta tadını çıkara çıkara hayatını sevgiyle yaşasan da bir gün sona geliyordun.

Nil, başını kaldırıp gözlerine baktı, "Hayat ne kadar acımasız," diye fısıldadı usulca. Sinan, yüzündeki düşünceli ifadeyi fark etti ve bakışları daha da yumuşadı. Düşünceli ve üzgün hali merakını cezbediyor, hatta onu endişelendiriyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Nil, bakışlarını ondan kaçırmadı ve nereden geldiğini bilmediği bir cesaretle, "Sevgi," dedi kısık bir sesle. "Her durumda acı veriyor. Onu yaşasan da yaşamasan da..."

Sinan bir süre sessiz kaldıktan sonra "Belki de sevgi acı verdiği için bu kadar değerli," dedi. "Eğer bir şey seni zorlamıyorsa, büyütmiyorsa ya da değiştirmiyorsa, gerçek anlamda bir şey ifade eder mi?"

Nil içten bir şekilde gülümsedi. "Sen filozof mu oldun yoksa?"

Sinan da hafifçe gülerek omuz silkti. "Belki de sadece seninle olduğum zamanlarda daha fazla düşünüyorum," dedi. Sözleri Nil'in kalbine tatlı bir sıcaklık yaysa da aynı zamanda içindeki karmaşayı da artırdı.

Sinan aklındakileri öğrenmek istiyordu. Sonunda dayanamayıp "Bu sorunun bizimle alakası olmadığını düşünürsem, hata mı etmiş olurum?" diye sorduğunda Nil, başını yine göğsüne gömdü.

"Sadece sevgiyle ilgili, genel bir değerlendirme."

Başını kaldırıp gülümsedi ve ekledi. "Engin tecrübelerime dayanarak demek isterdim. Ama benimki sadece gözlem sanıyorum."

Sinan, parmaklarını onun pürüzsüz yanağında gezdirirken sessizdi. Onun karmaşık iç dünyasına ne zaman girmek istese bir duvarla karşılaşılıyordu. Bu duvarı yıkmak, Nil'in ara sıra görmesine müsaade ettiğı kadını daha yakından tanımak istiyordu.

Nil onu da kendi karmaşasına çektiğini fark edince konuyu değiştirmek için, "Bizimkiler direkt gemiye mi gelecek yoksa onlarla Koper'de mi buluşacağız?" diye sordu.

"Bilmem, bunu kahvaltıdan sonra konuşuruz."

Nil, "Tamam o halde, bakalım Rıza Bey neye karar verecek?" dedi.

"O halde şimdi bu yataktan ayrılmalıyız, yoksa sonsuza dek burada kalacakmışız gibi hissediyorum."

Nil kıkırdadı. "Sana kötü bir haberim var."

Sinan'ın kaşları çatıldı. "Neymiş o?"

"Bir gömleğine daha ihtiyacım olacak."

Sinan onu belinden tutarak üzerine çekerken "Hımmm," dedi. "Bunun bir bedeli olacak ama."

Nil bacaklarını iki yana açıp kucağına oturmuştu. Hafifçe öne eğilip dudaklarının yanına fısıldadı.

"Bütün bedelleri ödemeye hazırım."

Sinan'ın boğazından bir hırıltı koptu ve yattığı yerde dönerek onu altına aldı. Nil küçük bir çığlık atmıştı.

"O halde seni soymama izin vereceksin."

Nil derin bir nefes aldı ve bu anın tadını çıkarmaya karar verdi. Onun yanında, dünyanın geri kalanı bir süreliğine önemsizdi. Ama içinde bir yerlerde, hayatın kaçınılmaz akışının onları nasıl bir yöne sürükleyeceğini merak da ediyordu.

Kahvaltı masasında Rıza Bey, Pınar ve Emre'yle bir araya geldiklerinde, Nil içindeki tedirginliği bastırmaya çalıştı. Sinan'ın doğal ve samimi tavırları ona biraz cesaret vermişti. Geceyi birlikte geçirmemişler gibi ayrı ayrı gelmişlerdi salona. Nil kamasına gidip üzerini değiştirmiş ve kızların Sinan'ın gömleklerini görmemesi için hepsini özenle saklamıştı. Müsait olduğu ilk anda yıkatmaya göndermeyi planlıyordu.

Kahvaltı masasında sohbet koyulaştıkça zihni bir süreliğine de olsa karmaşadan uzaklaştı. Pınar'ın çocukluk anılarını anlattığı, Rıza Bey'in eski hikâyelerine Emre'nin esprili katkıları kahkahalarla birleşti. Sinan, kahvesine süt eklerken göz ucuyla ona baktı. "Hazır mısın?" diye sordu alçak bir sesle.

Nil bir an duraksadı. Sinan'ın arkadaşlarıyla buluşmaktan bahsettiğini anlamıştı. Emin olmamaktan çekinmedi ve "Sanırım..." dedi.

Sinan gülümsedi. "O halde başlayalım."

Kahvaltının ardından grup, Koper'in dar sokaklarından geçerek Tito Meydanı'na doğru ilerledi. Meydana vardıklarında kararlaştırdıkları üzere Melis, Cansu ve Kerem onları bekliyordu. Nil, arkadaşlarını hemen fark etti; Melis'in şen kahkahası meydanın taşlarında yankılanıyordu.

Yorgun ama keyifli görünen arkadaşlarına, "Nihayet!" dedikten sonra "Size kaybolacağınızı söylemiştim, değil mi?" diye eklemekten edemedi.

Melis, ellerini havaya kaldırıp dramatik bir şekilde iç çekti.

"Ah, Korfu! Gerçekten muhteşem bir yerdi. Ama gemiyi çıkırmamız kesinlikle benim suçum değildi."

Cansu, göz devirdi. "Nasıl senin suçun değil? Kafede kahve içme keyfini beklerken gemi kalktı Melis. Yani... suçlu aranıyorsa, adres belli!"

Kerem, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ikilinin atışmasını izliyordu. Sonunda gülerek araya girdi.

“Kavga etmeyi bırakın. Karayoluyla gelmek de fena değildi. En azından Slovenya’nın iç kesimlerini gördük. Ama bir daha asla Sinansız bir yere çıkmayacağımdan eminim.”

Sinan, “Karayoluyla gelmek iyi cesaret. Kaç saat sürdü?” dediğinde kızlar birbirine baktı ve Melis, “Çok sürmedi ya,” derken Kerem “Ne diyorsun Sinan neredeyse 17 saat sırayla araba kullandık,” dedi.

Melis dirseğini Kerem’in böğrüne geçirdiğinde Cansu toplamaya çalışarak “Hahahha, çok şakacı bir arkadaşın var Sinan,” dedi. “Yol boyunca bizi böyle güldürüp durdu.”

Nil’in kaşları çatıldı. Güzergâhın ne kadar sürdüğüne hiç bakmamıştı açıkçası. Onları görüntülü aradığında yolda ve yorgun görünüyorlardı. Ayrıca yanlarında bir şey olmasa da alışveriş yapacak vakit bulamamışlar gibi üstlerini de değiştirmemişlerdi. Sanki Kerem doğruyu söylüyor, kızlar ise ondan bir şey saklıyordu.

Pınar’ın şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. “Yani siz buraya sabaha karşı mı geldiniz?”

Melis, “Ay, amma uzattınız yahu. Gemiye kaçırdık, ama sizi yakaladık sonuçta. Kaç saatte geldiğimizin ne önemi var? Şimdi buradayız, değil mi? Tito Meydanı’na bak, harika görünüyor!” diyerek konuyu kapattı.

Rıza, konuşma boyunca onları dudağının kenarındaki bilmiş bir gülümsemeyle dinlemişti. Mesafeler ve rotalar hakkında bilgi sahibiydi ve arkadaşları bir şey gizliyorsa kesinlikle fark etmiş olmalıydı.

Rıza, kızlara bakarak bıyık altından gülerken başını salladı. “Haklısınız. Şimdilik geçmiş olsun diyelim. Ama gençler, bir gün yolculuk planlaması hakkında size birkaç tüyo verebilirim. Uykusuz yola çıkılmaz, özellikle de bilmediğiniz topraklarda.”

Melis, gergin bir kahkaha attı. “Bir dahaki sefere mutlaka sizi arayıp danışırız Rıza Bey.”

Nil, bu sahneyi izlerken içten içe bir şeylerin ters gittiğine dair hislerinin güçlendiğini fark etti. Arkadaşlarının beden dillerinde bir gariplik vardı. Ama tam olarak ne olduğunu anlamıyordu. Gözlerini Kerem’e kaydırdığında onun da gerginliğini gizlemeye çalıştığını fark etti.

Emre, konuyu toparlamak istercesine ellerini çırpı. “O zaman ne yapıyoruz? Tito Meydanı turu mu başlıyor?”

Sinan gülümseyerek başını salladı. “Evet, hadi. Bu kadar geçmişe takılmak yeter. Melis ve ekibi Koper’e kadar gelmeyi başardıysa bunu kutlamamız gerek.”

Grup, meydanın ortasına doğru ilerlerken Nil, Sinan’a alçak bir sesle sordu:

“Sence bir şey saklıyor olabilirler mi?”

Sinan omuzlarını silkerek hafif bir gülümsemeyle “Belki, ama önemli değil. Yolda başlarına bir şey gelmediğine emin olduktan sonra fazla kurcalamamak lazım. Biz anı yaşayalım,” diyerek yanıt verdi.

Nil, bu sözlerden tatmin olmasa da Sinan, onlara meydanın tarihinden bahsetmeye başlayınca sessizce onu dinlemeye başladı.

“Burası Koper’in en önemli yerlerinden biri. Eski Venedik etkisini hâlâ hissedebilirsiniz. Şu Praetorian Sarayı’na bakın, tam bir tarih dersi gibi...”

Kerem, saraya bakıp başını salladı. “Güzelmiş, ama ben biraz deniz havası almak istiyorum. Limana doğru bir yürüyüş yapalım mı?”

Melis hemen atıldı, “Ben önce şu katedrale çıkmak istiyorum. Yukarıdan manzara müthiştir. Geliyor musunuz?”

Nil, “Evet, mutlaka çıkmalıyız. Manzarayı kaçırmak istemem,” dedi. Sinan’a döndü. “Sen de geliyor musun?”

Sinan, hafifçe gülümseyerek başını salladı. “Tabii ki. Haydi bakalım, bu kuleyi fethedelim.”

Rıza, “Gençler, beni unuttunuz sanırım,” dedi. “Katedrali defalarca gördüm ben. Titrek dizlerim merdivenleri çıkmama müsaade etmeyecektir. Ben sizi limanda bir kafede oturup bekler, eski arkadaşlarımdan birini görebilir miyim diye umut bile edebilirim.”

Nil düşüncesizlik ettiği için üzüldü. “Olur mu Rıza Bey? Ben de sizinle limana gelmek isterim. Katedrali sonra görsem de olur.”

Rıza hızlı hızlı başını sallayıp “Olur olur, hem ben sana günlerdir ne hikâyeler anlattım. Hiçbirinden ders çıkarmadın mı? Anı yaşamalısın Nil kızım. Bu yaşlı adam çokça yaşadı ve gördü,” deyiverdi bir çırpıda.

Sinan, koluna girip onu Rıza Amcasının yanından sürüklerken “Nil, boşuna ısrar ediyorsun. Ben onu nerede bulacağımı biliyorum,” derken yaşlı adama göz kırptı.

Nil katedrale doğru uzaklaşırken itiraz edemedi. Oyunbozanlık yapmak istememişti. Arkadaşlarını da çok özlemesinin yanı sıra gizledikleri sırları açığa çıkarmak da istiyordu.

Sinan’ın yanında katedrale doğru arkadaşlarını takip ederken onları gözlemlemeyi ihmal etmedi. Melis ve Kerem arasında artık açık bir yakınlaşma olduğunu seziyordu. Cansu ise her zamanki coşkulu haliyle gördüğü her şeyin fotoğrafını çekerek önlerinde yürüyordu. Fırsattan istifade aklına takılan soruyu Sinan’a sordu.

“Daha evvel Koper’e Rıza Bey’le mi gelmiştin?”

Sinan gülümsedi. “Gözünden hiçbir şey kaçmıyor. Evet, birlikte gelmiştik. Ben üniversite sınavına girdiğim zamandı. Rıza Amca beni Avrupa’da bir ay boyunca gezdirmişti. Sınav sonuçları açıklanıp tercih yapacağım dönemde de evime götürmüştü.”

Nil şaşırmıştı. İlk tanıştıklarında Rıza Bey ne demişti: “*Yanımda bir tarih profesörü ile ilk kez gezeceğim.*”

“Ama ilk kez birlikte seyahat ettiğinizi söylemişti.”

Sinan gülümseyerek düzeltti. “Hayır, ‘İlk kez *tarih profesörüyle* birlikte’ demişti. Uzun zamandır ilk kez yola beraber çıktık.”

Nil düşününce ona hak verdi. Aralarındaki dostluk şahaneydi. Sinan’ın kariyer seçiminde bile Rıza Bey’in etkisi vardı belki de.

“Tarih ateşi o zaman düşmüş içine, anlaşıldı.”

“Evet manipüle edildiğimi kabul ediyorum. Ama asla pişman olmadım.”

Katedrale vardıklarından Sinan tekrar rehberliğe geri döndü.

“Tito Meydanı’nın kalbinde yükselen bu katedralin tam adı St. Mary’s Assumption Katedrali’dir.”

Geçmişin izlerini bugüne taşıyan etkileyici yapının dış cephesindeki sade ve zarif taş işçiliği, içeri girdiklerinde yerini büyüleyici bir atmosferin parçası olan görkemli detaylara bırakmıştı. Yüksek tavanların ihtişamı, gotik ve Rönesans unsurların harmanlandığı mimari, insanı hem zamansız bir huzura hem de hayranlık uyandıran bir heyecana sürüklüyordu. Tavana doğru yükselen ince kemerler, ilahi bir zarafetle birleşmişti.

İçerideki şapeller, zengin süslemeleri ve kutsal figürleri, yan duvarları süsleyen freskler, İsa’nın ve Meryem Ana’nın hayatından sahneleri betimleyen tasvirleriyle renkli ve detaylıydı.

Grup, katedrali hayranlıkla inceledikten sonra güney tarafındaki devasa çan kulesine çıkan spiral merdivenlere yöneldi. Merdivenlerden yukarı doğru çıktıkça Melis şikâyet etmeye başladı. “Bu ne yahu? Spor salonunda koşu bandına binmiş gibiyim. Kerem, beni sırtında taşıyabilir misin?”

Kerem, alaycı bir ifadeyle, “Tabii, hemen seni sırtıma alıyorum. Ama aşağı düşersen sakın beni suçlama,” dedi.

Cansu, “Hadi Melis, az kaldı. Yukarı çıkıp Koper’in panoramik manzarasını izlemek istemediğini söyleme bana,” diyerek onu motive etmeye çalışırken nefes nefeseydi.

Yukarı vardıklarında Adriyatik Denizi’nin manzarası hepsini susturdu. Denizin uçsuz bucaksız maviliği, kıyıya dizilmiş eski taş evlerin kırmızı çatılarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturunuyordu. Nil, hafif bir rüzgâr yüzüne çarptığında huzurla derin bir nefes aldı. Sinan yanına gelip sessizce durdu. Onun tepkisini izlerken “Görmeye değer, değil mi?” diye fısıldadı.

“Evet, kesinlikle. Burada olmak... iyi hissettiriyor.”

“Seninle böyle anları paylaşmak bana da iyi geliyor.”

Cansu aralarındaki bir şeyi bozduğunu fark etmeden Sinan’a yaklaşıp sordu.

“Sevgili rehberimiz, bu katedralle ilgili ilginç bir hikâye yok mu?”

Sinan gülümsedi. “Benim bildiğim yok. Yani tarihe resmi olarak geçmiş bir kayıt yok. Ama size Rıza Amca’nın yıllar evvel bana anlattığı hikâyeyi anlatabilirim.”

Grup hemen Sinan’ın etrafını sardı. Nil arkadaşlarının Sinan’dan hoşlandığını görebiliyordu. Bu içten içe hoşuna gitmişti. Gururla gülümseyerek anlatısını dinledi.

“Bir söylentiye göre, Koper’deki en büyük yangınlardan biri bu bölgeyi sarmış. O zamanlar katedral henüz bir inşaat halindeymiş. Yangın başladığında, insanlar panik içinde kaçmaya çalışırken bir rahip katedralin tam ortasında dua etmeye başlamış. Herkesin kaçmaya çalıştığı o an, o rahip tek bir adım bile atmamış, dua etmeye devam etmiş.”

Melis, dikkatle dinliyordu. “Peki, sonra ne olmuş?”

Sinan onları çıktıkları merdivenlere yönlendirirken anlatmaya devam etti:

“İnanılır gibi değil ama, o anda katedralin etrafındaki her şey kül olurken ne katedral ne de rahip tek bir yanık izi bile almadan kurtulmuş. Yangın da birkaç saat sonra bir mucize gibi sönmüş. Hatta, rahibin duanın gücüyle yangının yönünü değiştirdiğini söylentileri bile çıkmış. O günden sonra, bu katedral, insanların umutlarına ve dua gücüne inandığı bir yer olmuş.”

Sinan, anlatısını bitirdiğinde aşağı varmışlardı bile. Gülümseyerek ekledi: “Katedralin duvarlarına bakınca sanki geçmiş hissedebiliyorsun. Tarih sadece taşlarda değil, insanlar da ona dokunuyor.”

Grup bir süre daha katedralin içini inceledi, fakat her biri bu mistik hikâyenin etkisi altına girmişti. Katedralin o güçlü atmosferi, onları geçmişin izleriyle buluşturmuştu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Rıza'nın Masası

Katedralden indikten sonra, Tito Meydanı'ndan geçip dar ve taş döşeli sokaklardan limana doğru yöneldiler. Sokak lambalarının gölgeleriyle süslenmiş yollarda yürürken Nil, sessizliği bozarak "Rıza Bey için bu kafenin bir önemi olduğunu hissediyorum," dedi.

Sinan hafif bir iç çekti.

"Buraya geldiğimizde o kafenin denize nazır masalarından birinde uzun saatler oturmuştuk. Bana asla unutmaya-
cağım bir şey söylemişti: *'Deniz, insana hem huzur verir hem de içinde kaybolmaktan korkutur. Hayat da böyle bir şey. Ama bir kere dalgaların akışını kabul edersen, hem kıyıya vurduğun anı hem de açık denizi kucaklamayı öğrenirsin.'*"

Gülümsedi ve
"Elif'in hikâyesini
ilk kez o kafede dinle-
miştim," diye
ekledi.

Bu sözler, Nil'i düşüncelere gark etti. Rıza Bey öyle bir aşkla yanmıştı ki uzun yıllardır nereye giderse gitsin, kiminle olursa olsun Elif'i unutamamıştı. Böyle büyük bir aşkın iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremedi.

Grup, Carpaccio Meydanı'na ulaştığında denizin kokusu iyice belirginleşti. Dar sokaklar yerini, limana açılan geniş bir alana bırakıyordu. Karşılarında, marina boyunca uzanan kafeler ve restoranlar sıralanmıştı. Melis, manzaraya bakarak coşkuyla, "Burası harika! Tam bir kartpostal gibi," dedi.

Sinan, sağdaki ilk kafeyi işaret etti. "İşte orası. Rıza Amca o kafede oturmayı sever."

Gerçekten de limana en yakın masalardan birinde Rıza, onları bekliyordu. Elinde bir kahve fincanı, yanında eski bir kitap vardı. Nil o masanın Rıza Bey için değeri olduğunu hissetti. Grup yaklaşırken Rıza gülümseyerek el salladı.

"Geldiniz mi gençler? Tam zamanında. Denizin güzelliğini sizinle de paylaşmak isterim."

Oturdular ve kahve siparişi verdiler. Rıza onların katedral hakkında yorumlarını dinlerken siparişleri gelmişti. Her zaman ki sıcacık gülümsemesiyle "Gençler, buranın en güzel yanını biliyor musunuz?" diye sordu.

Melis merakla başını kaldırdı ve "Nedir Rıza Bey?" dedi.

Rıza, "Denizi sadece seyretmek yetmez, ona kulak vermek lazım. Bakın, biraz sessiz olun ve dinleyin," diyerek herkesi sessizliğe davet etti.

Herkes birkaç saniyeliğine sustu. Dalga sesleri, rüzgârın hafif uğultusu ve uzaktan gelen martıların çığlıkları kulaklarına doldu. Kerem, sessizliği bozan ilk kişi oldu.

"Açıkçası ben şu an sadece midemden gelen sesleri duyuyorum."

Melis gülerken elindeki kahveyi zar zor dengede tuttu. "Kerem, sen her yerde açsın!"

Cansu hemen atladı. “Kerem haklı! İki gündür yollardayız ve gemiyi kaçırma korkusundan adam gibi mola vermedik.”

Melis gözlerini devirdi. Ok yaydan çıkmıştı artık. Nil çatık kaşları ve düşünceli gözlerle arkadaşlarına bakarken Rıza kahvesinden bir yudum aldı ve gülerek “Size burada, limanın hemen arkasında saklı bir cevherden bahsedeyim,” dedi. “Eskiden beri gelir, deniz mahsullerinden yapılan en güzel yemekleri burada yerim. Öğle yemeğini mutlaka orada deneyimlemelisiniz.”

Nil, Rıza Bey’in konuyu değiştirmesine müdahale edemedi. Ama arkadaşlarından sorulacak bir hesabı olduğu açıktı. Yalnız kaldıkları ilk anda neden bu kadar zorlu bir yolculuğa katlandıklarını öğrenecekti. Anlaşılan o ki Sinan’la gemide gününü gün ederken kızlar zorlu bir yolculuk geçirmişti. Bir şeyler sakladıklarından emindi.

Melis, “Sinan, Rıza Bey de bayağı bir filozofmuş meğer. Tarih tutkun üzerinde etkisi olduğu muhakkak,” dedi.

Kerem, “Doğru. Bir de ‘Kahve bizi sert, ciddi ve felsefi yapıyor’ diye bir söz mü vardı? Kim demişti bunu?” diye sordu.

“Bunu kesin sen uydurdun.”

Nil gülerek Cansu’yu, “Hayır bunu Jonathan Swift’ söylemiş,” diye düzelttiğinde Kerem “O kim ki?” diye sorunca grup kahkahalara boğuldu.

Sinan kulağına eğilip “Okumayı seven kadın,” dediğinde Nil kızardığını hissetti. Bu renk değişimi Melis’in gözünden kaçmasa da bir yorum yapmadı ve “Haydi bakalım ekip, iki yanımda aç kurtla dolaşmak beni çok yordu. Şunları bir doyuralım,” dedi.

* Jonathan Swift, İrlandalı şair, yazar ve siyasetçi. İngiliz edebiyatının büyük yergi ustalarından biridir.

Gülüşmeler eşliğinde masadan kalktılar ve Rıza onları, restoranın bulunduğu Carpaccio Meydanı'na doğru yönlendirdi. Restorana vardıklarında içeriden gelen sıcak ekmek kokusu ve taze deniz mahsulleri herkesi cezbedi. Tahta masaların üzerinde beyaz örtüler seriliydi, duvarlarda eski deniz haritaları ve siyah beyaz fotoğraflar asılmıştı.

Masaya oturduklarında Rıza, menüyü büyük bir ciddiyetle inceledi.

“Buradaki deniz mahsulleri tabağı harikadır, ama bence mutlaka trüf mantarlı risotto da denemelisiniz.”

Melis, “Önerileriniz şahane, ama siz ne yiyeceksiniz Rıza Bey?” diye sordu.

“Ben mi? Bunca yıl sonra artık menüyü ezberledim. Ama yine de her zaman garsonun tavsiyesini alırım.”

Kerem, “Rıza Amca, sizinle yemek bile adeta bir keşif yolculuğuna çıkmak gibi,” dedi. “Acaba bu akşam bir şiir gecesi falan mı yapsak?”

“Kerem, onun için önce şiir yazmayı öğrenmen gerekiyor.”

“Sinancığım, ben romantik olmak için çabalıyorum hiç olmazsa.”

Kerem her ne kadar onun işkolikliğine laf atsa da Nil aslında Sinan'ın gerçekten romantik ve düşünceli bir adam olduğunu deneyimlemişti son birkaç günde. Dayanamadı ve onu savundu.

“Kerem belki de her fırsatı değerlendirmek yerine romantik biri olmak için önüne bir fırsat çıkmasını beklemelisin.”

Melis'in kaşları havalansa da yemekleri servis edildiğinden kimse bir cevap vermemişti. Grup, Rıza'nın önerilerine uyarak siparişlerini verirken ikiye ayrılmıştı. Birbirlerinin tabaklarından tadarak yemeklerini yerken sohbet iyice koyulaştı.

Rıza, gençlik yıllarından anılarını paylaşmaya başlamıştı. “Eskiden burada bir balıkçı vardı. Her sabah erkenden ağlarını denize atar, akşamları ise burada oturur, kahvesini içerdi. Hayatın ritmini ondan öğrendim diyebilirim. Hatta bana bir keresinde, ‘Denizden korkma, Rıza. Çünkü o korkunu da alır, seni kendine çeker,’ demişti.”

Rıza'nın bu sözleri masadakileri düşüncelere sevk etmiş gibi kısa süreli bir sessizlik çökse de sükûtu bozan yine seyyah oldu.

“Evet, burası sadece bir liman değil; burası ruhu olan bir yer.”

Yemeğin bitiminde Korfu kaçakları yorgun olduklarını ve gemiye dönmek istediklerini söyleyince Rıza da onlarla gitmek istedi. Pınar ve Emre kalıp alışveriş yapmak istiyordu.

Sinan, “Sen ne yapmak istersin?” diye sorduğunda Nil imalı bir şekilde, “Kızlar ne kadar yorgun baksana. Kesin gemide uyu-yacaklar. Onlarla dönmemin pek bir anlamı yok şu anda. Gemiye gidip dinlensinler. Akşam arayı kapatırız,” dedi. Arkadaşları tarafından arkasından iş çevrilmiş gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Sinan onun arkadaşlarına kırgınlığını fark etse de kararlarına karışamayacağı için sessiz kaldı ve başını salladı. “Haklısın. Haydi, tarihin derinliklerinde bir yolculuğa çıkalım.”

Herkes kendi yoluna dağıldığında onlar limanın kıyısında sessizce yürümeye başladılar. Nil hâlâ arkadaşlarına kırgındı. Ondan bir şeyler sakladıklarını hissediyordu.

Sinan, onun kırgınlığının farkındaydı. Ancak konuya bodoslama dalmak istemediğinden dalgınca denize bakarken sıradan bir konuşma başlattı.

“Nil... Koper'i beğendin mi?”

Nil içindeki karmaşa nedeniyle onun neden bahsettiğini anlayamadı ve “Efendim?” diye sordu.

Sinan, “Düşünceli olduğunun farkındayım. Arkadaşlarına mı kırıldın?” dedi.

Nil ona baktığında bakışlarındaki samimiyet ve merakı gördü. Gülümsemek istedi ama dudakları yalnızca hafif bir kıpırdanmayla yetindi.

“Biraz. Belki de onlardan çok şey bekliyorum. Belki de sadece sıkılmışlardı. Belki de böyle hissettiğimden haberleri bile yoktur.”

Sinan, ellerini ceplerine sokup birkaç adım attıktan sonra Nil’e dönerek “Peki ya, hissettiklerini onlara anlatmayı denemek istemez misin?” diye sordu. “Belki de bazen, birinin elinden tutup yol göstermek gerekir.”

Nil bir an düşündü. Arkadaşlarına söylemeyip kendine sakladığı meseleleri varken onları bir şeylerle suçlamak ne kadar da saçmaydı. Hafif bir sesle, “Haklı olabilirsin,” dedi. “Ama bu aralar hislerimi tam anlatabileceğimi sanmıyorum.”

Sinan, onun bu dürüst tavrına saygı duyuyordu. Bir süre sessizce yürüdüler. Dar sokaklar yerini kıyıda geniş bir yürüyüş yoluna bırakmıştı. Liman boyunca sıralanan tekneler, alacakaranlıkta ince ince sallanıyordu. Nil’in dikkati dağılsın diye eski ahşap teknelerden birini işaret etti. “Bak, şu tekne bana çocukken izlediğim korsan filmlerini hatırlattı.”

Nil gülümsedi. “Bana korsan filmlerini hatırlatmasa da... Belki bir balıkçı hikâyesi yazdırabilirdi.”

Sinan kaşlarını kaldırarak “Okumayı sevdiği kadar yazmayla ilgili de bir kadın,” diye takıldı. Onu tanıdıkça daha fazlasını öğrenmek istediğini fark ediyordu.

Nil gülerek “Öyle çok bir iddiam yok,” diye yanıtladı. “Ama şu an hikâyenin kahramanı sensin. Nerede bitiyor bu tarihi gezi?”

Sinan, bir taş bankın önünde durarak ona döndü ve “Aslında bir süre sonra bitmesini istemediğin bir yolculuğa dönüşüyor. Ama şu yandaki eski kitapçı, Rıza Amca’nın uğrak yerlerinden biri. Ben de buralara her geldiğimde mutlaka uğramaya çalışı-

rım. İstersen oradan bir iki eski kitap alırsın, belki bu seni hikâyeyi yazmaya motive eder,” dedi.

Nil gözlerini devirdi ama gülümsemekten de kendini alıkoymadı. “Sinan, gerçekten bilmediğin bir alan var mı? Tarih, gezi derken şimdi de edebiyat rehberim mi olacaksın?”

Sinan, Nil’in rüzgârda dağılan saçlarını yüzünden çekti. Parmakları belli belirsiz yanağına temas etmişti. Nil özlemle titredi. Sabahtan beri aralarındaki ilk temastı bu.

Sinan’ın bakışları dudaklarına kaydı. Onu öpme arzusunu bastırmaya çalışsa da gözlerini dudaklarından alamazken ağzına geleni söyledi.

“Her konuda bilgi sahibiyim diyemem, sadece deneyimlemeyi seviyorum. Ama merak etme, yemek pişirme konusunda hiçbir iddiam yok.”

Nil de ondan çok farklı sayılmazdı. Dudaklarına takılan bakışların ve gözlerinde alev alan tutkunun farkındaydı. O anda bahsettikleri konunun ne olduğunun farkında değildi. Sinan elini uzatıp onunkini tuttuğunda aklına gelen ilk şeyi söyledi.

“Peki ya çay demlemek?”

“O konuda ustayım.”

İkisi birbirine doğru çekilirken gözleri tutkuyla koyulaşmıştı. “Seni öpmemem için bir neden söyle.”

Nil durdu, düşünmeye çalışıyordu ama gözlerini onun dudaklarından ayıramıyordu. Beynini zorladı. Zorladı. Ağzını açtığı anda ne dediğinin kesinlikle farkında değildi.

“Çünkü... Eğer beni öpersen kuantum evreninde paralel bir Nil öpülmeyebilir ve bu, kozmosun dengesini bozar.”

Sinan hafifçe gülümsedi ve ona doğru eğilirken fısıldadı.

“Umarım onu da bir başka Sinan öper.”

Dudakları kavuştuğunda hasret dinmemiş aksine daha da kö-rüklenmişti. Birbirlerini tüketircesine dakikalarca öpüştüler ve birkaç saattir aralarına giren mesafenin acısını çıkardılar. Yanla-rından gelip geçen insanları umursamıyorlardı. Bazıları sessizce geçerken bazıları tezahürat yapıyordu. Sonunda dudakları birbi-rinden koptuğunda Nil nefes nefese kalmıştı.

“Özür dilerim ama pek de geçerli bir neden değildi.”

Nil ne söylediğini anımsamaya çalışırken kaşları çatılınca Si-nan hatırlattı ve kahkahalarla gülmeye başladılar. Kitapçıya doğ-ru yürürken Nil “Peki sen bir neden söyle,” diyerek aralarında bir oyun başlattı. Sırayla saçmaladılar.

“Çünkü... Tarih kitaplarında burası bir öpüşme habitatu olarak geçmiyor. Çok aykırı oluruz.”

“Çünkü... Seni öpersem bir sonraki hamlede patlıcan dolmasını kim yapacak?”

“Çünkü... Şu anda kafamda seni öpmenin termodinamiğin ikinci yasasına uyup uymadığını hesaplıyorum.”

“Çünkü... Eğer beni öpersen, öpüşme hareketinin Fibonacci di-zisiyle ne kadar uyumlu olduğunu çözmek için duramayacağım.”

“Çünkü... Şu an buradaki oksijen miktarı, bir öpücüğün kim-yasal dengesini kaldırmayabilir.”

Kitapçının kapısında çalan eski çan sesi, kahkahalarını bas-tırdı. İçeri adım attıklarında yer yer soyulmuş raflar ve üst üste yığılmış kitaplar onları karşıladı. Dükkân, zamanın tozuyla kap-lanmış gibiydi, ama bir o kadar da büyüleyiciydi.

Nil, içini ısıtanın eski kitapların kokusu mu yoksa onunla geçirdiği güzel zaman mı olduğunu kestiremedi. Rafların ara-sında kaybolduklarında Sinan alçak bir sesle, “Burası tam bir tarih sığınağı. Dikkat et, bazı raflardan aniden bir hikâye fırla-yabilir,” dedi.

Nil, şakayla “Yine başladık mı?” diye sordu.

Bir köşeden gelen boğuk bir ses, “Aman dikkat edin, kitaplar öyle her önüne gelene hikâyelerini açmaz,” diyerek ikilinin dikkatini çekti. Yaşlı bir adam akıcı bir İngilizceyle konuşmuştu. Gözlüklerinin arkasından onları süzüp ellerini üzerindeki yeleğin ceplerine soktuktan sonra onlara doğru yaklaştı.

Sinan, hemen saygıyla başını eğip cevap verdi. “Gospodje Andrej”, sizi gördüğüme çok sevindim. Nil, tanıştırayım, bu yerin sahibi. Kendisi bir efsanedir,” dedi.

Nil’in kafası karışmıştı aslında, dükkâna girdiklerinde Türkçe konuşsalar da adam onları anlamış gibi İngilizce olarak sohbetlerine iştirak etmişti. Nil bu konuyu daha sonra Sinan’a sormaya karar vererek dükkân sahibine başıyla hafif bir selam verdi.

Andrej, kaşlarını kaldırarak gülümsedi. “Efsane mi? Gençler, fazla kitap okumak insanın gerçeklik algısını bozar, haberiniz olsun,” dedi ve bir raftan tozlu bir kitabı çekip Nil’e uzattı.

“Bu senin gibi maceracı ruhlara iyi gelir.”

Nil kitabın kapağını okudu: *Bir Yolculuğun Güncesi*.

Şaşkın bakışlarını kitaptan kaldırıp önce Andrej’e sonra Sinan’a baktı. Sinan gülümsemişti.

“Sanırım bir hikâye yazmak için ilhama ihtiyacın olduğunu düşündü.”

Andrej, “Herkesin bir hikâyesi vardır, evlat. Ama bazılarını yazmak için doğru zamanı beklemek gerekir,” diyerek Sinan’a göz kırptı.

Sinan, “Sana söylemiştim, bu dükkân sihirlidir,” dedi.

Nil gülerek kitabı göğsüne bastırdı. “Kendi hikâyemi yazmaya başlayınca geri getiririm.”

* Bay Andrej.

Dükkânın zemin tahtaları adımlarının altında hafifçe gıcırdarken Andrej'in sessiz rehberliğinde kitap rafları arasında kayboldular.

Nil, arka taraftaki ahşap raflarla çevrili küçük köşeye yöneldi. Sıralanmış cam kavanozların içinde kurutulmuş otlar, meyve dilimleri ve rengârenk çiçek yaprakları vardı. Her biri özenle etiketlenmişti.

Dikkatini çeken, rafın en üst köşesinde duran şık bir set oldu. Set, üzerinde el yapımı desenler olan, toprak tonlarında seramik kavanozlardan oluşuyordu. Kavanozların kapakları da yanındaki küçük kaşıklar gibi ahşaptı. Üzerlerinde el yazısıyla bir şeyler yazıyordu. Setin ortasında ise, ince porselenden yapılmış, zarif desenlerle süslenmiş bir çaydanlık vardı. Yanına ise minik bir kart iliştirilmişti. Etiketlerin aksine İngilizce olarak "*Bir fincan çayın iyileştiremeyeceği hiçbir şey yoktur. Afiyetle...*" yazılmıştı.

Setin içindeki her bir kavanozda farklı bir karışım olduğunu fark etti. Papatya ve portakal çiçeği karışımı, limon otu ve zencefil, nane ve adaçayı... Yanındaki minik kullanım kılavuzuna "*Hangi karışım, hangi derde deva olur?*" diye not edilerek hepsinin faydaları sıralanmıştı.

Aklına Ayşe geldi. Onu birkaç gündür görmemişti, ama Hakan'la yaptığı konuşmadan sonra onu mutlu edecek bir şeyler yapmak istedi.

Bu set, Ayşe'nin sadece çay demlemesini değil, aynı zamanda bir ritüel oluşturmasını sağlayabilirdi. Seti eline aldığı anda etrafa hafif bir lavanta kokusu yayıldı, bu kokunun bile sakinleştirici bir etkisi vardı. Dokusu ve işçiliği, içten gelen bir armağan olduğunu hissettiriyordu. Nil, onu aldı ve Andrej'e uzattı.

"Bunu alıyorum."

Sonra da Sinan'a dönüp hafif bir gülümsemeyle, "Ayşe Hanım'ın içi ısınacak, eminim," dedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kanal Kıyısında

Koper’de geçirdikleri keyifli günün ardından gemiye dönmüşlerdi. Nil kamaraya döndüğünde arkadaşları uyuyorlardı. Hazırlanıp akşam yemeğine birlikte gitmişlerdi. Bu süreçte ne Nil onlara Korfu’da neler olduğunu sormuş ne de kızlar onlar yokken ne yaptığını anlatması için sıkıştırmışlardı.

Bu tuhafına gitse de konunun açılmaması onu hoşnut etmişti. Akşam yemeğini grup olarak birlikte yediler, ama Hakan ve Ayşe yine onlara katılmamıştı. Ertesi gün onları görmeye gidip Ayşe için aldığı hediyeği vermeye karar vermişti. Gece olduğunda ise herkes kamarasına çekilmişti.

Ertesi sabah, kamarasının küçük penceresinden süzülen gün ışığıyla uyandığında içinde garip bir heyecan vardı. Bugün Venedik'e varacaklardı. Yastığından doğrulurken gözleri sabırsızlıkla dışarı kaydı. Ufukta henüz Venedik'in simgesi olan kanalları ya da tarihi binaları göremese de bu düşünce bile içini kıpır kıpır yapmaya yetmişti.

Venedik, onun için sıradan bir durak değildi. Her zaman ekranda gördüğü o gondollar, daracık taş sokaklar ve suyun üzerinde yükselen eski binalar, yıllardır zihninde romantik bir düş gibi yer etmişti. Oraya gitmek, o hayali gerçeğe dönüştürmek demekti.

Nil, yataktan kalkarken kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bugün aynı zamanda Ayşe'ye hediyesini verecekti. Bu düşünce içini biraz da olsa rahatlatıyordu.

Kızların uyanmasını beklemeden banyoya girdi. Aldığı hızlı duşun ardından dışarı çıktığında arkadaşlarının uyandığını gördü.

“Kalkın sizi miskinler. Bugün Venedik günü.”

Onun coşkulu sesini duyan Cansu başını yastığın altına gömdü. “Yataktan kalkabileceğimi hiç sanmıyorum. Midem berbat.”

Nil “Ne oldu sana?” diye sorarken Melis, “Sana yemek yerken o kadar karıştırma diyorum elli kez. Alışmadığın yemekleri böyle bol keseden yersen aynen böyle olur,” diye çıkıştı.

Nil, hasta arkadaşının yanına giderken Melis'e çıkıştı. “Ya saçmalama Melis. Cansu her zaman çok yemek yiyor. Belli ki hasta oldu.”

Cansu, “Evet Mel, hemen yargılamaya geçiyorsun. Benim için bir şey yapmayı denesene!” dediğinde Melis öfkeyle yatağından kalktı.

“Tamam senin için bir şey yapacağım. Seni geri göndereceğim.”

Nil şaşkınca arkadaşına döndü ve “Melis...” diyerek onu susturmaya çalıştı. Daha yeni uyanmışlardı ve kavga ediyorlardı. Bu gerçekten şaşırtıcıydı.

Cansu “Boş versene Nil. İsteddiğini söylesin. Bir yere gideceğim yok. Bugün dinlensem yeter sadece,” diyerek arkadaşının sözlerini umursamadığını belli etti.

Cansu’nun yüzüne düşen bir tutam saçı çekerken “Şimdi gidip senin için revirle görüşeceğim. Bakalım seni iyileştirecek bir ilaçları var mı?” dedi gülümseyerek. Melis onları bırakıp banyoya girmişti bile.

Arkadaşı başını sallayıp iyi olacağını beyan edince revire gitmek için kamaradan çıktı. Aralarında bilmediği bir sorun var gibi gelmişti. Düşüncelerine dalmış, yürürken biri aniden onu belinden çekip sarıldı. Panikle arkasını döndüğünde Sinan’ı gördü.

“Ödümü kopardın.”

Sinan onu kendine çekip sarıldı. “Korkutmak istemedim. Seni görünce kendimi tutamadım.”

Nil mutlulukla gülümsedi. Onları tanıyan insanların yanında sadece iki arkadaş gibi davranmak aralarındaki tutkuyu artırmaktan başka bir işe yaramıyordu açıkçası.

Sinan’ın kollarında kısa bir an için duraklayarak anın keyfini çıkardıktan sonra ondan sıyrıldı ve “Kalbimi durdurmak istiyorsan farklı yöntemler bildiğinden eminim,” dedi gülerek.

Sinan omuz silkerek “Eğer o yöntemleri uygularsam kahvaltıyı kaçırabiliriz,” diye cevap verdikten sonra “Nereye gidiyorsun?” diye sordu. Rahat tavrı, onun da bir an önce toparlanmasını sağladı.

Ciddileşerek “Revire gidiyordum,” dedi. “Cansu biraz rahatsız görünüyor. Sanırım midesi bozulmuş.”

Sinan, hafifçe kaşlarını çatarak başını salladı. “Gelmemi ister misin? Belki yardım edebilirim.”

Nil, ona minnettarlıkla baktıktan sonra başını iki yana sallayarak güldü. “Teşekkür ederim. Ama sanırım sadece bir ilaç ya da bir öneri isteyeceğim.”

Sinan “Arkadaşınla ilgilenmeden evvel, ondan kısa bir an çalmak istiyorum,” derken yanağını okşamıştı. Nil mutlulukla gülümsedi.

“Peki, bu kısa anda ne yapmak istersin?”

Onu öpeceğini düşünmüştü ancak Sinan beklentisini karşılamadı. Ona sarılıp kendine çekti. Başının üzerine bir öpücük bıraktıktan sonra saçlarını uzun uzun kokladı. Kalbi Nil’inkinin aksine sabit bir ritimle atıyordu.

İçi ısındı Nil’in. Gözlerini yumdu ve çaldıklarını anın tadını çıkardı. Sinan belini bıraktı ve iki adım geriye doğru yürüyüp ellerini kaldırdı. “Şimdi arkadaşın için endişelenmeye devam edebilirsin. Kahvaltıda görüşürüz.”

Nil, “Sabırsızlanıyorum,” dedikten sonra arkasını dönüp revire doğru yürüyüşüne kaldığı yerden devam etti. Sinan’ın onu izlediğini hissetti. Kalbinin biraz daha hızlı atmasına engel olamadı. Derin bir iç çektikten sonra sakinleşmek için arkadaşlarının arasında geçenleri düşünmeye başladı. Ne olmuştu da sabahın erken saatinde böyle bir tartışma yaşanmıştı? Aralarındaki bu tuhaf gerginlik, onun da keyfini bir nebze kaçırmıştı.

Revirin kapısını çalıp içeri girdi. Tatlı hemşireye durumu anlattığında, bir mide ilacı ve biraz dinlenme tavsiyesi almıştı. Kamaraya döndüğünde Cansu’nun çoktan uyuyakaldığını gördü. İlaçları başucuna bırakarak üzerine bir battaniye örttü. Melis ortalarda görünmüyordu. Kahvaltıya gittiğini düşünerek kama-
radan çıktı.

Denizin sonsuz maviliğine baktı. Bugün durak Venedik’ti. Ve Nil, sabah yaşanan küçük aksiliklere rağmen, bu şehri hayal ettiği gibi yaşayacağına emindi. İçinde garip bir huzur ve heyecan vardı. Hele ki hayallerindeki şehri Sinan’la gezmek, her ne kadar yanlarında başka insanlar da olsa, heyecan vericiydi.

Kahvaltı salonunun yolunu tuttuğunda içi kıpır kıpırdı. Neşeyle arkadaşlarının masasına vardığında Melis’in orada olma-

dığını gördü. Sinan onu görünce ayağa kalkmıştı. Ayşe ve Hakan ile Kerem de yoktu. Hediyesini kahvaltıdan sonra vermeyi aklına not ettikten sonra masadakileri selamladı. Otururken “Herkes nerede?” diye sordu.

Sinan “Bilmem, Kerem’i görmedim. Peki senin ekip?” dedi. Pınar soruyu yanıtladı.

“Ben az evvel gelirken Melis’le Kerem’i gördüm. Ama diğerleri nerede bilmiyorum.”

Nil, “Cansu hasta, Melis de kamarada yoktu. Demek ki Kerem’le birliktelermiş,” dediğinde kahvaltı salonunda yükselen hafif uğultuyla herkesin başı o tarafa döndü.

Melis, Kerem’in kucağında içeri girmiş ve hemen hemen herkesin dikkatini o yöne çekmişti. Nil şaşkınca “Aaa, ne oluyor?” diye fısıldarken Kerem masaya yaklaştı. Sinan ayağa kalkıp Melis için bir sandalye çekerken “Şimdi öğreniriz,” dedi.

Kerem “Dikkat, değmesin yağlıboya,” diyerek genç kadını sandalyeye bıraktığında Melis, “Ay,” diye yüzünü buruşturup canının yandığını belli ederken Kerem, soluklarını düzenlemeye çalışıyordu.

“Gelirken Melis’le karşılaştık. Düşüp bileğini burkunca onu hemen bir revire götürdüm. Korkulacak bir şey yok.”

“Cansu’nun ahı mı tuttu Mel? Nasıl başardın bunu?”

“Ay Nil, canım yanıyor, uğraşma şimdi benimle.”

Emre, “Geçmiş olsun Melis, yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sorduğunda, Melis teşekkür etti. Rıza olanları sessizlik içinde izlemişti. Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra bakışlarını gençlere çevirdi. Gözlerinde, otoritesini koruyan bir ciddiyetin yanında muziplik pırıltıları da vardı.

“Venedik’te dikkat çeken şeyler genelde mimari ve kanallardır, gençler. Ama siz gemiden inmeden burada bir şehir kurmaya kararlısınız galiba.”

Hafifçe gülümseyerek söylenmiş bu sözler, masadakileri güldürmüş olsa da imalı sözleri Melis tarafından itirazla karşılanmıştı. Nil, hemen konuyu toparlamak için dahil oldu.

“Venedik, bugün hepimiz için farklı sürprizler hazırlamış olabilir, Rıza Bey. Siz ne planlıyorsunuz, eski dostları ziyaret etmeyi mi yoksa bizimle o büyümlü sokaklarda kaybolmayı mı tercih edeceksiniz?”

Rıza, Nil’in sözlerindeki samimiyeti fark ederek başını hafifçe eğdi ve “Venedik her zaman bir anı tazeleme yeridir benim için,” dedi. “Sokaklarında kaybolmak ve insanın kendisini bulması arasında ince bir çizgi vardır. Bugün bir dostumu görmek istiyorum.”

Kerem gülümseyerek lafa girdi. “Sanırım bu, Venedik’in büyümlü. Herkes kendinden bir parça buluyor. Ama Melis’in bu bilekle değil o taş sokaklarda gezmek, gemiden bile inemeyeceği aşikâr.”

Melis kaşlarını çatıp Kerem’e dik dik baksa da hafifçe kıkırdamaktan kendini alamadı. “İstesem, tek başıma kanalda kürek bile çekerim.”

Kerem, “Maalesef hemşire farklı düşünüyor. Bugün gemiden inmeyi aklından bile geçirme,” dedi.

Rıza, gençlerin arasındaki bu küçük şakalaşmayı izlerken hafifçe başını salladı. “Eh, o zaman herkes kendine iyi bir rehber seçsin. Venedik size kolay kolay yönünüzü vermez, ama doğru soruları sormayı bilerseniz şehri gerçekten tanıyabilirsiniz.”

Pınar “Kusura bakmayın arkadaşlar, bizim plan yıllar evvel belirlendiğinden kendimizinkine uyma niyetindeyiz,” diyerek çok uzun zamandır bu anı beklediğini belli etti.

Nil zaten Rıza Bey’in sözlerinden grubun birlikte hareket etmesini önermediğini anlamıştı. Buna içten içe sevindi. Venedik sokaklarını Sinan’la gezebilecekti böylece. Sonra Melis’in durumunu hatırladı ve arkadaşı bu durumdayken kendini düşündüğü için kızdı.

“Cidden çıkamayacak mısın, Mel?”

“Maalesef, Cansu ile kamarada tıklı kalacağım anlaşılan.”

Nil derin bir iç geçirdi. “Tamam öyleyse, ben de sizinle kalırım. Anca beraber kanca beraber.”

Melis ve Kerem aynı anda ve heyecanla itiraz ettiler.

Melis “Yok canım ne gerek var. Sen git tadını çıkar,” derken Kerem “Ya ben de yorgunum zaten. Burada kalır kızlarla ilgilenirim, siz keyfinize bakın,” dedi.

Sinan çok ilginç bir şey duymuş gibi bir kaşını kaldırıp ona baksa da yorum yapmadı. Kahvaltının kalanında Venedik’in merkezde olduğu bir sohbet başladı. Nil kahvaltısını hızlıca bitirip limana inmeden evvel Ayşe’nin hediyesini götürmek istiyordu.

Melis, Kerem’in yardım edeceğini, en azından bir tekerlekli sandalye bulabileceğini söyleyip Nil’i başından gönderdiğinde içi kıpır kıpır bir şekilde güverteye çıktı.

Gemi yavaş yavaş Venedik’in büyüleyici silüetine yaklaşıyordu. İlk olarak Campanile di San Marco’nun* zarif kulesini fark etti. Kalbi bir an hızla çarptı. Gerçekten buradaydı. Venedik’i hayal etmek başka, onu tüm ihtişamıyla karşısında görmek bambaşkaydı.

Sinan, “Venedik’e ilk kez mi geliyorsun?” diyerek düşüncelerini böldü. Onun sakın ifadesi, Venedik’in heyecanına ek bir huzur katmış gibiydi.

Nil, “Evet,” dedi, gözlerini ufukta dans eden şehrin üzerinden ayırmadan. “Hep hayalimdi buraya gelmek...”

Sinan, yanına gelip güverteye yaslandı. “O zaman bugün senin günün. Venedik, hayallerden daha fazlası olabilir, ama bu senin onu nasıl görmek istediğine bağlı.”

“Sanırım Venedik’in benim için anlamı, görmeyi hayal ettiğim yerlerden çok, hissedeceklerimle ilgili.”

* Aziz Mark’ın Çan Kulesi.

Sinan başını salladı. “Bu, güzel bir bakış açısı.”

“Ama önce Ayşe’ye hediyesi vermek istiyorum. Sonra Venedik’in tadını çıkaracağım. Bir saat sonra buluşalım.”

Sinan onayladıktan sonra kamarasına yönelince içindeki heyecan ve mutluluğun bir harman gibi birbirine karıştığını hissetti. Bugün Venedik, hikâyesinin bir parçası olacaktı.

Önce kamaraya uğrayıp Cansu’yu kontrol etti. Uyanmış, ilacını içmiş ve tekrar uyumuştı. Onu rahatsız etmeden sessizce hazırladıktan sonra özenle paketlenmiş hediye alıp dışarı çıktı. Bu hediye nin Ayşe’ye bir parça mutluluk ve moral getireceğini umuyordu.

Kamaralarının kapısına vardığında, hafifçe tıklattı. İçeriden derin bir öksürük sesi duyuldu, ardından da telaşlı adımlar. Kapı açıldığında Hakan’ın yüzündeki yorgun ifade kalbini burktı.

Hakan, onu gördüğüne şaşırsa da belli etmeden “Günaydın, Nil,” dedi.

“Günaydın Hakan Bey. Dün Koper’den Ayşe Hanım’a bir hediye aldım. Umarım sakıncası yoktur.”

Hakan kapıyı biraz daha aralayarak onu içeri buyur etti. Ayşe, pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, üzerine ince bir battaniye çekmişti. Solgun görünse de yüzünde yine o tanıdık, sakin ifade vardı. Nil’i görünce gülümseyerek yerinden doğrulmaya çalıştı, ancak Hakan hemen yanına gidip ona yardım etti.

Nil ona gösterilen yere otururken “Ayşe Hanım, lütfen zahmet etmeyin,” dedi. “Sizi rahatsız etmek istemedim, sadece küçük bir şey getirdim.”

Ayşe, “Teşekkürler Nil, çok düşüncelisin,” derken eşi elindeki paketi aldı. Ayşe üzerindeki kurdeleyi çözerken Nil heyecanla bekledi.

Paket açıldığında Ayşe’nin yüzü şaşkınlıkla aydınlandı. Kavanozların üzerindeki işlemleri incelerken gözleri buğulandı. Fısıltıyı andıran bir sesle “Ah, bu çok nazik bir düşünce,” dedi. “Böylesine özenli bir hediye beklemiyordum. Çok teşekkür ederim, Nil.”

“Koper’de bir kitapçada gördüm ve çok beğendim. Biraz rahatlatmanıza yardımcı olabilir diye düşündüm. Özellikle lavanta karışımı çok güzel kokuyor.”

Hakan, kavanozlardan birini eline aldı ve “Çok düşüncelisiniz. Bunu hemen denemeliyiz,” dedi, sesi yumuşak ama neşeliydi.

Nil, “Umarım size iyi gelir,” dedi, ayağa kalkarak. “Dinlenmeniz gerekiyor, o yüzden sizi daha fazla yormayayım.”

Ayşe başını salladı, ama yüzündeki gülümsemeye eksilmemişti. “Nil, buraya geldiğin için teşekkür ederim. Sen çok zarif bir insansın. Bu küçük hediye bile, insanlara verdiğin değeri ortaya koyuyor. Yeni tanıştığın birine bile...”

Nil, bir insana iyi gelmenin huzuruyla kamaradan ayrıldığında geminin hareket eden hafif dalgalarını hissetti. Venedik’in silueti daha da netleşmişti ve bu, içindeki heyecanı daha da büyütüyordu.

Bu şehir, hayallerinin ötesinde bir deneyim vaat ediyordu. Koridoru geçerken Sinan’ın sözleri zihninde yankılandı: “*Venedik, hayallerden daha fazlası olabilir...*”

Güvertedeki buluşma yerine vardığında, onu gördü. Elinde kahve bardağıyla, hafif rüzgârın saçlarını dalgalandırmasına aldırmış etmeden denizi izliyordu. Nil, yanına yaklaştı ve “Benden önce buradasın,” dedi, gülümseyerek.

Sinan, “Seni bekletmek istemedim,” diye yanıtladı. “Ayrıca bu manzarayı da kaçırmak istemem.”

Nil, omuz silkerek “Bugün, bu şehri adım adım keşfetmek istiyorum. Ama sanırım önce bir gondol gezisi yapmalıyız,” dedi.

Sinan’ın kaşları hafifçe kalktı. “Romantik bir başlangıç.”

Nil alaycı bir şekilde güldü. “Belki de bu şehirde romantizmden kaçmak mümkün değildir.”

Sinan, “Peki, o zaman ilk durağımız gondol olsun,” dedi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Venedik'in Yansımaları

Gondola bindiklerinde koca şehir, adeta sessiz bir orkestra gibi onlara eşlik etmişti. Dar kanalların kıyısındaki eski taş binalar, zamana meydan okuyan bir asaletle sıralanmıştı. Gondolcu, hafif bir İtalyan aksanıyla onlara Venedik'in tarihini anlatırken Nil, kendini bu hikâyelere kaptırmıştı.

Gözlerini suyun üzerindeki yansımadan ayırmadan “Biliyor musun?” dedi Nil. “Venedik'i her zaman görmeyi hayal ettim ama burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu bir rüya gibi.”

Sinan, onun sessizce dinledi; ardından, “Bazen rüyalar gerçekleşir, Nil. Bu sadece, onları ne kadar istediğine bağlı,” dedi.

Bu sırada gondol, bir dönemeçte, daha geniş bir alana açıldı. Nil, San Marco Meydanı'nın silüetini bir kez daha gördüğünde nefesi kesildi. Gondolcu, “İşte burası Venedik'in kalbi,” dedi gururla.

Nil, büyülenmiş bir şekilde etrafına bakarken Sinan ona sarılıp kendine çekti. Sırtını onun göğsüne yasladı ve etrafındaki güzel manzarayı izlerken “Senin için Venedik ne ifade ediyor?” diye sordu.

Sinan, bir an düşündü. Buraya dair anıları ilk bakışta çok güzelken altı kazındığında kendini kötü hissetmesine neden oluyordu. Alçak bir sesle cevap verdi: “Venedik... insanlar gibi. Dışarıdan bakıldığında büyüleyici, eşsiz. Ama içine girdiğinde, karanlık ve dar köşelerle dolu. Bazı şeyler sadece yüzeyde güzeldir.”

Nil, bu cevaba şaşırdı. Sözlerini içinde değerlendirdi, ne demek istediğini düşündü ve sonunda, “Böyle düşünmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Ama senin için gerçekçilik çok daha önemli, değil mi?” diye sordu.

Sinan gülümsedi. “Gerçekçilik bazen hayal kırıklığını engeller. Ama Venedik... Bu şehir, insanın kendisini sorgulamasına neden oluyor.”

Gondolun sudaki sert hareketi, konuşmayı sona erdirdi. Sinan’ın sessizliği, sanki ona burada bir hayal kırıklığı yaşadığını anlatıyordu.

Gondol gezisinden sonra, Venedik’in en göz alıcı noktalarından birine, Rialto Köprüsü’ne yürümeye karar verdiler. Dar sokakların taş döşemeli zemininde adımları yankılanırken şehir, adeta geçmişten bugüne bir köprü kurmuş gibiydi. Buranın masalsı bir dünya sunduğunu düşündü Nil.

Sinan, “Rialto Köprüsü’nü görmeden Venedik’ten ayrılmak olmaz,” dedi. “Şehir, bu köprüyle kalpleri çalmaya ant içmiş gibi.”

Nil, bir kahkaha attı. “Sanırım kalbim şimdiden çalındı,” dedi ve göz ucuyla Sinan’a baktı. Göz göze geldiklerinde Sinan’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Köprüye vardıklarında, manzara adeta nefeslerini kesti. Büyük Kanal, sanki sonsuz bir resmin parçasıydı. Su üzerinde süzülen gondollar ve motorlu tekneler, kanal boyunca sıralanan pastel renkli binalarla kusursuz bir ahenk içindeydi. Nil, elini köprünün taş korkuluğuna koyarak manzarayı izledi.

Sesinde duygusal bir tonla, “Burası bana bir şeyi hatırlatıyor... Ya da birini,” dediğinde Sinan, ona döndü. “Kim?”

Nil, düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. “Beni... Buraya gelmeden önceki halimi. Hayallerimle daha yakın olduğumu hissediyorum şimdi.”

Sinan, arkasına geçip ona sarıldıktan sonra kulağına, “Bence buraya gelmeden önce de kendine çok yakındın. Ama belki de bu şehir, bazı şeyleri daha net görmem için bir fırsat sunuyordur sana,” diye fısıldadı.

Genç kadın, başını çevirip ona baktı. “Kelimeleri kullanma şeklin sayesinde mi bilinmez, seninle konuşurken her şey daha anlamlı geliyor.”

“Belki de doğru kişiyle konuştuğun içindir.”

Nil, bu sözlerden sonra kalbinin biraz daha hızlı attığını hissetti. Sinan onun heyecanlandığını fark etmişti. Kollarının basıncını artırdı ve ona daha sıkı sarıldı. Nil başını ona yaslayıp anın tadını çıkarırken o an mutluluğunun kaynağı manzara değildi.

San Marco Meydanı'na doğru ilerlediklerinde güneş, binaların üzerinde altın bir örtü gibi seriliyordu. Meydanın ihtişamını hayranlıkla izlerken Sinan, “Meydanı sevmiş gibisin,” dedi.

Genç kadın başını salladı. “Evet. Ama biraz ürkütücü de. Sanki burası, insanda izleniyormuş hissi uyandırıyor. Çok büyük ve çok gösterişli.”

Sinan, onun bu sözlerine gülümseyerek karşılık verdi. “Venedik böyle bir yer. Gösterişli ve etkileyici ama aynı zamanda biraz ürkütücü.”

Çan kulesine bakarken meydanın onu rahatsız ettiğini hissetti. Sinan'ın koluna girdi ve “O zaman buranın büyüsunü bozmayalım,” dedi. “Gel, biraz daha yürüyelim.”

Günün sonunda, Dorsoduro bölgesindeki küçük bir kafede oturdular. Gün batımı, lagünün üzerinde turuncu ve pembe tonlarında bir tablo yaratmıştı. Nil, kahvesinden bir yudum alırken “Bugün her şey hayallerimin ötesindeydi,” dedi.

Sinan, ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Venedik’in en güzel kısmı neydi biliyor musun?”

Nil, merakla başını salladı.

Sinan yumuşak bir sesle, “Senin bu şehre olan heyecanını görmek,” dedi.

Bu sözler, Nil’in yüzünü hafif bir kızarıklıkla süsledi. Sessizce birbirlerine baktılar. Venedik’in büyüğü mü bilinmez, Nil, ona karşı hislerinin kopmaz bağlarla düğümlendiğini hissetmişti.

Sinan, “Hadi kahveni bitir de gemiye dönelim,” dediğinde Nil arkadaşlarını unuttuğunu fark etti. Sabah onları gergin bir ortamda bırakmıştı ve ikisi de bugünü, bu halde geçirmek zorunda kalmışlardı.

Gemiye havaya uçurmadıklarını umut ederek “Haklısın. Sabah da kızların arası limoniydi. Çok geç kalmasak iyi olur,” dediğinde Sinan garsona işaret edip hesabı istedi.

“Gemiye gitmeden kızlara buradan bir hatıra götürelim istiyorum. Sonuçta ikisi de burayı kaçırmak zorunda kaldı.”

“Elbette, şimdi geçerken bir yere uğrar, bir şeyler bakarız.”

Nil kahvesinin son yudumunu aldıktan sonra kalktılar ve Sinan’ın yönlendirmesiyle bahsettiği dükkânların olduğu yöne doğru yürümeye başladılar.

Bir hediyelik eşya satıcısının önünde durmuşlardı. Arkadaşları için incik boncuk bakarken kafeden dışarı taşan tanıdık bir kahkaha duyuldu. İçini garip bir his kapladı. Başını çevirip sesin geldiği yöne baktığında, içeride bir masada oturan Kerem ve Melis’i gördü.

Yüzündeki şaşkınlık, hızla öfkeye dönüştü. İçinde, ne olduğunu anlamadığı bir kıskançlık ve ihanete uğramışlık hissi kabarıyordu. Sesine yansıyan ve bastıramadığı bir hayal kırıklığıyla, “Sinan, görüyor musun?” diye sordu.

Sinan, onun baktığı yöne döndü ve masadaki iki kişiyi görünce yüzü bir anda asıldı. Kerem, elinde bir şarap kadehiyle Meliŝe bir şeyler anlatıyor, Melis ise kahkahalarla karşılık veriyordu. Yüzü sert bir ifadeye büründü ve “Bu nasıl bir tesadüf?” dedi, alaycı bir tonda.

Nil, elindekileri bıraktı ve öfkeyle, “Tesadüf değil,” dedi, gözleri hâlâ Kerem ve Meliŝe dikiliydi. “Bu nasıl bir oyun?”

Sinan, biraz sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve Nil’in eline dokundu. Arkadaşları birlik olmuş, bir işler karıştırıyordu. Ama kötü niyetli olduklarını zannetmiyordu. “Önce sakinleşelim ve neler olduğunu onlardan dinleyelim, ne dersin?”

Nil, birkaç saniye tereddüt etti. Sinan’ın sesi her zamanki gibi güven vericiydi. Yine de içindeki öfke dinmek bilmiyordu. Başını sallayarak “Evet, bunu kesinlikle açıklamalılar,” dedi. Birlikte kafeye doğru yürümeye başladılar.

Kapıdan içeri girdiklerinde Kerem onları fark etti. Nil’le göze geldiği anda yüzündeki rahat ifade aniden dondu. Hemen ardından kendini toparladı ve sahte bir neşeyle, “Ah, burada olduğunuzu bilmiyordum!” dedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Melis ise çok daha beceriksizdi. Bir anda gözlerini yere dikti, sanki masanın altına saklanmayı düşünüyordu. Kırk yıl düşünse onlara basılacağı aklının ucundan geçmezdi. Zoraki bir gülümsemeyle, “Ne tesadüf! Venedik ne kadar küçük bir şehir, değil mi?” diye mırıldandı.

Nil, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünde alaycı bir ifadeyle, “Evet, gerçekten çok küçük,” dedi. “Ama sizin buradaki varlığınız, gözümde büyüyor.”

Melis, bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama Nil'in yüzündeki kararlılık onu susturdu. Sessizlik Sinan'ı harekete geçirdi. Kerem'e döndü ve doğrudan sordu: "Bu gerçekten bir tesadüf mü, yoksa arka planda başka bir şey mi var?"

Kerem, Sinan'ın sorgulayıcı bakışlarından kaçamadı. Hafifçe gülümseyerek "Tamam, tamam," dedi. "Melis'le küçük bir plan yaptık. Ama sadece siz güzel bir gün geçirin diye! Yoksa kötü bir niyetimiz yoktu."

Nil, duyduklarına inanamadı. Başını iki yana salladı ve "Bunu bana... Bize neden sormadınız?" dedi. Sesi alaycılıkla doluydu. "Hayatımız hakkında karar verirken bir fikrimiz olsun istemediniz mi?"

Tam o sırada, arkasından Cansu'nun sesi duyuldu. "Hadi ama Nil. Sanki sana gelip '*Hey, biz Korfu'da inelim de siz birlikte vakit geçirin*' deseydik kabul edecektin."

Nil, şaşkınca nereden çıktığını anlayamadığı arkadaşına baktı ve "Cansu..." diyebildi sadece.

Melis, adeta çığlık atar gibi, "Cansu!" diye bağırdı. Durumu toparlamak için konuşmaya çalışıyordu, ama artık çok geçti. Cansu'nun patavatsızlığı yüzünden dönüşü olmayan bir noktaya gelmişlerdi.

Nil bir el hareketiyle hepsini susturdu. Gözleri dolmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu. Derin bir nefes aldı, sonra hiçbir şey söylemeden kafeden çıktı. Ardı sıra Sinan hemen peşinden gitti.

Dar bir sokakta ilerlerken Sinan, "Nil," dedi, yumuşak bir sesle. "Belki de kötü bir niyetleri yoktu. Sadece biraz aşırıya kaçmış olabilirler."

Nil durdu ve arkasını döndü. Yüzünde hüznün ve hayal kırıklığı vardı. "Belki," dedi. "Belki gerçekten kötü niyetli değiller. Ama bu olay beni, bana olan saygıları konusunda ciddi şüpheye düşürdü."

Sinan, onunla aynı hizada durdu ve yüzündeki kararlı ifadeyle, “Onlar arkadaşın. Senin yanında olan ve sana değer veren birileri var. Bunu unutma,” dedi.

Nil, gözlerinin içine baktı. Sokak lambalarının turuncu ışığı altında, Venedik’in dar sokakları onları çevrelemişti. Lagünden gelen hafif bir esinti, sessizliği bozuyordu.

Gözlerinden akan yaşlara müsaade etti. “Beni eve götür Sinan.”

Sinan, Nil’in titreyen adımlarını fark edip nazikçe kolundan tutarak onu en yakındaki taksi bota yönlendirdi. Botun motoru çalıştığında, yüzü denizden gelen rüzgârla gölgelenmiş, gözlerini ufka dikmişti. Limana ilerlerken bir kelime dahi etmedi, sanki sessizliğiyle Nil’in karmaşık duygularına eşlik etmek ister gibiydi. Yol boyunca konuşmamış ve Nile düşünmesi için alan tanımıştı.

Gemiye bindiklerinde kamarasına kadar ona eşlik etmişti. İçeri girmeden evvel Nil’in çenesini parmağının ucuyla kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Üzgün, kırgın ve kızgın olduğunu biliyorum. Ancak arkadaşlarının seni üzme ya da küçük düşürmek için bir şey yapacaklarını düşünmüyorum.”

Nil, “Hayatımın kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyorum,” dediğinde “Bazen hayat bizi öyle yerlere sürükler ki elimizden hiçbir şey gelmeyeceği yanılgısına kapılırız. Ama bu, kontrolü tamamen kaybettiğimiz anlamına gelmez. Ayrıca bu oyuna benim arkadaşım da katıldı. En az ben de senin kadar ihanete uğramış sayılırım,” dedi.

Nil onun bu sözleriyle rahatlamamış, aksine daha da utanmıştı. Cevap veremedi. Sinan devam etti.

“Bize tanıdıkları alan sayesinde seninle geçirdiğim her dakikadan ayrı bir haz aldım. Belki bizi itekleyip süreci hızlandırdılar. Ama söylesene, eğer onlar bu oyunu oynamasaydı seninle o güzel anılara bu kadar kısa sürede sahip olabilir miydik?”

Nil hafifçe gülümsedi, ama bu gülümseme dudağının kenarında acıyla titredi. Sinan haklı olabilirdi, belki niyetleri kötü değildi; ama bu, arkadaşlarının onun güvenini hiçe sayarak planlar yapmış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. İçinde bir şey kırılmıştı ve o çatlak, dostluklarına olan inancını zayıflatıyordu.

“Yaptıklarından ben de hoşlanmadım. Ama sonucundan ne kadar zevk aldığımı inkâr edemem. Hadi şimdi o gözlerini sil ve kamarana gir. Sıcak bir duş alıp konuştuklarımızı bir düşün.”

Nil başını aşağı yukarı salladı. Sinan, yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra onun kamarasına girişini izlemişti. Nil içeri girdikten sonra sırtını kapıya yasladı. Sinan’ın sözlerini düşündü. Çok mu abartıyordu acaba? Arkadaşlarından Sinan’la aralarından geçenleri gizlemişti, şimdi de ikiyüzlü gibi arkasından iş çevirdikleri için onlara kızılıyordu. Oysaki onun da arkadaşlarından gizlediği konular vardı.

Düşüncelerin daha fazla esiri olmadan evvel banyoya yürüdü ve Sinan’ın önerdiği gibi sıcak bir duşun öfkesini dindirmesini bekledi. Duştan çıktığında kızlar dönmüştü. Havluya sarılmış halde banyo aynasındaki solgun yansımasına bakarken kalbinin içindeki karmaşayı yüzünden okuyabiliyordu.

Arkadaşlarının yanına dönmek konusunda isteksizdi. Onlarla ilk karşılaşmasında nasıl davranacağını bile bilmiyordu. Arkadaşlarına olan güveni sarsılmıştı ve bunun nasıl düzelebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Dostlukları bu durumdan sonra nasıl şekillenecekti? Nasıl aynı odada oturup aynı masada gülebileceklerdi? Güvenin kırıldığı yerde dostluk nasıl devam edebilirdi?

Bir süre havluyla aynanın karşısında durdu. Buharın etkisiyle yüzü hafifçe kızarmıştı, ama öfkesinin izleri hâlâ gözlerinden yansıyor. Nil, kendini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Ne yapacaktı? Onlarla konuşup eteğindeki tüm taşları dökcek miydi, her şeyi yüzlerine vuracak mıydı, yoksa bu meseleyi görmezden gelip tatilin geri kalanını *huzursuzlukla* mı geçirecekti?

İçeriden gelen fısıldaşmalar arkadaşlarının da en az onun kadar kötü hissettiğini ortaya koyuyordu. Tam bu düşüncelerin arasında, banyonun kapısı hafifçe tıklatıldı. Nil istemsizce irkil-di. Havlusuna sıkıca sarılarak tereddütle kapıyı araladı. Melis ve Cansu, kapının eşiğinde duruyorlardı. İkisi de sessiz, suçlu bakışlarla Nil'e bakıyordu.

Melis bir adım öne çıktı. Gözlerini yere dikti önce, sanki doğru kelimeleri arar gibi. Sonra başını kaldırıp Nil'in gözlerine baktı. Omuzları hafifçe titriyordu, sesi hem pişmanlık hem de çaresizlikle doluydu. Titrek ama kararlı bir tonda, "Nil, lütfen bizi dinle," dedi. "Nil, lütfen bizi dinle. Gerçekten kötü bir niyetimiz yoktu. Sadece... biraz fazla ileri gittik."

Cansu da hemen araya girdi. "Her şey çok hızlı gelişti. Melis bu fikri ortaya attığında seni mutlu edebileceğimizi düşünmüştük. Asla seni kırmak istemedik."

Nil'in bakışları sırasıyla ikisi üzerinde dolaştı. İçindeki öfke tamamen dinmiş değildi, ama iki arkadaşının yüzündeki pişmanlık, yavaş yavaş kalbini yumuşatıyordu. Yine de sessizliğini korudu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Melis çaresizce devam etti. "Bu tatile çıkış nedenini elbette biliyorduk. Sinan'la birbirinize yakınlaşmanız için bir fırsat yaratmak istedik. Ama şimdi fark ediyorum... İşine burnumuzu sokmamamız gerekiyordu."

Nil, derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. "Bunu neden bana söylemediniz? Neden dürüst olmadınız?" Sesi titrek çıkmıştı, içinde hâlâ kırgındı.

Cansu başını eğerek cevap verdi. “Çünkü biliyorduk. Bize kızacaktın. Hatta belki de her şeyi berbat edecektin. Haklısın, bu senin hayatın. Biz senin adına karar verme hakkını kendimizde bulduk. Özür dileriz.”

Nil, Cansu’nun bu itirafı karşısında bir an donup kaldı. O kadar dürüst ve doğrudandı ki cevap vermek zorlaştı. Odada kısa bir sessizlik oluştu. Sonunda Nil, gözlerini yavaşça kapatıp açarak içindeki öfkenin bir kısmını serbest bıraktı ve nihayet, “Sizi affetmem biraz zaman alacak,” dedi, sesi yumuşamıştı. “Ama bu yaşananları unutmayacağım.”

Melis başını sallayarak “Haklısın, umarım kendimizi affettirmenin bir yolunu bulabiliriz, ama bil ki bunu sadece seni düşündüğümüz için yaptık,” diye fısıldadı.

Cansu dayanamadı ve son bombayı patlattı.

“Çıldıracağını biliyorum. Ama bunu da söylemeden geçemeyeceğim.”

Melis “Cansu!” diye ikaz etse de Nil onu bir el hareketiyle susturdu. Dahası ne olabilirdi ki?

“Aman Melis, zaten sıçtık. Daha sonra öğreneceğine bunu da şimdi bilsin. Zaten öğrenmediği bir bu kalmıştı.”

Melis sustu. Gelecek fırtınayı bekler gibi Nil’e baktı. Nil “Devam et Cansu,” diye teşvik ettiğinde Cansu yanına gelip elini tuttu.

“Bak bize şu an çok kızgın olduğunu biliyorum. Aynı şeyleri tekrar etmek istemiyorum, o yüzden bizi anla demeyeceğim.”

O konuştukça Nil gerilmişti.

“Gemiye bindiğimiz ilk gün...”

“Evet...”

“Senin Sinan’la çarpıştığını gördük ve...”

Nil gözlerini yumdu. Daha ne kadar küçük düşebilirdi?

Cansu bir çırpıda, “Melis’le plan yapıp kim olduğunu öğrendik ve bizimle aynı yerde oturmalarını sağlamak için rüşvet verdik,” dediğinde Nil açılan ağzını bir süre kapatamadı.

“İyi de Sinan’ı nasıl buldunuz? Kim olduğunu nasıl öğrendiniz? Nasıl aynı masaya oturttunuz?” diye şaşkınca sordu. Arkadaşlarının hesapçılığının boyutlarının buralara varacağını hiç aklından geçirmemişti.

Melis, “Cansu, siz konuşurken fotoğrafını çekmişti. Sen ban-yodayken kamarotu çağırıp fotoğrafı ona verdik. Tabii bir de yüklü bahşiş,” dediğinde Cansu atladı.

“Bize dikkatli dağıtın dediğin bahşişlerin hepsini.”

Bu kadarı da fazlaydı gerçekten. O an bahşişlerle ilgili detay umurunda değildi. Nil elini havaya kaldırdı.

“Tamam, biraz durun. Müsaade edin oturayım. Çünkü daha fazlasını kaldırabileceğimi düşünmüyorum.”

Nil bir yere geçip oturdu. Duyduklarını sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Ama arkadaşlarıyla çevrelendiği bu ortamda kendini dinleyebilmesi mümkün olmayacaktı. Aklına gelen yegâne soruyu sordu.

“Peki, tamam. Tüm bunları benim için yaptığınızı kabul edebiliriz diyelim. Peki ya Sinan? Onun düşünceleri, hisleri? Başka insanların sizin için hiçbir değeri yok mu?”

Melis yanına gelip diz çöktü. Af dilemek istese de yapamadı. Hatalıydı. Biliyordu.

“Evet, haklısın. Yine... Sinan’ın hislerini başlangıçta önemsemediğimiz doğru. Ama Kerem’in sizi öpüşürken görmesi...”

Sustu. Nil’in tepkisini beklemişti. Arkadaşından bir yanıt alamadığında devam etti.

“Onun da senden hoşlandığını anladık. Sonra... Sonra siz ikiniz Korfuda inmek istemeyince Kerem’le planı kurduk. Bi-

liyorum, hatalıydık. Ama onca yılın ardından kimsenin seni yargılamayacağını düşünerek rahat bir zaman dilimi geçirmeni istedik.”

Nil, “Yargılamak mı?” diye hayretle sordu.

Melis gözlerinde yakarırcasına bir ifadeyle ona baktı.

“Biz seni hiçbir zaman yargılamadık Nil. Ama sen her zaman bize öyle yapıyormuşuz gibi hissettirdin. Çevrende olmazsak daha rahat hareket edebileceğini düşündük.”

Cansu arkadaşını destekledi. “Evet Nil, şuraya bak. Biz olmadan Sinan’la çok daha iyi vakit geçirdiğini söylemeyecek misin? Görüyoruz. İkinizin birbirinize bakışınızı... Yanıp tutuşuyorsunuz kızım. Bunu hepimiz gördük.”

Cansu, hafifçe gülümseyerek ekledi: “İnan bana bizim müdahalemiz olmasa bile, aranızda bir şeyler olacaktı. Biz sadece süreci hızlandırdık.”

Nil, bu sözlerle cevap vermedi. Ama dudağının kenarındaki hafif gülümseme, içindeki çatışmanın biraz olsun dinmeye başladığının bir işaretiydi.

Belki de Cansu haklıydı. Arkadaşlarının planı gereksizdi, bir yanıyla kızgınlık duysa da diğer yanıyla kalbinde bir sıcaklık hissediyordu.

Nil, başını ellerinin arasına aldı. Kızların onu duyduğunun farkında olmadan “*Bu yaptığınızı unutmam mümkün olmayacak,*” diye mırıldandı kendi kendine. Ama bu sefer sesi öfke yerine kabullenmeyle doluydu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir Oyunun Ardından

Nil, akşam yemeğe katılmayacağını ve biraz yalnız vakit geçirmek istediğini söylediğinde, başlangıçta kızlar itiraz etse de onu ikna edemediler. Duştan çıktığında kızlar çoktan gitmişti. Saçlarını tararken bu gelişmelerin Sinan'la ilişkileri üzerinde nasıl bir etki bırakacağını düşünmeye başladı.

Tarak saçlarının arasında usulca yol bulurken Sinan'ın saçlarını taradığı anlar zihninde canlandı. Peki o, arkadaşlarının bir oyunu sayesinde bu raddeye gelmeleri hakkında ne düşünecekti? Kızlar gemiye bindiklerinde ikisinin çarpıştığını fark etmiş ve aynı masada olmaları için gerekli ayarlamaları yapmışlardı. Bunu onun da bilmesi gerekiyordu.

Tarak elinden usulca yere düştüğünde, gözünden bir damla yaş yuvarlandı. Arkadaşlarının son oyununa pek takılmamış gibi görünen Sinan'ın, tüm bu gerçeği nasıl karşılayacağını tahayyül dahi edemiyordu. İlişkileri başladığından daha hızlı bir şekilde sona erecekti belki de.

Hatta belki de iyilik ettiklerini düşünen arkadaşları, böyle bir sonu düşünmeden hareket ederek Nil'i utanç verici bir duruma sokmuşlardı istemeden.

Nil, eğilip tarağı düştüğü yerden alırken derin bir iç çekti. Gözyaşını elinin tersiyle silip aynadaki yansımasına baktı. Yorgun, üzgün ama bir o kadar da kararlı bir ifade vardı yüzünde. Bu oyunun hayatında yarattığı dalgalar ne kadar büyük olursa olsun, Sinan'la konuşmadan bu karmaşanın çözölmeyeceğine karar verdi.

Pencereden dışarı baktı. Venedik'in gece ışıkları suyun üzerinde parlıyordu. Nil, derin bir iç çekerken telefonunu aldı. Mesaj yazmak istemişti ama parmakları bir an havada asılı kaldı, ne diyeceğini bilemedi.

"Konuşmamız lazım."

Yazdı, sildi.

"Bu akşam için özür dilerim.
Düşünmem gereken şeyler vardı."

Bu da yeterince açıklayıcı değildi.

Sonunda sadece,

"Sinan, müsaitsen biraz konuşabilir miyiz?"

diye yazıp göndereceği sırada kapı

tıklatıldı. Kalbinde bir çarpıntıyla ayağa kalktı. Telefonu arka cebine koyarken cevap verenin o olmasını umarak "Kim o?" diye seslendi. Beklerken geçen her saniye ona bir saat gibi geldi.

"Sinan."

Nil, bir an tereddüt etti. Ne diyecekti? Ne anlatacaktı ona? Telefonda konuşmuş olsalar belki de daha kolay olacaktı. Yoksa

her şeyi sabaha mı bırakmalıydı? Sinan'la yüzleşmekten değil, bu konuşmanın varacağı noktadan korkuyordu.

Ama bu düşüncelerin onu bir adım ileriye götürmeyeceğinin farkına varınca dolabından ince bir ceket alıp omzuna attı. Kamaradan çıktığında yüzüne hafif bir rüzgâr çarptı.

Sinan ona alan tanımak ister gibi güvertenin korkuluğuna yaslanmış çıkmasını beklerken ellerini cebine sokmuş, denize bakıyordu. Onun yanında olmak Nil'e her zaman garip bir huzur verse de bu gece o huzur, yerini tedirgin bir sessizliğe bırakmıştı. Sinan, onun adımlarını duyunca başını çevirip hafifçe gülümse-di. Bu gülümsemede hem anlayış hem de bekleyiş vardı.

Elini uzatıp "Buraya gel," dedi. Nil, sessizce yanına geldi ve birlikte bir süre konuşmadan, denizi seyrettiler.

Sinan sonunda sessizliği bozan taraf olarak "Anlatmak ister misin?" diye sordu. Sesi yumuşaktı ve onu içindeki tüm karmaşayı dışa vurmaya davet ediyordu.

Nil gözlerini suya dikti. Sanki kelimeleri toparlamak için dalgaların ritmine ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. Sonra bir anda konuşmaya başladı.

"Sinan... Çarpıştığımız o andan sonra yaşananları kızlar planlamışlar. Masada karşılaşmamız, Korfu'da gemiyi kaçırmaları. Ve son olarak bugünkü hastalık ve diğer bahaneler. Tabii belki daha fazlası da vardır."

Sinan'ın yüz ifadesi değişmeyince devam edemedi ve bir şey söylemesini bekledi. Ama Sinan sadece susarak onu izlemeye devam etti. Nil, en sonunda dayanamayıp ekledi.

"Biliyorum, yaptıkları çok saçma ve çocukçaydı. Ama bunların tamamını bilmeni istiyorum."

Sinan, hafifçe başını salladı. Yüzünde hâlâ o sakin ifade vardı. Sonra "Endişeni anlıyorum. Anlattıklarının hepsini Kerem de

onayladı,” dedi. “Ama senin de farkında olmanı istiyorum Nil. Her ne kadar onlar başlatmış olsa da burada karar veren bizdik. Her an, her adımı kendimiz attık. Eğer bu noktadaysak bu onların değil, senin ve benim seçimimiz.”

Şaşkınca ona baktı genç kadın. Sinan’ın sözleri, üzerine çöken yükü hafifletmişti. Belki de onu suçlamasını beklemişti bunca zaman. Bu arkadaşlarının oyununu bir kabulleniş de değildi. Kararlarının arkasında durmaları gereken iki birey olduklarını hatırlatmakla kalmamış, kendi kararının arkasında olduğunu da belli etmişti.

Nil, o akşam için ilk defa huzur dolu bir nefes almayı başardı. Korktuğu şeyler bir anda gözüne çok basit görünmeye başlamıştı. Rüzgâr saçlarını uçururken Nil, onun gözlerine baktı.

“Bilmiyorum... Sadece, aramızdaki her şeyin samimi olmasını istiyorum.”

Sinan, onun elini tuttu. “O zaman bu konuda endişelenme. Seninle olmak... Bu kadar basit ve doğru.”

Nil, başını sallayarak ona baktı. Belki de hayat bazen karmaşıktı, ama bazı şeyler sadece hissettiği kadar gerçektir. Sinan’ın o güven veren duruşu, içindeki huzursuzluğu tamamen silmişti. Arkadaşlarından ne hissettiğini saklamasına gerek kalmamıştı artık. Onun yanında rahatça yürüyebilir, dokunuşlarını hasretle beklemek yerine özgürce elini tutabilirdi.

Sinan, gözlerinin içine baktı ve “Onlar bir kıvılcımı başlatmış olabilir, alevleri biz körükledik. Ama artık bir seçim yapmamız gerekiyor. Ortalığı ateşe verip bu yangına müsaade edecek miyiz?” diye sordu.

Nil, bu sözler karşısında irkildi. Soru beklemediği kadar derindi. Sadece o anda aralarında yaşananları değil, hayatlarına nasıl devam edeceklerini sorguluyordu.

Bakışlarını denizin derinliklerine çevirdi. Dalgaların hafifçe kıpırdayan yüzeyi, kafasındaki düşüncelerin karmaşasına bir ayna tutuyormuş gibi geldi. Sinan haklıydı. Aralarındaki her ne

ise kendi seçimlerinin sonucuydu ve nasıl devam edeceği de yine onların ellerindeydi.

Mırıldanarak “Ya yangın bizi de küle çevirirse?” diye sorarken sesi o kadar alçaktı ki kendi bile zor duyuyordu.

Sinan, hafifçe omzunu ona yaklaştırarak “Belki de küllerimizden yeniden doğarız,” dedi. Sözlerinde bir güven vardı, ama bu güven Nil’i rahatlatmıyor, içinde bir yerlerde sakladığı korkulara dokunuyordu.

Derin bir nefes alarak ona döndü ve gülümsedi.

“Bunları konuşmak için erken.”

Gözlerinde bir kararlılık parlıyordu. Sinan bu ifadeyi gördüğünde anlayışla gülümsedi, başını salladı ve aralarındaki mesafeyi kapatırken “Haklısın. Ama unutma ki biz ne kadar ağırdan almak istesek de,” dedi ve parmağını bir kanca misali Nil’in pantolonunun kemer yerine geçirip onu parmağıyla kendine çekerken “Buna karşı koyamıyoruz,” diye fısıldadı.

Bakışları birbirine kilitlenmişti. Sinan haklıydı. Aralarındaki çekime karşı koymaları mümkün görünmüyordu. Nil, onu içinde hissettiği anların hazzıyla titredi. Gözleri kapanırken başını geriye attı. Dudakları öpülme isteğiyle aralanmıştı. Sinan ona direnmedi.

Parmaklarını Nil’in yüzüne hafifçe dokundurarak saçlarının arasından geçirdi ve onu öpmeden evvel usulca fısıldadı. “Sen karşı koyabilir misin?”

Dudakları, sonunda Nil’inkilere kavuştuğunda zaman durmuş gibiydi. Öpüşme hem yavaş hem de yoğun bir şekilde başladı, ama giderek tutku dolu bir hız kazandı. Nil, onun sıcaklığını teninde hissettikçe içindeki tüm endişeleri bir kenara bıraktı.

Sinan, öpücüğü daha da derinleştirdi; Nil’i belinden tutup kendine doğru çektiğinde, genç kadın kendini tamamen ona bırakmıştı. Dudaklarının arasından çıkan boğuk bir nefes, her şeyi anlatıyordu.

Tutkuyla “Sinan...” diye adını fısıldadı. Dokunuşları, düşüncelerini tamamen silmişti. Sinan, dudaklarını onunkilerden ayır-

madan önce, “Bana neler yaptığının farkında bile değilsin, Nil,” diye fısıldadı. Sözleri bir itiraf, bir gerçeklik gibiydi.

Cevap vermedi, çünkü cevap vermesine gerek yoktu. Her şeyi dokunuşları, bakışları ve o an paylaştıkları sessizlik söylüyordu. Aralarındaki kıvılcım bir yangına dönüşmek üzereydi ve Nil, bunu söndürmek istediğinden emin değildi.

İkisi de bir süre sessiz kaldı. Denizin üzerine yansıyan Venedik’in ışıkları, bu konuşmaya şahitlik eden tek şeydi. Sinan, elini sıkıca tutarken “Unutma Nil,” dedi usulca, “Bu bizim hikâyemiz. Onların başlattığı değil, bizim yazacağımız bir hikâye.”

Nil, onun bu cümlesinde bir vaatten çok daha fazlasını buldu. Birlikte yeni bir hikâye yazma fikri, geçmişin yüklerini hafifletip geleceğe bir pencere açmıştı. Nil, ona yaklaşıp “O zaman bu hikâyeyi yazmaya,” diye başlasa da çalan telefonu sözünü kesmişti.

Kaşları çatılıp arka cebindeki telefonu almaya çalışırken hafifçe gülümsedi ve “Özür dilerim,” dedi. Telefonu sonunda çıkarmayı başardığında arayanı gördü. Sarp...

İşte yine başlıyordu. Ne zaman yeni bir hayata adım atmaya karar verse, tekrar hayatına girip onu yakıp yıkıyor ve sonra hiçbir şey yapmamış gibi bir kenara çekilip viraneye dönen Nil’in toplanmasını bekliyordu. Ama bu kez Nil ona bu fırsatı vermecekti. Aramayı reddetti ve Sinan’a baktı.

Sinan bakışlarını denize dikerek ona alan kazandırmaya çalışmıştı. Nil telefonu yeniden cebine koymak isterken tekrar çalınca sıkıntılı bir iç geçirdi. Aramayı tekrar reddedip telefonu kapattıktan sonra arka cebine koydu.

Sinan’a bir açıklama yapmak zorunda olduğunu hissediyordu. Ama konuya nasıl gireceğini bilemediğinden aklına ilk geleni söyledi.

“Geçmiş bazen insanın yakasını bırakmıyor.”

Sinan dönüp gözlerinin içine bakarken onu anlamaya çalıştı. İçinde bir yerlerde bir alarm çalıyordu. Yeniden bir basamak

olarak kullanılma ihtimali onu korkutuyordu. Nil'i gözlerinden okumaya çalışırken derin bir nefes aldı ve "Kararlı olman güzel," dedi. Ancak sesine yansıyan tedirginliğe hâkim olamadı. Nil'in verdiği savaşı hissediyordu.

Nil, onun içinde kopan fırtınadan habersiz, derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Sonunda "Sarp artık benim hayatımda bir etki yaratamaz," dedi. Bu sözlerde bir özgüven vardı, ama aynı zamanda yıllarca yaşadığı kırılğanlıkların yankısı da hissediliyordu.

Sinan, onun kararlılığına hayran kalsa da temkinli bir anlayışla konuştu.

"Bunu kimi rahatlatmak için söylüyorsun? Kendini mi, beni mi?"

Nil, bir an için suskun kaldı. Soru, içinde yankılandı. Sarp'a karşı hissettiği öfke, karışık duygular ve geçmişin izleri hâlâ tamamen silinmemişti. Derin bir nefes aldı ve "Kendimi," diye fısıldadı. "Ve seni."

Sinan, bu cevapla gülümsedi. Elini tutup nazikçe sıktı. "Bana hiçbir şey anlatmak zorunda olmadığını bilmeni isterim. Ama anlatmak istersen de..."

Nil burukça gülümsedi. "Bunu anlatmak için bir şişe şarap gerekir."

"Öyleyse eskisini bırakıp kendi hikâyemizi yazmaya devam edelim." Sesinde güven ve teşvik vardı, Nil'i rahatlatan bir ton.

Ellerini çekti ve küpeşteye tutunurken denizin parlayan yüzeyine baktı. Kendi kendine konuşur gibi, "Karmaşayı çözemiyorsan, yeni bir başlangıç yap," diye mırıldandı. Sinan arkasına geçip ona sarıldı. Hafif esen rüzgârla uçuşan saçlarına dudaklarını dayarken Nil'in kokusunu içine çekti.

Nil, "Hadi, gidelim Sinan," dediğinde gidebilecekleri tek yer vardı. Sinan onu daha da sıkarken derin bir soluk aldı. Ne demek istediğini anlamıştı.

“Emin misin?”

Nil gülümsediğinde beklediği cevabı almış oldu.

Sabah, Sicilya'nın yumuşak güneşi kamarayı doldururken Nil, onun kollarında uyanmanın huzuruyla gözlerini araladı. Düzenli nefes alış verişiyle inip kalkan göğsü o kadar çekici görünüyordu ki Nil parmağını üzerinde hafifçe dolandırmaktan kendini alamadı. Sinan onun temasıyla uyandı. Hafif bir gülümseme belirdi yüzünde ve gözleri hâlâ kapalıyken “Günaydın,” diye mırıldandı.

Nil, içten bir tebessümle karşılık verdi ve “Günaydın,” dedi alçak bir sesle.

Sinan, kollarını biraz daha sıkılaştırıp onu kendine çekti. Burnunun üzerine küçük bir öpücük bıraktı. Nil neredeyse kedi gibi mırıldanıp burnunu dudaklarına sürttü ve kıkırdadı.

“Sicilya'yı kaçırmak istiyorsun sanırım.”

Sinan, saçlarının kokusunu içine çekti ve “Sicilya bekler,” dedi, sesi hâlâ uykunun tatlı rehabetindeydi. “Sicilya'dan çok daha güzel şeyler var.”

Nil, başını onun göğsüne yaslayıp gözlerini kapattı. “Belki de bütün günü burada geçirsek daha iyi olur,” dedi. Sicilya'yı merak ediyordu ama çok da önemli değildi onun için.

Sinan, parmaklarını Nil'in saçlarında gezdirirken düşünceli bir şekilde konuştu. “Sicilya... Orada tarih, doğa ve insan eli, kumsursuz bir uyum içindedir. Sabahın ilk ışıklarında, denizin tuzlu kokusunun ve hafif rüzgârın, sana yaşadığını hissettirmesini istemez misin? Gittiğin her yerde, bin yıllık taşlar ya da sonsuz mavi deniz var. Tüm bunları görmek istemez misin?”

Nil zevkle mırıldandı. “Sen anlattığında gözümde canlandırabiliyorum. Lütfen devam et. Belki beni ikna edebilirsin.”

Sinan dalgın bakışlarıyla boşluğu süzerken devam etti.

“Taormina’nın dar sokaklarında yürürken kendini başka bir zamana ışınlanmış gibi hissedersin. Balkonlardan sarkan begonvillerin, taş binaların sert görünümünü nasıl yumuşattığını hayranlıkla izlersin. Antik Tiyatro’nun oturaklarına oturduğunda, karşında Etna’nın heybeti ve onun eteklerine yayılan masmavi Akdeniz’i görebilirsin. Hatta orada, zamanın gerçekten durduğuna inanabilirsin.”

Nil, dinledikçe daha önce Venedik’te kapıldığı duyguyu yeniden hissetti. İtalya’nın Sinan üzerinde derin bir etkisi var gibiydi. Sözüünü bölmeden devam etmesini bekledi.

“Etna Dağı ise bambaşka bir dünya. Simsiyah lavların oluşturduğu sert, neredeyse uzaydan gelmiş gibi görünen bir zeminin tam ortasında, hâlâ nefes alan bir canavar gibi yükseliyor. Ama bu canavar yaşamla çevrelenmiş. Üzüm bağları, zeytin ağaçları ve hayat dolu köyler. Etna, aynı anda hem tehditkâr hem de cömert.”

Nil, sesindeki hafif titremeyi hissetti. Onu bu kadar etkileyen şey sadece Sicilya’nın güzelliği olamazdı. Derin bir hüznün vardı kelimelerinde, sanki bu topraklar ona geçmişten bir şeyler hatırlatıyordu. Elini Sinan’ın göğsünde hafifçe gezdirerek onu daha iyi tanımak ve anlamak için konuşmaya teşvik eden yumuşak bir sesle, “Devam et, lütfen,” dedi.

Sinan, sanki geçmişin bir perdesini aralıyormuş gibi uzaklara dalmıştı. “Sonra Catania... Şehir biraz kaosun zarafeti gibi. Pazar yerindeki bağırışlar, taze limon kokusu ve dar sokakların arasında yankılanan Sicilya aksanı... Her şey insana yaşamı hatırlatıyor. Ama bir yandan da o taş sokaklarda kaybolurken bir şeyler kaybettiğini hissediyorsun. Bu his, oraya ait olmadığını hatırlatıyor belki de.”

Nil, kelimelerindeki ağırlığı fark etti. Bu tarifte bir şey vardı; belki de sadece bir şehirden değil, kendi hayal kırıklıklarından bahsediyordu. Başını hafifçe kaldırıp gözlerine baktı.

“Oraya ait olmadığını mı hissediyorsun?”

Sinan bir an duraksadı, ardından başını sallayıp hüzünlü bir gülümsemeyle, “İtalya, her zaman bana bir şeyleri hatırlatıyor,” dedi. “Kaçırdığım fırsatları, söylediğim ya da söyleyemediğim şeyleri... Burada hissettiğim heyecanı. Tuhaf bir şekilde, burası hem çok tanıdık hem de bir o kadar yabancı.”

Nil, sözlerindeki kırılganlığı duyunca içi burkuldu. Onu daha fazla sıkıştırmak istemedi, sadece elini onunkine koyup parmaklarını kenetledi.

“Belki de gerçekten burada kalmalıyız.”

Sinan, elini sıktı ve ona minnetle bakarken “Belki,” dedi sessizce. “Bence bunu kahvaltıdan sonra değerlendirelim.”

Nil onun gözlerindeki bulutların dağılmadığını görebiliyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sessiz Uzlaşma

Hazırlanıp kahvaltı salonuna geçtiklerinde Nil, arkadaşlarını masada otururken bulmuştu. Tedirginliklerini uzaktan bile hissetmişti. Gece bir notla Sinan'la kalacağını haber vermişti. Ama şimdi kırgınlığının devam ettiğini düşünmelerine neden olduğunu fark etti. İşin aslı onları cezalandırmak değildi, Sinan'la birlikte olmak istemişti.

Bu yanlış anlamayı düzeltmek için arkadaşlarını keyifle selamladı. Rıza Bey'in Sicilya hakkında anlattıklarını yüzünde bir gülümsemeyle dinlese de Sinan'ın sözleri kulaklarında çınlamıştı yine. Kendi kalp kırıklıklarına o kadar bağlanmıştı ki karşısındakinin de bir insan olduğunu, belki de acı çekmiş olabileceğini hiç düşünmemişti.

Belki de Sinan onun yaralarını sarmaya çalışmıyor, kendi duvarlarını yıkmaya çalışıyordu. Yaşadıklarını öğrenmek için derin bir istek duydu.

Kahvaltıya Ayşe ve Hakan da katılmış, Hakan hediyesinin eşine çok iyi geldiğini söyleyince Nil çok mutlu olmuştu. Kahvaltı

sonrasında grup uzun zaman sonra ilk kez birlikte gezmeye karar vermişti.

Yine Sinan ve Rıza rehberliğinde şehri keşfe çıkmışlar, mesafeleri rahat kat edebilmek için büyük bir araç kiralamışlardı. Gezi sırasında gruptakiler ikisi arasındaki yakınlaşmayı fark etse de ses etmemişler ve böylece Nil'i utandırmamışlardı.

Sinan'ın anlattığı yerleri bir bir gezmişler ve sonunda Ortigia Adası'na gelmişlerdi. Günbatımında, altın rengine boyanan dar sokakları, denizin üzerinde süzülen ışıklarla büyümlü bir hale gelmişti Ortigia. Arethusa Çeşmesi'nde mitolojinin dokusunu hissetmişlerdi.

Sicilya gezisini bitirip gemiye dönerken Rıza, her zamanki gibi onları sözleriyle bir düşünceler dehlizine soktu.

“Çocuklar, işte Sicilya... İnsan, burada yaşamaktan çok, burayı yaşamak istiyor. Bir kere tadına vardığında seni asla bırakmayan bir yer. Burada insan hem kendini hem de dünyayı yeniden keşfediyor.”

Rıza, aklına gelen düşünceyle gülümsedi ve bakışları eşsiz Sicilya manzarasında, sözlerine devam etti. “Ve yanında sevdiğin biri olduğunda bu topraklarda olmak, her manzarayı, her kokuyu ve her sesi daha da özel kılıyor. Sicilya'yı güzel yapan onun doğası mı yoksa yanında sevdiğin birinin olması mı, kestiremiyorsun.”

Nil bu sözler karşısında hafifçe gülümsedi. Eğer bu yolculukta Rıza Bey gibi biriyle karşılaşmasaydı, gördüklerine karşı bakış açısı çok daha farklı olabilirdi.

Gemiye döndüklerinde grup dağılmış ve kızlar birlikte odalarına dönmüşlerdi. Akşam yemeği için hazırlanırken Melis aralarının tamamen düzeldiğinden emin olmak istemiş gibi konuyu açtı.

“Bu akşam da Sinan’ın yanında mı kalacaksın?”

Nil o gece için giymeyi planladığı siyah elbiseyi üzerine tutup aynadaki yansımasına bakarken “Bilmiyorum. Açıkçası düşünmedim,” dedi.

Cansu yatağın üzerine oturup arkadaşlarına baktı. Pijama partisine hazırlanan bir genç kız gibi heyecanla, “Gerçekten birbirinize çok yakışıyorsunuz,” dediğinde Nil sadece gülümsedi.

“Kızmayacaksan bir şey sormak istiyorum.”

Genç kadının bir kaşı havaya kalktı ve ilgiyle “Evet,” dedi. Cansu kesin onu kızdıracak bir şey söyleyecekti. Ne zaman bu cümleyi kursa arkasından onu cidden öfkeliendirecek bir şey söylerdi.

“Sinan’la aranızı yapmaya çalıştığımız için bize hâlâ kızgın mısınız?”

Nil bu masum soru karşısında elindeki elbiseyi bir kenara bırakıp arkadaşının yanına yürüdü. Melis’in dikkati ikisinin üzerine odaklanmıştı ve merakla vereceği cevabı bekliyordu. Yataktaki Cansu’nun yanına oturdu.

“Size kızmak istesem de yapamıyorum. Evet, bir şeyleri siz başlatmış olabilirsiniz. Ama Sinan’ın da dediği gibi, biz kendi seçimimizi yaptık.”

Melis, “Bu konuyu onunla konuştunuz yani,” dedi sorarcasına.

Nil dürüst oldu. “Bakın, uzun yıllardır başarısız bir ilişkiyle sizi sürekli hayal kırıklığına uğrattığımı hissetmekten kendimi alamıyorum. Harika bir iradeniz var. Ben ise hiçbir zaman sizin kadar güçlü bir kadın olmadım. Sinan’la aramızda başlayan yakınlıktan da size bahsetmeye korktum.”

Arkadaşları hep bir ağızdan “Aaaa,” derken Nil devam etti.

“Kendim bile doğru bir şey yapıp yapmadığımdan emin olamamışken sizleri yine başarısızlığımın hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Melis, “Saçmalıyorsun Nil. Her şeyin bir zamanı var. Belki de uzun yıllar Sarp’a vakit harcamış olabilirsin. Ama tüm yaşadıkların seni bu ana hazırlamış olabilir,” dediğinde Cansu sanki bir peri masalından bahsediyorlarmış gibi hülyalı bir tonla mırıldandı.

“Gerçek aşkın büyü.”

Melis önce kıkırdadı. Ardından “Saçmalama Cansu. O kadar da değil,” dediğinde hepsi birlikte gülmeye başladılar.

Nil’in gevşemesi ve onlarla dürüst bir şekilde konuşmasından cesaret alarak yanına oturdu.

“Sinan doğru erkek mi bilemem. Onunla sonsuza dek mutlu olacağını hayal etmedik bu işin başında. Sadece ilgini çekecek ve hayatta o geri zekâlı Sarp’tan başka seçeneklerin de olduğunu görmeni istemiştik.”

Nil derin bir iç çekti. Arkadaşlarına bahsetmediği bir konu daha gündeme gelmişti. Ama Sarp’ın ona mesaj attığı ilk günden bu yana ona kesinlikle cevap vermemesinden aldığı güçle itiraf etti.

“Sarp beni birkaç kez aradı. Hatta mesaj da attı.”

Melis’in sırtı gergin bir şekilde dikleşti. Nil, arkadaşlarının heyecanlı bekleyişini görünce detaylı bir şekilde anlatmaya başladı.

“Buraya gelmeden evvel bir mesaj attı. Cevap vermedim tabii ki. Sonra telefonum açıldığında bir sürü mesaj geldi ondan. Hiçbirini açıp okumadım.”

Kızlar onu tebrik edercesine çığlık atarken hafifçe gülümsedi ve devam etti.

“Dün akşam da Sinan’la konuşurken beni aradı. Hem de meşgule atmama rağmen ısrarla...”

Cansu “Eeee?” derken Melis asıl merak ettiği konuya girdi.

“Sinan’ın tepkisi ne oldu?”

Nil hafifçe gülümseyip önüne baktı. “Ne olduğunu merak ettiyse de bana çok belli etmedi. Kalbimin kırık olduğunu biliyor.”

Melis “Aferin ona,” derken Cansu, “Peki, bu duruma nasıl bir tepki gösterdi?” diye sordu merakla.

Melis, “Ne tepkisi gösterecek? Adamın aralarında geçenlerden haberi yok Cansu. Saçmaladın yine,” diye çıkışınca Nil tartışmayı sonlandırdı.

“Geçmiş ardımızda bırakıp kendi hikâyemizi yazmayı teklif etti.”

Melis düşünceli bir şekilde Nil’e baktı. Dudağını yemeye başlamıştı bile. Gerginken genelde böyle yapardı. Nil içinden ‘*Volta atmıyor ama,*’ diye geçirdiği anda Melis odanın içinde yürümeye başladı. Bu endişe vericiydi.

“Neler oluyor Melis?”

Melis kendi içinde bir savaş veriyormuş gibi sessizliğini korurken Cansu ve Nil birbirlerine bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Melis sonunda içindeki savaşı sonlandırıp anlatmaya koyuldu.

“Sizden Korfu’da ayrıldıktan sonra Kerem’den Sinan hakkında biraz daha bilgi almak istedim. Adamın bekâr olduğu dışında hiçbir bilgimiz yoktu neticede.”

Nil gergince beklerken Cansu, “Ya, adam seri katil olmadıktan sonra bize ne Mel?” dediğinde Melis gözlerini devirdi.

“Tamam, adam seri katil olmayabilir ama kalbi kırılmış bir kere.”

Nil, “Melis tepemde dolaşıp durma da ne biliyorsan anlat, başımı döndürüyorsun,” dedi.

Melis hemen bir yere geçip oturdu ve dedikodu modunu açtı.

“Kerem ve Sinan üniversite arkadaşı, biliyorsunuz. Sinan ne kadar ketumsa Kerem onun tam tersi. İkisinin nasıl bu kadar uzun zamandır arkadaş olduğundan dem vurarak konuyu açtığımda Kerem sanki bunu anlatmak için yer arıyormuş gibi döküldü.”

Nil daha bir şey söyleyemedi Cansu patladı.

“Yahu sadede gel. Ne olmuş?”

“Sinan üniversitede öğrenciyken bir kıza âşık olmuş.”

Nil, bu hikâyeyi biliyoruz hepimiz yaşadık der gibi gözlerini devirince Melis devam etti.

“İlişkileri hem duygusal yoğunluk hem de uyum açısından mükemmelmış. Hatta Sinan hayatını ve geleceğe dair planlarını sorgusuz sualsiz sevgilisine göre şekillendirmiş. Ancak kızın başka planları varmış tabii. Sinan’ın onun için her şeyi bırakacağını bildiğinden planlarını kendine göre yapmaktan geri durmamış. Kariyeri, her şeyi...”

Kızlar Melis’in ağzından çıkan her kelimeyi ilgiyle dinlerken genç kadın sözlerini sürdürdü.

“Sinan’ın ona olan güvenini kullanarak kendi kariyer planlarını öncelik haline getirmiş. Yurtdışında bir iş fırsatını değerlendirmek istemesi üzerine Sinan onunla gitmeyi bile kabul etmiş.”

Nil’in aklına Sarp için yaptıkları gelmişti. Hayatını tamamen ona göre şekillendirmişti yıllarca. Melis devam ediyordu.

“Ancak kız, kariyer basamaklarını hızla tırmanırken Sinan’ı bir ağırlık olarak görmüş ve onu geride bırakmakta bir sakınca görmeyerek yoluna devam etmiş.”

Cansu “Sürtük,” derken Nil bu yaşadıklarının Sinan’ın hayatı üzerindeki etkisini merak etti.

Kendi kendine konuşur gibi, “Bu çok acı verici. Hayatında derin bir yara açmış ve bu, güven sorunlarına neden olmuştur kesin,” dediğinde arkadaşları Sinan’ın yaşadıklarını kendininkiy-le kıyasladığını fark etmişti.

Melis, Kerem’in yorumlarıyla anlatmaya devam etti.

“E tabii bu hayal kırıklığı, Sinan’ı temkinli ve mesafeli birine dönüştürmüştü. Aşkın güven gerektirdiğini düşünen ama kimseye

gerçekten güvenmeyen biri olup çıkmış. Zamanla da insanların her zaman önce kendi çıkarlarını gözettiklerine, aşkın ise geçici bir aldanma olduğuna inanmaya başlamış.”

Cansu “Bu korkunç bir şey,” dediğinde Melis hikâyesinin sonunu getirdi.

“Tüm bunlardan sonra Sinan, aşktan uzak durmaya çalışan ve kendini tamamen akademik kariyerine veren bir adama dönüşmüş. Bu mesafeli tavrı, yalnızlığını iyice derinleştirmiş ve hayata karşı giderek daha korumacı bir bakış açısı geliştirmesine sebep olmuş.”

Nil anlatılanları zihninde tartarken Cansu, “Oldu canım. Adam rahip mi yahu? Nil’le gayet de ilgileniyor,” dedi.

Melis, “Ben de adam kendini Tanrı’ya mı adanmış diye düşündüm. İlişkileri hep yüzeysel, yanlış anlama da aynı seninkiler gibi,” dediğinde Cansu gözlerini devirdi. Melis, arkadaşının yanında diz çöktü ve elini tuttu.

“Nil, bu işi biz başlattık biliyorum. Ama lütfen, lütfen Sinan’a karşı olan hislerinin Sarp kadar derin olduğunu söyleme. Kalbinin kırılmasını istemiyorum.”

Nil duydukları karşısında şaşkındı. Sinan mesafeli biriydi, evet. Ama beraberken her şey tamamen değişiyordu. Birbirlerine bir söz verdikleri yoktu ama Sinan hiçbir şey yaşanmamış gibi onu bırakıp gidecek bir adama da benzemiyordu. Yine de zihnini ele geçiren kuşkuya engel olamadı.

Bir taraftan duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Sinan’ın geçmişte yaşadığı hayal kırıklığını ve kendisini koruma çabasını anlayabiliyordu. Kendi yaralarının, onunkilerle nasıl da örtüştüğünü fark etti. Yaşadıkları hayal kırıklıklarının benzerliği sonucunda kendini ona bu kadar yakın hissediyor olamazdı.

Derin bir nefes aldı. Melis merak ve korku karışımı bir ifadeyle cevabını bekliyordu. Buruk bir şekilde gülümsedi.

“Sarp’ı senelerce bekleyen kadın geride kaldı. Bu konuda endişeniz olmasın. Yeni Nil daha dirençli ve kararlı bir kadın. Sinan canımı acıtacak mı, bilmiyorum. Ama emin olduğum bir şey var, bu seyahate çıkan kadınla dönen aynı olmayacak.”

“Nil, eğer bu adam sana karşı gerçekten bir şey hissediyorsa, bunu zamanla anlayacaksın. Ama lütfen... Kendini tamamen kaptırmadan önce, ne hissettiğini ve ne istediğini netleştir.”

Cansu araya girdi. “Mel, abartıyorsun bence. Sinan’ın onu nasıl sahiplendiğini gördük. Adamın gözlerinden belliydi. Bu kadar derinlemesine analiz yapmaya gerek yok.”

Nil, gülümsedi ama içinde bir huzursuzluk vardı. Kendini ona kaptırmadan önce onu iyice tanıması gerektiğini düşündü.

“Bilmiyorum Mel, Sinan’la vakit geçirmekten keyif alıyorum. Onunla birlikte olmak güzel. Ama sonrasını hiç düşünmedim. Burada her gün birbirimizi görürken tatil bittiğinde ne hissedeceğimi bilemem ki.”

Melis, “Böyle hissetmen normal. Birlikte vakit geçirmenin keyfini çıkarırken onu daha yakından tanımaya çalış sadece,” dedi.

Cansu heyecanla yataktan atladı. “O zaman hemen hazırlanmalıyız! Nil, o siyah elbiseyi giyiyorsun, tamam mı? Sinan kesin bayılacak!”

Melis ve Nil gülerek arkadaşlarının heyecanına karşılık verdiler. Nil, arkadaşlarının desteğiyle güç buldu. Sinan’la olan ilişkisinin nereye varacağını bilmiyordu ama geçmişteki hatalarını tekrarlamamaya kararlıydı. Bu kez kendi duygularını da karşısındakinin niyetini de daha iyi anlamaya çalışacaktı.

Keyifli bir akşam yemeğinin ardından, Cansu’nun bitmek bilmeyen ısrarlarına dayanamayarak grup olarak gemide düzenlenen

karaoke gecesine katılmaya karar verdiler. Nil başta bu fikre sıcak bakmasa da arkadaşlarının neşeli halleri ve Cansu'nun "Ama söz vermiştin," ısrarlarıyla ikna oldu.

Bara girdiklerinde onları renkli ışıklarla aydınlatılan mekânın sahnesinde sırayla şarkı söyleyen insanların sesleri, kahkaha ve alkışlar karşıladı. Cansu, onları sahneye mümkün olduğunca yakın bir masaya sürüklerken Rıza, gençlerle buraya gelmenin bir hata olduğunu söyleyerek Ayşe ve Hakan'ı da peşine takıp barı terk etti.

Kalanlar keyifle buldukları masaya otururken Cansu şarkı seçimleri için ayrılmıştı. Döndüğünde elindeki listeyi salladı.

"Tamam millet! Sıradaki şarkıyı biz seçiyoruz!"

Nil, şüpheyle ona bakarak "Cansu, sakın saçma sapan bir şey seçme," diye uyardı.

Cansu "Merak etme! 'My Heart Will Go On' bu akşama ağır gelir," dedi ve göz kırptı. Listede gezinirken bir anda parmağıyla bir şarkıya bastı. "Bu! 'Wannabe'" söyleyeceğiz."

Nil'in gözleri büyüdü. "Cansu, ciddi misin? Şarkının sözlerini hatırlamıyorum bile!"

Melis kahkahalarla gülerken "Ah, harika! Bu tam bizim tarzımız. Herkes kötü şarkı söylediğimizi düşünsün ama yine de alkışlasın," dedi.

Cansu, "Pınar, sen de varsın değil mi?" dediğinde Pınar "Tabii ki varım! Ama hâlâ bir kişi eksikiz," dedi. O sırada Kerem, bardan aldığı içkiyle yanlarına geldi ve kadehini kaldırdı, "Bu kadar eğlendiğinize göre ben de katılabilirim sanırım," dedi, göz kırparak.

Cansu hemen onu yanına çekti. "Kesinlikle! Spice Girls için bir kişi daha şart. Kerem, seni alalım!"

Kerem'in yüzünde hem şaşkınlık hem de heyecan vardı. "Spice Girls mü? Ciddi misiniz?"

* İngiliz grup Spice Girls'ün 26 Haziran 1996'da yayınlanan ilk single'ı.

Cansu, "Evet, ve şu an sen grubumuzdaki kızlardan biri olacaksın!" dedikten sonra Nil'i kolundan tutup sahneye doğru sürükledi.

Grubun kalanı da Sinan ve Emre'yi masada bırakarak peşlerinden geldi.

Sahneye çıktıklarında Nil'in paniği gözlerinden okunuyordu. Cansu çoktan müziği başlatmıştı. Sinan onu rahatlatmak için oturduğu yerde tempo tutmaya başladı.

O sırada Kerem, "Ben şarkıyı bilmiyorum. Sadece nakaratta 'Zig-a-zig ah' kısmını söyleyebilirim, haberiniz olsun," dedi.

Şarkı başladığında işler hemen raydan çıktı. Cansu, giriş kısmını söylemeye çalışırken kelimeleri karıştırdı ve kahkahalarla durakladı. Nil, sözlere yetişmeye çalışıyordu ama ekrana bakarken yanlış zamanlamayla girmesi herkesin gülmekten iki büküm olmasına neden oldu. Melis, sözlerin ortasında kendi uydurduğu koreografiyle dans etmeye başladı. Pınar ise tüm bunlara gülmekten tek kelime söyleyememişti.

Kerem durumu toparlamak için ona düşen görevi yerine getirmeye çalışsa da tamamen yanlış bir melodiyle "Zig-a-zig ah!" diye bağırınca barın tamamı kahkahalara boğuldu.

Performansları bittiğinde Cansu, "Tamam! Grup performansı bitti, sıradaki şarkıda herkese daha az utanç vaat ediyoruz!" dedi. Seyircilerden alkış ve ıslıklar yükselirken grup sahneden inip tekrar masalarına döndü.

Nil, kahkahalar arasında, "Hayatımda hiç bu kadar rezil olmadım," dedi.

Kerem gözlerinden akan yaşları silerken "Eğlenmedik mi ama?" dedi.

Melis, elindeki içeceği kaldırarak "Bu gecenin mottosu: 'Wannabe' şarkısını bilmesen bile sahneye çıkmaktan korkma!" dedi.

Sinan, “Güzel performanstı,” dedi alaycı ama samimi bir tonda. Nil omuz silkti. “Kendimizi bundan fazla rezil edemezdik herhalde,” dedi hafifçe gülerek.

“Bana solo bir performans sergilemeni istiyorum.” Nil, onun sözleriyle titredi.

Sunucu, “Evet, beyler ve bayanlar! Sıradaki şarkı için biraz cesaret gerekiyor!” diye meydan okuduğunda başka bir grup “Biz varız,” diye bağırmıştı.

Gece ilerledi, karaoke barındaki eğlence devam etti. Nil ve Sinan birbirlerine dokumak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Yavaş parçalarda Sinan ona arkasından sarılıyor, birlikte hafifçe sallanarak dans ediyorlardı. Kadehlerin biri bitiyor, çok geçmeden yenisi geliyordu.

Nil, eline aldığı ayakkabılarıyla bardan çıkıp Sinan’ın yanında yürürken saat neredeyse iki olmuştu. Ve neredeyse hepsi zilzur-na sarhoştı. Kızlarla sürekli kıkırdıyorlardı. Nil birkaç kez düşme tehlikesi atlatınca Sinan onu kolundan tutarak yönlendirdi.

Kamaralarına geldiklerinde Sinan her birine iyi geceler diletti. Nil yanından ayrılmadan evvel onun elini tuttu. Kızlar kamara-girene kadar bekledi ve “Solo performansımı görmek ister misin?” diye fısıldadı.

Sinan, “Emin misin?” diye sorduğunda, “Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım,” diye yanıtladı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabahın Gölgeleeri

Nil gözlerini açtığında, Amalfi'nin sabahını müjdeleyen ince bir ışıık perdesi kamarayı dolduruyordu. Hafif bir serinlik, pencereden içeri giren tuzlu deniz havasıyla birleşmişti. Yavaşça doğruldu, başı zonkluyordu. Gecenin bir sis perdesinin ardından gelen kahkahalar ve şarkılarla dolu detaylarını anımsayınca gülümsedi. Geceyi Sinan'ın sıcacık gülümsemesiyle onun koununda tamamlamıştı.

Yanındaki yastığa baktığında, Sinan'ın orada olmadığını fark etti. Duşa girdiğini düşünerek huzurla yatağın içine biraz daha gömüldü. Sinan'ın dokunuşları aklına geldiğinde bedeni bir kez daha uyarılırken kamaradaki sessizlik onu rahatsız etti. Ve kalbine bir huzursuzluk çöktü. Yanındaki yastığa uzanıp dokundu, soğuktu.

Yatağın içinde doğrulup oturur pozisyona geçerken çıplak bedenini örmek için çarşafı göğsüne çekti. Bakışlarını kamara-da dolaştırarak Sinan'ın nerede olduğuna dair bir ipucu arasa da bulamadı.

Melis'in anlattıkları zihnine çöreklenirken kuşku içini kemirmeye başlamıştı bile. Acaba Sinan ondan sıkılmış mıydı? Onun için sıradan bir kadın mıydı? Yoksa o da Sarp gibi canı istediğinde gelecek, istemediğinde gidecek miydi?

Paniği yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Sinan'ın bir gece önceki bakışlarını, sıcak sözlerini düşündü. Ama şimdi... O anın sıcaklığı ve netliği, yerini endişeye bırakıyordu.

İçini kemiren kurdu yatıştırmak için ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. Deniz, güneş ışıklarıyla parıltıyor, Amalfi Limanı şimdiden çok hareketli görüyordu. Ama tüm bu görüntü, içindeki çatışmayı yatıştırmadı.

Zihnindeki soruları dağıtmak için duşa girmeye karar verdi. Banyonun kapısını açmıştı ki kamaranın kilit sisteminden gelen sesi duydu. Sinan geri dönmüştü.

“Günaydın.”

Nil'in zihnindeki onlarca soru onu görünce bir anda dağılmıştı. Onu kapıda görmenin verdiği rahatlama ve coşkuyla bir an olduğu yerde donup kalsa da kendini toplayıp kapıya doğru koşar adım yürüdü.

Sanki bir yıldır görmediği birine sarılmışçasına kollarını ona dolayıp başını göğsüne yasladığında Sinan onu sıkıca sarmalarken “Vay canına, müthiş bir karşılama,” dedi.

Nil başını kaldırıp “Günaydın,” diyebilmişti nihayet.

Sinan başına bir öpücük kondurup her zamanki gibi saçlarının kokusunu içine çekerken “Uyanalı çok olmamıştır umarım,” dedi.

Bu soru uzun zamandır kamarada olmadığını belli ediyordu.

“Çok olmadı.”

“Rıza Amca rahatsızlanmış. Onunla ilgilenmem gerekti. Çok güzel uyuyordun. Açıkçası telaştan not da bırakamadım.”

Nil onun ayrıntılı açıklamasına sevinse de Rıza Bey'in hasta olmasına üzülmüştü ve "Şimdi nasıl?" diye sordu usulca.

Sinan saçlarını okşarken "Endişelenme, şimdi daha iyi. Doktorlar da kontrol etti. Bu yaşlarda gelişen rutin rahatsızlıklar işte. Biraz dinlenmesi yeterli," dedi.

Başını göğsünden kaldırıp ona baktı. Yüzündeki dingin ifadeyi görmek içindeki tüm kuşkuları susturmuş, birkaç dakika öncesine kadar zihnini kemiren düşünceler, onun sıcak gülümsemesiyle birlikte kaybolup gitmişti.

Sinan, dudaklarına küçük bir öpücük bırakırken "Söz, bir daha seni endişelendirmem," dedi. "Hadi, sen hazırlan. Bugün Amalfi'yi keşfetmek için harika bir gün."

Nil onun gözlerine baktığında, kararlı ve güven veren duruşu, içindeki tüm tereddütlerin ne kadar yersiz olduğunu hissettirdi. Ancak o gözlerde bir şey daha görmüştü.

Nil, "Sen gelmeyeceksin..." dedi sorarcasına.

Sinan yüzüne düşen saçı düzeltti. "Rıza Amca'nın yanında kalmam gerekiyor. Bugün seni yalnız bırakmak zorundayım."

Yüzünde beliren hayal kırıklığını gizlemek zor oldu. Sinan'ın sorumlulukları olduğunu biliyordu ama bir yanıyla da birlikte geçirecekleri bir günün heba olmasına üzülmüştü.

Usulca "Anlıyorum," dedi.

Sinan, hayal kırıklığını fark etmiş gibi başını yana eğdi. "Ama akşam olduğunda her şeyi telafi edeceğim. Söz veriyorum."

Nil, onun sıcak bakışları karşısında derin bir nefes alıp başını salladı. Üzüntüsünü saklamaya çalışarak "Tamam," dedi.

Sinan bir an tereddütle ona baktı. "Amalfi'yi kaçırmayı istemiyorum. Ancak kalmak istersen çok daha memnun olacağım."

"Sorun değil. Hem biraz yalnız zaman geçirmek de iyi gelir."

Sinan, ona hayranlıkla baktı. Yanağını nazikçe okşayıp "Sen gerçekten muhteşem bir kadınsın," dedi.

Nil mutlulukla gülümsedi ve “Bakış açısı,” deyince Sinan eğilip dudaklarını kavradı. Öpüşmeleri şefkat dolu başlasa da kısa sürede tutkulu bir hal almış, Sinan elini, bedenini saran çarşaftan içeri sokmuştu.

Sohbetlerinin sevişmeye dönmesi sadece birkaç saniye aldı. Sinan onu kucaklayıp yatağa götürmüş ve bedeninin her bir santimiyle ayrı ayrı ilgilenerek doruğa ulaşmasını sağlamıştı.

Ter içinde soluklarını düzenlemeye çalışarak yatakta uzanırken Sinan az evvelki sohbet hiç kesilmemiş gibi, “O zaman güzel bir gün geçir. Ama söz, akşam bugünü telafi edeceğim,” dedi.

Nil, onun bu sözleri karşısında burukça gülümsedi.

Nil, kamarasına dönerken içini yeniden bir boşluk duygusu kapladı. Endişeleri tam anlamıyla geçmemişti ama onun sıcaklığı ve sözleri sadece geçici bir teselli olmuştu.

Kamarasına girmeden evvel derin bir nefes aldı. Amalfi’nin güneşi ve tuzlu deniz havası ona her şeyi biraz olsun bırakıp sadece anı yaşaması gerektiğini fısıldar gibiydi. Ancak tatilin dokuzuncu gününe gelmişti bile. Önünde sadece beş gün kalmıştı. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Kapıyı açıp içeri girdi.

“Günaydın.”

Kızlar çoktan uyanmış ve kahvaltı için hazırlanmışlardı.

Cansu, aynanın önünde saçlarını toplarken dönüp ona baktı. “Günaydın. Hazır mısınız? Kahvaltıya gideceğiz.”

Nil hafif bir baş hareketiyle onayladı. “Bana birkaç dakika verin.”

Melis yatağın kenarına oturmuş ayakkabısını bağlarken ona kısa bir bakış attı. Bir gece evvel içtikleri kokteyllerin etkisini hâlâ üzerinden atamamıştı belli ki. Nil onun bu akşamdan kalma haline alışkın olduğundan üzerine alınmadı.

Hızlıca hazırlıklarını tamamladıktan sonra üçü birlikte kahvaltı salonuna doğru yürüdüler. Salona girdiklerinde, Sinan ve Rıza dışında herkes oradaydı. Nil içten içe hayal kırıklığı yaşasa da belli etmemeye çalıştı.

Cansu neşeli bir sesle selam verdi. “Günaydın herkese!”

Kerem başını kaldırdı ve çatık kaşlarını göstermekten çekinmeden “Bana pek gün aymadı ama size öyle olsun,” dedi.

Cansu kıkırdadı. “Dokunuyorsa içmeseydin Kerem.”

Masadakiler kaha-kahaya boğulurken Kerem üzerine alınmamıştı. “Beni sarsan alkol değil, şarkılarından Cansu.”

Pınar hemen konuyu değiştirdi. “Geçmiş geçmişte kaldı arkadaşlar. Bugün Amalfi’yi gezmek için harika bir gün olacak gibi görünüyor. Bir plan yaptınız mı?”

Melis, çatalını eline alırken gülümseyerek “Henüz ortada bir şey yok,” dedikten sonra Kerem’e döndü. “Sinan ve Rıza Bey nerede?”

Kerem kısa bir anlığına Nile baktı. Soruyu neden ona sormadığını merak etmiş gibiydi. “Rıza Amca rahatsızlandı. Bugün bize katılamayacaklar.”

Masadakiler mırıldanarak geçmiş olsun dileklerini sunarken Nil başını önüne eğmiş ve arkadaşlarının bakışlarından gizlenmeye çalışmıştı. Emre’nin konuyu tekrar Amalfi’ye getirmesiyle rahat bir nefes aldı.

“Biz birkaç yeri gezmeyi düşünüyoruz. Özellikle katedrali görmek ve sahil boyunca yürüyüş yapmak istiyoruz. Akşam da bir restoranda yemek yiyebiliriz.”

Hakan, “Ayşe’yle sahilde biraz vakit geçirmeyi düşündük biz de,” dedi. “Sonra belki Amalfi Limanı’ndaki küçük dükkânlara göz atarız.”

Nil, sessizce onları dinlerken bir yandan da Sinan'ın yanında olmamasının yarattığı boşluğu hissediyordu. Ancak dışarı çıkmak ve Amalfi'yi keşfetmek, bu hisleri biraz olsun hafifletebilirdi.

Nil, "Tüm planlara uyarım ancak akşam gemide olmayı tercih edebilirim," dedi.

Emre, kahvesinden bir yudum alırken karısına döndü. "O zaman kahvaltıdan sonra buluşup çıkalım. Birlikte hareket ettiğimizde çok eğleniyoruz."

Melis, "İki rehberimiz de gemideyken tam randımanlı bir gezi olacağını düşünmesem de ekip iyi. İdare ederiz," diyerek teklifi kabul etti.

Masada sohbet devam ederken Nil, içindeki burukluğu bir kenara bırakmaya karar verdi. Amalfi'nin büyüleyici sokaklarında geçireceği gün, ona hem huzur hem de kafasındaki karmaşıklıktan uzaklaşma fırsatı sunabilirdi.

Nil, grupla birlikte Amalfi'nin dar sokaklarında yürürken şehir, kendine özgü büyüsyyle onu etkilemeyi başarmıştı. Güneş tam tepede olmasına rağmen denizden esen hafif meltem, sıcaklığı dengeliyordu.

İlk durakları, Amalfi Katedrali olmuştu. Barok tarzı cephesiyle büyüleyici görünen katedralin önünde durup fotoğraf çekmişler, sonra da Kâğıt Müzesi'ne yürümüşlerdi. Bu küçük yerleşim yerinin eskiden Avrupa'nın kâğıt merkezi olduğunu öğrendiklerinde her biri çok şaşırmıştı.

Grup daha sonra deniz kenarındaki dar yollarda yürüyerek Marina Grande Plajı'na inmiş ve plajın kenarındaki bir kafede oturup limonata içmişti.

Öğleden sonraysa, Amalfi'nin panoramik manzarasını görebilecekleri Ravello köyüne gitmeye karar verdiler. Yüksek bir tepeye yerleşmiş köyün sokakları çiçeklerle süslenmişti. Villa Rufolo'ya geldiklerinde herkes bir anda sessizleşti. Deniz manzarası, rengârenk bahçelerle birleştiğinde adeta bir tabloyu andırıyordu. Nil, manzaraya dalıp gitmişti.

Günün sonunda herkes Sinan ve Rıza Bey'in eksikliklerini hissettiklerini itiraf etmişlerdi. Onların bilge rehberliği olmadan manzara ne kadar güzel olsa da Amalfi'nin tarihsel zenginliklerini öğrenememişlerdi. Rıza Bey'in güzel anlatılarını dinleyememişlerdi.

Grubun bir kısmı yemek için Amalfi'de kalmayı tercih ederken Nil, Melis, Cansu ve Kerem gemiye dönmüşlerdi. Akşam yemeği için hazırlanmak üzere kamaralarına giderlerken Kerem farklı bir teklifte bulundu.

"İsterseniz bu akşam yemeğini Rıza Amca'nın kamarasında yiyelim. Hem onu da görmüş oluruz."

Melis, "Kerem, adam hasta, rahatsız mı edeceğiz?" diye çıkıştı.

"Haklısın, hiç aklıma gelmemişti. Ama kalabalıktan da sıkıldım hani. Daha özel bir ortamda vakit geçirmenin iyi olacağını düşünmüştüm."

Melis ani çıkışı için pişman oldu. Daha ağzını açamadan Cansu araya girdi ve "Kerem, Melis'i baş başa bir akşam yemeğine davet etmek istiyorsan açık olabilirsin," dediğinde Melis'in gözleri büyümüş, Nil kahkahasını tutamamıştı.

Kerem, "Yok canım ne alakası var? Ben Melis'i yemeğe davet edecek olsam direkt ona sorarım zaten. O da reddedecek değil, neden çekineyim? Değil mi Melis?" diye sordu.

Melis saç diplerine kadar kızardı. Oysaki hiç de utangaç bir kadın sayılmazdı. Nil arkadaşının Kerem'den epey bir hoşlandığını anlamıştı bu vesileyle.

“Cansu, biz seninle bu akşam kamarada takılalım mı? Benim hiç sosyalleşecek halim yok.”

Melis, “Ne alaka şimdi canım. Anca beraber kanca beraber yahu,” diye çıkışsa da Cansu ile ikisi bir olup Melis’i ikna etmeyi başarmışlardı.

Kamaralarına girdiklerinde Melis epey bir dirense de sonunda telaşlı bir hazırlığa başladı. Birkaç kez gardırobunu karıştırdıktan sonra nihayet uygun bir şeyler buldu. Saçlarını özenle şekillendirip makyajını yaptı, fakat bir yandan da sürekli telaşlı hareketlerle adeta zamanla yarışlıyordu.

Nil, arkadaşının halini gülümseyerek izliyordu. Melis aceleci ve heyecanlıydı; ama Nil bunun, içindeki gerginliği dışa vurma şekli olduğunu biliyordu. Melis, dışarıdan sakın görünse de, içindeki duygularla boğuştuğunda en ufak bir detaya bile takılabiliyordu.

Cansu ise, Melis’in aksine, odada uzanmayı tercih etmişti. Şakayla karışık, “Sanırım bu seyahatten tek bekâr olarak çıkacağım,” diyerek içini döktüğünde Nil gülümsemekle yetinse de Melis ona laf soktuğunu düşündüğünden söylenmişti.

Sonunda, hazırlığını tamamlayan Melis yüzündeki gerginliği de alıp çıktığında Kızlar kamarada yalnız kalmıştı. Nil her ne kadar Cansu’yla birlikte kalacağını söylemiş olsa da Sinan’ın bu günü telafi edeceğine dair verdiği söz aklından çıkmıyordu. Sonunda kararını verip hazırlandı ve Cansu’yu okuduğu kitabın karakterleriyle baş başa bırakıp çıktı.

Kamaradan dışarı adım attığında Sinan’ı görünce hazırlıksız yakalandı. Yine küpeşteye dayanmış, onu bekliyordu. Nil gülümsedi. Bu manzaraya o kadar alışmıştı ki beş gün sonra böyle bir an yaşayamayacak oluşu kalbini sıkıştırdı.

“Hey, yakışıklı... Birini mi bekliyorsun?”

Sinan bakışlarını açık denizden çekip ona çevirdiğinde gülümsüyordu.

“Evet, güzel bir kadına söz vermiştim.” Kolunu Nil’e uzattı.

“Bu akşam için o kadını unutup benimle olmak istemez misiniz?”

“Çok zor bir soru. İkiniz arasında bir tercih yapmam mümkün olabilir mi?”

Nil onun kolunda yürürken kıkırdadı. “Seçimini iyi yapman gerekiyor. Hayat memat meselesi.”

Sinan, “Bir saniye,” dedi ve kolunu yavaşça aşağı indirip Nil’inkinden ayrıldı. Onun şaşkın bakışları ardında elini cebine atıp bir bozukluk çıkardı.

“Yazı gelirse seninle, tura gelirse onunla. Eğer dik gelirse de ikinizle.”

Nil kahkahayı patlattı. “Zor seçim bu mu? İnşallah dik gelir de o zaman görüşürüz.”

Sinan bilmiş bir şekilde dudaklarını büzdü ve parayı havaya fırlattı. Nil gözlerini bir saniye bile ayırmadan bozukluğun yere düşüşünü izledi. Para yere düştüğünde Nil gözlerine inanamadı. Ağzı kocaman açılmış, dik gelen bozukluğa bakarken ağzından “Ama nasıl?” sözleri döküldü. Bir yerlerde paranın dik gelme olasılığının altı binde bir olduğunu duymuştu.

Sinan hafif bir kahkaha atarak Nil’in şaşkın bakışları altında bozukluğu yerden aldı ve ona uzattı.

“Bu geceyi ikiniz de bana borçlusunuz.”

Nil parayı alırken gözlerini bir an bile üzerinden ayırmamıştı. “Bu nasıl olabilir?”

Sinan omuz silkti. “Bu hileli bir para. Babamındı. Özel gecelerde insanların dikkatini üzerine çekmek için kullandığı küçük bir numara.”

Parayı geri alıp bir noktasını gösterdi. “Burada mıknatıs var. Uygun zemin varsa kesinlikle dik gelir. Bu yüzden babam bu numarayı yapmadan evvel zeminin altına mutlaka bir metal yerleştirtirdi.”

Nil kıkırdadı. “Baban kumarbaz mıydı?”

Sinan onun koluna girmiş kamarasına doğru yönlendirirken “Hayır işkolik ve dikkatleri üzerinde tutmayı seven bir satıcıydı.”

“Ama kesinlikle eğlenceli bir adammış.”

Sinan’ın kamarasına ulaşmışlardı. Genç adam kartı okuttu. “Bana göre değil. Çocukluğumda neredeyse hiç görmediğim bir adamdı. Annemi sürekli ihmal ederdi. Tabii beni de. Çok şükür tek çocuğun onlar için yeterli olduğuna karar vererek başka birinin hayatını mahvetmemişler.”

Nil şaşkınca “Şey, bence mükemmel bir evlat yetiştirmişler gibi görünüyor,” dediğinde Sinan onu içeri davet eden bir hareketle, “Beni yetiştiren annem olduğu için şanslıyım,” dedi.

İçeri girdiğinde onu özenle hazırlanmış bir akşam yemeği karşıladı. Masanın üzerindeki ayrıntılara bakarken bir an için büyüldü. Şık bir masa örtüsü, zarif mumlar ve küçük bir vazoya yerleştirilmiş çiçekler... Yemeklerin kokusu odayı doldurmuştu; hafif baharatlı bir aroma, Nil’in iştahını kabartıyordu. Sinan, onun gözlerindeki şaşkınlık ve hayranlığı fark ederek gülümsedi.

“Bu kadar şaşırmana gerek yok. Bugünü telafi edeceğimi söylemiştim.”

Nil başını salladı. “Harika görünüyor.”

Sinan, sandalyeyi çekerek oturmasını işaret etti. Nil otururken hâlâ gözlerini masadan ayıramıyordu. Sinan da karşısına oturdu ve şarap şişesini açtı. Şişeden yayılan hafif bir tıslama sesi, ortamın sessizliğini doldurdu.

Sinan, şarap kadehlerini doldururken bir yandan “Amalfi’yi beğendin mi?” diye sordu.

Nil gülümseyerek “Daha güzel olabilirdi,” dedi.

Kadehleri hafifçe birbirine değdiğinde camların çıkardığı ince tını, Nil’in içindeki heyecanı daha da artırdı. Sohbet, yavaş yavaş derinleşmeye başladı. Sinan, geçmişinden daha fazla bahsetti. Babasının sürekli meşgul olduğunu, ancak annesinin her zaman onun yanında olduğunu anlattı. Bir noktadan sonra annesi bu yalnız yaşama son vermeye karar vermiş ve boşanmışlardı. Nil, bu detayları dinlerken kendini ona daha da yakın hissetti.

Sinan bir anlık sessizlikten sonra, “Peki ya sen?” diye sordu. “Senin çocukluğun nasıldı?”

Nil bir an tereddüt etti. “Benimki de çok farklı bir hikâye sayılmaz. Yoğun bir baba ve tamamen anneyle geçirilen bir çocukluk. Bu eksiklik yüzünden aile kavramı benim hayatımda çok büyük bir öneme sahip. Benimkinin aksine iyi bir aile kurmak istedim her zaman.”

Sinan gülümsedi. “Hayatın seni nereye götüreceğini asla bilemezsin. Ben de tam tersi bir etki yarattı. İyi bir aile örneğiyle hiçbir zaman karşılaşmadım.”

Nil burukça gülümsedi. Bu konuda aynı düşünceleri paylaşmadıkları aşikârdı.

“Peki, Rıza Bey bu işin neresinde? Aile dostunuz olduğunu söylemiştin.”

Sinan, Rıza Amcasının adını duyduğunda gülümsedi. “Anne-min adı Elif.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Yalnızlığa Emanet

Nil şaşkınca Sinan'a baktı. "Nasıl yani? Elif..."

"Evet Elif... Rıza Amca'nın ilk aşkı."

Nil'in kafası iyice karışmıştı. "Aile dostunuz olduğunı sanıyordum."

Sinan, "Öyle zaten. Ailemiz annem ve benden ibaret. Rıza Amca da bizim dostumuz," diyerek Nil'in yaşlı adamın babasının arkadaşı olduğu düşüncesini düzeltti.

"Anlıyorum."

Sinan ona bir açıklama borçlu olduğunu hissetmiş gibi anlatmaya koyuldu.

"Annem ve Rıza Amca yakın çevrede büyümüşler. Aynı sınıfta ya da aynı mahallede olmasalar da çocukluklarından beri birbirlerini tanırlarmış. Âşık olmuşlar. Ama annemin ailesi onu görücü usulü evlendirmeye kalktığında Rıza Amca çok korkmuş. İyi bir aileden gelen, ticaretle uğraşan babamın karşısında hiçbir şansı olmadığını düşünmüş ve harekete geçmemiş."

Sözlerini bitirdiğinde bir süre sustu. Gözleri, odadaki mum ışığında daha derin ve melankolik görünüyordu. Nil, sessizliği bozmaktan çekinse de içinden bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti.

“Elif’in annen olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Sinan hafif bir gülümsemeyle başını salladı.

“Benim de çok uzun yıllar bundan haberim olmadı tabii. Rıza Amca annemin evliliğinin ardından yollara düşmüş ama onu her zaman uzaktan da olsa takip etmiş. Benim doğumumu duyduğunda ise annemle ilgili gelecek planlarını tamamen rafa kaldırmak zorunda kalmış.”

Nil buruk bir şekilde gülümsedi. “Bunca yıl, içinde bir ümit beslemiş demek.”

“Benim onunla tanışmam on yaşlarımda oldu. Bahsettiğim gibi babam benimle hiç ilgilenmezdi. Melankolik bir çocuktum.”

Gülümsedi. Çocukluk hali gözlerinin önünde canlanmış gibiydi. “Çocukken de kitaplara olan sevgim hep büyüktü. Okul çıkışlarında ya da hafta sonları, daha evvel gitmediğim bir kitapçı bulur, saatlerce rafları karıştırırdım. O günlerden birinde karşılaştığım bir yabancı, hayatımın çok daha farklı bir yöne evrilmesine neden oldu.”

Üzerinden yıllar geçmesine rağmen, o anları hatırladığında hâlâ yüreğinde bir sıcaklık hissediyordu. Şarabından bir yudum aldı ve kadehi masaya bıraktıktan sonra anlatmaya devam etti. Geçmişle ilgili detayları anlatmaya koyuldu.

“Bir tarih kitabı seçmiştim. Kitabı incelemek için rafa yaslanmış, arka kapağındaki yazıları okuyordum. O sırada benimle konuşan birinin sesiyle irkildim. ‘Eğer tarihi seviyorsan şu kitaba da bir göz atmalısın. Yazarı, olayları anlatış biçimiyle seni çok etkiler,’ diyen orta yaşlı, tanımadığım bir adamdı. Yüzünde dingin bir ifade, gözlerinde ise tuhaf bir ışıltı vardı. Tavsiyesini dinledim ve önerdiği kitabı elime aldım. Onu bir daha görmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama yanılıyordum.”

Nil merakla hikâyenin devamını beklerken heyecanlı, tarih meraklısı küçük Sinan ve sevdiği kadının başkasından olan çocuğuna rehberlik eden Rıza Bey gözünde canlanmıştı.

“Ondan birkaç hafta sonra aynı kitapçada onu tekrar gördüm. Her zamanki gibi kitaplara dalmış ve beni fark etmemişti. Bu defa ben ona selam verdim. Sohbetimiz yavaş yavaş gelişti. Bana sadece kitaplardan bahsetmiyor, hayata dair küçük ama derin anlamlar taşıyan hikâyeler anlatıyordu. Onunla zaman geçirmek, kitaplardan daha çok şey öğrenmek demekti.”

Sinan, derin bir nefes alıp anlatmaya devam etti.

“Kim olduğunu hiç sorgulamadım. Sadece ‘Rıza Bey’ olarak tanıttı kendini. Annem ve babam, hayatıma dokunan bu yabancından habersizdiler. Bu durum, bir sır taşımak gibi hissettiriyordu. Rıza Amca da en az benim kadar sakladığımız bu sırdan memnun gibiydi.”

Nil, ikili arasında gelişen dostluğu hayranlıkla dinliyordu. Sinan’ın sözünü kesmeyi aklından bile geçirmedi. Onu teşvik etmesi gerektiğini anladığı anlarda konuşuyordu sadece.

“Yanında olamasa da annenin hayatına bir şekilde dokunmaya devam etmiş.”

“Zaman geçtikçe Rıza Amca hayatımda bir mentor gibi yer etti. Bana sadece kitaplar önermekle kalmadı, hayatta karşıma çıkan zorluklarla başa çıkma yollarını da anlattı. Onunla geçirdiğim vakitler, babamla hiç paylaşamadığım şeylerdi. Şimdi düşününce, bir baba figürü gibiydi ama o bunu asla belli etmezdi. Hep bir dost, bir rehber gibi yaklaşırdı.”

Nil merakla sordu. “Peki, sen annenin Rıza Bey’i tanıdığını ne zaman öğrendin?”

“Rıza Amca’yla gittiğimiz seyahati biliyorsun. Anneme söylediğim ilk yalan olmuştu o seyahat. Rıza Amca’dan aileme bahsederdim hep. Ama onun bir öğretmenim olduğunu dü-

şünmelerini sağlardım. Tanımadığım bir adamdan bu kadar bahsetmemin annemi çok korkutacağını düşünmüştüm. Orta- okulda adı Mehmet olan Rıza Amca, liseye geldiğimde Ahmet Hoca'ya evrilmişti."

Elindeki kadehi masa üzerinde evirip çevirirken o zamanla- rın anılarıyla gülümsüyordu.

"Anneme okulun beni ve birkaç başarılı öğrenciyi daha yurt- dışına geziye götüreceğini söyledim. O sıralar annem babamla ayrılık hazırlıklarındaydı. Bunu fark etmediğimi zannediyordu ama biliyordum. O kadar ki annem söylediğim bu küçük yalanı fark etmedi ve Rıza Amca'yla seyahate çıkmama izin verdi."

Nil çocuğunun neredeyse altı yıl boyunca kim olduğunu bil- mediği bir adamla görüştüğünden haberi olmayan babasından nefret ederken Elif'in tüm bunları fark etmeyecek kadar yalnız bırakılmasına içlerimdi.

"Rıza Amca bana o kafede ilk aşkını anlattı. İsmi söyleme- mişti. Ben de sormamıştım. Annem olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Annem ve babam boşanıp da geçici olarak anne- annemlerin evine yerleşene kadar bahsi geçen kadının annem olduğunu trajik bir şekilde öğrenmemiştim."

Gülümsedi. "Annem Rıza Amca'nın mektuplarını atmaya kı- yamamış, anneannemin evinde saklamıştı. Fotoğrafiyle birlikte. Mektubu ve fotoğrafı ilk gördüğümde büyük bir öfke duydum ona karşı. Yıllar boyunca anneme yakın olmak için beni kullan- dığını düşündüm. Sonra öfkem geçtiğinde aslında Rıza Amca'nın anneme yakın olmak için hiçbir şey yapmadığını fark ettim. Sa- dece benim yanımda olmuş, beni koruyup kollamış, babamın yapmadığı babalığı yapmıştı. Annem boşansa da onunla görüş- mek için bir talebinin olmaması da zaten bunu kanıtlıyordu."

Nil, "Peki ya annen? Onunla görüştüğünüzü ne zaman öğren- di?" diye sordu.

“Annem hâlâ bilmiyor.”

Derin bir iç çekti ve devam etti. “Bak, iki âşığın kavuşması hikâyesi olabilirdi bu. Ama anneme bundan bahsetmek benim haddime değil. Rıza Amca’ya onun kim olduğunu bildiğimi söylediğimde annem zaten boşanmıştı. Aralarında engel olacak bir durum yoktu. Ama Rıza Amca bana ‘Bak evlat, hiçbir şey olmamış gibi karşısına çıkıp ondan çaldığım yıllar için özür dileysem ne çare...’ dedi.”

Sinan, derin bir nefes aldı ve devam etti.

“Ayrı geçen zamanı geri getiremem. Kalbimdeki yeri hâlâ dolu, evet, ama Elif’i incitecek en ufak bir hareket, onun yaralarını deşmek demek olur. Üstelik, o bambaşka bir hayat kurmuşken karşısına çıkmam bencilce bir arzudan öteye gitmez. Ben onu severek, uzaktan izlemekle yetindim. Seninle olmanın huzuru benim mutluluğum oldu,” dedi bana.

Nil, onun anlattıklarını sindirmeye çalışıyordu. Şarabından küçük bir yudum aldı, ardından bir süre sessiz kaldı. Sinan ise gözlerini masadaki mum ışığına dikmişti, sanki o anlara geri dönmüş gibiydi.

Bir süre geçtikten sonra düşünceli bir ifadeyle, “Rıza Amca’nın o anki yüz ifadesini hâlâ hatırlıyorum,” diye devam etti Sinan. “Bir insanın aynı anda hem kaybedişi hem de kabullenışı bu kadar açık bir şekilde ifade edebileceğini daha önce görmemişim. O gün, onun aslında anneme hiçbir zaman bencilce bir sevgiyle yaklaşmadığını anladım. Benimle kurduğu dostluk da tamamen içten, karşılıksız bir sevgiydi.”

Nil kaşlarını hafifçe çattı. “Ama bu kadar sevmişken hiç mi harekete geçmek istememiş? Hiç mi annene bir şey hissettirmemiş?”

Sinan hafifçe gülümsedi. “Bence harekete geçmemek, onun anneme olan sevgisinin ne kadar büyük olduğunun bir göstergesi. Çünkü onun hayatına yeniden girmesi belki de annemi mut-

suz edecekti. Ve Rıza Amca, annemi mutsuz etme riskini bile göze almak istemedi.”

Nil başını salladı, bu sözleri duyduğunda gözlerinde beliren hayranlık Sinan’ın dikkatinden kaçmadı.

Sinan, “Rıza Amca’nın hayatımdaki varlığı, babamın eksikliğini hiç hissettirmedi,” diye ekledi. “Onunla geçirdiğim zamanlarda öğrendiğim her şey, beni daha güçlü bir insan yaptı. Ama en çok da sevginin bir fedakârlık olduğunu öğretti. Sevdiğin kişi mutlu olsun diye kendi mutluluğundan vazgeçebilmek... İşte bunu ondan öğrendim.”

Nil’in gözleri doldu. “Ne kadar asil bir sevgi bu, Sinan. Ama bir yandan da çok acı verici.” Sinan’ın sözleri sadece annesi ve Rıza Bey arasındakileri değil, Kerem’in anlattığı hayal kırıklığını da içeriyordu. Nil dayanamayıp sordu.

“Peki ya sen? Sen hiç, birini böylesine sevdin mi?”

Sinan gülümsedi. “İşte bunu anlatmak için şarap mahzeni gerek.” Nil, kendi sözlerine yaptığı göndermeyi fark etmişti. Yaşadığı hayal kırıklığını böyle ifade etmesi bir yanını kırmıştı ama geçmiş geçmişte kalmıştı. Hayatında var olmadığı zamanların hesabını sormak ya da bunlara kırılmak saçmaydı. Onu zorlamayı istemediğinden incinen tarafını göz ardı edip derin bir nefes aldı ve masaya yaslandı. “Peki ya Rıza Bey, onun gibi birini tanımak seni nasıl etkiledi?”

Sinan kadehini eline alıp birkaç saniye düşündü. “Bana hayatım boyunca yol gösteren bir ışık oldu. Ama bir yandan da onun yaşadığı bu hikâye, bana hep bir uyarı gibiydi. Sevginin aynı zamanda ne kadar kırılgan olduğunu gösterdi.”

İkisi de kadehlerini tokuşturup bu sessiz ve derin sohbetin tadını çıkardılar. Rıza Bey’in gölgesi, Sinan’ın hayatında bir iz bırakmıştı ama aynı zamanda onun dünyaya ve sevgiye dair algılarını şekillendirmişti.

Sinan oda servisini çağırdıktan sonra masanın toplanmasını beklemek yerine güverteye çıkmayı teklif ettiğinde Nil kabul etti.

Nil, onun anlattıklarından çokça etkilenmiş, ama kendi geçmişine dair o karanlık köşeyi Sinan'a açıp açmama konusunda kararsız kalmıştı. O an, rüzgârın getirdiği serinlik ve gökyüzündeki yıldızların büyüleyici ışıltısı, geçmişin yüklerini hafifletir gibiydi. Sinan, onun sessizliğini fark etse de soru sormadı. Nil, derin bir nefes aldı ve bakışlarını yıldızlara dikerek "Biliyor musun..." dedi, hafif bir gülümsemeyle. "Rıza Bey'in fedakârlığıyla ilgili bu hikâye, bana kendi yaşadıklarımı anımsattı."

Sinan, ilgiyle ona baksa da konuşmadı. Nil hazır olduğunu hissediyordu.

Nil, "Sarp..." dedi ve derin bir soluk aldı. "Üniversitede tanışmıştık. Onun hayatımın aşkı olduğunu düşünerek tam on iki yıl bekledim. Ne zaman bir şeyler kötü gitse, ne zaman sorumluluk alsa ya da en kötüsü sıkılsa, bırakıp giderdi. Ve ben, her defasında geri döneceğinden emin bir şekilde beklerdim."

Sinan, onun yüzündeki hüznü ifadeyi fark etti. "On iki yıl... Bu kadar uzun süre beklemek zor olmadı mı?"

Nil acı bir gülümsemeyle başını salladı. "Oldu. Ama o zamanlar bunu sevgi zannederdim. Sarp'a olan sevgimin, sabırla beklemeyi gerektirdiğini düşünürdüm. Ama sonunda, beklemenin sadece beni yıprattığını fark ettim."

Sinan bir süre sessiz kaldı, ardından kelimelerini dikkatle seçerek "En azından bir gün bunun sevgi olmadığını anlamışsın," dedi.

Nil derin bir nefes aldı. "Bir gün... Evet bir gün anladım. Ama bunun için Sarp'ın evlenmesi gerekti. Tahmin edersin ki gelin ben değildim." Hafifçe güldü. "Bana dönmeyeceğini, aslında hiçbir zaman dönmek istemediğini o gün anladım. O an hayatımın, yıllarca onun peşinde savrulmakla geçtiğini fark ettim. Kendi hayatımı yaşamak için hiçbir şey yapmamıştım. İşte

bu yüzden kızların zoruyla da olsa bu seyahate çıkmaya karar verdim. Bir şeylerden kaçmak değil, kendimi bulmak istedim.”

Sinan, yüzündeki kararlılığı görüp başını onaylarcasına salladı. “Kendini bulmak için çıkılan bir yolculuk... Bu yolculuğun hayatında büyük bir değişim yaratacağından eminim.”

Nil için Sarp’la yaşadıklarını anlatmak zor olsa da başarmıştı. Bunun, aralarında ne gibi bir etkisi olacağını bilmiyordu. Ama Sinan’ın annesinin bile bilmediği gerçekleri ona anlatması, aralarında gelişmekte olan bir bağın işaretiydi sanki.

Gece, yıldızların altında onların ruhlarını yavaşça birbirine yaklaştırıp ilerlemeye devam ederken Sinan onu kendine çekti ve usulca fısıldadı.

“Bir dahakine değişimlere kadeh kaldıralım. Bizi bu ana getirenlere...”

Sinan’ın son cümlesi onu bir an duraksattı. İçinde kabaran hisler, uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklık ve güven duygusunu beraberinde getiriyordu. Sinan’ın kollarında, geçmişin ağırlığından sıyrılıp yalnızca ana odaklanmayı arzuladı.

“Bu geceyi sadece ikimiz için unutulmaz yapalım mı?”

Nil, hafif bir tebessümle başını salladı. “Tam zamanı.”

Geri döndüklerinde onları karşılayan huzur verici sessizlik ve loş ışık, atmosferi daha da yoğunlaştırdı. Ay ışığı camdan süzülüp odaya düşüyor, yerde hafif bir parlaklık yaratıyordu. Nil, kendini tamamen bırakmak istediğini hissetti. Onca yıl boyunca duvarlarının ardında sakladığı kırgınlıklar ve korkular, sanki Sinan’ın varlığıyla birer birer eriyordu.

Sinan, elini tutup onu odanın ortasına kadar getirdi. Derin bir nefes aldı, gözlerinin içine baktı ve “Biliyor musun...” dedi, hafif bir gülümsemeyle, “Belki de bu yolculuğa çıkmaya karar vermeni sağladığı için ona teşekkür etmeliyim.”

Usulca onun saçlarını geriye doğru savurup yanağını avucunun içine aldı. Parmaklarının sıcaklığı, Nil'in kalbini saran ince sızıyı hafifletir gibiydi.

Nil, "Sinan..." dedi dudakları titrerken. Öpülme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Gözlerinde yumuşak bir ışık belirdi. Nil'in elini sıkıca tutup "Hadi," dedi.

Bu davet, Nil'in içinde kalan son direnci de kırdığında ona uzandı ve tutkuyla öpmeye başladı. Nil iki eliyle omuzlarına tutunmuştu. Eğer ona dokunmazsa ölecekmiş gibi hissediyordu. Sinan öpüşünü derinleştirirken bir taraftan onu soymaya başladı. Nil de boş durmuyor, gömleğinin düğmelerini çözüyordu.

Sinan onu elbisesinden kurtarıırken bir adım geri çekilip bedene hayranlıkla baktı. Gömleğinin düğmeleri tamamen çözülse de pantolonunun içine sıkıştığından göğsü dışında pek bir şey görünmüyordu. Nil bunun haksızlık olduğunu düşündü ve aralarındaki mesafeyi kapatıp gömleğin uçlarını pantolonundan kurtardı.

Sinan onu tutup ters çevirdi ve dudaklarını boynuna gömdü. Nil, kalçasında sertleşmiş erkekliğini hissediyordu. Bedeni ikiye bölünmüştü. Sinan'ın dudakları onu kavurarak ilerlerken kalçasındaki sertliğin içindeki yangını bir an evvel söndürmesini arzuluyordu.

Ellerini arkaya götürüp beceriksiz hareketlerle kemerini çözmeye çalıştığı sırada Sinan sütyenin kopçasını açmıştı bile. Dudaklarını sırtında gezdirirken Nil'e pantolonu çıkarmasında yardımcı oldu. Kalçasını zar zor örten siyah dantel külot parçası dışında çıırılçıplak olan Nil dayanamadı ve ona döndü.

Boxerını indirdi ve penisini ortaya çıkardı. Elleriyle ona dokunduğunda Sinan zevkle hırladı. Bu Nil'in çok hoşuna gitmişti. Yere diz çöktü ve dilini yumuşak tepenin üzerinde gezdirdi. Sinan saçlarını kavradı. Nil bunu bir cevap olarak almıştı.

Ağzını açıp dişlerini değdirmemeye çalışarak onu sıcaklığıyla buluşturdu. Bir taraftan dilini etrafında gezdirirken diğer taraftan başını aşağı yukarı hareket ettiriyordu. Çok geçmeden Sinan eğildi ve onu yukarı kaldırdı. Nil daha ne olduğunu anlayamadan onu kucakladı ve sert bir hamlede içine girdi.

Nil hazla dolu bir çığlık attığında Sinan onu bulduğu ilk duvara dayadı ve sert hareketlerle içinde gidip gelmeye başladı. Nil başını duvara yasladı. Çığlıklarına hâkim olmaya çalışırken tırnaklarını Sinan'ın tenine batırmıştı.

Çok geçmeden ikisi de zevkin doruklarına tırmanmış ve birlikte banyoya girmişlerdi. Suyun altında birbirlerini öperek, okşayarak ve eğlenerek duş aldılar.

Gece boyu, yıldızların parlaklığı camdan süzülürken birbirlerine hiç doyamıyormuş gibi seviştiler. Nil bu gecenin sadece bir tutku anı olmadığını, aynı zamanda yeni bir başlangıç, kendini bulma yolculuğunda bir dönüm noktası olduğunu hissetti.

Sinan'ın kollarında uykuya dalarken zihni, onun hakkında öğrendikleri ve onu daha iyi tanımanın verdiği hazla doluydu. Sinan söz verdiği gibi ona Amalfi'de eşlik edemese de yokluğunu burada anlattığı hikâyelerle ve gece boyu süren bir zevk fırtınasıyla telafi etmişti. Ama Nil'in içini bir korku sarmaya da başlamıştı. Bir sonraki durak ayrılığa bir adım daha yaklaşmak demekti.

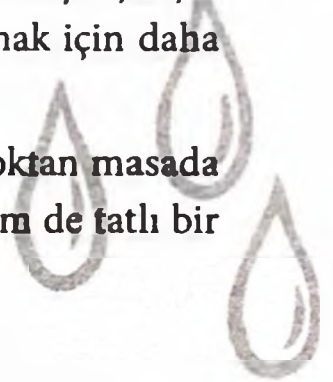
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Korkunun Kollarında

Nil, sabah güneşinin güverteden yansıyan altın ışıklarının arasında gözlerini açtı. Sinan hâlâ yanındaydı ve huzurlu bir şekilde uyuyordu. Geceden kalan anılar zihninde tazeydi; her dokunuş, her fısıltı, her bakış gün ışığında farklı bir anlam kazanmıştı. Tüm bunlar Nil'in içine bir ayrılık korkusu serpiştirdi.

Bir süre Sinan'ı izledi, sonra sessizce kalkarak duş aldı ve bir not bıraktıktan sonra kahvaltıya hazırlanmak için onu uyandırmadan güverteye çıktı. Kendi kamarasına vardığında kızların çoktan hazırlanıp çıktığını gördü. Ona Floransa'yı hatırlatan sarı renklerde çiçekli bir elbise seçti ve hızlıca hazırlandı. Saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Kaygılarını düşünmemeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Kendini dinlemekten kaçmak için daha fazla oyalanmadan kamaradan çıktı.

Kahvaltı salonuna vardığında yol arkadaşları çoktan masada yerlerini almıştı. Herkesi hem bir gezi heyecanı hem de tatlı bir telaş sarmıştı.

Pınar ve Emre, sabah enerjisiyle şimdiden tatlı bir tartışmaya girmişti; Melis ise kahvesine sıkıca sarılmış, bir yandan Cansu'yla sohbet ediyordu. Nil arkadaşının dün gece Kerem'le baş başa kaldığını hatırlayınca kendini suçlu hissetti. Daha erken kalkıp dün gece neler yaşandığını öğrenebilirdi. Ama o, Sinan'ın kollarındaki huzurlu uykusundan bir türlü sıyrılamamıştı.

Ayşe ve Hakan sessizce manzaraya bakıp kahvaltılarını yaparken Sinan da geldi ve herkesi selamladıktan sonra Rıza Amcasının yanındaki yerine oturdu. Rıza, herkesin toplandığını görünce yeni durakları olan Floransa tarihinden bahsetmeye başladı.

Derin bir ses tonuyla, “Her ne kadar kahvaltınızı bölmek istemesem de yeni durağımız hakkında birkaç şey söylemek istiyorum. Floransa, Rönesans'ın kalbi,” dedi, sesi bilgeliğin bir yankısı gibiydi. “Michelangelo'dan Da Vinci'ye, bu topraklar dünya tarihine damga vuran isimleri yetiştirdi. Bugün sadece bir şehre değil, adeta bir zaman tüneline gireceğiz.”

Sinan, Rıza Amcasının anlattıklarını sessizce dinlerken bakışları Nil'inkilerle buluştu. Nil, dün gece hakkında öğrendiklerinden sonra halihazırda saygı duyduğu bu adam gözünde bir yandan daha da büyürken diğer yandan da onun için üzülmüyordu. Sinan'a ve annesine hissettirmeden yaptığı babalık ne kadar yüce olsa da hâlâ içinde bir yerlerde bu hikâyenin romantik bir son bulamamasının tek nedeninin Rıza Bey'in kendini geri çekmesi olduğunu biliyordu.

Cansu, “Floransa'da yeni lezzetler keşfedeceğimizi düşünüyorum. Ne de olsa İtalyan mutfağı, öyle değil mi Rıza Bey?” diye sorduğunda yaşlı adam gülümsedi.

“Eğer geminin kalkış saatini kaçırmayacak olursak Floransa'nın ünlü trattorialarından* birinde güzel bir akşam yemeği yiyebiliriz.”

* İtalya'da küçük lokantalara verilen isim.

Cansu heyecanla alkışlarken “Süper,” dedi.

Pınar ise yine alışveriş derdindeydi.

“Emre beni San Lorenzo pazarına götüreceğine söz verdi. Grup olarak mı devam edeceğiz? Eğer öyleyse ne olur pazarı atlamayalım.”

Emre derin bir iç çekince Nil, evliliklerinin daha balayından zorlayıcı olacağını düşünmeden edemedi.

Melis, “Bence bir sakıncası yok,” dediğinde durgun tavrı Nil’in gözünden kaçmamıştı. Bakışları Kerem’e kaydı. Kerem her zamanki neşeli tavrıyla yanındaki Sinan’a bir şeyler anlatıyordu. Sinan yüzünde hafif bir gülümsemeyle onu dinlerken başını öne eğmişti.

“O halde Sinan’ın rehberliğinde gezeceğiz Floransa’yı da.”

Rıza konuşarak dikkatini çektiğinde Sinan, bakışları kısa bir an bulutlansa da “Elbette. Benim tarihsel anlatımım sizi sıkımsıyorsa seve seve rehberlik ederim,” dedi.

Hakan o sırada, “Valla biz senden razıyız Sinan. Bu arada sizinle ne kadar daha devam edeceğimiz de belli değil. Biz Barcelona’da gemiden ayrılmak durumundayız,” dedi.

Ayşe, masadaki sohbetlere katılmaya çalışsa da yüzündeki yorgunluk gözden kaçmıyordu. Nil onun sağlığı hakkında giderek daha da çok endişeleniyordu. Hakan’ın geri döneceklerini söylemesi de bunu destekler gibiydi.

Sinan, “Eğer bir sorun olmazsa Cape Town’a kadar devam edeceğiz biz de,” dediğinde Nil nefes almayı unuttu. “Bu kadar tarihten sonra biraz penguen görmek bana da iyi gelecek.”

Eğer kalp kırıklığı bir ses çıkarabilseydi Nil’ininkinin çıkardığı ses, o anda restoranda bulunan tüm yolcuların dikkatini çekebilecek büyüklükte olurdu.

Hızla sandalyesinden kalktı ve “Ben hazırlanmaya gidiyorum,” dedi. Biraz daha orada kalırsa ağlayabileceğinden korkmuştu. Arkadaşları, içinde kopan fırtınaları hissetmese de onunla birlikte ayaklanmıştı.

Melis, “Biz de gelelim,” dedi.

“Aslında biz de kalksak iyi olur. Floransa’da görecektik çok şey var ama zaman yok.” Pınar’ın sözlerine grubun kalanı da hak verince hazırlanıp buluşmak üzere sözleştiler.

Nil, geniş adımlarla yürürken kızların ona yetişmeye çalıştığını fark etmeyecek kadar düşüncelerine dalmıştı. Bugün onuncu gündü ve Barcelona’dan önce sadece birkaç durakları kalmıştı. Zaman, acımasızlığını hatırlatmak ister gibi hızla akıyordu.

Kamaraya girdiklerinde Melis, “Neler oluyor? Böyle kaçır gibi gitmeler falan,” diye sorunca Nil duygularını serbest bırakarak bulduğu ilk noktaya adeta çöktü.

“Tatil bitiyor.”

Cansu ne demek istediğini anlamamış olmalı ki “Sen de abarttın, daha gidecek kaç durak var,” dediğinde Melis ona dirseğiyle sert bir şekilde vurdu ve sadece ağzını kıpırdatarak sessizce onu uyardı.

Nil başını önüne eğdiğinden tüm bunları fark etmemişti. Melis yanına oturdu ve usulca sordu.

“Sinan’la bu konuyu konuşmadınız mı?”

Nil, başını iki yana salladı ve “Devam edeceklerini masada öğrendim. Sanki yolculuk hepimiz için aynı durakta sona erecek diye düşünüyordum. Ne kadar aptalca!” diye mırıldandı. “Şunun şurasında tanışalı sadece on gün oldu. Ve... Sence onun planlarını değiştirmeye hakkım var mı? Hem... Belki de ben aramızda geçenleri olduğundan fazla önemsiyorum.”

Cansu şaşkınlıkla, “Sinan seni oldukça önemsiyor gibi görünüyor,” diye araya girdi. Nil, derin bir nefes alarak gözlerini ondan kaçırdı. “Beni önemseddiğini biliyorum. Ama... Başka bir şey. Bu sadece bir tatil değil. Bu bir yolculuk ve o, yolculuğuna benden farklı bir rota çiziyor.”

Melis, onun dizine hafifçe dokundu. “Sinan’la konuşmadan bu kadar endişelenmen doğru değil. Belki de şimdi senin peşinden gelmese bile Cape Town dönüşü seni arayacak. Sonuçta Rıza Bey’e eşlik ediyor. Onu bırakıp yarı yolda dönmesini bekleyemezsin, değil mi? Ayrıca adamın ne düşündüğünü bile bilmeden kendi içinde bir hikâye yazıyorsun Nil.”

Nil, gözlerindeki yaşları saklamaya çalışırken “Haklısın,” dedi zorlukla. “Ama ya cevap benim korktuğum gibi çıkarsa? Ya onun için ben sadece vakit geçireceği, bir sonraki limandan önceki kadınsam?”

“Karşılaştığın her erkek Sarp değil. Hele ki gördüğüm kadarıyla Sinan hiç de öyle biri değil. Kendi duygularının farkında değilsin henüz. Eğer ona âşık olduğunu düşünüyorsan üzülmeni anlarım. Ama belki de Sinan senin için yaralarını iyileştirmek için uğradığın bir liman. Önce karar ver, ona karşı ne hissediyorsun?”

Cansu, karşısına geçerek yere çömeldi. “Ayrıca eğer bu iş burada bitecekse dahi en güzel şekilde bitirmelisin. Kalan günleri düşünerek heba etmek yerine onunla güzel anılar biriktir.”

Melis, onaylayarak başını salladı. “Evet. Nil, sen hep her şeyi kontrol etmek istiyorsun ama bazen bırakmak en iyisi. Belki de hayat, sana bir şeyler öğretmek istiyor.”

Nil, arkadaşlarının desteği karşısında biraz olsun rahatlasa da içindeki boşluk hissini bir kenara atamıyordu. Oysaki haklıydılar. Sinan’a karşı ne hissettiğine bile karar verememişken kendini doğmamış çocuğa don biçerken bulmuştu. Belki de uçağa

bindiğinde Sinan onun için keyifli bir yolculuk arkadaşı olarak kalacaktı. Bunu düşünmek için önünde birkaç gün kalmıştı ve sonucu ne olursa olsun, her anın değerini bilmeliydi.

Sonunda, “Tamam,” dedi, bir karar almış gibi. “Bugün Floransa’nın keyfini çıkaracağız. Sinan’a karşı hislerimi düşünmek için önümde birkaç gün var. Ama bugün, sadece kendim için güzel bir gün olacak.”

“İşte benim kızım!”

Arkadaşları ne giyecekleri konusunda bir kargaşaya kapılmışken Nil elini yüzünü yıkayarak kendine gelmiş ve yüzündeki kırılgan ifadeyi silmek adına her zamanki gibi birkaç adımdan ibaret makyajını yapmıştı.

Kızların hazırlanmasını beklemek yerine kahve içmeye çıkmaya karar verdi. Floransa’nın kalabalık sokaklarını düşleyerek güvertedeki buluşma yerine yürüdü.

Hafifçe esen rüzgâr saçlarını okşarken kahvesini aldı ve küpeşteye yaslandı. Elinde sıcacık kahvesiyle, güneşin ışıklarının suya dans edercesine yansımalarını izlemeye başladı. İçinde bir yandan derin bir huzur, bir yandan da belirsiz bir hüznün vardı. Kahvesinden aldığı her yudumda, kararını tekrar tekrar kendine hatırlatıyordu: Geleceği düşünmeden, anı yaşayacağı güzel bir gün olmalıydı bugün.

Sinan’ı düşündü; onun kahvaltı masasındaki gülümseyişini, söylediklerini, bakışlarını. Melis ve Cansu haklıydı. Onu tanımak için on günü yeterli görmek, ona da kendisine de haksızlık olurdu. Ancak bu düşünce, ayrılık ihtimalinin yarattığı o ince sızıyı geçirmiyordu.

Kendi kendine “*Belki de biraz akışına bırakmayı öğrenmeliyim,*” diye mırıldandı ve John Lennon’ın o meşhur sözünü düşündü: “*Hayat sen plan yaparken başına gelenlerden ibarettir.*” Tam o sırada güverteye Sinan’ın geldiğini fark etti.

Sinan, onu gördüğünde yüzünde sıcacık bir gülümseme belirdi. Elinde bir kahve bardağıyla ona doğru yürüdü. “Erken kaçtın kahvaltıdan. Bir şey mi oldu?”

Nil, hafif bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Hayır, sadece biraz yalnız kalmak istedim. Floransa’dan önce düşüncelerimi toparlamak istedim diyelim.”

Sinan, yanına oturdu ve ona doğru eğildi. “Umarım bunda benim bir payım yoktur,” dedi, yüzünde kaygılı bir ifadeyle. Sabah uyandığında onu bulamadığı gibi kahvaltıdan da kaçır gibi ayrılmıştı Nil. Bir sorun olup olmadığını merak ediyordu.

Nil, onun gözlerine baktı ve içinde oluşan sıcaklıkla yutkundu. “Hayır, elbette yok. Sadece... Kendimi Leo’ya hazırlamam lazım.”

“Leo?”

“Leonardo Da Vinci... Onun doğup büyüdüğü topraklara ayak basmak benim için çok değerli. Kabe’yi tavaf ya da Mescidi Aksa’yı ziyaret gibi diyebiliriz.”

Sinan ne demek istediğini anlamıştı. Nil’in tarihe ve sanata olan ilgisi en az kendininki kadardı. Birbirlerini tanıdıkça daha çok detay öğreniyorlardı. Ve gördükleri Sinan’ın hoşuna gidiyordu. Ancak yine de o anda Nil’in söze dökmediği şeyler olduğunu hissetse bile bir şey sormadı.

Nil aniden, “Sanırım bu gemideki günler hızla tükeniyor gibi hissediyorum,” diyerek kaygılarını ortaya döktü.

Sinan, bir süre sessiz kaldı. Sonra kahvesinden bir yudum aldıktan sonra çatık kaşlarını fincana dikerek düşünceli bir ifadeyle, “Bazen bir yolculukta yaşananlar, süresinden çok daha önemlidir,” dedi.

Nil, gözlerini ufka çevirdi. Sinan'ın bu sakinliği ve anlayışı, içinde giderek büyüyen karmaşayı yatıştırıyordu. Çünkü garip bir şekilde ona güven veriyordu.

Sonunda derin bir iç çekti ve “Belki de,” dedi Nil, ince bir gülümsemeyle.

“Floransa'nın büyüsu bunu kolaylaştıracaktır.”

Bu sırada yanlarına gelen kızlar konuşmanın ilerlemesine engel oldu. Melis, onları yan yana görünce yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, “Bize haber vermeden toplantı mı yaptınız?” diye sordu.

Nil gözlerini devirdi. “Yok, kahve molasıydı sadece.”

O sırada Pınar ve Emre de gelmişti. Emre, “Floransa için hazır mısınız?” diye sordu.

Cansu coşkuyla başını salladı. “Hazırız tabii ki. Ama diğerleri nerede?”

“Kerem, Rıza Bey'i alıp gelecekti.”

Nil, “Ayşe Hanımlardan haber var mı?” diye sordu.

Melis bakışlarını uzakta bir noktaya dikmişti. “İşte geliyorlar.”

Nil, “O zaman başlıyoruz,” dedi, enerjisini toplayarak. “İlk durak, Santa Maria del Fiore Katedrali!”

Sinan, onun bu kararlılığını memnuniyetle izledi ve hafifçe güldü. “Rehberimiz sen mi olacaksın yoksa Nil?”

Nil başını yana eğdi ve muzip bir gülümsemeyle, “Bunu daha tecrübeli olanlarımıza bırakıyorum. Ama ben ilk önce katedrali görmek istiyorum,” dediğinde Rıza yanlarına gelmiş ve cevap vermişti.

“O zaman Nil kızımı kırmayalım Sinan.”

Grup, şehrin dar sokaklarına doğru yola çıktı. Güneş, İtalya'nın sıcak taşlarını ısıtırken Nil içindeki belirsizlikleri bir kenara bırakmaya hazırdı. Bugün sadece Floransa'nın keyfini çıkaracak ve hayatın planlarının ötesindeki güzelliklere odaklanacaktı.

Katedrale doğru ilerlerken grubun enerjisi giderek artıyordu. Nil, Floransa'nın ikonik katedralini ilk kez görmenin heyecanını hissederek dar sokaklarda adımlarını hızlandırdı. Arkasından Melis, Cansu ve Sinan'ı sürüklerken gözleriyle bir an önce karşılaşmayı beklediği o muhteşem yapıyı arıyordu. Sonunda köşeyi döndüklerinde, devasa katedralin beyaz, yeşil ve pembe mermerlerle süslenmiş cephesi tüm ihtişamıyla önlerinde belirdi. Yapının gotik mimarisi karşısında herkes büyülenmiş bir haldeydi.

Emre fotoğraf çekerken "Bu kubbe inanılmaz," dedi. "Gerçekten Rönesans burada doğmuş olmalı."

Nil tamamen detaylara odaklanmıştı ve "Michelangelo burada yürürken neler düşünmüştür acaba?" diye fısıldadı.

Melis, nefesini tutarak başını kaldırdı. "Bu ne muhteşem bir şey! Nil, insan bunu görünce bir sanat eserinin içine girmiş gibi hissediyor."

Nil, "Kesinlikle," diye yanıtladı. "Burası sadece bir katedral değil, Rönesans'ın ruhunu temsil eden bir başyapıt."

Sinan, Nil'in heyecanını izlerken hafifçe gülümsedi. "Floransa'nın bu kadar tutkunu olduğunu hiç tahmin etmezdim."

Yanakları kızaran Nil biraz duraksasa da katedrale doğru ilerlemekten kendini alamadı. İlgiyle etrafını incelemeye başladı. Her detayıyla muhteşem bir başyapıttı.

Rıza, "Floransa'nın en büyük simgelerinden biri burası. Filippo Brunelleschi'nin tasarladığı o meşhur kubbe, mimarlık tarihinde bir devrimdir. O dönemde böyle bir kubbeyi inşa etmek neredeyse imkânsız sayılıyordu," dediğinde Melis, başını kaldırıp kubbeyi hayranlıkla inceledi.

“Ve Şimdi h    burada, asırlara meydan okuyor. Sıraya girelim mi?”

Nil, “Tabii ki,” dedi sabırsızca. Ardından, “Hadi, bize detayları anlatın,” dedi Rıza Bey ve Sinan’a bakarak.

Rıza, “Ghiberti’nin ‘*Cennet Kapıları*’ diye bilinen bronz kapılar... Her biri İncil’den sahneleri tasvir eder. Yaklaşınca üzerindeki ince işçiliğı daha iyi fark edersiniz,” diyerek onu kırmadı.

Melis kapılara yaklaşarak parmak uçlarında yükseldi. “Bunları yapmak ne kadar zaman almıştır, kim bilir. Nil, bir sanatçı olsaydın burada çalışmak ister miydin?”

Nil, hafifçe güldü. “Bir sanatçı olsaydım, bu kentin her köşesinde çalışmak isterdim. Çünkü Floransa tam anlamıyla bir sanatçı cenneti.”

Sinan, onun gözlerindeki hayranlığı izlerken Kerem, “Peki ya içerisi? Dışarıdaki kadar etkileyici mi?” diye sordu ona.

Sinan, Nil’in yanına gidip elini tuttu ve arkadaşına “Gel ve kendin gör,” dedi gülümseyerek.

Grup, katedralin içine girdiğinde gözler yüksek tavanlara ve görkemli fresklere kaydı. Kubbenin altındaki “*Son Yargı*” freski özellikle büyüleyiciydi. Giorgio Vasari ve Federico Zuccari tarafından yapılan bu devasa eser, insan ruhunun cennetten cehenneme uzanan yolculuğunu anlatıyordu.

Nil, fresklere hayranlıkla bakarken “Bu sahneler insanı hem etkiliyor hem de düşündürüyor,” diye mırıldandı.

Ayşe, fresklere bakarken alçak bir sesle konuştu. “Gerçekten de çok güzeller.”

Nil, onun bu sözlerine hafifçe başını sallayarak karşılık verdi. “Aynen öyle. Sanat, bir dönemin ruhunu anlamanın en güzel yolu. Belki de insanın kendi ruhunu anlamasının da...”

Melis, biraz sonra sessizliği bozarak “Burası muhteşem ama ben o kubbenin tepesine çıkmayı istiyorum,” dedi. “Şehri oradan izlemek nasıl olur sizce?”

Sinan gülerek “O zaman dört yüz altmış üç basamağı tırmanmaya hazır olun,” dedi.

Rıza, “Floransa’nın manzarasını yukarıdan görmek buna kesinlikle değse de ben müsaadenizi rica edeceğim,” dedi ve onları aşağıda bekleyeceğini belli etti.

Grup, Brunelleschi’nin kubbesine tırmanırken Nil’in içindeki heyecan da bir kat daha arttı. Adım adım, dar ve taş merdivenlerden yukarı çıkarken nefes nefese kalsalar da zirveye vardıklarında, önlerinde uzanan manzara tam anlamıyla enfesti.

Tüm şehir ayaklarının altındaydı; kırmızı kiremitli çatılar, Arno Nehri’nin parlak yüzeyi ve uzaktaki tepeler, sanki bir tabloya bakıyormuş hissi veriyordu.

Nil, Floransa’nın bu büyüleyici manzarasına bakarken içindeki belirsizliğin biraz olsun hafiflediğini hissetti. Tüm bu manzara, hayatın akışında kaybolmayı öğrenmesi gerektiğini bir kez daha hatırlatıyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Günbatımı Hayaletleri

Katedralden ayrılan grup, kısa bir yürüyüşle Uffizi Galerisi'ne yöneldi. Nil, Floransa'nın en ünlü sanat koleksiyonlarından birine ev sahipliği yapan bu galeride gezineceği için oldukça heyecanlanmıştı. Binanın zarif koridorlarında her köşede karşısına çıkan eserler adeta tarihin birer yansımasıydı.

Sesindeki hayranlığı gizleyemeden “Burada görmek istediğim o kadar çok şey var ki,” dedi. “Botticelli'nin *Venüs'ün Doğuşu* ve Michelangelo'nun *Kutsal Aile* tablosu, mutlaka durup incelemek istiyorum.”

Cansu gülerek “Nil, senin bu sanat aşkına hayran olmamak mümkün değil. Bizim sadece resim gördüğümüz bu tablolar da ne görüyorsun merak ediyorum,” dedi.

Uffizi'den ayrıldıktan sonra grup, Arno Nehri üzerindeki Ponte Vecchio'ya yöneldi. Eski Köprü, üzerindeki kuyumcu dükânları ve tarihi atmosferiyle, Floransa'nın ruhunu yansıtan bir başka ikonik yerdi.

Melis, “Tıpkı Diagon’ Yolu,” dediğinde, Cansu kıkırdadı. “Knockturn” Yolu daha heyecan verici.”

Nil, arkadaşlarına gülümsedikten sonra köprünün ortasında durarak nehri izledi.

“Harika bir manzara!”

Sinan, onun yanına yaklaşıp usulca kulağına fısıldadı. “Bir düşün, bu köprü neler görmüş olabilir? Belki savaşları, belki âşıkları... Zamanın kendisini.”

Melis, heyecanla köprünün köşesindeki dükkânları işaret ederek “Buradaki vitrinler bile bir sanat galerisi gibi,” dedi. “Ama buradan bir şey alabilmek için küçük bir servet gerek.”

Ponte Vecchio’dan sonra grup, Palazzo Pitti’ye doğru ilerledi. Saray, hem Medici ailesinin ihtişamını hem de Floransa’nın tarihindeki zenginliği yansıtıyordu. Bahçelerini gezdiklerinde, Nil kendini adeta bir masalın içinde hissetti. Boboli Bahçeleri’nin geniş yeşil alanları, çeşmeleri ve heykelleri arasında yürümek, ona büyük bir huzur verdi.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken çok mutluydu. Hayallerini süsleyen bu mekânda fiziksel olarak bulunmak onda tahayyül dahi edemediği bir tatmin hissi yaratmıştı.

Grup, günün sonuna doğru San Lorenzo pazarına uğradı. Tarihi bir açık hava pazarı olan San Lorenzo, yalnızca yerel halkın alışveriş yaptığı bir yer değil, aynı zamanda turistlerin de ilgisini çeken bir noktaydı. Baharatlar, deri çantalar, şallar ve antika takılarla dolu tezgâhların arasında dolaşan Nil, pazarın renkli ve hareketli atmosferine hayran kalmıştı.

* Harry Potter evreninde yer alan Diagon Yolu, Londra’da bulunan bir caddedir. Bu caddeye “Çatlak Kazan” denen ve Muggleların göremediği bir bardan ayrıca uçuş tozu ile girilmektedir.

** Knockturn Yolu, genellikle karanlık sanatlarla uğraşan büyücülerin uğrak yeridir.

Melis, bir tezgâhta deri çantaları incelerken “Burası tam anlamıyla bir cennet,” dedi. “Gerçekten buradan bir hatıra almadan gitmemeliyiz.”

Kerem, pazarın köşesinde bir espresso standı bulmuştu. Gruba aldığı kahveleri dağıtırken “Floransa’nın tadı bir de burada çıkıyor,” diye ekledi.

Nil, elinde bir şal tutarak Melis’e, “Bu tam anneme göre, ne dersin?” diye sordu.

Melis kahvesini alırken gülümsedi. “Harika bir seçim, hem de çok zarif.”

Sinan biraz dalgın görünüyordu. Kerem’in seslendiğini ikincisinde fark etmişti. “Karadeniz’de gemilerin mi battı, hayırdır?”

Sinan arkadaşının sorusunu gözleri pazar yerinin bir noktasına kilitlenmiş dalgın bir ifadeyle cevapladı. “Birini gördüğümü sandım.”

Kerem, aniden gülümseyerek ellerini birbirine çarpıp dikkatleri üzerine toplarken “Tamam, kahveler elimizde, bir şeyler atıştırmaya ne dersiniz? Burada inanılmaz sandviç yapan bir tezgâh varmış,” dedi. “Ben açlıktan bayılmak üzereyim. Emre, Pınar, ne dersiniz? Şu ünlü Floransa paninilerini bir deneyelim mi?”

Nil, Kerem’in ani konu değişikliğine şaşırsa da ses çıkarmadı. Melis de fark etmiş gibi Kerem’in yanına gitti ve gülerek “Kesin senin bu anlık planların yüzünden tarihi bir yeri kaçıırıyorsunuzdur,” dedi.

Cansu incelediği çantaları bırakıp yüzyıllardır bu teklifi bekliyormuş gibi gülümseyerek “Tamam, hadi bakalım. İtalyan mutfağından bir şey daha öğrenelim,” dedi.

Her biri ellerinde küçük alışveriş çantalarıyla San Lorenzo’ndan ayrılırken karınları paninilerle’ dolu olduğundan akşam yemeğini gemide yemeye karar vermişlerdi.

* Panini, İtalyan ekmeğiyle (ciabatta ve michetta) yapılan, genellikle ızgara veya kızartıldıktan sonra sıcak olarak servis edilen bir sandviç.

Günbatımı, Floransa'nın tarihi silüetini altın rengine boyarken gemiye binmişler ve birbirlerinden ayrılıp kamaralarına gitmişlerdi. Kızlar yorgunluktan sıyrılmak için sırayla duşa girmişti. Nil sırasını beklerken yatağına uzanarak Floransa'nın büyüleyici atmosferini ve tabii ki Sinan'ı düşünüyordu.

Gemiye binerken şahit oldukları şehrin üzerindeki ışık oyunları, içinde sonsuz bir huzur uyandırmıştı.

Melis duştan çıkmış hazırlanırken “Kerem’le neler yaptınız, konuşamadık,” diye sordu.

Melis havlusuna sarılmış saçlarını tararken kısa bir an duraladı.

“Yemek yedik işte.”

Nil gülümsedi. Onun aşk hayatına karışmakta sakınca görmeyen arkadaşı, konu kendisinininki olduğunda oldukça ketumdu.

“Ve...”

“Ve... Güzel bir akşam geçirdik.”

“Ve...”

“Basit bir yemektir işte Nil! Neden bu kadar sıkıştırıyorsun?”

Nil gülümsedi. Melis öfkelenmesine göre Kerem’e karşı hiç de boş sayılmazdı.

“O halde neden kaçamak cevaplar veriyorsun?”

Melis bıkkın bir tavırla tarağı elinden bırakıp ona döndü.

“Kerem hoş biri. Eğlenceli ve kibar da. Ancak onunla aramızda pek bir şey gelişebileceğini düşünmüyorum.”

Nil, bu kadar kesin konuşmasına şaşırılmıştı. Arkadaşının genelinde her şeyi mantık çerçevesinde değerlendirdiğini biliyordu ama konu duygular olunca bu kadar hızlı sonuçlara varmak biraz aceleci bir davranış gibi geliyordu.

Yattığı yerden doğrularak “Hemen bu kadar kesin konuşma, Melis,” dedi. “İlişkiler konusunda eksper olmadığımı biliyorum ama bazen mantığa göre değil, hislere göre hareket etmek gerekir.”

Melis, tarağı masanın üzerine koyarken kaşlarını kaldırarak baktı. “Benim hislerim şu an bana pek bir şey söylemiyor, Nil. Bu kadar basit.”

Nil, “Ya hislerini susturuyorsan?” diye üsteledi. “Belki de kendine bir şans vermelisin. Kim bilir, belki daha fazla vakit geçirdikçe fikrin değişir.”

Açıkçası Melis, Kerem’i tanımak konusunda istekliydi ama bunu belli etmek istemiyordu. Sinan ile Nil arasındaki durum belli olmadan onun en yakın arkadaşıyla bir şeyler yaşarsa yanlış olacağını hissediyordu. Kötü bir durumda Kerem’le görüşerek Sinan’ı ona hatırlatmak istemiyordu mesela. Omuz silkerek “Belki. Ama şu an bir şey hissedemiyorsam zorlamanın anlamı yok,” dedi.

Tam o sırada banyodan buharla birlikte Cansu çıktı. Üzerinde bornozu, elindeki havluyla saçlarını kurularken ikilinin konuşmasına kulak kabarttı. Merakla, “Neden bahsediyorsunuz? Yoksa Kerem’den mi?” diye sordu.

Melis, başını iki yana sallayarak konuyu değiştirmek istercesine, “Hayır, sadece Floransa hakkında konuşuyorduk,” dedi.

Cansu, şaşkın bir ifadeyle, “Ah, hayır. Kerem’den konuşuyordunuz, eminim,” dedi. “Benim radarım asla yanılmaz. Neyse, ne söylediniz peki? Melis, Kerem sana âşık olabilir, biliyorsun, değil mi?”

Melis derin bir iç çekerek “Cansu, gerçekten başka bir şey konuşamaz mıyız?” dedi.

Kızlar kahkahayı patlatırken, Melis gözlerini devirerek gardırobun önüne geçti ve kıyafetlerini yerleştirmeye başladı.

O sırada, Nil’in aklı başka bir yerdeydi. Sinan’ın pazar yerindeki o tuhaf dalgınlığı ve köprüdeki sözleri zihninde dolanı-

yordu. İtalya'ya geldiklerinden beri Sinan, karaya çıkmak konusunda biraz isteksizdi sanki. Tamam, onları hiç kırmamıştı ama karadaki davranışları da gerçekten gemiye bindikleri ilk günlerden daha farklıydı.

İçi garip bir huzursuzlukla doldu. Tüm bunların cevabını sadece Sinan'dan öğrenebileceğini biliyordu. Ama bunu ona sormazdı.

Duşa girme sırası ona gelmişti. Kalkıp hızlıca bir banyo yaptı. Çıktığında kızlar çoktan hazırlanmış, onu bekliyorlardı. Akşam yemeği için güzel bir elbise seçip çabucak giyinmeden önce, "Siz çıkın, ben de saçımı kurutup geliyorum," dedi.

Cansu bu fikri beğenmişti.

"Açlıktan içim kıyıldı. Melis biz gidelim, Nil yetişir."

Melis teklifi kabul etmiş ve birlikte çıkmışlardı.

Nil hızlıca hazırlanıp saçlarını kuruttu. Tatil boyu her güneşe çıktığında güneş kremi sürmüştü ama yine de yüzündeki kızarıklığın önüne geçememişti. Gelecek yıllarda cildinin lekelerle dolmaması için biraz daha dikkat etmesi gerekecekti. Aynadaki yansımasına son bir kez bakıp nasıl görüldüğünü kontrol ettikten sonra kamaradan dışarı çıktı.

"Hey..."

Sinan'ın onu beklediğini görünce gülümsedi. "Rıza Bey'i çokça boşluyorsun."

Sinan kolunu ona uzattı. "Rıza Amca yorgun. Bu akşam yemeği odasında yiyecek."

Güverte boyunca yürürlerken Nil gülümsedi.

"İkinci tercih olduğumu duymak üzdü."

Sinan hafif bir kahkaha attıktan sonra, "Sen asla ikinci bir tercih olamazsın," dedi.

Nil keyifle gülümsedi. Koluna girmiş yemek salonuna ilerlerken şehrin uzaklaşan silüetine baktı ve “Bu güzel gün için teşekkür ederim,” dedi. “Bugün kendimi hem çok küçük hem de sonsuz hissettim.”

Sinan hafifçe başını salladı. “Floransa’nın büyüğü bu galiba. Bir yandan geçmişin ağırlığını hissediyorsun, bir yandan da geleceğin ne kadar geniş olduğunu.”

Nil, bakışlarını ona çevirdi ve “Sanırım haklısın,” dedi usulca. Sonra da dayanamayıp ekledi. “Ama sen biraz dalgınsın bugün.”

Sinan kısa bir süre duraksadı, sonra omuz silkti. “Belki de sadece yorgunum. Ya da Floransa, geçmiş insanın zihnine taşıma konusunda çok başarılıdır.”

Nil, kısa bir an sessiz kaldı. Yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı ama Sinan, duygularını bir maske gibi gizlemeyi başarıyordu. Sonunda kısaca, “Anlıyorum,” dedi. Geçmişin hayaletleri Sinan’ın da yakasını bırakmıyordu anlaşılan. Bu, kalbini kırdı. Her ne kadar birkaç dakika evvel Sinan ona ikinci tercih olamayacağını söylemiş olsa da geçmişin gölgeleri kendi önüne çıkıyormuş gibi hissetmekten kendini alamadı.

Yemek salonuna girdiklerinde, mekânın sıcak ve şık atmosferi Nil’in içini biraz olsun rahatlattı. Masalar arasında ilerlerken arkadaşlarını gördü. İkisi de keyifle sohbet ediyorlardı. Sinan, kibarca Nil’in sandalyesini çekip oturmasına yardım etti, ardından karşıdaki sandalyeye yerleşti.

“Herkes nerede?”

Sinan’ın sorusunu Cansu cevapladı.

“Anlaşılan kimseler yok. Hakan Beyler ve Pınarlar gelemeycekler. Dinleneceklermiş. Sizinkiler nerede?”

Sinan, “Rıza Amca da dinlenecek. Kerem de birazdan gelir muhtemelen,” diye açıkladı.

Melis, “O zaman bu akşamlik grup küçüldü,” dediğinde Cansu, “Arkadaşlar ben yemekten sonra kamaraya çekilmeyi düşünüyorum. Siz ne yaparsınız bilmem,” dedi.

Nil'i birilerine âşık etme operasyonunda roller değişmiş gibiydi. Cansu siperde kalan son savaşçı gibi aşk hayatına müdahale görevini tek başına sürdürmeye çalışıyordu. Ama Melis onun blöfünü gördü.

“Ben de yorgunum. Muhtemelen erken yatarım.”

O sırada Kerem geldi ve “Bu güzel akşamı bırakacak kadar yorgun musun?” diye sordu.

Cansu kahkahalar arasında, “Kerem, senin bu enerjin gerçekten sınır tanımıyor,” dedi.

Nil'in keyfi epey yerine gelmişti. Melis'in kendi silahıyla vurulmasını görmek paha biçilemezdi.

Nil, “Bence bu güzel akşamı değerlendirelim,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Hem ben Kerem'i daha yakından tanımak isterim. Birlikte çok vakit geçirmedik.”

Melis, “Tabii Nil, birbirinizi tanıyın. Oturup sohbet edersiniz, ben kamarada olacağım,” dedi zehir gibi bakışlarını ona dikmişken.

Sinan, “Cansu sen de sonra dinlenirsin,” diyerek odağı Melis'in üzerinden çekmek istese de Cansu, “Yok canım ben almayayım. Siz takılın işte. *Double date** yaparsınız daha ne,” dedi.

“Cansu!”

Melis arkadaşına çıkıştığı sırada yemekleri gelmiş ve konu kapanmıştı. Yemek boyunca masada biriken gerginlik, Nil'i biraz tedirgin ediyordu.

Melis'in suskunluğu ve Cansu'nun alaycı sözleri arasındaki ince gerilim, Sinan ve Kerem'in olayı toparlamaya çalışmasıyla biraz hafiflese de tamamen yok olmuyordu.

* Çift buluşması. (e.n.)

Nil, tabağındaki yemeği yerken göz ucuyla Kerem'e baktı. Her zamanki gibi neşeli ve enerjikti, masadaki herkesi bir şekilde güldürmeyi başarıyordu.

Kerem bir anda "Cansu," dedi. "Floransa hakkında ne düşünüyorsun? İlk defa mı geldin?"

Cansu, beklenmedik soruyla gülümsedi. "Evet, ilk defa geldim. Büyüleyici bir yer. Her köşesi sanat kokuyor. Ama çok da bana göre değil."

Kerem başını salladı. "Haklısın. Sanat galerisinde tarihi film izlemek gibi... Sen daha canlı ortamları seviyor gibisin."

Sinan araya girdi. "Tarihi seven biri için geçmiş çok etkileyici olabilir. Ama herkes geçmişi sevmek zorunda da değil. Mesela bu yolculuk, geleceğe dair çok şey düşündürüyor, değil mi?"

Gruptan ona hak veren onaylama kelimeleri yükselirken Nil onun sözlerini bir süre düşündü. Sinan'ın geçmiş ve geleceği bir arada değerlendirme şekli, onun ruh halini biraz daha anlamasını sağlıyordu. "Evet," dedi yavaşça. "Bu gemide olmak, hayatın akışını biraz daha net görmemi sağladı."

Cansu, sohbeti kendi istediği yöne çekmek istercesine, "Kerem, tatil boyunca enerjinin sırrını çözemediğimizi itiraf etmeliyim. Hep bu kadar hareketli misin?" diye sordu.

Kerem bir kahkaha attı. "Sır yok. Sadece hayattan keyif almayı seviyorum."

Melis sessizliğini korurken sohbet daha hafif konulara kayd; tatilin diğer durakları, gemideki etkinlikler ve ne kadar eğlendikleri hakkında konuşmuşlardı. Ancak Nil, Sinan'ın bakışlarının sık sık dalıp gittiğini fark ediyordu.

Yemek sonrası Sinan, güverteye çıkmayı teklif etti. Akşamın serin havası ve yıldızlarla dolu gökyüzü, Nil'e reddedemeyeceği bir davet gibi gelmişti. Güverteye çıktıklarında, Floransa'nın ışıkları ufukta giderek küçülüyordu.

Nil, “Çok etkileyici, değil mi?” diye sordu.

Sinan “Evet, etkileyici,” diye yanıtladığında Nil dönüp ona baktı. Gözleri Nil’in yüzündeydi.

Bu bakış, Nil’in içinde bir sıcaklık uyandırdı. Hafifçe gülümsedi. Cansu, “Arkadaşlar yedik, içtik, eğlendik. Ben şimdi müsaa-denizi isteyeceğim,” dediğinde Melis hemen araya girdi, “Ben de seninle geleyim, Cansu,” dedi.

Ses tonu, her zamanki sakinliğini koruyor gibi görünse de Nil bunun, alttan alta bir kaçış çabası olduğunu fark etti.

Cansu hafifçe kaşlarını kaldırıp Melis’e baktı. “Tabii,” dedi, ardından “Siz takılın. Güzel bir akşam geçirirsiniz,” dedi.

Kerem “Size kamaranıza kadar eşlik edeyim,” dediğinde kızlar itiraz edemedi. Arkadaşlarının uzaklaşan adımlarını izlerken, Nil içindeki karmaşayı bastırmaya çalıştı.

Sinan, sessizleştiğini fark etmiş olacak ki “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Nil, gözlerini ufka çevirdi. “Evet, sadece... Melis’e biraz endişelendim. Bu akşam oldukça sessizdi.”

Sinan omuz silkti. “Belki de gerçekten yorgundur. Ama Melis’ten önce senin nasıl hissettiğin önemli.”

Nil, yüzünde her zamanki gibi bir ciddiyetin yanı sıra sakinleştirici bir sıcaklık gördü. Yavaşça “Ben iyiyim,” dedi. “Ama biraz Floransa’nın etkisi altında kalmış olabilirim.”

Sinan hafifçe başını sallasa da cevap vermedi. Nil, gözlerini tekrar ufka çevirdi. Floransa’nın ışıkları neredeyse tamamen gözden kaybolmuştu.

Nil içten bir şekilde “Bu yolculuk... Bana çok şey öğretiyor,” dedi. “Ama bazı şeylerin ne kadar değerli olduğunu anlamak için önce onları kaybetmek gerekiyor galiba.”

Sinan, bu sözler üzerine bir an sessiz kaldı, sonra alçak bir sesle, “Kaybetmek bazen insanı yeniden bulmaya zorluyor,” dedi.

Sessizlik, gecenin serinliğinde bir süre ikisinin arasında asılı kaldı. Yalnızca geminin motorlarından gelen hafif uğultu ve dalgaların çırpınışları duyuluyordu.

Nil sonunda cesaretini topladı ve usulca “İtalya,” dedi. Ardından derin bir nefes alıp ekledi. “Sanırım burayla ilgili kötü anıların var.”

Sinan birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ufka bakarak konuştu.

“İtalya benim için kalp kırıklığı demek. Özellikle de Floransa. Ama bugün seninle birlikte yeni anılar yarattık. Bu benim için paha biçilemez.”

Nil bir şeyler söylemek istese de ağzından tek kelime çıkmamıştı. Sinan aralarındaki mesafeyi kapatıp ona arkasından sarıldı. Dudaklarını başına dayarken fısıldadı. “İşte bu... Sadece sen ve ben.”

Nil gülümsedi. Birlikte yeni anılar biriktirme fikri çok güzeldi. Onun kollarında geçireceği gece sayısı kaç olursa olsun, yaşamaya değerdi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kendini Bırak Nil

Sabah güneşinin altın ışıkları, güverteden süzülerek kamaranın her köşesini ılık bir parıltıyla dolduruyordu. Sinan'ın kollarının ağırlığını belinde hisseden Nil gözlerini açtı. Sakince aldığı nefesler kulaklarına bir melodi gibi geliyordu. Yatağın sıcaklığı ve onun varlığı, sabahı daha da huzurlu kılmişti.

Anın büyüsunü bozmaktan korkuyormuş gibi bir süre hareketsiz kaldı. Monaco'nun ısıltılı sabah havası camdan içeri süzülürken Nil'in kalbi mutlulukla dolup taşıyordu. Sinan'ın gözleri ağır ağır açıldığında, yüzünde beliren gülümseme Nil'in kalbine dokunan bir başka sıcaklık dalgası gönderdi.

Sinan, "Günaydın," derken sesinde hâlâ uykunun izlerini taşıyordu.

Nil gözlerini onunkilerden ayırmadan "Günaydın," diye karşılık verdi. Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar. Nil'in saçlarını geriye doğru itip alnına yumuşak bir öpücük kondurdu Sinan.

"Bu sabah seni yanımda bulmak sürpriz oldu."

“Haksızlık ediyorsun. Sadece bir kez sen uyanmadan gittim.”

Sinan parmağını onun alnından çenesine doğru kaydırды. Bir noktada durdu ve “Bir daha yapma,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Nil omurgasındaki titremeyele ürperdi. Bu bir istekten çok bir vaat gibi gelmişti. Bakışlarını onunkilerden kaçırdı ve başını boynuna gömdükten sonra fısıldadı.

“Barcelona’da ben de ayrılıyorum.”

Sinan’ın kolları çok kısa bir an kasıldı. Bir süre sessiz kaldı, ardından çenesini onun saçlarına sürttü. Nil’in içini ürperten, bir yandan da huzur veren o anın sessizliği, bir süre daha devam etti.

Sinan’ın elleri, vücudunda şefkatli dokunuşlarla gezinmeye başladı. Bu anın ne kadar değerli olduğunu fark eden Nil, gözlerini kapattı ve derin bir soluk aldı.

Sanki gerçekliğini sorgulamak istermiş gibi “Barcelona...” diye tekrar etti Sinan.

Nil boğazına bir yumrunun yükseldiğini hissetti. Ağlamasını bastırmak için başını ona iyice bastırıp kokusunu içine çekti. Böylece kendini tutabilmeyi umuyordu.

“Bu kadar çabuk mu?”

Cevap vermesi biraz zaman aldı, çünkü bir an ne diyeceğini bilemedi. Birçok duygunun iç içe geçtiği bu anı, bir çılgılık gibi bastırmak istemiyordu. Göğsüne bir ağrı saplandığını hissetti ve sonunda “Maalesef,” diyebilirdi zor da olsa.

Sinan ondan uzaklaşmak için biraz geri çekti kendini. Onun kolları hâlâ bedenini sarmalarken Nil, başını kaldırıp gözlerine baktı.

Bakışlarında bir hayal kırıklığının izleri vardı. Onun içinde de bir boşluk oluşmuştu sanki. Nil, bunu görmekten korkmuştu, çünkü kendisi de o boşluğun içine doğru çekiliyordu.

Bir süre birbirlerine sessizce baktılar. Sinan, onun gözlerinden hislerini anlamaya çalışırken kendi duygularını da sorgu-

luyordu. Sonunda yavaşça derin bir nefes aldı ve kollarını biraz gevşeterek Nil'e biraz daha yakınlaştı.

“O halde bunu unutulmaz kılmalıyız.”

Nil'in içi burkuldu. Onu kaybetme düşüncesi üzüyordu. Melis'in sözlerini düşündü. “*Karar ver...*” demişti. “*Ona karşı ne hissediyorsun?*”

Bir sessizlik daha yayıldı aralarına, ama bu defa, daha yoğun, daha derindi. İçindeki tüm korkular, belirsizlikler ve acılar, Sinan'ın sözleriyle daha da belirginleşti. Gözleri onunkilerden kaçtı ama kalbi, her bir vuruşunda ona daha da bağlanıyordu.

Bir saat sonra ikisi birlikte gemiden inmiş, Monaco Limanı'nın tarihi atmosferinde dolaşıyorlardı. Seyahatin kalanında gruptan ayrılmaya karar vermişlerdi. Önlerindeki üç günü iyi değerlendirmek istiyorlardı. Nil kamarasına gidip hızlıca hazırlanırken Melis ve Cansu'ya düşüncelerinden bahsetmiş, onların fikirlerini de sormuştu.

Melis, “Elbette, Seni mutlu edecekse neden olmasın?” cevabının ardından “Sadece sonunda acı çekmeni istemiyoruz Nil,” demekle yetinmişti. Nil arkadaşlarının anlayışlı tavrı karşısında duygulanmış ve akşam Monaco'dan döndüğünde yanına almak üzere küçük bir çanta dahi hazırlamıştı.

Gemideki hazırlıklar kısa bir süre içinde tamamlandı ve Nil kendini, Monaco'nun ışıltılı sokaklarında Sinan'la el ele yürürken buldu.

Güneş, beyaz taşlı binaların üzerinden geçiyor, her köşeyi altın bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Sokaklar, lüks butikler ve kafe dolu meydanlar, Nil'de hayranlık uyandırmıştı. Sinan, ona yerel hikâyeler anlatırken Nil, bir masaldaymış gibi hissediyordu.

Monaco'nun ünlü Place du Casino Meydanı'nda durup etrafını hayranlıkla izlerken şehrin zarafeti adeta gözlerini kamaştırmıştı. Bembeyaz binalar, etrafı saran palmyeler ve meydandaki lüks arabaların ıslıl ıslıl yansıması, şehri tam bir masal diyarına dönüştürmüştü.

Sinan, onun hemen arkasında durmuş, onun şaşkın bakışlarını izliyordu. Hafif bir kahkaha atarak "Sanki lunaparka gelmiş bir çocuk gibi görünüyorsun," dedi.

Nil dönüp gülümsedi ve "Haksız mıyım? Şu ihtişama bak!" dedi ve Monte Carlo Casino'nun görkemli cephesini işaret etti.

Sinan "İhtişamlı olduğu kadar pahalı da," diye uyardığında Nil, "Kumar oynamak mı? Ben yalnızca bir turistim, hatırlatırım," dedi.

Beraber, meydanın kenarındaki lüks kafelerden birine oturup kahve sipariş ettiler. Kahvelerini yudumlarken Sinan, önlerindeki yoldan geçen arabaları izliyordu. Bir Ferrari durup yan masada oturan bir çifte doğru korna çaldığında, Nil kahvesini bırakarak şakayla "Sence böyle bir arabayı kiralsak nasıl olurdu?" diye sordu, gözleri parlayarak.

Sinan, kaşlarını kaldırıp ona baktı. Sakarlığından dem vurup "Sen direksiyon başındayken mi? Bence Monaco'dan sınır dışı edilirdik," dedi.

Bir süre gülüşüp kahvelerini içtikten sonra tekrar yürümeye koyuldular. Dar sokaklarda gezinirken Nil, her köşede durup dükkânlara ve galerilere göz atıyordu.

Daha sonra, şehrin tepesindeki Palais Princier'e doğru yürüdüler. Yol boyunca Akdeniz manzarası, aşağıdaki yat limanı ve mavi sular Nil'i büyülemişti. Sarayın bahçelerinde bir süre manzarayı izledikten sonra Sinan, elini cebine atıp küçük bir kutu çıkardı.

"Sana bugünü hatırlatır diye düşündüm."

Nil şaşkınca kutuyu aldı ve “Bana mı?” diye sorarken açtı. İçinden, zarif bir deniz kabuğu motifli kolye çıkmıştı. Nil, birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla baktı. Kafede lavaboya girdiği sırada almış olmalıydı. Yoksa hiç ayrılmamışlardı.

Takması için Sinan’a kolyeyi uzatıp arkasını döndü.

“Çok teşekkür ederim.”

Sinan kolyeyi taktıktan sonra elbise askısıyla boynu arasında kalan noktayı öptü.

“Sana çok yakışacağını biliyordum.”

Mutlulukla gözleri ışıldayan Nil uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Günün sonlarına doğru, Port Hercule Limanı’na indiler. Günbatımında, limanın ışıkları denize yansırken sahil boyunca yürüdüler. Sinan, sahildeki küçük kafelerden birinden aldığı pamuk şekeri Nil’e uzatırken “Bugünkü neşeli halinle tek eksiğin buymuş gibime geldi,” dedi.

Nil gülümseyerek pamuk şekerini aldı ve bir parça koparıp ağzına attı. Tatlı şekerin dilinde erimesi, içindeki mutluluk dalgasını pekiştirmişti. Sahil boyunca yürümeye devam ederlerken denizden gelen hafif esinti saçlarını okşuyordu. Sinan’ın yanında olmak, bu anları onunla paylaşmak, ona gerçekten bir masalın içinde olduğunu hissettiriyordu.

Bir süre sessizce yürüdüler. Nil her ne kadar kalan zamanlarının tadını çıkarmaya karar vermiş olsa da kendini geleceği düşünmekten alıkoyamıyordu. O anki huzura ve Sinan’a adapte olmak istese de zihnindeki karmaşa, onu sürekli bir çekişmeye sürüklüyordu.

Sinan bir noktada durup denize baktı. Yüzünde dalgın bir ifade vardı.

Nihayet, “Nil,” dedi. Sesi her zamankinden daha ciddiydi. “Biz nereye gidiyoruz?”

Nil'in kalbi, bir an duracak gibi oldu. Sorunun ağırlığı, adeta zihnindeki belirsizliklere ayna tutuyordu. Gerçek anlamını kav-rasa da kaçamak bir cevap verdi.

"Nereye gitmek istiyorsak oraya."

"Ya sen? Gerçekten nereye gitmek istiyorsun?"

Nil derin bir nefes aldı. Kelimeler boğazında düğümleniyordu. Sonunda, "Bilmiyorum," diyebildi başını eğerek. "Ama şunu biliyorum... Şu an buradayım. Ve burada olmaktan mutluyum."

Sinan bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Ben de," dedi yumuşak bir sesle. Nil'e doğru eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

Nil, onun cevabıyla bir nebze rahatladı. Sinan'ın gözlerindeki sıcaklık, içinde bir şeylerin çözülmesine neden olmuştu. Uzanıp elini tuttu ve sıktı. Günün yavaş yavaş geceye dönmesiyle birlikte, sahildeki lambaların sarı ışıkları yanmıştı.

Barcelona... Karar... Seçim... Melis'in sesi sürekli zihninde dönüp dururken birlikte sahil boyunca yürüdüler.

Gemiye vardıklarında akşamın serinliği hafifçe hissediliyordu. Güvertede onlara eşlik eden dalga sesleri ve hafif bir meltemin uğultusunda el ele Sinan'ın kamarasına yürüdüler. Gökyüzü tamamen kararmış, yıldızlar berrak bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Kamaralarına girdiklerinde, Sinan, "Aç mısınız?" diye sordu.

Nil başını hayır anlamında salladığında bir şişe şarap açtı ve kadehlere doldurdu. Nil'in yanına geldi ve ona birini uzattı.

Beraberce kadehlerini tokuşturup birkaç yudum içtikten sonra Sinan, elinden tutup onu pencerenin önüne götürdü. "Bak," dedi, denizi işaret ederek. "Şu ufuk çizgisi... Bazen hayatımızdaki belirsizlikleri temsil ediyor olabilir. Ama aynı zamanda, sonsuz olasılıkları da..."

Nil, bakışlarını gösterdiği noktadan ona çevirdi ve “Ama bu olasılık denizinde kaybolmak da var,” diye fısıldadı.

Sinan ona doğru eğilip yumuşak bir öpücük kondurdu. “Birlikteyken hiçbir şeyin bizi korkutmasına gerek yok.”

Nil gülümsedi, ama bu gülümsemenin ardında kalan geçmişin yükü Sinan’dan gizlenemeyecek kadar ağırdı. Gözlerini kaçırarak kadehinden bir yudum aldı. Birlikte pencerenin önünde oturup denizi izlemeye başladılar.

Sinan onun yüzündeki derin ifadeyi fark etmişti. Usulca “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Nil bir an sustu, ardından omuzlarını silkerek “Hayatın ne kadar değişebileceğini,” dedi. “Geçmişe dönüp baktığımda sadece birkaç hafta önceki duygu, düşünce ve hayat planlarımın değişeceğini, kendimi bu noktada bulacağımı asla hayal edemezdim.”

“Hayat bu kadar garip işte. Bir anda kendini farklı bir yönde bulabiliyorsun. Hatta bazı zamanlar geçmiş, insanın omuzlarına bir yük gibi binebiliyor. Özellikle... İnsanlar tarafından hayal kırıklığına uğratıldığında.”

Nil, içinde sakladığı acılarını hissedebiliyordu. Sonunda “Senin için çok önemli biri olmalı,” dedi yavaşça.

Sinan bir an durakladı, gözlerini kadehine indirerek “Evet,” dedi. “En azından bir zamanlar öyle olduğunu düşünmüştüm. Şimdi geriye dönüp baktığımda ne kadar yanıldığımı görebiliyorum.”

Nil ilgiyle, “Ne oldu?” diye sordu.

Sinan derin bir nefes aldı. Kimseye anlatmadığı konuları rahatlıkla onunla konuşabilmesi şaşırtıcıydı. Ama sorarken o kadar masum görünüyordu ki eğer karanlık bir sırrı dahi olsaydı onunla paylaşmaktan çekinmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden anlatmaya koyuldu.

“Uzun süren bir birliktelik... Hayatımın en büyük olayıydı o ilişki... Ya da ben öyle düşünüyordum. Ama aslında ben, onun için sadece bir *bekleme odasıymışım*. Beni, hayatındaki daha büyük hedeflere ulaşana kadar bir geçiş aşaması olarak görmüş. Bunu anlamam uzun sürse de bu, ilişkiler konusuna temkinli yaklaşmama neden oldu.”

Nil, sessizce onun sözlerini sindirirken gözlerindeki hafif hüznü fark etti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Böyle yaralar kolay iyileşmiyor, değil mi?” diye mırıldandı.

Sinan, ona karşı açık oldu ve “Hayır, ama bazı insanlar, bazı anlar... İyileşmeye başlamayı sağlayabiliyor,” dedi.

Nil, sözlerinin altında yatan manayı hissederek hafifçe gülmüştü. Yavaşça “Belki de iyileşmek için gereken sadece zaman,” dedi.

“Aslında en zor kısmı, yüzleşmeyi kabul etmek. Ama her şey bittiğinde, üzerindeki ağırlığın kalktığını hissediyorsun. O ağırlığı taşımanın artık gereksiz olduğunu da fark ediyorsun.”

O sırada rahatsız edici telefon sesi bir hançer gibi aralarındaki sohbeti böldü. Nil, telefonun titreşimle masanın üzerinde döndüğünü izlerken boğazı düğümlendi. *Sarp* ismi ekranda belirirken nefesi sıklaştı.

Sinan, ondaki bu ani değişimi fark etti. Geçmiş geride bırakıp önüne bakmasını kendisi için mi yoksa onun için mi istiyordu, bilemedi. Ama yine de yavaşça elini Nil’in sırtına koydu. Sakin ama kararlı bir tonla “Nil,” dedi. “Bunu atlatmanın tek yolu var, biliyorsun. Eğer konuşmak istemiyorsan, bu da senin hakkın. Ama bırak, seni daha fazla rahatsız etmesin.”

Nil, gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. İçinde bir anlık tereddüt vardı, ama Sinan’ın varlığı ona güç veriyordu. Telefonu eline aldı ve cevapladı.

“Efendim.” Sesi sakın ama soğuktu.

Karşı taraftan gelen ses, Nil’in hatırladığı kadar rahatsız edici ve tehditkârdı. *Sarp* “Sonunda aramalarımı cevap verdin,” dedi

alaycı bir tonla. “Nil, beni ne kadar görmezden gelersen gel, bana ait olduğunu biliyorsun. Bu saçmalığı ne kadar uzatmayı planlıyorsun?”

Nil, bir an için gözlerini sıkıca yumdu. Kendinden bu kadar emin olması Sarp'ın suçu olmamıştı hiçbir zaman. Sinan elini tuttuğunda, içinde Sarp'a karşı bir öfke yükseldi. Bu adam tarafından kontrol edildiği günler artık çok uzakta kalmıştı.

“Ne istiyorsun Sarp?”

Sesindeki güç kendisini bile şaşırtmıştı. “Hayatımın hiçbir anında sana ait olmadım. Bunu sen de ben de çok iyi biliyoruz.”

Sarp'ın öfkesi telefonun diğer ucunda hissediliyordu. “Nil, beni bu kadar kolay bırakabileceğini mi sanıyorsun?” Aldığı derin soluk telefonun ucundan Nil'e ulaştı. “Bak, ne olursa olsun ben her zaman sana dönmedim mi, Nil?”

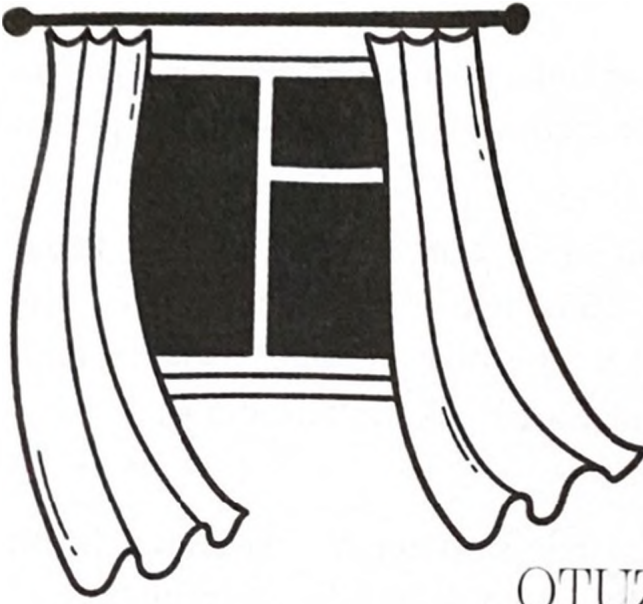
Sinan'ın bakışlarından aldığı cesaretle, gülerek cevap verdi. “Artık dönebileceğin bir kapı yok Sarp... Artık geçmişte yaşamak da yok. Kendine başka bir kurban bul. Çünkü ben senin kurbanın olmayacağım.”

Telefonu kapattı ve masanın üzerine bıraktı. Uzatmanın âlemi yoktu. Derin bir nefes alarak başını Sinan'ın omzuna yasladı. Kalbi hızla çarpıyor, ama içinde beklenmedik bir hafiflik de hissediyordu.

Sinan, saçlarını okşarken gözlerine baktı. Hafifçe gülümsedi ve “İşte bu,” dedi. “Bana göre sen güçlü bir kadınsın, Nil. Ve bunu kendin de fark etmeye başladığında, her şey daha da kolay olacak.”

Nil, içten bir şekilde gülümsedi. “Belki de hayatımda ilk kez kendimi gerçekten güçlü hissediyorum,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Gece, Nil'in uzun zamandır hissetmediği bir huzur içinde devam etti. Sarp'ın yarattığı gölgeler nihayet kaybolmuştu. Nil, bu gecenin bir dönüm noktası olduğunu hissediyordu. Belki de ilk kez, geçmişin zincirlerini kırmanın ve özgürlüğe adım atmanın ne demek olduğunu anlıyordu. Belki de artık gelecekte korkmasına da gerek yoktu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Tuz ve Çarşaf

Nil, yavaşça gözlerini araladığında, pencereden içeri süzülen sabah ışığının odanın ahşap tavanında dans ettiğini gördü. Hafifçe esen deniz meltemi, beyaz perdeleri usulca hareket ettiriyordu. Geminin dalgalarla hafif salınımı, bir beşik gibi sakinleştiriciydi. Kendi kendine gülümsedi, Sinan yanında olmasa da uzun zamandır ilk kez bu kadar huzurlu bir sabaha uyanıyordu.

Kalkıp pencereye yöneldiğinde, Saint Tropez'nin limanının bütün güzelliğiyle önünde uzandığını gördü. Rengârenk tekneler ve taş sokaklar, sabahın erken saatlerindeki dinginlikle parılıyordu. Tam bu sırada, kapıdan gelen bir tıkırtıyla irkildi.

Sinan, elinde iki kahve fincanıyla içeri girdi. Üzerinde beyaz bir tişört ve lacivert bir şort vardı ve saçları sabah telaşıyla dağınıktı. Gülümseyerek "Sana kahve getirdim," dedi.

Nil sadece iç çamaşırlarıyla olduğu halde ona doğru yürüdü. Elinden kahveyi alırken bedenini onunkine sürttü.

"Daha dün sabah beni yanında isterken, bu sabah boş bir yastıkla uyanmam ne kadar adil sence?"

Sinan kahveyi ondan geri alıp en yakında bulduğu yere bıraktı. Kalçasından tutup onu kendi bedenine bastırdı.

“Peki, ben bu kadar giyinikken senin bu halde olman ne kadar adil sence?”

Nil kıkırdadı. “Bu sorunu çok kısa sürede çözebilirdik. Tabii beni yalnız bırakmamış olsaydın.”

Sinan onu kalçasından tutarak kaldırdığında Nil bacaklarını hemen beline doladı. Onu yatağa götürürken açıkladı.

“Rıza Amca’yı kontrol ettim ki tüm günü birlikte geçirebilelim.”

Nil dudağını büzdü. “Geçerli bir sebep.” Dudaklarını onunkilere sürttü. “Affedildin. Bugünkü plan ne?”

Sinan onu yatağa bıraktı. Nil’in saçları bir nilüfer gibi çarşaf-
ların üzerine açılmıştı. Bir diziyle bacaklarını araladıktan sonra
üzerine eğildi. İki elini saçlarının yanına koymuştu.

“Saint Tropez bekleyebilir. Ama ben hayır.”

Sinan dudaklarını kavradığında o günkü gezinin bir süre ertelenmesinden oldukça memnundu Nil.

Saint Tropez’ye hazırlanırken Nil, beyaz keten bir elbise giymiş, saçlarını hafifçe toplamıştı. Sinan, rahat bir keten gömlek ve pantolon tercih etmişti. El ele limandan şehri keşfetmeye giderken Nil’in içinde anlamlandıramadığı bir neşe vardı. Birlikte bir kafeye oturdular ve kruvasan ile kahveden oluşan basit bir kahvaltı yaptılar.

“Burada hayat gerçekten yavaş akıyor. Sanki zaman neredeyse duracak.”

Sinan, kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini Nil’den ayırmadan, “Zamanın durmasını istediğim anlar da var,” dedi.

Kahvaltının ardından, dar sokaklarda yürüyüşe çıktılar. La Ponche bölgesinin taş sokakları ve pastel renkli evleri arasında adeta kayboldular. Nil, bir köşede eski bir kitapçı gördüğünde Sinan'ı kolundan çekiştirerek o tarafa yönlendirdi. İçeri girdiklerinde Nil kitaplara göz atarken Sinan, onu izlemekle yetindi.

Bir ara parmağını kolunda gezdirerek "Burada çok mutlusun, değil mi?" diye sordu.

Nil gülümsedi. "Evet. Sanki bir parçam burada kalmak istiyor."

Kitapçıdan çıkarken Nil elinde birkaç eski kitapla Sinan'ın koluna girdi. Dar sokaklardan limana doğru geri yürürken Saint Tropez'nin sokak müzisyenlerinden biri, akordeonuyla eski bir Fransız şarkısı çalıyordu. Müzisyenin yanında durmuş, melodinin büyüüne kapılmıştı Nil.

"Dans etmek ister misin?"

Nil gözlerinde mutluluğun ışıltısıyla, "Böyle bir teklifi reddetmem mümkün mü?" dedi ve elini uzattı.

Küçük meydanda, şarkının ritmine uyum sağlayarak dans etmeye başladılar. Nil'in beyaz elbisesi, her adımda hafifçe dalgalanıyordu. Etraftaki birkaç kişi onları izlemeye başlamış, sıcak bir alkışla destek vermişti. Nil, seyircilerinden utansa da bu anın büyüünü bozmamak için gözlerini Sinan'dan ayırmamaya özen gösterdi.

Sinan, "Farkında mısın bilmiyorum," dedi kulağına eğilerek. "Bu dans işinde giderek daha da iyi oluyorsun."

Nil gülümsedi. Sakarlıklarının sayısının epey azaldığını fark etti o anda. Birkaç gündür ne bir şeyleri düşürüyor ne de kendine zarar veriyordu. "Doğru partnerle olmam gerekiyormuş."

Sinan eğilip onu öptüğünde çevrelerinde bir alkış koptu. Nil gülerek kendini geri çekti. El ele tutuştuklarında izleyicilerine eğilip bir selam vermeyi ihmal etmedi. Ardından kaçarcasına oradan uzaklaşırlarken kahkahalarla gülüyorlardı.

Limana döndüklerinde, Sinan bir tekne turu ayarlamayı teklif ettiğinde Nil kabul etti ve kısa süre sonra küçük bir motorlu tekneyle koyları keşfe çıktılar. Denizin berrak mavi tonu, güneşin parlak ışığı altında pırıl pırıl parlıyordu.

Sinan, tekneyi sakın bir koya yanaştırdığında, Nil tereddütle ona baktı. “Burada yüzmek istiyorum ama yanımda mayo yok.”

Sinan alaycı bir şekilde gülümsedikten sonra yanına gelip ona belinden sarıldı. Kalçaları neredeyse bütünleşmişti. “Buna mayo mu engel? Sadece ikimiz varız. Hem bu, Saint Tropez’nin özgür ruhuna uygun olmaz mı?”

Nil’in bakışları onun gözlerinde kaybolurken boğuk bir şekilde, “Beni bir deliye dönüştürüyorsun, farkında mısın?” diye sordu.

Sinan cevap vermeden evvel elbisesinin askısını sıyırıp omzunu çıplak bıraktı. “Senin beni delirtmenin yanından bile geçmez.”

Nil’in zihni ikiye bölünmüştü. Denize atlayıp serinlemekle, Sinan’ın kolları arasında alev almak arasında gidip geliyordu. Hayatında hiç yapma şansı bulmadığı bir şey aklına geldi ve belinin arkasında bir karıncalanma hissiyle mırıldandı.

“Benimle şimdi burada mı sevişmek istersin, yoksa suyun içinde mi?”

Sinan’ın gözleri arzuyla koyulaştı. “Fark eder mi?”

Bu belki de onunla denizde sevişmek için tek şansıydı. Bunu kaçırmak istemedi. Cevap vermeden, elbiseyi omuzlarından sıyırıp denize doğru atladı. Suyun ferahlığı bedenini sardığında, gülerek Sinan’a seslendi.

“Hadi, yoksa korkuyor musun?”

Sinan, onun meydan okumasına dayanamadı ve üzerindeki-lerden kurtulup birkaç saniye içinde denize atladı. Nil, onu bir çocuk gibi su sıçratarak karşıladı. Aralarındaki mesafeyi hızla

kapatıp Nil'i belinden yakaladığında, gülüşmeleri koyun sessizliğinde yankılandı.

Sinan "Sen bir baş belası olmalısın," dedi gözlerinden taşan arzuyla.

Nil, onun dudaklarına doğru çekilirken "Belki de öyleyim. Ama bunu bir sır olarak sakla, olur mu?" diye fısıldadı.

Saint Tropez'nin romantik atmosferi aralarındaki tutkuyu körüklemişti. Teni, Sinan'inkine dokunduğunda, bedenlerinden yükselen ateş neredeyse denizi kaynatacaktı. Koyun sessizliği, sadece ikisinin nefes alıp verişleriyle bozuluyordu.

Tutkulu bir sevişme ve eğlenceli yüzme deneyiminden sonra geri dönüş vakti gelmişti. Gemiye döndüklerinde güneş batmak üzereydi. Gökyüzü, altın ve pembe tonlarıyla denize yansiyordu. Nil, bu manzaraya dalmış halde Sinan'ın elini sıkıca tuttu.

Sinan, "Karnın aç mı?" diye sordu.

Nil, "Hem de çok. Ama önce biraz temizlenip rahatlamak istiyorum," dedi.

Sinan, bir an durup ona bakarak gülümsedi.

"O zaman bu akşam yemeğini ben hazırlıyorum. Basit ama unutulmaz bir şeyler ayarlarım, güzel olmaz mı?"

Nil kıkırdadı. "Allah'tan kamaranda mutfak yok. Kötü bir aşçı olduğumu söylemiştin."

Sinan omuz silkti. "Bir şeyleri pişirmekte kötü olabilirim. Ama sofra hazırlamak benim işim."

Kamaradan içeri girerken "Evet, farkındayım. Kısıtlı şartlarla muhteşem bir piknik hazırlamıştın," dedi Nil.

Sinan, ona arkasından sarılıp kapıyı ayağıyla iterken “Beni bir de kendi evimde gör,” dedi ve dudaklarını boynuna gömdü.

Nil soluğunu tutmak zorunda kaldı. Onu evine davet eden sözler miydi nefesini kesen, yoksa tuzlu teninde dolaşarak tadına bakan dudaklar mı, karar veremedi. Boynunda gezen dudaklara engel olmamaya çalışarak yavaş hareketlerle ona döndü. Sinan’ın dudakları boynundan yukarı çenesine ilerlerken Nil’in bedeni arzuyla kasıldı. Zorlukla konuştu.

“Duşa girmem gerek.”

Sinan, “Bu, tuzlu tadına ilk bakışım değil,” dedi dudaklarını ondan ayırmadan. Beli iyice geriye bükülen Nil “Kabul edilebilir, ama önce duş almam gerek,” dediğinde Sinan durdu. Dudakları neredeyse Nil’in ağzının kenarına ulaşmıştı. Başını birkaç santim hareket ettirip dudaklarını Nil’inkilere belli belirsiz değirdikten sonra geri çekildi.

Bakışlarını Nil’in dudaklarına kilitledi ve hafif bir gülümsemeyle “Tamam,” dedi, sesi alaycı bir şefkatle yumuşamıştı. “Ama acele et, yoksa fikrimi değiştirebilirim.”

Nil, derin bir nefes alıp kendini toparladı ve gülümseyerek ondan sıyrıldı. “Söz veriyorum, uzun sürmeyecek.”

Duşa girdiğinde sıcak suyun tenine değmesiyle rahat bir nefes aldı. Sinan’ın dokunuşlarının bıraktığı his hâlâ tenindeydi. İçinde yükselen duyguları bastırmaya çalışırken aynadaki yansımasına baktı. Gözlerindeki ışıltı, içinde yanan heyecanı ele veriyordu.

Melis’in sözleri zihninde yankılandı. Sadece iki geceleri vardı Sinan’la paylaşabileceği. Sonrasında ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu hâlâ. Ama açıkçası şunu idrak etmişti, Sinan onun için ne Sarp’ı unutmak için bir araç ne de basit bir tatil eğlencesiydi. Aralarındaki bağ, sözcüklerin ötesinde bir derinliğe ulaşmış gibiydi. Ama ikisi de sonrasında ne olacağını konuşmak için bir adım atmıyordu.

Aynadaki yansımasında ona yalvarırcasına bakan kadının gözlerinden kaçmak için buharı eliyle temizledi. Ancak bu hamle yararsızdı. Kadın hâlâ orada bir adım atması için ona yalvarıyordu. Üzerinde sıkı sıkı sarıldığı havluyla dışarı çıkmadan evvel Sinan'a seslendi.

Sinan kapıyı aralarken "Bir sorun yok ya?" diye sorunca gü-lümsedi.

"Yalnızsın, değil mi?"

Sinan, "Evet, tabii ki," dese de şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Oda servisinin orada olması riskini göze alamadım seni şapşal şey."

Sinan güldü ve kapıyı tamamen açarak ona yol verdi. Yemek hazırdı bile. Nil masayı görünce "Basit ama etkileyici," dedi hayranlıkla. Tüm bunları o duştayken hazırlaması inanılmazdı. Yemeği sipariş etmek bile bu kadar kısa süremezdi.

Sinan, "Sana söylemiştim, sofrayı hazırlamak benim işim. Şimdi müsaadenle ben de bir duş alacağım," dedi.

O banyonun yolunu tutarken Nil giyindi ve makyaj masasının önündeki sandalyeye oturup saçlarını taramaya başladı. Aynadaki yansımasında bu kez kendisini değil saçlarını tarayan Sinan'ı görüyordu. O anları tekrar yaşadı zihninde. Hayatında kendini bu kadar değerli hissettiği bir an olmamıştı belki de.

İçindeki duygular birbirine karışıyordu. Sinan'ın banyoya doğru giderkenki gevşek, rahat tavırları gözünün önüne geldi ve gülümsemesi, istemsiz bir şekilde büyüdü. Kalbinde bir sıcaklık, ona geçmişte yaşadığı hayal kırıklıklarının ağırlığını unutturuyordu.

Saçlarını taramayı bitirdiğinde Sinan banyo kapısından çıktı. Üzerinde sadece bir havlu vardı, ıslak saçlarından damlayan suyla gözleri aydınlanmış gibi görünüyordu. Nil, bu manzarayı son-

suza kadar izleyebileceğini düşünürken Sinan kendine güvenli duruşu ve sözleriyle dikkatini çekti.

“Senin için bu kadar şık bir masa hazırladıktan sonra, benim de buna uygun görünmem gerek, değil mi?”

Nil, onun neşesine karşı koyamayarak kıkırdadı. Hafif bir alayla, “Biraz acele etsen iyi olur,” dedi. “Yemekler soğuyacak.”

Sinan, başını eğerek selam verir gibi bir hareket yaptı. “Emredersiniz,” dedi ve dolabına ilerleyip askıdan birer gömlek ve pantolon aldı. Çekmeceyi açıp çamaşır çıkarırken Nil onu izlemekten kendini alamıyordu.

Tenini havlu yardımıyla son damlasına kadar kurularken oldukça dikkatliydi. Kendini düşündü Nil. Asla kurulanmaz, saçlarından damlayan sularla üzerini giyinirdi.

Sinan, boxer’ını çekerken de itinalıydı. Nil kendi aceleci tavırlarını düşündü. Görünüşte taban tabana zıt olan iki insan olarak birbirleriyle bu kadar uyum içinde vakit geçirmeleri şaşırtıcıydı.

Nil, düşüncelerini toplamaya çalışarak sandalyesinden kalkıp masanın yanına gitti. Mum ışığının yansıması eşliğinde masanın üzerindeki detayları bir kez daha inceledi. Sofranın zarif sadeliği, Sinan’ın gerçekten onu özel hissettirmek için çabaladığını gösteriyordu. Kalbi bir kez daha sıkıştı. Melis’in sözleri zihninde yankılandı: “*Karar ver...*”

Nil, içinden Melis’e cevap verdi: “*Sonrasında ne olacak? Bunu düşündün mü?*”

Sinan yanına geldiğinde, düşüncelerinden sıyrıldı. Üzerinde keten bir gömlek ve rahat bir pantolon vardı. Ama asıl dikkat çeken şey, Sinan’ın yüzündeki sakin ve kendinden emin ifadeydi.

“Acıktın mı?”

Nil, az evvelki düşüncelerin etkisinde bir an duraksadı ve sonra başını salladı. “Sanırım.”

Sinan, elini uzatarak onu masaya davet etti. Derin bir nefes alıp elini onunkine koydu ve hafifçe gülümseyerek çektiği sandalyeye otururken teşekkür etti. Sinan iki kadeh şarap doldurup birini ona uzattı.

Nil, kadehini onunkiyle tokuştururken “Unutulmaz bir geceye,” dedi ve gözlerinin içine bakarak kadehinden bir yudum aldı.

Sinan, masanın diğer ucundaki yerine geçip oturduktan sonra hafifçe öne eğildi ve “Sana bir şey sormak istiyorum,” dedi aniden.

Nil kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Nedir?”

Yüzünde o alışıldık ciddiyet belirdi. “Seni evime davet eden sözlerimle... Bu konuyla ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyorum. Çünkü...” Bir an sustu, derin bir nefes aldı. “Çünkü seni kendi dünyama götürmek istiyorum, Nil. Bu anın sadece bir anı olmasını istemiyorum.”

Nil, şaşkınlıkla ve aynı zamanda kalbinde hissettiği sıcaklıkla ona baktı. Bu kadar kısa sürede böyle derin bir bağın oluşabileceğine inanmakta zorlansa da Sinan’ın bakışlarındaki ışık ona umut veriyordu.

Hafifçe “Bilmiyorum,” dedi. Başını öne eğip peçetesindeki görünmeyen tozları silkeledi. “Ama bu gemiden indiğimden seni tekrar görmekten memnuniyet duyacağımı biliyorum.”

Sinan gülümsedi ve kadehini bir kez daha kaldırdı. “O zaman bu bir başlangıç olsun.”

Nil, ona karşılık vererek kadehini kaldırdı. Masayı çevreleyen mum ışığı, ikisinin de yüzündeki umut dolu ifadeyi aydınlatıyordu.

Yemek boyunca ikisi de konuşmalarında geçmişten çok anı yaşamaya odaklanmıştı. Her gülüş, her bakış, o anın değerini artırıyordu. Ama Nil’in içinde hâlâ, bu iki günün sonunda gele-

cek belirsizliğin gölgesi dolaşıyordu. Tekrar onu aramaya cesaret edebilecek miydi? Ya da Sinan o indikten sonra kendi yoluna mı bakacaktı? İçindeki bu güvensizliği nasıl yok edebileceğini bilmiyordu hâlâ.

Yemek sona erdiğinde Sinan, “Hadi,” dedi elini uzatarak. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Nil, şaşkın ama meraklı bir ifadeyle elini onun eline bıraktı. Sinan onu kamaradan dışarı çıkardı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ve deniz gece kadar siyah bir huzur içindeydi. Uzaklardan gelen kahkahalar gemideki hayatın hâlâ devam ettiğini vurgulasa da o an yakınlarında kimse yoktu.

Gökyüzünü işaret ederek “Bak,” dedi Sinan. “Bu kadar yıldız bir arada görebildiğin başka bir an daha hatırlıyor musun?”

Nil başını salladı. “Hayır,” diye fısıldadı. “Bu... büyüleyici.”

“İki gece sonra bambaşka yerlerde, farklı gökyüzüne bakıyor olacağız. Ama bu anı hep hatırlamanı istiyorum.”

Nil, geleceğin belirsizliğinden kaçmak için o ana tutundu. Yavaşça başını salladı ve ona yaklaştı. “O zaman bu anı yaşayalım,” dedi, sesi yumuşak ama kararlıydı.

Sinan, bir şey demeden onu kendine çekti. O gece yıldızların altında, sözcüklere ihtiyaç duymadan yalnızca birbirlerini hissettiler. İki günlük zaman diliminin ötesinde, o anda, sonsuz bir bağ hissediyorlardı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sonsuz İhtimaller Denizinde

Nil, onun kollarında güne uyanırken pencerenin ardındaki güneş henüz yeni doğuyordu. Muhtemelen o anda Marsilya'nın taş binalarını ısıtan sabah ışıkları henüz tam olarak kamaralarına ulaşmamıştı. Sırtı ona dönüktü. Sinan'ın kolu çıplak bedeninin üzerinde, eli de göğsündeydi. Nil nefes aldıkça göğsü hareketlenip onun avucunun içine oturuyor, ciğerleri boşalırken o kutsal temas kesiliyordu. Meme ucu çoktan uyarılmış ve sertleşmişti.

Nil bir süre gözlerini kapatarak onun nefes alışlarını dinledi. İçindeki karmaşayı yatıştırmaya çalışıyordu. Ona ne kadar alıştığını düşünmeden edemedi. Belki de hayatında ilk kez bir insana bu kadar bağlanmıştı. Avucunun içine tam oturması için yaratılmış göğsü bile aynı fikirdeydi sanki.

Sinan'ın, kulağının dibinde “Günaydın,” diye fısıldamasıyla gözlerini yeniden açtı.

Hafifçe gülümseyerek ona döndü ve “Günaydın,” diye cevap verdi Nil. “Uyuduğunu sanıyordum.”

Sinan onu sarmalayip kendine iyice çekerken mırıldandı. “Nasıl uyuyabilirdim ki?” Burnunu onunkine sürttü. “Bu anları doyasıya yaşamak istiyorum.”

Nil buruk bir şekilde gülümsedi ancak cevap vermedi. Konuşursa ağlamaktan korkuyordu çünkü.

Sinan, bir süre ona baktıktan sonra titreyen dudaklarına bir öpücük bıraktı. “Hadi, kaybedecek vakit yok. Bugün seninle Marsilya’yı keşfetmek istiyorum,” dedi.

Nil, zor da olsa gülümsedi.

“Nereden başlayacağız?”

Sinan gizemli bir ifadeyle “Birazdan göreceksin,” dedi.

Hızlıca hazırlanıp gemiden indiklerinde ilk durakları, Marsilya’nın dar sokaklarıyla ünlü Le Panier mahallesi idi. Taş döşeli yollar, duvarlardaki renkli grafitiler ve küçük kafelerin huzurlu atmosferi, Nil’in içine bir tür sakinlik yayıyordu.

Sinan, elini ona uzattığında tereddütsüz bir şekilde tuttu. Sokaklarda gezerken Sinan, mahallenin geçmişini ve Marsilya’nın kozmopolit ruhunu anlatıyordu.

Bir noktada Nil, bir duvarın yanına durdu. “Bazen kendimi de böyle bir sokak gibi hissediyorum,” dedi ansızın.

Sinan, anlamaz bir ifadeyle ona döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Yıllarca bir şeyler eklenmiş, boyanmış, silinmiş... Ama hâlâ gerçek haliyle ayakta kalmaya çalışıyor.”

Sinan bir süre sessizce onu izledi. Sonra hafifçe gülümsedi ve yanağını okşarken “Ama bu seni *sen* yapıyor,” dedi.

Nil, ne diyeceğini bilemedi. Sadece elini biraz daha sıktı.

Sinan, “Gel,” dedikten sonra onu limanın yakınlarındaki bir kafeye götürdü. Fransız melodileriyle dolu, açık havada kurulu küçük bir yerdi. Masalar henüz dolmamıştı, sabahın tazeliği ve deniz havası eşliğinde huzurlu bir sessizlik vardı.

Oturduklarında, garson masalarını taze kruvasanlar, tereyağı ve reçellerle donattı. Yanında Marsilya'ya özgü hafif bir içecek olan *pastis* de servis edilmişti. Sinan, bu aperitifin rakıya benzemesi nedeniyle Fransız Rakısı olarak anıldığını, ama aslında karamelli hafif bir içki olduğunu anlattı.

Nil, kruvasanından bir ısırık alırken Sinan onun yüzündeki huzuru izliyordu.

Kahvaltının sonunda Nil, "Sanırım daha önce hiç bu kadar güzel bir kahvaltı etmemiştim," dedi.

Sinan kahvesini yudumlamadan önce gülümsedi. Sonra ciddi bir ifadeyle "Bir gün Rıza Amca'dan bize farklı kültürlerden farklı kahvaltılar önermesini isteyebiliriz," dedi.

Nil, gözlerini kaçırmadan ona baktı. Bu sözler içine bir sıcaklık yayılmasına neden olmuştu. Onunla geçirdiği her an işte tam olarak böyleydi: Basit ama unutulmaz.

Kahvaltının ardından Marsilya'nın sokaklarını gezmeye başladılar. Yukarı doğru yürüyerek Notre-Dame de la Garde Bazilikası'na çıktılar. Kilisenin terasında, Marsilya'nın eşsiz manzarasını izlediler. Denizin uçsuz bucaksız mavisi ve limandaki gemiler, Nil'e geniş bir ufuk hissi veriyordu.

Sinan, düşüncelere daldığını görünce ona sarıldı ve "Burası sana ne hissettiriyor?" diye sordu.

Nil derin bir nefes aldı. "Huzur... Ama aynı zamanda bir tür ağırlık. Buraya ait değilmişim gibi hissediyorum."

Sinan kaşlarını çattı. "Her an bulunduğun yere aitsin, Nil. Çünkü buradasın. Çünkü sen varsın."

Nil, bu kararlı cümle karşısında bir an duraksadı. Belki de gerçekten, o anda, Marsilya'da olmayı hak ediyordu. Ona döndü ve gözlerinin içine baktı.

Usulca "Peki, sen ne hissediyorsun?" diye sordu.

Sinan, “Sonsuz ihtimaller denizinde, ait olduğum yerde hissediyorum,” dedi kararlı bir şekilde. Bakışları manzarada değil, Nil’in gözlerindeydi. “Sadece iki hafta öncesine dönüp baktığımda, hayal edemeyeceğim bir noktadayım.”

Nil sadece gülümsedi. Sinan, elini onunkinin üzerine koydu. “Bu kadar kısa sürede, bu kadar anlamlı bir şeyin olabileceğini düşünemezdim,” diye devam etti. Sesi yumuşak, ama aynı zamanda kararlıydı.

Nil, gözlerini kaçırmadan “Bazen bu kadar yoğun hissetmek beni korkutuyor,” diye itiraf etti. “Sanki... her şey bir anda elimden kayıp gidecekmiş gibi.”

Sinan, elini sıkarak “Bunu düşündüğünde yalnız olmadığını hatırla,” dedi. “Ben buradayım. Ve hiçbir şeyin kolayca kaybolmasına izin vermeyeceğim.”

Nil, başını hafifçe eğerek gülümsedi. Sinan’ın bu kadar güçlü konuşması, içindeki karışık duyguları biraz olsun yatıştırmıştı.

Kiliseyi gezdikten sonra sahil boyunca yürümeye başladılar. Balıkçı tekneleri, limanın klasik havasını yansıtıyordu. Sinan durdu ve bir balıkçıdan taze midyeler alırken Nil’e göz kırptı.

“Bunu denemelisin. Marsilya’ya gelmişken bu lezzeti tatmamak olmaz.”

Nil, önce tereddüt etti ama Sinan’ın ısrarcı bakışları karşısında gülerek pes etti. Sinan, midyeleri elleriyle açıp ona uzattı. Nil, ilk ısırıkla birlikte yoğun deniz aromasını hissetti ve biraz şaşkınlıkla “Bu gerçekten... farklı ama güzel,” dedi.

Sinan gözlerinin içine baktı ve “Hayatta her şey biraz cesaretle başlar,” dedi.

Sahil boyunca yürümeye devam ederken Nil’in zihni sessiz kalmıyordu. Sinan’la geçirdiğı bu günlerin büyüüne kapılmış olsa da içinde hep bir soru yankılanıyordu: Bu kadar mutluluğı hak ediyor muyum?

Sinan'ın sıcaklığı, içinde uzun süredir saklı kalan yaraları hafifletiyor gibi görünse de tamamen iyileşip iyileşmeyeceğinden emin değildi.

Sinan, yürürken birden ona dönüp “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Nil, derin bir nefes aldı ve dudaklarını ısırdı. “Sadece... bu anı düşünüyorum,” dedi. Cevabı tam olarak doğru değildi, ama o anda başka bir şey söylemeye de cesareti yoktu.

Sinan, “Hadi gel, gemiye dönelim,” dedi.

Nil, hafifçe gülümsedi ve onu gemiye yönlendirmesine müsaade etti. Son kez bu merdivenleri birlikte tırmandıkları aklına geldikçe boğazına bir yumru takılıyordu. Artık biliyordu...

Melis'in sorusu kulaklarında yankılandı. “*Karar ver. Ona karşı ne hissediyorsun?*”

Nil sorunun cevabını biliyordu. Şu kısacık sürede mümkünmüş gibi ona âşık olmuştu. Melis'in sorusunu içinden cevapladı: “*Onu seviyorum.*”

Görmeyen gözlerle Sinan'ın yanında yürürken zihninde yankılan kelimeler oldukça ağır gelmişti. Attıkları her adımdan öte tıklayan zaman, onları ayrılık anına sürüklüyordu. Bundan kaçış yoktu.

O anda zamanı durdurulabilme yetisine sahip olmayı dilerdi.

Bir kubbenin içinde sonsuza kadar bu tatilde onunla kalabilmeyi dilerdi.

Sinan onu kamarasına doğru yönlendirdiğinde ayakları birden yere çakılırcasına durdu. Sinan sorarcasına ona döndüğünde ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Sanırım eşyalarımı toplamam gerekecek.”

Sözcükler dudaklarından firar edercesine çıkmıştı. Zihni dudaklarının yönetimini bırakmış gibiydi. Başı dönüyordu. Gözleri neredeyse önündeki Sinan'ı göremeyecek kadar bulanıklaşmıştı.

Sinan onun gözlerinde yaş pırıltılarını gördü. Yüzünü avuçları içine aldı. Sanki ezberlemek istiyormuş gibi birkaç saniye boyunca bakışlarını üzerinde gezdirdi. Sonra bırakmadan ona eğildi ve dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. Nil gözlerini yumduğunda yanaklarından aşağı bir damla süzölmüştü bile.

Sinan onu çekip bedenini kendininkine bastırdı sıkıca. Saçına bir öpücük bırakırken “Seni bekleyeceğim,” diye fısıldadı.

Kollarını gevşettiğinde Nil derin bir nefes alıp başını sallayarak onayladı. Arkasını dönüp kamarasına dönerken görmeyen gözlerle ilerliyordu. Geriye bakmamıştı, ama Sinan’ın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Kamarasına vardığında kapıyı açmadan evvel dönüp ona baktı.

Sinan küpeşteye yaslanmış denizi izliyordu. Nil gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı ve içeri girdi. Saat henüz erken olduğundan kızlar geziden dönmemişti. Nil onların kamarada olmamasından hoşnuttu. Karşılarında yine yıkık bir Nil görmelerini istemiyordu.

Duşa girip suyu açtı. Soyunurken düşünme yetisini kaybetmiş gibiydi. Suyun altına girip tuzlu gözyaşlarının yıkanmasına müsaade etti. Gözyaşları akan suyla birlikte giderde kaybolurken doya doya ağladı.

Artık gözyaşları Sinan’ı bir daha görememekle alakalı değildi. Hayatında ikinci kez âşık olmuştu ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Hele ki Sinan’ın ona karşı tam olarak ne hissettiğini bilmemek daha acı vericiydi. Eski Nil olup bir erkeğin gelişini beklerken yıllarını geçirecek bir kadın olmaktan korkuyordu.

Kuşkularını, soru işaretlerini ve korkularını gözyaşlarıyla birlikte suya karıştırdığı dakikaların ardından banyodan çıktı. Ağlamaktan yorulmuştu. Gözleri yanıyordu. Aynada kendine bakmaya cesaret edemedi. Defalarca gördüğü kan çanağı gözler ve kızarmış bir burunla karşılaşacağını biliyordu. Havluya sarınıp banyodan çıktığında hazırlıksız yakalandı.

“Oooo. Evin kaçak kızı geri dönmüş sonunda.”

Nil, o sırada kamaradan içeri giren arkadaşlarını gördüğünde olduğu yerde durdu. Cansu’nun aklı sıra yaptığı espri Melis’in dirseğiyle karşılık bulunca genç kadından bir “Ah!” sesi yükseldi.

Melis elindeki çantayı bırakırken gergin bir tavırla, “Ne oldu?” diye sordu.

Nil burukça gülümsedi. Eğer gülümsemezse ağlayacağından korkuyordu. Elleri önce iki yana kaldırdı. Bilmiyormuş gibi bir iki saniye bekledikten sonra sert bir hareketle geri indirdi. Boğazını tıkayan yumruya rağmen zor da olsa konuştu.

“Âşık oldum...”

Melis’in kaşları çatıldı. Odanın ortasına doğru yürürken “Peki, bu tam olarak neden ağlamana neden oldu?” diye sordu. Cansu, “Ya evet, neden ağlıyorsun ki? Baştan beri amaç bu değil miydi? İşte mis gibi aşkını buldun. Bir ben kaldım zaten,” dedi bir çırpıda.

Melis, “Cansuuu,” diye tıslarken Nil, arkadaşının bu açıksözlülüğü karşısında buruk bir şekilde gülümsedi. Odanın ortasına yürürken “Sanırım benim için aşk denen illet illa ki acı verici bir süreç,” dedi.

Bulduğu ilk noktaya otururken Melis yanına gelmişti bile. “Ya arkadaşım, sen manyak mısın? En sonunda seni bir doktora göstereceğim. Yahu, âşık olmuşsun işte, bunun neresi kötü? Cansu, Allah’ını seversen bana şuradan bir kadeh bir şey ver. Çatlayacağım yoksa.”

Nil arkadaşları tarafından anlaşılmayı beklememişti zaten. Bıkkın bir ifadeyle, “Melis, ben yarın bu gemiden iniyorum. Farkındasın, çünkü sen de benimle ineceksin. Sinan geri döndüğünde bu yaşananları basit bir tatil anısı olarak görür de beni bir daha aramazsa ne olacak? Ya da aradı diyelim. Saplantılı bir embesil olduğumu hepimiz biliyoruz. Sağlıksız bir ilişkide bir ömür harcamaya cesaret edebilecek miyim?”

Cansu, “Dur Melis, ben kafasına geçiririm şişeyi, sen zahmet etme,” diyerek çıkıştı.

“Valla zaten elimde kalacak şimdi.”

Nil’in içinde bulunduğu duygusal karmaşa, kaybolan zamanların ve geçmişin gölgelerinin ağırlığını taşımaya devam ediyordu. Odanın bir köşesinde sessizce otururken Melis’in ve Cansu’nun söylediği kelimeler giderek silikleşiyor, ancak içindeki boşluk, sessizliği daha derin hale getiriyordu.

Melis, onun sessizliğine daha fazla dayanamadı ve “Beni dinliyor musun?” diye sordu, bir yudum şarap alırken. Nil sadece başını hafifçe salladı, ama zihnindeki düşünceler bir an bile durmak bilmiyordu.

Cansu, “Gerçekten mi? Yani, hâlâ anlamıyorum, Nil. Tam olarak ne bekliyorsun? Ayrıca Sinan da sana karşı boş değil, değil mi?” diye sormaktan geri durmadı.

Nil, bir an duraksadı, sonra yavaşça başını eğerek “Bilmiyorum... Sinan’a âşık oldum; ama bu ne kadar gerçek, ne kadar kalıcı, bilmiyorum. Eğer sadece bir tatil aşkıysa...” Sözlerinin devamını getiremiyordu. Sesinde, içindeki korkuların yankıları vardı.

Melis, onu iyice gözlemleyerek “Yaşamak istediğin hayat bu değil, Nil,” dedi. “Sonsuza kadar bu korkularla yaşamak zorunda değilsin. Birinin seni sevmesi, birinin seni kabul etmesi ya da tam tersi, tüm bunlar senin değerini değiştirmez. Sen hâlâ aynı Nil’sin, ama kendini bulman gerekiyor.”

Nil, derin bir nefes alıp gözlerini Melis’in üzerine çevirdi. “Ama ya kaybedersem? Ya gerçekten bir gün kaybolur ve Sinan’ı bir daha göremezsem?”

Cansu, şarap kadehini masaya koyarak “O zaman kaybetmiş sayılmazsın. Çünkü senin için doğru olanı yapmışsındır,” dedi. “Bunun üzerine düşün. Gerçekten hissettiklerinin peşinden git, korkma.”

Nil, kafasını karıştıran bu sözler arasında sıkışıp kaldı. Bir tarafta Sinan'a olan derin duyguları, diğer tarafta içindeki korku ve güvensizlik vardı. Bir yol seçmek zorundaydı ama hangi yolun doğru olduğuna dair bir fikri yoktu.

Melis, "Bak... Bazen risk almadan hayatı gerçekten yaşamıyoruz. Kalbini takip et. Korkuların seni durdurmasın," dedi.

Nil, gözlerini kapatarak derin bir iç çekti. "Ama ben korkuyorum, Melis. Her şey çok hızlı gelişti. Ve şimdi... her şeyin son bulacağına dair bir korku var içimde."

Cansu, "Belki de en güzel anlar, en beklenmedik şekilde gelir. Ama onları yakalayabilmek için cesaretin olmalı," dedi. Sonra da ekledi. "Neye karar vermiştik Nil? Sonunda ne olursa olsun, bu güzel anların tadını çıkaracaktın. O halde neden burada ağlıyorsun?"

Melis, "Cansu haklı. Hadi, git de Sinan'ın yanındaki mutlu anlarına yenilerini ekle," dedi.

O anda Nil, arkadaşlarının söylediklerini sindirmeye çalışırken zihnindeki belirsizlikler biraz daha netleşmeye başladı. Sessizliğin ortasında derin bir nefes aldı, kalbinin hızla atışını hissetti.

Sonunda başını kaldırarak gözlerini arkadaşlarına çevirdi ve yavaşça, "Eşyalarımı toplamama yardım eder misiniz?" dedi.

Arkadaşları, birbirlerine bakıp gülümsediler. Birlikte Nil'in eşyalarını toplarken onu güldürmek için ellerinden geleni yapıyor, onların yokluğunda grup dinamiklerinin dengesini ve Kerem'in, Melis'e olan ilgisini konuşuyorlardı. Normalde bu sohbetten oldukça rahatsız olması gereken Melis, onu rahatlatmak ve zihnini dağıtmak için Cansu'nun tespitlerine ya gülüp geçiyor ya da konuyu hızlıca başka bir noktaya getiriyordu. Nil eşyalarını topladığında arkadaşlarına teşekkür etti.

"Bu son geceyi de Sinan'la geçirmek istiyorum."

Cansu, “Adam o kadar seksi ki eğer sen geçirmezsen ben geçireceğim,” dediğinde Melis, “Hayatımda gördüğüm en boşboğaz insansın Cansu,” dedi.

Nil hafifçe gülümserken Cansu kendini savundu.

“Şunun şurasında espri yapıyoruz. Nil de bunun farkında.”

Nil ona destek olan arkadaşlarına sarılıp iyi geceler diledikten sonra sabah kahvaltıda buluşmak üzere sözleştiler. Nil kamardan çıkarak Sinan’ın onu beklediği kamarasına yürüdü. Güverte de ilerlerken yıldızlı gökyüzüne bakıyordu. Sinan’ın sözleri aklına geldi. *“Bu anı hatırlamanı istiyorum.”*

Derin bir nefes alıp kamaranın kapısını tıklatmaya hazırlandı. Bu seyahatin her bir anını unutulmaz kılan adam, içerideydi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Geçmişe Edilen Telefon

Nil, onun kapısının önünde duruyordu. Kalbi, bedenine sığmayacakmış gibi atıyordu. Kapıya vurup vurmamak arasında kararsızdı. Elini bir kez kaldırıyor, sonra vazgeçip geri çekiyordu.

Kendi kendine “Ne diyeceğim? Nasıl hiçbir şey yokmuş gibi hareket edeceğim?” diye mırıldandı. Kalbinin sesini susturmaya çalışsa da bu mümkün değildi. İçini kemiren bu his, onun peşini bırakmıyordu. Ama Sinan’a hislerini söylemek... Bu, onun asla yapabileceği bir şey değildi.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve geri dönmeye karar verdi. Belki de bu işi şimdiden bitirmek en iyisiydi. Kamarasına dönüp her şeyi bu noktada bitirebilirdi. Hiç olmazsa kendi tercihi olurdu bu. Tam arkasını dönüp birkaç adım atmıştı ki kapı aniden açıldı.

“Nil?”

Olduğu yerde dondu. Yavaşça ona doğru döndü.

“Nereye gidiyorsun?”

Ona doğru bir iki adım atsa da içeri girmeye cesareti yoktu. Cevap beklediğini fark edince “Bilmiyorum,” dedi usulca. Sinan elini tutup onu içeri davet ederken “Gel,” dedi.

İçeriden gelen hafif caz melodisi onu karşıladı. Sinan, her zamanki gibi, onun için hazırlık yapmıştı.

“Geç kaldın.”

Üzerindeki ölü toprağından kurtulmak ister gibi omuzlarını silkti. “Toparlanmam uzun sürdü.” Haksız da sayılmazdı. Bavulunu toplamak kolay olsa da mental olarak kendine gelmesi biraz zaman almıştı.

Sinan bir adım daha attı, onun yorgun ifadesini görmezden gelerek elini uzattı. “Gel,” dedi, sesi sakın ama buyurgandı. Nil, tereddüt etmeden ona doğru yürüdü.

Elindeki şarap kadehini ona uzatırken “Yorgun görünüyorsunuz,” dedi. Nil, kadehi alırken içini çekti. “Tatilin son günü. Onun yorgunluğudur,” dedi.

Sinan, “Ama buradasın,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu, her şeyi yoluna koyar.”

Şarap kadehinden bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes verdi. Sinan’ın yanında olmak, dış dünyayı geride bırakmak gibiydi. Ancak bu gece, içindeki bir şey onu rahat bırakmıyordu.

Nil, “Sinan...” diye mırıldandı, gözlerini şarap kadehinden kaldırmadan.

“Hmm?”

Nil, cesaretini toplamak istercesine birkaç saniye sustu. Ardından, “Sence de her şeyin bu kadar kolay görünmesi korkutucu değil mi?” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

Nil omuzlarını silkti, bakışlarını hâlâ kaçırıyordu. “Bilmiyorum. Boş ver.”

Sinan’ın yüzündeki rahat ifade bir anda ciddiyete döndü. Nil’in çenesini tutup göz göze gelmelerini sağlayarak “Aklında

ne var bilmiyorum. Bunları içine atmak yerine paylaşırsan daha iyi olmaz mı?” dedi.

Nil yavaşça geri çekilip çenesini onun elinden kurtardıktan sonra bakışlarını kaçırdı. Üzerinde, omuzlarına bir tonluk bir fil oturmuşçasına ağırlık hissediyordu. Yakınındaki koltuğa kendini bırakırcasına oturdu.

“Aklımda onlarca soru işareti var.”

Sinan onun yanına giderek koltuğun önünde diz çöktü.

“Cevapları öğrenmek için soruları sormalısın.”

Nil gülümsedi. Santorini’de söyledikleri aklına gelmişti. O ana tekrar gitmiş gibi fısıldadı.

“Ya cevaplar gelmezse?”

Sinan’ın yüzünde bir gülümseme belirdi. “O zaman sorularımızla yaşamayı öğreniriz.” Birkaç saniye susup onun gözlerinin içine baktı. “Ama öncesinde öğrenmek için çaba göstermelisin.”

Nil başını geriye yaslayıp tavana baktı. Sanki soru işaretleri, kamaranın döşemesindeki lambrilerde çözümleri olan birer denklemden ibaretti. Sinan sabırla beklerken cesaretini toplayıp konuştu.

“Seni bir daha görebilecek miyim?”

Sinan, bu soruyla bir an sessizleşti. Bakışları onun yüzüne odaklandı, derin bir ciddiyetle gözlerinin içine bakarak “Bu senin elinde,” dedi.

Nil, bakışlarını tavandan ona indirip “Seninle olmak kolay değil. Her şey o kadar... yoğun ki,” dedi. Sesi bir fısıltıyı andırıyordu ama Sinan her kelimeyi açıkça duyabiliyordu.

Sinan, yanına oturup onun elini tuttu. “Nil, hayat bazen karmaşık olabilir, biliyorum. Ama benim için buradasın ve bu yeterli. Seni zorlamak istemem ama dürüst olmadan ilerleyemeyiz.”

Nil, bir an sessiz kaldı. Elindeki şarap kadehini sehpanın üzerine bıraktı ve ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. “Bazen her şeyin bu kadar gerçek olması korkutucu geliyor,” dedi.

Sinan, elini hafifçe sıkarak “Gerçeklerden kaçmak, hayatın sunduğu en güzel şeylerden vazgeçmek anlamına gelir. Bunu mu istiyorsun?”

Tüm cesaretini topladı, gözlerini tekrar ona çevirdi ve ilk defa içinde biriken duyguları açıkça ifade etmeye karar vererek “Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Belki de seni hak etmiyorum. Belki de bu kadar güzel bir şeyin parçası olmayı beceremiyorum.”

Sinan’ın yüzünde beliren ifade, şaşkınlık ve kararlılığın bir karışımıydı. Geçmiş ve Sarp’ın onu tekrar pençesine almasından korktu. “Nil, eğer bu seninle ilgili bir şeyse, çözmek için buradayım. Ama eğer kaçmayı seçersen, o zaman yapabileceğim bir şey kalmaz.”

Nil, sözlerinin ağırlığını hissediyordu. Karşısındaki adam, onun zihnindeki karışıklıkları sabırla çözmeye çalışıyordu. Ama kendisi, bu noktada her şeyi daha fazla sürdürmenin doğru olup olmadığını sorguluyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum,” dedi usulca.

Sinan, yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerinin içine baktı. “Beni asıl hayal kırıklığına uğratacak olan şey, denemeden vazgeçmen olur.”

Nil, gözlerindeki yaşları saklamaya çalışarak hafifçe başını salladı. Söylediği her şey doğrudu. Ama doğru olan, her zaman kolay değildi.

Sinan usulca, “Mükemmel ilişki yoktur Nil. Mücadele her zaman olacaktır. Yapman gereken şey, birlikte mücadele edeceğin kişiyi seçmek,” dedi.

Nil buruk bir şekilde gülümsedi ve, “İşte korkutucu olan kısmı bu. Bu zamana kadar doğru seçimler yapmadığım aşikâr,” dedikten sonra ekledi. “Üzerine alınma.”

Sinan’ın yüzünde bir gülümseme belirdi usulca. “Alınmadım,” dedi ve sessizce oturup onu izledi. Bir süre sonra “Bu bir seçim meselesi değil, Nil,” dedi sakın bir sesle. “Hayat, bizi bazen yanlış yollara sürükler. Önemli olan, o yollardan çıkıp doğru olana yönelmek için cesaret bulmaktır.”

Nil, gözlerini kaçırmadan cesurca baktı. “Ya doğru olan buysa ve yine de hata yapıyorsam?”

Sinan hafifçe güldü, sonra ciddileşti. “Hata yapmak, bir şeylerin gerçek olduğunun kanıtıdır. Eğer hislerin varsa, hatalar da olur. Ama hissetmeden yaşamak... İşte o en büyük hatadır.”

Nil derin bir nefes aldı, içinde bir yerlerde onun söylediklerine inanmak istiyordu. Ama yine de bir parçası şüphedeydi. “Sinan, ben... seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Ya seninle birlikte olursam ve her şeyi daha kötü yaparsam?”

Sinan bir an sustu, sonra yavaşça onun elini tekrar tuttu. “Nil, hayat bir risk. İki kişi arasındaki ilişki de öyle. Ama bu riski almazsak, hiçbir zaman neyi kaçırdığımızı bilemeyeceğiz.”

Nil onun derin mavi gözlerine baktı. Sonsuza kadar görmek istediği tek manzara şu an tam karşısındaydı. Ona açılmak, hatta ona âşık olduğunu söylemek istese de bunu yapabileceğini sanmıyordu.

“Söylemek istediklerim var. Ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum.”

Sinan bu itirafla gülümsedi. “O zaman bana söyleme.” Ayağa kalkıp yatağın yanına yürüdü ve komodinin üzerindeki telefonun ahizesini eline aldı.

“Bunun bir zaman makinesi olduğunu düşün. Geçmişteki Nil’e ne söylemek isterdin?”

Nil gülümseyerek ayağa kalktı ve “Bilmiyorum... Ya sen, sen olsan, Sinan’a ne söyledin?” diye sordu. Sinan gülümsedi ve telefonun üzerindeki tuşlara basıyormuş gibi yaparken ağzıyla komik sesler çıkardı.

“Hey Sinan, benim, sen.”

Bir süre durup dinliyormuş gibi yaptı. Nil ona doğru yürürken artık açıkça gülüyordu. Sinan eliyle ahizeyi kapatıp fısıldadı. “Bana inanmıyor.”

Nil kahkahaların arasında, “Ona sadece ikinizin bilebileceği bir şey söyle,” dediğinde telefonu kulağına yeniden götürdü ve “Evet bunun saçma olduğunu biliyorum ama kanıtlamamı ister misin?” diye sordu.

“Tamam o zaman. Herkese bacağındaki küçük kesiğin kavga-da olduğu yalanını söylüyorsun ama on iki yaşında hoşlandığın kızın buz pateni dersi aldığını öğrendiğinde onu etkilemek için buz pateni yapmaya kalkmıştın. Ancak daha ikinci derste paten kariyerin sona erdi. Çünkü öğretmenle çarpışıp onun patenindeki bıçakla ayağının kesilmesine neden oldun.”

Sinan eliyle ahizeyi kapatıp açıkladı: “Patende üst düzey olanların daha iyi dönüş yapabilmeleri için paten bıçaklarının daha keskin olduğunu o zaman öğrendim.”

Nil kahkaha atarken Sinan, “Bana inandı,” dedikten sonra Nil’in gözlerinin içine bakarak telefona, “Yakın zamanda bir seyahate çıkacaksın,” dedi. “Bu seyahatte bir kadınla çarpışacaksın.”

Nil gülümsedi. Sinan devam etti.

“Bu kadın başlarda soğuk gibi görünse de sakın onu bırakma. O, hayatını sonsuza kadar değiştirecek. Ama senin de cesaretini toplaman gerekiyor. Çünkü o kadın, aşkın bir masal değil, gerçek olduğunu gösterecek.”

Nil'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Telefonu elinden aldı ve ahizeyi kulağına dayayarak boşluğa sordu.

"Peki, sence aşk nedir Sinan?"

Sinan gülümsedi ve "Aşk..." dedi fısıltıyı andıran bir ses tonuyla. "Aşk ne değildir? Mesela seks, aşk değildir... Güzel bir kadın ya da erkekle randevu aşk değildir. Sürekli onunla konuşmak da aşk değildir. Birlikte sabaha kadar uyumak da aşk değildir."

Nil ikisinin birlikte yaptığı her şeyi sıralamasıyla hayal kırıklığına uğrasa da Sinan devam ettiğinde bakışlarını gözlerinden ayırmadan dinlemeye devam etti.

"Aşk, birinin seni en iyi ya da en kötü halinle görmesi ve buna rağmen hâlâ aynı şekilde sevmeye devam etmesidir. Kendin yapmadığın şeyleri senin için yapmasıdır. Sen ağlarken sarılması ve seni sakinleştirmesidir. Sen sadece kötüyü görürken senin için iyi şeyler dilemesidir."

Nil açıkça ağlamaya başlamıştı. Sinan onun boştaki elini tutup devam etti.

"Birinin senin için dua etmesidir. Sana sadık biridir, moralin bozuk olduğunda seni güldürebilen biridir."

Sinan cümlesini tamamladıktan sonra onun gözyaşını parmağının kenarıyla sildi.

Nil, "Teşekkür ederim Sinan," diye ahizeye fısıldadı.

Ahizeyi ona uzattı. Sinan ahizeyi telefonun üzerine bıraktıktan sonra geri kaldırıp ona uzattı. "Şimdi sıra sende."

Nil ahizeyi yeniden kulağına dayadı. Avucundan yayılan sıcaklıkla ısınan almaca "Alo," dedi.

Sinan onu cesaretlendirmek için gülümsedi. Gözlerinin içine bakıyordu. Sonunda Nil, "Sinan," dedi. "Ben Nil, gelecekteki kadın."

Gözlerinden bir damla yaş daha yuvarlandı. "Sadece şunu söylemek istemiştım."

Derin bir nefes aldı ve sesindeki titremeyi fark etmeden "Seni seviyorum," dedi.

Sinan, ona ömür gibi gelen birkaç saniye boyunca sessiz ve hareketsiz kaldı. Sonunda uzanıp elindeki ahizeyi ondan aldı ve usulca yerine bıraktı. Nil'in yüzünü avuçları içine aldı. Ba parmağını dudağının üzerinde gezdirdi.

Nazikçe onu geriye doğru yasladı, elleri hâlâ yüzünde, yavaşça, adeta her kelimeyi yudumlayarak konuştu: "Ben de öyle olmasını umut ediyordum." Sesi, hafifçe titreyen bir fısıltı gibiydi.

Eğilip onu öptü.  efkat dolu bu öpücük nazik ve yumu aktı. Sinan'ın öpücüğü, kalbini daha da hızlı  arptırdı. Her şey bir anda derinle mi ti, zaman sanki durmuştu. Sinan'ın elleri yüzünde, sanki bir hazineyi incitmekten korkarak taşıyor gibiydi. Nil, içindeki duyguların kabarıp yüzeyde  ekil almaya ba ladığını hissediyordu. Bu sanki yıllarca biriktirdiği, tarif edemediği hislerin, aniden ortaya çıkması gibiydi.

O gece, zamanın nasıl geçtiğini ikisi de anlamadı. Kelimelerden çok bakışlarla, dokunu larla iletişim kurdular. Birbirlerinin gözlerinin derinliklerinde kayboldular. O gece her şeyden uzak, yalnızca ikisi vardı; evrenin geri kalanı bir kenara itilmi ti. Nil, onun sıcaklığını hissetmek için daha da yaklaştı. Sinan, hiç acele etmeden, yavaşça ona doğru eğildi ve başını omzuna yasladı. Gecenin karanlığında, kamarada yalnızca birbirlerinin nefeslerini duyabiliyorlardı.

Sinan, "Seninle her şey çok farklı," dediğinde sesi Nil'in kulağına bir melodi gibi gelmişti. Sözlerinde bir huzur vardı, sanki bir ömrü bir geceye sığdıracaklarmı  gibi. Nil, biraz çekingen, ama derin bir huzur içinde cevap verdi: "Bunu hissetmek de çok yeni. Ama... Çok güzel."

O an, onların isteği üzerine dünya yava lamı  gibiydi. O geceyi, her küçük anı ve dokunu u, bir ömre sığdıracak kadar değerli kılıyorlardı. Sinan, gözlerini kapatarak başını onun saçlarına gömdü. Bir süre sessizlik içinde kaldılar, ama bu sessizlik bile derin bir anlam taşıyordu. Gecenin karanlığında, zaman kaybolmuş gibiydi. Her şey birer anıya d n  yordu, ikisinin ruhu birbirine sonsuza kadar   z lmemek üzere bağlanıyor gibiydi...

Sinan, parmaklarını onunkilere kilitledi ve nazikçe sıkmaya başladı. Ellerinin etrafında, bedeninin içinde, aralarındaki bağın bir sınırı yoktu. Bu gece hiç bitmesin istiyorlardı.

Sinan, saçlarını okşarken “Bunun gibi bir sürü gece yaşamayı istiyorum. Seninle daha fazla zaman geçirebilmek... Bu gecenin bir devamı olmasını... Her ne olursa olsun,” dedi.

Nil, yavaşça Sinan’ın omuzlarına yaslandı ve derin bir soluk aldı. “Senin yanında gerçekten yaşıyormuşum gibi hissediyorum.”

Sinan, onun sırtını okşarken yavaşça ve her bir kelimeyi özenle seçerek “O halde yaşa,” dedi. Nil, onun sözlerinin gücünden etkilendi. O an, her şeyin bir sonu olmasının ne kadar zor olduğunu fark etti. Ama bir şekilde, birlikte geçirdikleri her an, içinde sonsuz bir hatıra bırakıyordu.

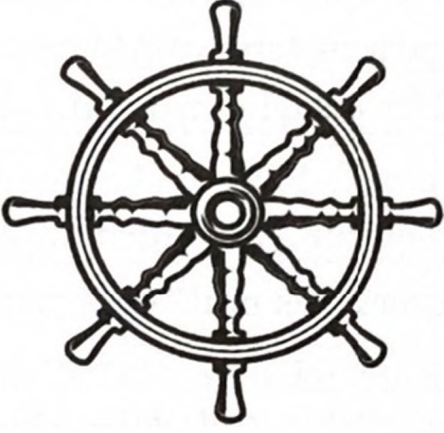
Sinan, yavaşça onu kendine doğru çekerek gözlerine baktı. Nil sadece onun varlığında bulduğu huzura teslim oldu. Sinan, yavaşça ona doğru eğildi ve dudaklarını alnına yerleştirdi. O an odada, sadece kalp atışlarının sesi vardı.

O an, dünyadaki her şeyin anlamını kaybettiğini fark ettiler. Sadece ikisi vardı ve bu an onlara aitti.

Gece, sonunda yavaşça sabaha dönerken Nil, onun kollarında huzurlu bir şekilde uykuya daldı. Sabah ışıkları odayı yavaşça aydınlatmaya başladığında, gerçeklik bir kez daha kendini hatırlattı. Nil uyandığında, Sinan uyanıktı.

Bir süre sessizce bakiştılar. Her ikisi de sabahın acı gerçeğiyle yüzleşmek için hazırlıklıydı. Sinan, yavaşça onu kucaklayarak “Gideceğini biliyorum, ama sen hep benimle olacaksın. Kalbim hep seninle olacak,” dedi.

Nil, bir süre onu izledi. Sabahın ilk ışıklarında gözleri yaşlarla parıldamaya başlamıştı. Titreyen dudaklarından “Zaman geldi,” sözleri döküldü. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, yavaşça onun kollarından ayrıldı. Sinan, ona bakarken kalbinin derinliklerinde bir boşluk hissetti. Aynı zamanda ona duyduğu bağlılık da büyüyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bekleyişin Kıyısında

Nil, onun yanından ayrıldıktan sonra kamarasına doğru ağır adımlarla yürüdü. Gece boyunca yaşadıklarını düşünürken bir yandan da sabahın getirdiği gerçekliği kabullenmeye çalışıyordu. Sinan'ın gözlerindeki o derin ifadeyi aklından çıkaramıyordu. “Bu geceyi asla unutmayacağım,” diye fısıldadı kendine. Koridorda ilerlerken birkaç kişinin bavullarıyla gemiden inmeye hazırlandığını gördü. Barcelona sabahı başlamış ve gemi yavaş yavaş hareketlenmişti.

Kamarasına vardığında kapıyı araladı ve arkadaşlarının çoktan uyandığını gördü. Melis aynanın önünde saçlarını düzleştirirken Cansu yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, telefonu uğraşıyordu.

Nil hafif bir tebessümle, “Günaydın!” dedi.

Cansu ona döndü ve gözlerini kısarak bakmaya başladı. Manidar bir ifadeyle, “Anlat bakalım,” dedi.

Nil, kısa bir an durakladı ve hafif bir omuz silkti.

Melis hemen araya girdi. “Cansu, kız kapıdan yeni girdi daha. Biraz zaman ver.”

Nil gülümsedi. Tam ağzını açıp konuşacakken Melis, “Tamam süren doldu. Şimdi bize her şeyi anlat. Tüm detayları istiyorum. Ne konuştunuz, ona duygularını açtın mı? O ne cevap verdi? Tekrar görüşecek misiniz? Her detayı istiyorum... Ama dur, sevişme kısmını atla lütfen!”

Nil kahkaha attı. Melis’in yanına oturdu. “Sevişmedik.”

Cansu, “Hadi oradan. Veda sevişmesi yok mu?” dedi yanlarına otururken.

Nil derin bir iç çekti. “Evet yoktu. Çok... Çok daha güzel ve anlamlı bir geceydi.”

Melis, “Biraz daha gecenin nasıl olduğunu yüzeysel olarak anlatırsan seni küpeşteden aşağı atarım. DETAY İSTİYORUZ!”

“Tamam, hazır mısınız?”

İkisi birden başını sallayıp hazır olduklarını belirttiğinde kısaca özetledi.

“Onu sevdiğimi söyledim. Ama o sadece öyle olmasını umduğunu söyledi ve herhangi bir karşılık vermedi. Sadece benimle daha sonra da görüşmek istediğini söyledi, o kadar.”

“Nasıl yani? Tüm gece bu kadar mı? Bak kızım bana özetin özetini geçiyorsan...”

Cansu arkadaşının sözünü kesti. “Nasrettin Hoca fıkrası gibi. Özetin özetinin özetinin özetini anlatıyor bize, anlamadın mı? Bütün geceyi sevişmeden ya da konuşmadan geçirmiş olmaları istatistiksel olarak mümkün değil, değil mi?”

Melis, “Sabaha kadar uyumadıysa öyle,” diye onayladı.

Nil derin bir iç çekti. “Ona aklımdaki soru işaretlerinden bahsettim.”

İyi bir başlangıç yapmıştı. Arkası çabucak geldi. Gece boyunca yaşadıkları ve aklında kalanları özetlemesi on dakikadan fazla sürmüştü. Kızlar onu sessizce dinlemiş, romantik buldukları anlarda kadınsal sesler çıkararak tepki vermişlerdi. Bitirdiğinde Melis, “Sinan’ın sana karşı boş olmadığını zaten anlamıştık,” dedi.

Cansu, “Evet, katılıyorum. Ama erkekler duygularını açmak konusunda bizler kadar başarılı değil,” dediğinde Nil güldü.

“Bunu hiçbir erkekle duygusal bağ kurmayan bir kadın mı söylüyor?”

Melis, “Cansu haklı. Sinan hemen aşkını ilan edebilecek bir tip olmasa da başka kelimelerle bunu sana söylemiş zaten,” dedi.

Nil şaşkınca “Nasıl yani?” diye sorduğunda Melis küçük bir kız çocuğuna anlatır gibi arkadaşına açıkladı. Parmağını anlamlı bir şekilde havaya kaldırdı ve “Sinan’ın sana söylediği şeylere dikkat et,” dedi. “Seninle daha sonra da görüşmek istemesi, sana karşı boş olmadığını gösteriyor. Erkekler genelde duygularını açık açık ifade etmekte zorlanırlar, özellikle de Sinan gibi ketum biriye. Adam kaç farklı şekilde sana bunu belli etmiş, ben sayamadım.”

Cansu gözlerini devirerek araya girdi, “Evet, erkekler genelde çiçekler, romantik şiirler okuyan kahramanlar gibi davranmazlar. Daha çok, ‘Görüşelim’ derler ve bu kadar. Sinan’ın seni önemseydiğini anlamak için daha ne yapması lazım?”

Nil, arkadaşlarının söylediklerini değerlendirirken derin bir nefes aldı ve “Belki de haklısınız,” dedi, gözlerini kısarak. “Ama yine de o an bir şey eksik gibiydi. Beklediğim, daha fazla bir şeydi sanki. Daha büyük bir işaret ya da bir söz...”

Melis ona sabırla baktı. “Nil, her insanın sevgiyi ifade ediş biçimi farklıdır. Sinan’ın sana olan ilgisi gözlerinden bile belli. Onun söylediklerine takılmak yerine, o geceki hislerine odaklan. Kendini nasıl hissettin?”

Nil bir an sustu, ardından itiraf etti. “Kendimi huzurlu ve güvende hissettim. Çok gerçektir. Ama yine de her şeyin havada kaldığı hissini üzerimden atamıyorum.”

Cansu ona destekleyici bir şekilde gülümsedi. “Bu bir son değil, Nil. Daha başlangıç. Sinan’la daha çok şey konuşabilirsiniz. Ama sadece biraz zamana ihtiyacınız var.”

“Sorun da bu belki de. O daha ne kadar geri dönmeyecek, bilmiyorum. O Ankara’da, ben İstanbul’dayken bir daha beni aramak aklına gelecek mi, bilmiyorum. Ya gemide başka biriyle tanışır mı? Dönene kadar beni umursamaz olursa?”

Melis, “Abartıyorsun Nil. Sinan’ın öyle bir adam olmadığını anlamak için daha ne kadar dil dökmemiz gerekiyor, anlamıyorum. Kendini boşuna bu kadar yıpratıyorsun,” dedi.

Nil bu tartışmanın sonsuza kadar süreceğini hissetti o an. Ayağa kalktı ve “Peki, tamam, yeterince eğlendiniz,” dedi. Ardından gardırobun kapağını açtı. “Şimdi üzerimi değiştirmem lazım. Kahvaltıya geç kalmayalım, Sinan ve tabii ki diğerleri bizi bekliyor.”

Melis oturduğu yerden kalkıp “Haklısın, bir an önce toparlanalım. Hem uçağa binmeden önce görmek istediğim birkaç yer var. Valizleri emanet edebileceğimiz bir yer bulursak dolaşma şansımız olur,” dedi. Nil, arkadaşının heyecanı karşısında sessiz kaldı. Her ne kadar onların sesini susturmuş olsa da kendi zihnini henüz susturamamıştı.

Giyinip hazırlandıktan sonra aynada kendine son bir kez baktı. Gecedeki kalan hafif bir yorgunluk yüzünden belli olsa da gözlerindeki ışık hâlâ sönmemişti. İçinden, “*Buraya taze bir başlangıç yapmaya gelmiştin. İşte sana yeni bir başlangıcı sunacak gün bu,*” dedi.

Melis, “Bence hazırız. Kahvaltıya inip bir şeyler yiyelim, sonra gemiden inmeden önce herkesle vedalaşalım,” dedi. Nil başını salladı.

Cansu ekledi: “Eminim herkesi çok özleyeceğiz. Gemiye ilk bindiğimiz günü hatırlıyorum da... Her biri bir şekilde hayatımıza dokundu!”

Nil, hafif bir gülümsemeyle, “Belki de böyle anılar biriktirmek için buradaydık,” dedi. “Ama buradaki dostlukları unutmayacağım.” İçinden cümlesini “*Tabii ki Sinan’ı da,*” diye tamamladı.

Üçü birlikte kamaradan çıkıp kahvaltı salonuna yöneldiler. Geminin koridorları sabahın hareketliliğiyle dolup taşmıştı. Kahvaltı salonuna vardıklarında Rıza Bey, Kerem, Ayşe ve Hakan ile Emre ve Pınar onları sıcak bir şekilde karşılasa da aralarında Sinan yoktu.

Rıza, “Nil kızım, seni görmek ne güzel,” dediğinde biraz utançla başını eğdi. Herkesten kaçarak geçirdikleri şu birkaç günde Sinan’la birlikte olduklarını hepsi biliyor olmalıydı.

Sandalyesini çekip yerine otururken “Sizi de öyle,” dedi Nil. Bakışları sürekli beklentiyle Sinan’ın salona girişini görmek için o tarafa kayıyordu. Yerine yerleştğinde Kerem’e baktı. Melis’ten bakışlarını alamıyor gibiydi.

Melis ise sanki bu bakışların hiç farkında değilmiş gibi Pınar’la konuşup gülüyordu. Ancak Nil beden dilinden onun da oldukça gergin olduğu fikrine kapılmıştı. Kendi derdine düşüp arkadaşını bu kadar yalnız bıraktığı için hayıflanırken Hakan, “Bugün bizimle birlikte kimler gemiden ayrılacaktı?” diye sordu.

Cansu, “Biz de artık dönüyoruz maalesef,” dediğinde Ayşe, “Aaa harika, inşallah aynı uçakla dönüyoruzdur,” dedi.

“Uçağımız akşam altıda.”

Melis’in cevabıyla uçağa binmeden önce uğrayabilecekleri rotaları konuştukları bir sohbete başlamışlardı. Nil gergin bir şekilde Sinan’ın gelişini beklese de o bir türlü ortaya çıkmamıştı. Saat ilerliyor, kahvaltının sonuna geliyorlardı. Bir ara Rıza, yol arkadaşlarının dikkatini çekmek için gür sesiyle masadakileri susturacak şekilde konuştu.

“Yol arkadaşlarım, birkaç dakika bu yaşlı adamı dinlemek isterseniz, aramızdan ayrılacak olan arkadaşlarımız için söylemek istediğim birkaç şey var.”

Rıza'nın sesi, kahvaltı salonundaki uğultuyu bastırarak masadakilerin dikkatini çekti. Herkes sustu ve ona döndü. Bu sırada, Sinan'ın hâlâ ortalıkta olmadığını fark eden Nil, bir kez daha bakışlarını kapıya çevirdi.

Boşuna... Sinan görünürde yoktu.

“Elbette söyleyeceklerim hepiniz için... Ancak bu grubun tamamına bunları söylemek için son fırsat olabilir.”

Rıza, bastonunu masaya yasladı ve sıcak bir gülümsemeyle konuşmaya başladı. “Hepinizle bu yolculukta bir araya gelmek, bana hayatımın en güzel anılarından birkaçını kazandırdı. Gençler; sizlerin enerjisi, neşesi, tartışmaları, hatta arada sırada yaptığınız küçük kaprisler bile bana gençliğimi hatırlattı.”

Ayşe hafif bir kahkaha attı. “Rıza Bey, siz gençlere taş çıkarıyorsunuz.”

“Ah, Ayşe Hanım, nazik sözleriniz için teşekkür ederim, ama gençlik bir ruh hali meselesi. Sizler olmasaydınız bu kadar genç hissedemezdim,” dedi Rıza. “Ancak, her güzel şeyin bir sonu var. Bugün gemimizden ayrılacak arkadaşlarımız için birkaç kelime söylemeden edemezdim.”

Herkes dikkatle dinliyordu. Nil bir yandan Rıza Bey'in sözlerine odaklanmaya çalışıyor, bir yandan da Sinan'ın yokluğunun nedenini anlamaya çalışıyor, içindeki huzursuzluk büyüyordu.

Rıza devam etti. “Melis, Cansu ve Nil... Sizin gibi genç hanımlarla tanışmak büyük bir keyifti. Umarım bu yolculuk, hayatınızın geri kalanında size ilham verir. Yeni maceralara atılırken bu yolculukta edindiğiniz dostlukları ve anıları unutmayın. Çünkü hayatta en değerli şey, birlikte paylaşılan zamanlardır.”

Melis gülümsedi. “Rıza Bey, siz de bizim için bu yolculuğu unutulmaz kıldınız. Çok teşekkür ederiz.”

Cansu her zamanki neşeli haliyle, “Sonsuza kadar veda etmiyoruz, değil mi? Neticede bir gün bir yerlerde yolumuz tekrar kesişebilir,” dedi.

Rıza, ciddiyetle başını salladı. “Elbette kaçmak yok. Ama şunu unutmayın: Hayatınızı dolu dolu yaşayın. Hatalar yapmaktan korkmayın, ama o hatalardan ders almayı da ihmal etmeyin. Ve... her zaman sevdiklerinize değer verin.”

Rıza, gençlere yönelik konuşmasını tamamladıktan sonra, hafifçe Ayşe ve Hakan’a döndü. Gözlerinde bir saygı ifadesi belirdi.

“Hakan Bey, Ayşe Hanım... Sizlere de birkaç kelime söylemek isterim. Bu yolculukta sizlerle tanışmak benim için ayrı bir mutluluktur. Sizi tanıdıkça gençlik yıllarınıza ve meslek hayatınıza duyduğum hayranlık her geçen gün arttı. İkinizin de hayatlara dokunan hikâyeleri, sabrı, bilgeliği ve sevgiyle yoğrulmuş yaşam anlayışı, hepimize örnek olmalı.”

Hakan hafifçe gülümseyerek başını eğdi, Ayşe ise duygulanmış bir şekilde elini eşinin koluna koydu.

Rıza devam etti.

“Sizler yıllarınızı eğitime ve gençlere adadınız. Öğrettikleriniz sadece birer ders değil, birer yaşam rehberi olmuş. Sizden öğrenecek çok şeyimiz var, ama en önemlisi sevgiyle ve fedakârlıkla nasıl yaşanacağını öğretiyorsunuz. Bu gemi yolculuğunda da bizlere, hayatın her yaşta öğrenmeye ve keşfetmeye açık olduğunu bir kez daha gösterdiniz.”

Ayşe dolu dolu gözlerle, “Ne güzel sözler bunlar, Rıza Bey. Çok teşekkür ederiz. Ama inanın, burada sizlerden de çok şey öğrendik,” dedi.

Hakan, Rıza Bey'in sözlerine ekleme yapmak için bir an durakladı. "Rıza Bey, öğretmek bir meslek değil, bir yaşam tarzıdır. Ama bu gemide her birinizle geçirdiğimiz vakitte, bizim de öğrenci olduğumuz zamanlar oldu. Hayat bize her yaşta öğretmeye devam ediyor."

Rıza başını salladı. "Haklısınız, Hakan Bey. Ve sizin gibi insanların yanında olduğum için şükrediyorum. Eminim bu grupta yer alan herkes, sizleri tanıdığı için kendini şanslı hissediyordur."

Herkes bu sıcak konuşmayı alkışlarken Nil'in gözleri tekrar kapiya kaydı. Sinan hâlâ ortalıkta yoktu ve bu, içindeki huzursuzluğu daha da artırdı. Nerede olduğunu ve neden kahvaltıya katılmadığını düşünmeden edemiyordu.

"Nil..."

Rıza Bey'in bizzat ona hitap etmesiyle düşünceleri Sinan'dan uzaklaştı. Yaşlı adama dönüp gülümsedi.

"Sana özel olarak söylemek istediğim birkaç şey var, tabii benden hâlâ bir şeyler duymak istersen."

Nil ilgiyle ona döndü. Düşüncelerini dağıtacak herhangi bir şeye sarılmaya o kadar ihtiyacı vardı ki... Hoş, konu Rıza Bey olunca onu zevkle ve saatlerce dinleyebilirdi.

"Eee, elbette, tabii buyurun. Sizi zevkle dinlerim."

"Sana anlattığım birkaç hikâye var. Anlatmadığım detaylar da..."

Sinan'la ilişkisinden bahsettiğinin farkında olsa da onu üzmemek için bir şey söylemedi Nil.

"Seni çok sevdim. Ama birinin daha sevdiğinin farkındayım."

Hafifçe bir kahkaha attı. "Bu yüzden söyleyeceklerimi dinlemen, unutmamanı umuyorum."

Nil, yine Sinan'dan bahsettiğini anlamıştı. Başını hafifçe önüne eğdi. Bunu onun ağzından duymayı o kadar isterdi ki...

“Birine onu sevdiğini söyleme fırsatını sakın kaçırma ve asla birinin umudunu kırma, o sahip olduğun tek şey olabilir.”

Nil gözlerine dolan yaşları tutabilmek için derin bir nefes aldı. Ancak bu yetersiz olmuştu. Başını hafifçe öne eğip gözyaşlarını saklamaya çalışırken titreyen sesiyle, “Teşekkür ederim,” dedi.

Rıza, Nil’in duygularını fark etmiş gibi, ona doğru hafifçe eğildi. Yumuşak ama derin bir tonla konuşmaya devam etti.

“Hayat, Nil kızım, çoğu zaman beklenmedik anlarla dolu. Ve bu anlar, ne kadar zor ya da karmaşık görünse de büyümemiz ve anlamamız için birer fırsattır. Sevdiğin birine duygularını ifade etmek cesaret ister, ama en büyük cesaret, kendini o duygulara teslim edebilmektir. Sevgi, korkakların barınağı değildir. O yüzden sen, hissettiklerini saklama. Çünkü sevgi, paylaşılmadığında ağırlık yapan bir yük olur.”

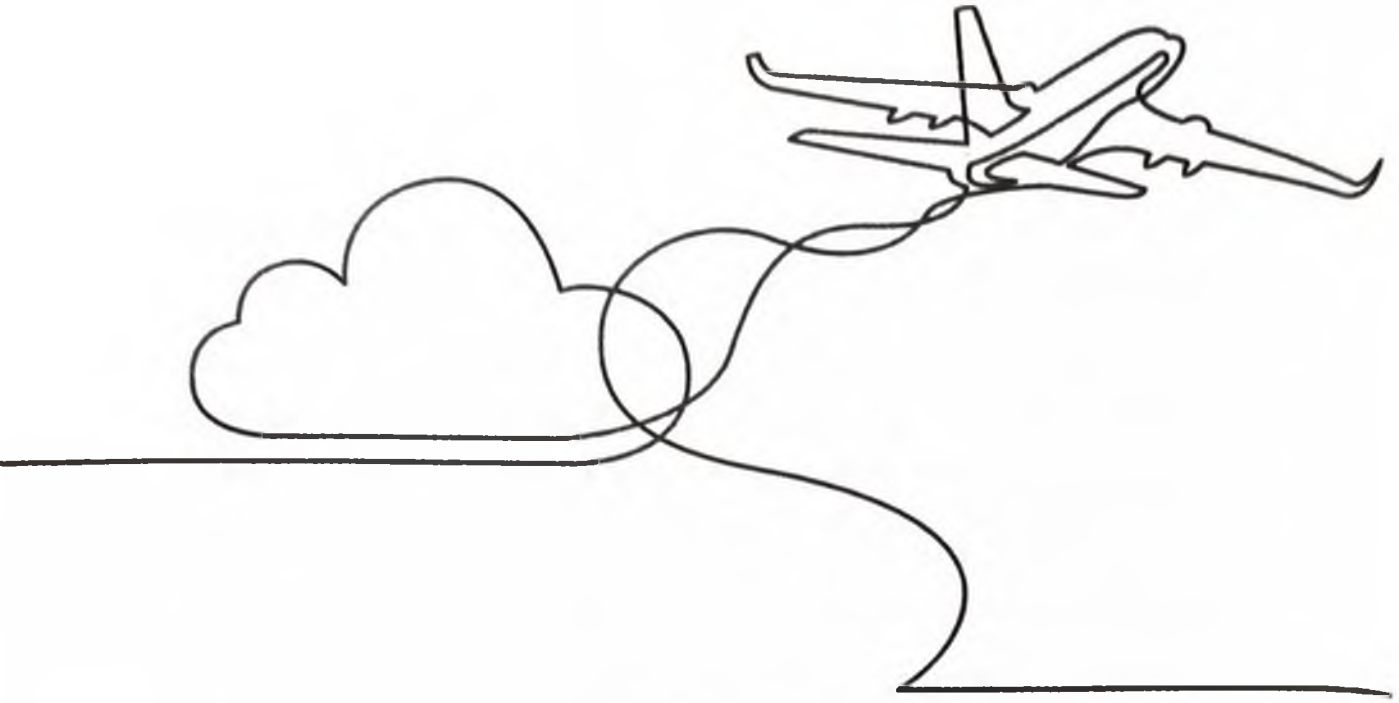
Nil, her bir kelimeyi özümserken gözyaşları yanaklarından usulca süzüldü.

Rıza, ona anlam dolu bir bakışla baktı. “Ve unutma, sevgiyi ifade etmek sadece karşındakine değil, kendine de bir armağandır. Bu gemiden ayrıldığında, kalbinde hiçbir şeyin eksik kalmadığından emin ol.”

Nil, kendini toparlayıp başını kaldırdı. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle, “Sözlerinizi asla unutmayacağım, Rıza Bey. Çok teşekkür ederim,” dedi.

Bu sıcak ve anlamlı sözler, Nil’in içindeki sıkışmış duyguların biraz olsun çözülmesini sağladı. O, kendine düşeni yapmıştı. Sinan’ı hem sevmiş hem de sevgisini dile getirmişti. Ama Sinan, onu görmek için belki de son şansını yitirmişti.

Rıza Bey’in dediği gibi, “*Sevgi, paylaşılmadığında ağırlık yapan bir yükü.*” Ve Nil, o yükü tek başına taşımaktan yorulmuştu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rota

Nil arkadaşlarıyla birlikte kamarasına döndüğünde mutsuzdu. Sinan'ı görmeyi istemiş, verilmiş bu kadar sözden sonra onun vedalaşmak için geleceğini düşünmüştü. Ama Sinan gelmemişti. Kerem onlarla birlikte gelip yardımcı olmak istediğinde kabul etmişler ve herkesle vedalaştıktan sonra Hakan, Ayşe ve Kerem'le buluşmak için sözleşmişlerdi.

Hazırlanmaları uzun sürmedi. Ama Nil işi ağırdan alıyordu. Bir tarafı Sinan'ı beklemek için yanıp tutuşurken diğer tarafı bir vedayı bile ondan esirgediğini düşünmeden edemiyordu. Vakit geldiğinde kızlarla birlikte kamaradan çıktı.

Gözleri küpeşteye yaslanıp onu bekleyen adamı arasa da orada kimse yoktu. Bir yaş, göz pınarından firar ederek yanağına yuvarlandı. Kızlar hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Sinan'la çoktan vedalaşmış olduğunu düşünmüşlerdi muhtemelen. Onların keyfini kaçırmamak için hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya karar verdi.

Ayşe ve Hakan'ın yanına ulaştıklarında çok beklemlerine gerek kalmadan Kerem de geldi. Hep birlikte gemiden indiler ve Barcelona'ya yani Nil için sadece dönüşü ifade eden yola girdiler.

Gemiden inip kalabalık limanın koşuşturmacasına karıştığında, içinde derin bir boşluk hissetti Nil. Sinan'ın gelmemesi, ona veda bile etmemesi, kelimelerle ifade edemeyeceği kadar canını yakıyordu. Yüreğinde, yarım kalmış bir hikâyenin sızısı vardı.

Kalabalığın arasında arkadaşlarının, Ayşe, Hakan ve Kerem'in sohbetlerine katılmaya çalışsa da düşünceleri sürekli ona kayıyordu. Nerede olduğunu, neden gelmediğini ve gerçekten bir daha karşılaşma ihtimallerinin olup olmadığını sorguluyordu.

Kerem, sessizliğini fark etmişti. Bir ara yanına sokularak "Nil, iyi misin? Biraz dalgın görünüyorsun," diye sordu.

Kendini toparlayıp Kerem'e zorlama bir gülümsemeye baktı. "İyiyim, sadece... Biraz yorgunum sanırım," dedi, konuyu geçiştirmek istercesine.

Kerem ona dikkatle baktı, ama daha fazla üstelemedi. Ayşe ve Hakan, gençlerin yanında daha enerjik görünmeye çalışarak sohbeti sürdürüyordu. Hakan, limanın biraz ilerisindeki kafeye oturup bir kahve molası vermeyi önerdiğinde herkes hemfikir oldu.

Ama Kerem, "Öncelikle valizlerinizi emanet edecek bir yer bulalım ki bu yüklerle dolaşmayalım," diye önerdiğinde kabul ettiler. Kerem'in yaptığı kısa bir araştırma sonucunda valizleri teslim alarak istedikleri yere istedikleri saatte teslim edebilecekleri bir hizmet olduğunu öğrenince hemen teslimat noktasına gittiler.

Valizler havalimanına uçuş saatinden iki buçuk saat önce ulaşacaktı. Böylece hem rahatça gezebilecekler hem de uçuştan evvel valizleri teslim etmeleri için yeterli vakitleri olacaktı.

Valizleri teslim ettikten sonra, kısa bir gezinti için planlarına uygun olarak rotalarını belirlediler. Kerem, bunca zamandır Sinan'ın üstlendiği rehberlik rolüne bürünerek onları Gotik Mahalle'ye, Barselona'nın kalbinde yer alan Barri Gòtic'e götürmeyi önerdi.

Nil için gittikleri yerin hiçbir önemi yoktu o anda. Sadece uçuşa kadarki saatleri kalabalık bir grup içinde geçirerek duygularının ağırlığı altına ezilme işini ertelemesine yarayacaktı bu gezi, o kadar. Belki de tarihi sokaklar arasında dolaşmak düşüncelerini dağıtabilirdi.

Kalabalık limanın koşuşturmasından sıyrılıp dar ve taş döşeli sokaklara girdiklerinde, Gotik Mahalle'nin büyüleyici atmosferi herkesi etkisi altına aldı. Yüzyıllar öncesine uzanan tarihi, taş duvarların arasından akan hafif bir serinlik de hissediliyordu. Ayşe ve Hakan, el ele yürüyerek etrafı hayranlıkla incelerken Kerem, arada sırada durup ilginç detayları işaret ediyordu.

Grup, mahallenin merkezindeki La Catedral de la Santa Creu i Santa Eulàlia'in* önüne ulaştığında, Nil istemsizce derin bir nefes aldı. Gotik mimarinin görkemi, o anda umursadığı son şeydi. Ne Ayşe'nin hayranlık dolu sözlerini duydu ne de Kerem'in Google'dan bulup söylediklerini dinledi.

Kerem, katedralin geçmişinden bahsederek "Bu katedral, 13. yüzyıldan itibaren inşa edilmeye başlanmış ve tamamlanması birkaç yüzyıl sürmüş. Burada gotik mimarinin en güzel örneklerinden biri olduğu yazıyor," demişti.

Nil, sessizce gruptan ayrılarak katedralin avlusuna doğru ilerledi. Gözleri çevresindeki süslemelere ve vitray pencerelere kayarken kafasındaki düşünceleri susturmak istercesine katedralin huzuruna sığındı.

* Kutsal Haç ve Aziz Eulalia Katedrali.

Ardından, Kerem onu yanına çağırarak “Nil, gelsene! Katedralin meşhur avlusunu da görelim,” dedi. Hep birlikte avluya girdiler. Özgürce dolaşan beyaz kazların ve küçük bir havuzun olduğu bu dingin alan, Nil dışında herkese huzur verdi.

Turun sonunda Kerem, mahalledeki küçük bir kafeyi işaret ederek “Biraz soluklanıp kahve içelim mi?” diye sordu. Herkes bu fikri memnuniyetle kabul etmişti. Ayşe ve Hakan uçağı kaçırma ihtimaline karşı duydukları endişeden bahsettiklerinde geziyi çok daha uzatmanın anlamsız olduğuna karar verdiler.

Her ne kadar Nil, arkadaşlarının şehri daha fazla gezmek istediklerini tahmin etse de saat neredeyse öğlen ikiye geliyordu. Kafede basit bir öğle yemeği yedikten sonra ayrılmak konusunda fikir birliğine varmışlardı.

Nil’in pek katılmadığı keyifli bir sohbet ve yemeğin ardından ayrılma zamanı gelmişti. Kerem gemiye dönmek için onlardan izin istediğinde bakışları Melis’e kaydı.

Onun hiç sahip olamadığı veda şansını arkadaşının yakalaması içinde hafif de olsa imrenmeyle karışık bir kıskançlığa neden oldu. Kerem’e veda ettikten sonra hepsi bir taksiye sığışarak havalimanının yolunu tuttular.

Nil, yol boyunca boş bakışlarla camdan dışarıyı seyretmişti. Uzun yıllar boyunca yaşadığı üzüntüler onu duygularını yabancılardan saklama konusunda profesyonel yaptığından ne Ayşe ne de Hakan onun durumunun farkında değil gibiydi.

Havalimanına vardıklarında Nil, derin bir iç çekti. İçindeki boşluk, sanki fiziksel bir ağırlık gibi tüm vücudunu sarmıştı. Sanki kalabalık, içinde bulunduğu duygusal boşluğu daha da derinleştiriyordu. İnsanlar koşturuyor, birbirine çarpıyor, sesler birbirine karışıyordu. Bagajlar gürültüyle taşınıyor, bazıları koşarak uçuşlarını kaçırmamak için geç kalmış gibi acele ediyordu. Her şey hızla hareket etmesine rağmen Nil, sanki bir durgunluk içinde, her şeyin dışında kalmıştı.

Köşede vedalaşan bir çift dikkatini çekti. Genç bir adam, elinde çiçeklerle, gülümsediği kadına nazikçe bakıyordu. Kadın ise gözlerinde belli bir heyecan ve mutlulukla, partnerine yaslanmıştı. Aralarındaki yakınlık, onu aniden yalnız hissettirdi. O çiftin arasındaki bağ, içindeki eksik bir parçayı hatırlatıyordu.

Bir hüznün dalgası yükseldi, birden her şey bozulmuş gibi hissediyordu. Çiftin elleri birbirine kenetlenmişken sadece boş bir bakışla onları izledi. İki insanın birbirine sıkı sıkıya bağlanabileceğini düşünmek, belki de bir yanılsamaydı.

Önünde yürüyen Ayşe ve Hakan, birlikte gülerken bir şeyler konuşuyor, birbirlerini sürekli kontrol ediyorlardı. Aralarındaki uyum, Nil'i daha da yalnız hissettiriyordu.

Valizlerinin geldiğini öğrendiklerinde teslim alacakları noktaya gittiler. Nil o karmaşanın içinde kendini giderek küçülüyor gibi hissediyordu. Arkadaşlarının söylediklerini yapıyor, kim nereye çağırırsa o yöne gidiyordu. Adeta beyni uyuşmuş gibiydi.

Valizleri aldıktan sonra *check-in* yaptırmak için kontuvarlarına gittiler. Kalabalığın içinde yürürken gördüğü insanların neşesi, Nil'in yüreğini burktu. Baktığı her yerde güven ve bağlılığın sinyallerini görüyordu. Oysa o, çok uzun zamandır kendi içindeki boşluğu doldurmaya çalışıyordu.

İçindeki kırgınlık ve yalnızlık hisleri keskinleşti. Bir adım daha attı ama adımlarını hızlandırmaya bile cesaret edemedi. Bu kalabalık, bu karmaşa, içinde taşıdığı hislerin daha da büyük bir boşluğa doğru kaymasına neden oluyordu.

Bir süre ellerini cebinde tutarak çevresindeki insanları ve çiftleri izledi. Havaalanındaki koşuşturmacada, her şeyin hızlı ve karışık bir şekilde yürüdüğünü fark etti. Herkes bir yere gitmek, bir şeylere yetişmek için çabalıyordu. Ama Nil, bu hızda, bu karmaşada kaybolmuştu. Gözlerini yumdu.

Cansu'nun, "Her şey yolunda mı?" diye sormasıyla düşünce dehlizinden dışarı çekildi. Gözlerini hafifçe aralayıp gülümsedi; ama bu gülümseme, gerçekten iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

"Evet. Kalabalık başımı döndürdü, hepsi bu."

Cansu da kargaşadan payını almış olmalı ki bu cevabı yeterli buldu ve onu rahat bıraktı. Uçuş saati yaklaşırken Ayşe ve Hakan biniş kartlarını kontrol etmeye karar verdiler.

Nil, onlardan biraz geride kaldı; başını hafifçe eğmişti ve gözleri yine dışarıya, uzaklara odaklanmıştı. Kalabalığın içinde kaybolmak istiyordu, düşüncelerinin ve duygularının sadece kendisine ait olduğu bir an arıyordu. Ancak Melis onu bırakmadı ve yanına gelerek yavaşça "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Nil, önce kafasını kaldırdı, Melis'in bakışlarındaki merakı fark etti. Bir an sessizlik oldu. Sanki söyledikleri, duygularını bir şekilde paylaşmayı gerektiriyordu ama Nil, hiç istemediği kadar kırılmıştı.

Ona açıklama yapacak halinin olmadığını düşündü. Birden fazla şeyi anlatmaya çalışmak, belki de şu an yapmak istediği son şeydi.

Ama yine de içinden taşmasına engel olamadı ve "Bilmiyorum," dedi nihayet. "Sence bir şeyler değişmiş olabilir mi? Sinan... Gelmedi, vedalaşmadı. Ve ben nedenini anlamıyorum."

Melis, bir süre hiç konuşmadı. O an, Nil'in hissettiklerini tam olarak anlayamayacak kadar uzak bir yerden bakıyor gibiydi. Ama sözleriyle, ona ihtiyacı olan desteği vermeye çalışarak nazikçe "Bazen insanlar veda etmezler. Belki de bu kadar basittir," dedi.

Nil, cevap vermedi. İçinde kaybolan hikâyenin yankıları hâlâ devam ediyordu.

Pasaport kontrolü için sıraya girdiklerinde Ayşe ve Hakan'ın arkasına geçmişti yine. Sırada boş gözlerle etrafını izliyordu. Kuyruk ilerledikçe bir iki adım atıyor, sonra diğerleriyle birlikte

duruyordu. Hayatın ritmi böyleydi ya da sadece sırasının gelmesini bekleyen bir kurbanlıktı o anda. Fark eder miydi, bilemedi.

Aniden bir ürperti bedenini sardı. Sanki biri havalandırmanın derecesini düşürmüş gibi tüyleri ürperdi. Kendini çok sıkıldığı zamanlar, hasta olabilme gibi bir yeteneği vardı. Kollarını bedene sardı ve arkasındaki Melis'e dönüp usulca "Burası biraz serinledi mi, ben mi hasta oluyorum?" diye sordu.

Melis cevap vermeden önce, arkasından bir ses duydu. Alçak, ama tanıdık bir ses:

"Nil..."

Kalbinin bir an için duracakmış gibi olduğunu hissetti. Hızla arkasına döndüğünde, karşısında Sinan'ı buldu. Onun yorgun ama kararlı bakışları, Nil'in sabahtan beri tuttuğu gözyaşlarına mal oldu.

Elindeki çantayı adeta yere saldı. Sinan aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi kapatırken kollarını kaldırdı ve ona sarıldı. Sinan, "Seni yakalayamazsam hayatımın en büyük hatasını yapacağımı biliyordum," dedi. "Ama seni böyle bırakmak istemedim."

Nil, gözlerinden yaşlar süzülürken sessiz bir şekilde ona baktı. Aklında sorular, içinde öfke, ama hepsinden öte bir rahatlama vardı.

Nil sesi titreyerek "Sinan..." dedi. "Neden gelmedin? Seni bekledim."

Sinan bir an duraksadı, gözlerini yere indirdi ve "Sana veda etmekten korktum Nil," dedi dürüstçe. "Ama sonra fark ettim ki seni kaybetmek korkusundan daha büyük bir korku yok."

Nil, içinde biriken tüm kırgınlıkları bir kenara bırakıp derin bir nefes aldı. "Peki, şimdi?" diye sorarken sabahtan beri tuttuğu gözyaşları ona ihanet edercesine oluk oluk akıyordu. Çevrelerinde onları izleyen yüzlerce insan umurunda değildi o anda.

Sinan, bir adım geri çekilip ellerini tuttu ve “Şimdi buradayım,” dedi. “Ve seni uğurlamak için değil, seninle dönmek için buradayım.”

Nil, o an her şeyin anlamını bulduğunu hissetti. Sinan’ın varlığı, tüm o karışıklığı dindirmişti.

Sinan’ın sözleriyle, içinde biriken duyguların hepsinin bir anda dışarı fırladığını hissetti. Gözlerinden süzülen yaşlar, belki de yıllarca sakladığı, bastırdığı acıların biriktiği noktadan taşan su gibiydi. Kalabalığın içindeki yalnızlığı, kaybolan zamanla birleşen kırgınlık ve belirsizlik, aniden bir anlam kazandı. Sinan’ın burada, tam karşısında olması, tüm o hayal kırıklıklarının, bekleyişin, ve başından geçen her şeyin üstesinden gelmesine yardımcı oluyordu.

Birlikte geçirdikleri anlar, yüzlerce insana rağmen yalnızca onlar arasındaydı. Hiç kimse ve hiçbir şey, o anın sessizliğini bozamazdı. Sinan’ın varlığı, hissettiği kaybolmuşlukla yarışan bir huzur sundu.

Sinan, hiçbir şeyin onları ayıracak kadar güçlü olmadığını bilerek onu bir kez daha kucakladı. Sonra da kulağına eğilip fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Nil, başını yavaşça sallayarak mutluluk ve gözyaşlarıyla parıltıyan gözlerini onunkilere dikti. “Peki, şimdi?” Nil’in sesi titriyordu ama içindeki korku ve kırgınlık bir şekilde yerini bir rahatlamaya bırakıyordu. “Şimdi ne olacak?”

Sinan, “Şimdi buradayım,” dedi. “Ve seninle olmak istiyorum, Nil. Birlikte gitmek, birlikte yaşamak... Bu kadar kolay mı bilmiyorum ama seni kaybetmektense, bu zorlukların üstesinden gelmeyi tercih ederim.”

Nil, gözlerindeki yaşlarla birlikte içindeki karanlıkla da vedalaşarak bir adım daha Sinan’a doğru yaklaştı. Kalabalık, uçuş saatinin yaklaşması, hâlâ etraflarında dolaşan insanlar... Hiçbir

şey onları etkilemiyordu. Bu an, yalnızca ikisinin anıydı. Dostları onları bir kenarda izliyordu, ama kimse bir kelime etmemişti. Melis ve Cansu, Ayşe ve Hakan, Kerem ve Rıza, hatta bu manzaraya şahit olmak için gemiyi kaçırmayı göze alan Pınar ve Emre bile oradaydılar; ama hepsi sadece birer izleyiciydi. Her birinin gözlerinde bir anlayış, bir güven vardı.

Sinan, onun gözlerinin içine bakarak “Birlikte olalım, Nil. Senin beni beklediğin gibi, hep seni bekleyeceğim,” dedi.

Nil, her şeyin bir anlam kazandığını hissetti. İçindeki boşluk artık dolmuş, kaybolan bir şey kalmamıştı. O an, bir çöküşten çok bir yükseliş gibi hissettiriyordu. Havalimanındaki kargaşa, kalabalık ve aceleyle geçip giden zaman, aniden önemsizleşti. Birbirlerine sarılarak geleceğe doğru bir adım daha attılar.

Sinan’ın elini tutarken dünya onlara daralmıştı. Artık hiçbir şey, o adımı attıkları yoldan geri dönmelerini engelleyemezdi. Birlikte yaşamak, bir yolculuğa çıkmak, belki de hayatın en zorlayıcı ama aynı zamanda en anlamlı kararıydı.

Çevrelerinde hayat devam ediyordu; fakat onlar birbirlerine karışmış, tüm dünyalarını tek bir anla birleştirmişlerdi. Şu anda, birbirlerine doğru attıkları her adım, sadece fiziksel bir adım değildi; aynı zamanda ruhlarının, kalplerinin, umutlarının bir adımıydı.

Sinan’ın gözlerinde, tüm kalbinin ona ait olduğunu görmek, Nil için dünya üzerindeki en büyük güvenceydi. Geriye sadece bir şey kalmıştı: Birbirlerine sarılmak, nehrin akışına kendilerini bırakmak ve her şeyi birlikte yaşamak. Bu, onların hikâyesiydi.

SON

Teşekkür

Sevgili Okurlarım,

Yazarlık serüvenimde yeni bir adım atarak *Gecenin Rengi*'nin ardından yeni kitabımın tamamlanmasının mutluluğunu sizlerle paylaşmanın gururunu yaşıyorum. Bu uzun ve anlamlı yolculukta bana destek olan herkese en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

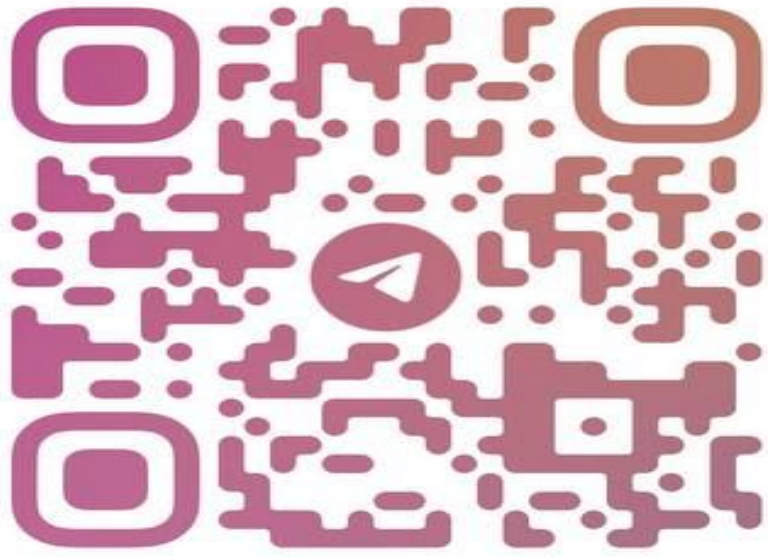
Bu kitap, kalemimin sınırlarını zorlayarak her bir kelimesiyle beni farklı dünyalara taşıırken aynı zamanda sizleri de derin bir yolculuğa çıkarmayı hedefledi. Her satırında kendimi bulduğum ve bir o kadar da kaybolduğum bu süreç bana sadece yazmayı değil, yaşamı da yeniden keşfetme fırsatı sundu.

Öncelikle, bu satırlara inanan ve bana gücünü her an hissettiren sevgili Ebru Bulğan'a özel bir teşekkür borçluyum. Senin desteğin ve sabrın, bu kitabın hayata geçmesini mümkün kıldı.

Ailem, bana her zaman sevgiyle yol gösterdi ve hayallerimi gerçeğe dönüştürmem için bana cesaret verdi. Onların sonsuz desteği ve sevgisi olmadan bu süreç düşünülemezdi. Ancak özellikle teşekkür etmek istediğim biri daha var: Sevgili eşim Serdar Alşen, desteğin bana her zaman ilham kaynağı oldu.

Ve son olarak, sayfaları çevirerek kelimelerime hayat veren ve benimle bu yolculuğa çıkan okurlarıma minnettarım. Sizler olmadan bu kitap sadece yazılmış harflerden ibaret olurdu.

Her zaman birlikte, kelimelerle yol alacağız. Bir sonraki serüvende görüşmek dileğiyle.

@AYISIGIKITAP